

LISA JEWELL

*Petrecerea
lui Ralph*

LISA JEWELL

Petrecerea lui Ralph

Traducere din limba engleză de
Maria Zirra

EDITURA LIRA
BUCUREȘTI, 2013

Prolog

Smith puse receptorul la loc în furcă și aruncă o privire prin apartament. Deși veniseră câțiva oameni pentru vizionare în seara aceea, apartamentul rămăsese destul de curat după asalturile de mai devreme.

Strânse cămile și paharele goale și le duse în bucătărie. I se părea destul de ciudat și de neplăcut să știe că aceste obiecte purtau încă urmele buzelor, ale degetelor, ale resturilor de salivă și de microorganisme lăsate de tot felul de străini care se perindaseră prin casa lui în acea seară, străini cărora le prezentase baia, care îi văzuseră halatul ponosit atârnat de ușa dormitorului, străini care se așezaseră pe canapeaua lui îmbrăcați în haine necunoscute, cu obiceiori, nume și vieți necunoscute, străini care avuseseră ocazia să arunce priviri furișe în viețile personale ale altor străini.

El și Ralph luau deciziile repede și fără milă. Se lămureau dintr-o privire când apărea cineva nepotrivit, dar tuturor li se permitea să facă turul casei: „Și aceasta este bucătăria – spre bucuria noastră, avem mașină de spălat vase și mașină de spălat rufe cu uscător!"; să asculte comentariile: „Smith se trezește cu noaptea în cap în timpul săptămânii, dar amândurora ne place să stăm tolăniți și să nu facem nimic în weekend"; să răspundă la întrebări: „Cu ce te ocupi?"; și să tragă o concluzie: „Ar mai fi câteva persoane interesate de apartament, lăsați-ne un număr de telefon și vă anunțăm noi", întotdeauna nici mai mult, nici mai puțin de cincisprezece minute, astfel că străinul nedorit pleca cu senzația că se numără printre cei nominalizați, că i se acordase într-adevăr atenție.

Jason părea promițător la telefon, dar s-a dovedit că-și dorea o viață socială gata aranjată.

— Tot ce vreau e să locuiesc undeva unde să se întâmple tot felul de lucruri, înțelegeți ce vreau să spun? zise el cu ochii mari, plini de entuziasm.

— Hm, cum adică? întrebă Ralph cu gândul la nopțile pe care le petrecuse împreună cu Smith, schimbând neîncetat cele patruzeci și șapte de canale TV fără să scoată o vorbuliță și băgându-se apoi în pat dărâmați la miezul nopții.

Jason se ghemui pe canapea și își prinse genunchii cu palmele.

— Adică, de exemplu, unde stau acum nu se întâmplă nimic; când vin seara acasă de la lucru, nimeni n-are chef să facem nimic. Mă enervează, înțelegeți ce vreau să zic?

Ralph și Smith încuviințară plini de înțelegere și se simțiră bătrâni.

Monica tocmai se întorsese la creștinism – aveau ceva împotrivă dacă se pogora Duhul Sfânt asupra ei din când în când și vorbea în limbi ciudate? Iar Rukhsana părea să fi fugit ca din pușcă de abuzurile unei căsnicii aranjate. Îi tremuraseră mâinile tot timpul cât stătuse cu ei, și privirea îi fugea de la un obiect la altul fără să poposească vreodată într-un singur loc. Le spuse că ea și soțul ei treceau printr-un soi de „despărțire de probă”. Ralph și Smith hotărâră că o despărțire definitivă de situația tristă, dar dezagreabilă a Rukhsanei ar fi cea mai bună soluție pentru ei.

Simon era drăguț, dar cântărea în jur de 150 de kilograme, și greutatea lui făcea ca apartamentul să pară mult mai înghesuit decât era în realitate, iar canapeaua scotea un scâncet dureros când acesta se așeza pe ea cu gabaritul său impresionant.

Rachel avea atâtea coșuri pe față, încât le veni să dea cu aspiratorul imediat după plecarea ei și John mirosea de la o poștă a mâncare de câini. Tocmai erau pe cale să se dea bătuți.

— Cine era la telefon? întrebă Ralph în timp ce deschidea televizorul, tolănindu-se comod pe canapea, gata să butoneze telecomanda.

— Cineva cu apartamentul, răspunse Smith din bu* cătărie, o fată. Vine încoace. Pare simpatică. Închise ușa de la mașina de spălat vase cu piciorul. O cheamă Jem.

Jem o luă pe Battersea Rise și ajunse pe Almanac Road, un șir de case cu trei etaje în stil edwardian, lungi și înguste, dotate cu subsol, un lucru mai puțin obișnuit pentru un cartier din sudul Londrei.

În vreme ce străbătea strada și se holba curioasă prin apartamentele fără perdele de la subsol, începu să se simtă ciudat, ca și când ar mai fi fost pe aici. Proporțiile caselor, lățimea trotuarului, culoarea cărămizilor și distanțele dintre arbuștii plini de buruieni de pe marginea drumului îi păreau extrem de cunoscute.

Jem se opri în fața numărului 31, și sentimentul că recunoștea împrejurimile se accentuă. Dintr-odată se simți în siguranță, ca un copil care se întorcea acasă după ce hoinărise pe-afară, la căldura căminului și la o după-amiază de sâmbătă în fața televizorului.

Jem privi în jos spre apartamentul de la subsol și observă un tânăr care stătea cu spatele la geam și vorbea cu cineva pe care ea nu-l vedea. Atunci își dădu seama că mai fusese în acel loc. Poate nu chiar acolo, dar undeva asemănător. În visele ei de pe vremea când era adolescentă – un apartament la subsol dintr-o casă înaltă cu terasă; o privire pe geam, noaptea, într-o cameră luminată; un bărbat așezat pe canapea, care fuma o țigară și căruia nu-i putea desluși fața. Destinul ei. Oare el era acela?

Jem sună la ușă.

Capitolul 1

Fata care stătea în cadrul ușii era micuță, avea cam un metru șaizeci, păr negru cârlionțat, prins în creștetul capului cu multe agrafe și clame, într-un stil extrem de complicat, dar tare feminin, arătând de parcă ar fi trebuit să poarte o coroniță de iederă pe cap. Era frumoasă și relaxată ca după o partidă de sex, avea obraji îmbujorați și o gură dulce-acrișoară, cu buza superioară un pic răsfrântă sub cea inferioară, ochii îi erau vioi, căprui-deschis, puși în valoare de genele rimelate și de niște sprâncene subțiri și arcuite. Ar fi trebuit să poarte muselina nimfelor pădurii și sandale cu barete subțiri de piele, dar era îmbrăcată într-o jachetă de flanel, cu guler și mâneci tivite cu blană, și purta o fustă scurtă, care ar fi părut provocatoare pe o femeie mai înaltă. Vârful nasului îi era cârn și roz.

Smith o lăsă pe Jem să o ia înaintea lui pe hol în jos și o examinează cu atenție în timp ce ea își întorcea capul în toate părțile și studia tablourile de pe pereți sau se zgâia prin ușile întredeschise și mângâia blaturile meselor. Era într-adevăr drăguță. Se întoarse către Smith.

— E minunat, cu adevărat minunat! Zâmbi larg și apoi se întoarse brusc cu fața spre perete și se agăță cu ambele mâini de calorifer, oftând ușurată. Scuze, zise ea râzând, am mâinile bocnă, ca două sloiuri de gheață; uite! își strânse pumnii mititei și îi lipi de obraji lui Smith. E atât de frig afară!

Smith tresări brusc și se rușină dintr-odată.

— Mergem în bucătărie? Mi-ar prinde tare bine o cană de ceai.

— Imediat lângă sufragerie, îi răspunse Smith încercând să o conducă.

— Da, știu unde este bucătăria. Am văzut-o pe geam. De afară. Izbucni din nou în râs. Îmi pare rău, sunt foarte băgăcioasă de felul meu. Dar am văzut atâtea apartamente îngrozitoare în seara asta, încât nu cred că mai rezistam să intru și aici dacă nu arăta bine.

Intrară în bucătărie.

— Colegul meu de apartament e și el pe-aici, pe undeva, zise Smith în timp ce umplea ceainicul. Cred că e la el în cameră. Îl cheamă Ralph. O să ți-l prezint după ce se face ceaiul.

Jem studia raftul cu condimente și ierburi. Capacele de plastic ale borcanelor erau acoperite cu straturi de grăsime și de praf; toate erau pline ochi.

— Tu și Ralph gătiți vreodată? întrebă ea.

Smith izbucni în râs.

— Păi, cred că e destul de limpede că nu, zise el deschizând frigiderul pentru a-i arăta rafturile pline cu pachete colorate pe care scria: „Curry verde thailandez”, „Pui condimentat cu orez brun”, „Pui Tikka Mașala” și pungi de plastic transparente care conțineau sosuri pentru paste și supe.

— Dumnezeuule, băieți sadea! E mult mai scump să mănânci așa! exclamă Jem. Gătitul e minunat, să știi. Te învăț, dacă vrei. Și pe Ralph la fel. Folosea numele lui Ralph cu foarte mare ușurință, de parcă-l cunoștea de când lumea și pământul.

— Sunt foarte bună la gătit. Așa cred. În fine, așa mi s-a zis. Știu să fac curry thailandez. Chestiile astea semipreparate sunt groaznice pentru sănătate – au o grămadă de sare în ele, ca să aibă gust. Închise frigiderul și se duse înapoi în sufragerie.

— Nu vrei să mă întrebi nimic? strigă ea luând o carte de pe raft și studiindu-i coperta.

— Cu zahăr și lapte? strigă Smith.

— Miere ai cumva?

Smith deschise și închise în van câteva dulapuri.

— Nu, îi răspunse. Am niște sirop de arțar, dacă vrei.

— Ce cameră superbă aveți! Să nu te superi pe mine, dar nu prea arată de parcă ar sta doi băieți în ea.

— Mersi, zise Smith rușinat și un pic șocat că cineva îl făcuse băiat având în vedere că avea deja treizeci de ani.

Jem făcu un scurt inventar mental al obiectelor împrăștiate pe măsuța de cafea din lemn închis la culoare, decorată cu arabescuri de bronz. Era de acord cu o măsuță de cafea încărcată cu tot felul de lucruri – găseai astfel numeroase indicii interesante despre conținutul și dezordinea din viața de zi cu zi a oamenilor. Măsuța de cafea a lui Smith și a lui Ralph conținea o serie de telecomenzi, un ghid TV, o scrumieră plină cu mucuri de țigară, două pachete de Marlboro roșu, o carte de vizită, o cutie de chibrituri și meniul unei pizzerii cu livrare la domiciliu. Îngropate undeva sub toate astea văzu și un album de artă, un set de chei de mașină și, abia vizibilă, o bucățiță de carton ruptă de la un pachet de Rislas¹.

Jem zâmbi satisfăcută cu ocazia acestei descoperiri.

— Hai să mergem să-l cunoști și pe Ralph, zise Smith, care rămăsese în cadrul ușii, cu fața înconjurată de fuioare de abur de la ceai. Și apoi facem turul casei.

Ralph abia dac-o observă pe Jem prima oară când dădu cu ochii de ea. Se certa la telefon cu prietena lui, Claudia, stând la birou și ținând receptorul cu bărbia, în timp ce trăgea de niște elastice de cauciuc încolăcite în jurul încheieturii mâinii, într-o încercare aparent subconștientă de a-și opri sângele din vene și de a scăpa odată de viața asta dureros de previzibilă.

---

¹ Foițe de țigară pentru marijuana (n.tr.).

Când Smith intră în cameră, Ralph se strâmbă un pic și își scoase telefonul de sub bărbie, apoi îl ținu o vreme cam la jumătate de metru distanță de el, cât să audă și Smith vaierul strident al femeii nefericite de la telefon. În cele din urmă, apăsă pe speaker:

— Simt că doar eu trag în relația asta, Ralph, înțelegi ce vreau să zic? Nu, sigur că nu. Pe cine păcălesc eu aici? Tu nu vezi niciodată nimic dincolo de telecomanda aia a ta – atâta vreme cât ai un echipament tehnic la îndemână, care să te împiedice să faci orice altceva, ceva ce ar putea presupune doar să-ți muți curul de pe scaun și să faci ceva...

— Ralph, îi șopti Smith, ea e Jem.

Jem îi făcu cu ochiul lui Ralph din ușă.

Ralph văzu o fată scundă și foarte zâmbitoare, cu fața frumos încadrată de şuvițe cârlionțate.

— Asculți ce spun, Ralph, sau iar m-ai pus pe speakerul ăla blestemat?

Ralph își ceru scuze față de Jem printr-un zâmbet și schiță un „îmi pare bine de cunoștință”. Apoi apăsă din nou pe speaker și începu să șoptească imperceptibil în receptor.

Smith și Jem plecară din cameră și închiseră încet ușa după ei.

— Claudia poate să fie tare... pretențioasă. Ar putea s-o țină așa ore în șir. Bietul de el, remarcă Smith cu ușoară superioritate și sorbi din ceai.

— Deci tu n-ai prietenă, Smith?

— Ești foarte perspicace. Nu, n-am, răspunse el cam bătăran.

Nu era pentru prima oară de la sosirea lui Jem când Smith nu se simțea în largul lui. Voia să fie prietenos cu ea și primitor, să-i facă impresie bună, dar oricât de tare se chinuia, pur și simplu nu-i ieșea, și ajungea să pară nepoliticos și distant. Apucă de mânerul de modă veche din

aramă al ușii și o deschise.

— Și asta cred că e camera ta.

Se întinse către stânga, să aprindă lumina.

— E destul de mică, după cum vezi, dar are de toate.

Camera era în formă de L și foarte mică. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri frumoase de culoarea caramelului și camera era luminată din centru de o lampă cu abajur din aramă și sticlă în formă de stea. La capătul încăperii se afla un pat de o persoană, acoperit cu o cuvertură indiană veselă și câteva perne mari cu ciucuri. Dulapul din anii '20, cu oglinzi pe uși, era așezat vizavi de pat, iar la celălalt capăt al camerei se vedea o fereastră cu șină, acoperită cu niște perdele cu modele complicate, și un dulap mic și lăcuit, cu sertare.

Jem se întoarse și îl apucă de mână pe Smith.

— Îmi place la nebunie! La nebunie! Știam eu că așa o să fie. Te rog, pot să locuiesc și eu aici? Te rog! Avea chipul strălucitor și copilăros, iar mâinile îi erau mici și calde de la cana cu ceai.

— Stai să-ți arăt mai întâi și restul apartamentului, apoi putem discuta. Smith încă mai simțea locul unde mâinile lui Jem i le atinseseră pe ale lui.

— Trebuie să vorbesc și cu Ralph; au fost mai mulți oameni care au mai văzut camera asta. Va trebui să mă consult și cu el. Simți cum roșește și se întoarse cu spatele la Jem.

— Nicio problemă, zise ea calm.

Nu-și făcea griji. Știa că acea cameră avea să fie a ei.

Capitolul 2

Siobhan știa că are motive de bucurie. Era vorba despre ALR – All London Radio. Cu totul altceva, într-adevăr.

Când Karl îi dăduse vestea, se simțise în al nouălea cer – i se împliniseră toate visurile. Acum el vorbea la telefon cu mama lui irlandeză și cu tatăl lui rus din comitatul Sligo, ca să le dea veștile cele bune. Îl privea din spatele cărții pe care o citea; fața lui blândă și frumoasă era luminată de o vioiciune și de o poftă de viață pe care nu i le mai văzuse de ani și ani de zile în vreme ce îi explica mamei, care sigur se umfla în pene de bucurie, că unicul ei fiu, dragul, minunatul ei Karl, tocmai primise o slujbă de crainic la unul dintre cele mai mari posturi de radio din Londra, și la oră de vârf pe deasupra.

Abia dacă îi venea să creadă: „Bună seara, Londra. Bine ați venit la emisiunea lui Karl Kasparov.”

Karl al ei, nu un DJ fără gusturi sau personalitate, ci Karl al ei, avea să aibă mii de ascultători, să-și scoată propriile jingle-uri și să ia interviuri. Numele lui avea să fie trecut în programul radio: 15.30-18.30 – Karl Kasparov. Momentul de maximă audiență al lui Karl se numea *Drive Time*. Karl avea să aibă un show la radio în *Drive Time*.

Siobhan își închipuia scenariul clasic din videoclipul *Hot in The City*², un ambuteiaj într-o zi toridă de vară, cu trafic bară la bară și cu vocea lui Karl revărsându-se prin difuzoarele mașinilor. „E căldură mare afară, așa că răcoriți-vă cu *Drive Time* aici, la ALR, înainte să trecem la *Up ou the Roof*.”

Un oftat aproape imperceptibil o trezi pe Siobhan din reverie. Era unsprezece fără un sfert și, în agitația generală, uitaseră de Rosanne. Stătea cu stoicism în fața ușii de la sufragerie, știind prea bine că nu era o seară ca oricare alta, și încerca, fără să îi enerveze, să le transmită că ea tot avea vezica plină și că era foarte târziu.

---

² Cunoscută melodie cântată de Billy Idol (n.tr.).

— Vai, scumpo, am uitat de tine, nu? Tonul compătimitor al lui Siobhan o făcu pe Rosanne să dea din coadă, la început nesigur, apoi tot mai tare, pe măsură ce Siobhan se îndrepta spre cârligul din hol, unde era atârnată lesa. Karl, vezi c-o scot pe Rosanne la un pipi. Haide, scumpo! Haide, mergem afară!

Siobhan se chinuia să-și tragă pe ea canadiana de iarnă, mai strâmtă la mâneci și în jurul pieptului decât anul trecut, iar Rosanne găfâia veselă nevoie mare la ușă, așteptând să vină și stăpâna ei.

Siobhan era tare bucuroasă de aerul răcoros al nopții. Căldura din casă, nebunia și șampania îi încețoșaseră mintea. Era o seară minunată de octombrie și casele înalte și vechi de pe Almanac Road se conturau elegant pe fundalul cerului negru ca smoala, frumos luminat de o lună plină uriașă.

Rosanne părea să simtă și ea luna plină de pe cer și adu-meca nesigură aerul, iar blana ei neagră ca noaptea părea și mai lucioasă în lumina albă a lunii. Merseă până la capătul străzii, în timp ce Siobhan se gândea intens la ceea ce simțea. Se obișnuise așa de mult cu viața complet normală pe care o ducea alături de Karl. Pentru ea nu contase până acum că nu mai muncise de când își pierduse slujba de designer la o școală de modă din Surrey – reușea să se descurce fie cu o comandă de rochie de mireasă, fie cu câte o pernă cusută manual, la comandă, pentru un magazin de design interior de pe Wandsworth Bridge Road. Și slujba lui Karl de DJ de weekend la puburile și petrecerile locale, plus ce mai câștiga din salariul de profesor de ceroc³ de la Sol y Sombra, le aducea suficient cât să-și plătească ratele derizorii ale ipotecii și costurile mărunte ale vieții lor

---

³ Stil de dans în pereche, ușor de învățat, o combinație între jive și salsa (n.tr.).

modeste.

Karl și Siobhan – un cuplu modest. Așa vedea Siobhan relația lor, și cunoștea foarte mulți oameni care erau geloși pe stilul lor de viață și pe relația lor. Nici nu mai avea ce să-și dorească de la viață în condițiile astea – aveau un apartament minunat, pe care îl cumpăraseră la urtpreț aproape de nimic înainte ca Battersea să devină un cartier mai select, un cățel minunat, prieteni pe care-i știau încă din facultate, o relație plină de veselie și de liniște; prietenii le spuneau mereu că aveau cea mai trainică relație pe care o știau, un soi de exemplu, un etalon pentru toți. Niciunul dintre ei nu era în pericol să moară epuizat de prea multă muncă. Și ideea că toate astea s-ar putea schimba, că se vor schimba, mai mult ca sigur, o umplea pe Siobhan de o frică de nedescris.

Dintr-odată va conta faptul că se îngrășa din ce în ce mai tare, iar Karl va observa că viața ei plutea în derivă. Se va întoarce acasă de la emisiunea lui din *Drive Time* entuziast, motivat și încununat de lauri și de melodii idioate din Top Ten, și o va găsi pe Siobhan trântită ca, o balenă pe canapea, cu ochii lipiți de un episod din Coronation Street, cu burta plină după cina enormă pe care o îngurgitase cât fusese el plecat, deoarece nu-i mai plăcea s-o vadă Karl când mânca; oare ce-o să-și închipuie atunci despre ea?

Va mai conduce oare de-acum micul său Embassy negru din 1966, pe care și-l comandase din India după ce terminase facultatea? Oare va mai purta pantalonii de doc American Classics deșirați la genunchi și pantofii ponosiți marca Bass Weejun pe care-i avea de când se cunoscuseră? Va mai încălța oare cipcicii ăia drăguți tibetani, cu talpa de piele, când va ajunge acasă, va pregăti un ceai pentru amândoi, ca să se uite apoi împreună pe canapea la documentare, cu Rosanne în poală?

Oare o va mai iubi?

Era frig deja – iarna nu mai bătuse timidă la ușă, ci intrase cu forța, și acum se simțea ca acasă, Siobhan privi spre cer exact când un nor violet și lung umbri luna fugar, dispărând apoi în beznă.

— Hai, scumpo, să mergem acasă!

Se îndreptau rapid pe Almanac Road spre lumina și căldura de la numărul 31. În timp ce scotocea prin buzunar după cheile de la ușa din față, Siobhan auzi niște voci și văzu o fată brunetă, drăguță, care ieșea din apartamentul de la subsol, de sub locuința lor. Toată seara se perindaseră musafiri pe acolo. Se întrebă în sinea ei ce se întâmpla.

O eliberă pe Rosanne din lesă, iar câinele se năpusti în sufragerie și sări drept în poala lui Karl. Karl o îmbrățișă și o lăsă să-l lingă pe față, iar Siobhan privi scena drăgăstoasă din hol, chinuindu-se să tragă de mânecile prea strâmte ale hainei. Zâmbi cu plăcere în sinea ei și lăsă să i se întipărească bine în minte scena aceasta plină de căldură, astfel încât bucuria vieții ei de acum s-o copleșească, pentru că știa sigur că lucrurile aveau să se schimbe.

Capitolul 3

Ralph și Smith erau prieteni buni de cincisprezece ani. Cu patru ani înainte de asta, fuseseră dușmani, pentru că, într-o bună zi, când erau la gimnaziu, Smith jignise spiritul creator al lui Ralph și felul său ușor efeminat de a fi, iar Ralph se simțise amenințat de popularitatea lui Smith și de rezultatele lui bune la învățătură, obținute fără nici cel mai mic efort. Aveau cercuri diferite de prieteni, iar în rarele ocazii când se intersectau pufneau și se strâmbau unul la altul precum câinii rivali care se întâlnesc în parc, iar prietenii lor încercau să-i despartă asemenea stăpânilor nerăbdători, care îi trăgeau de lesă.

Numai o fată a reușit să-i unească. Venise tocmai din Baltimore printr-un program de schimb de studenți și se numea Shirelle; locuise cu Smith și cu familia lui două luni de zile. Sosise la Londra în mai, îmbrăcată în blugi evazați suflecați și într-un pulover mișos, turcoaz cu Euler mare. Avea un păr lung și neted, la fel ca fața.

Îl zări prima oară pe Ralph când cobora din autobuz în prima ei dimineață la gimnaziul Croydon. Pantalonii lui erau mai strâmți decât îi se permitea la școală, avea o jachetă bleumarin prinsă la spate cu un ac de siguranță, un păr ciufulit și țepi făcuți cu săpun care arătau ca vârfurile de bezele. Era mânjit cu ceva negru ca cenușa sub fiecare ochi. Lui Smith i se părea că arăta ca un ratat notoriu, dar Shirelle se îndrăgosti cât ai zice pește.

Semestrul acela Shirelle adoptă stilul sconcs. Se rase în cap și își lăsă o creastă pe mijlocul capului, pe care o vopsi în negru. Își cheltui alocația în Carnaby Street pe ciorapi de plasă, curele cu ținte și fuste de piele. Se apucă de fumat, de băut Snakebite⁴, ținându-se după fundul lui Ralph ca un Rottweiler în călduri. Îl invită la familia Smith acasă cu o simplă replică gen: Trage-mi-o! ofertă pe care Ralph, un puști de șaisprezece ani în care urlau hormonii, nu putu s-o refuze, chiar dacă îl speria ca naiba.

Smith, și el plin de hormoni la șaisprezece ani, era fascinat și scârbit de aceste ședințe și de faptul că se întâmplau, destul de sonor, chiar sub acoperișul casei lui. Orice idee despre sexualitatea dubioasă a lui Ralph fu în curând dată uitării complet, datorită zgomotelor care se auzeau din camera de oaspeți a familiei Smith. Pe măsură ce timpul trecea, curiozitatea învinse și, într-o după-amiază, prefăcându-se interesat de cartea de telefoane de pe hol, îl

---

⁴ Cocktail preparat din bere și cidru, preferat de amatorii stilului punk (n.tr.).

urmări pe Ralph cum ȋopăia în jos pe scări și își băga tricoul în pantalonii de camuflaj într-un fel uimitor de macho, duhnind a ceva necunoscut și excitant.

— Și ce mai faci, Ralphie, băiete? se interesă Smith pe un ton care spera el să sune dezinteresat, relaxat și zeflemitor-superior. Cum îți mai merge cu femeia-sconcs?

Ralph își dădu ochii peste cap.

— Ce-ai zice de-o plimbare? zise el îndesându-și mâinile în buzunare.

Și așa începu totul. Shirelle plecă acasă la sfârșitul semestrului, în ciuda amenințărilor că o să rămână aici și o să poarte în pânțece copiii lui Ralph, apoi o să-i crească într-o magherniță abandonată pe care urmau s-o împartă cu The Sex Pistols și cu Siouxsie Sioux⁵, că o să ia toți heroină și o să moară de supradoză, iar Ralph și Smith deveniră prieteni buni.

Prietenia lor era bazată pe capacitatea de a petrece ore întregi relaxați unul în compania celuilalt, fără să simtă nevoia să schimbe o vorbă sau să se miște din poziția în care stăteau. Și acum, la fel ca la școală, aveau cercuri diferite de prieteni și făceau treburi diferite în afara apartamentului, dar timpul petrecut împreună era ocazia lor de neprețuit să nu facă niciun fel de efort, un stil de comportament care, în orice altă situație, li se părea inacceptabil în cazul lor sau al prietenilor lor.

Sigur că nu erau mereu tăcuți. Câteodată mai dezbăteau ce post să aleagă, uneori se mai și ciondăneau din cauza asta sau duceau mici lupte pentru telecomandă, atunci când unul dintre ei simțea că celălalt nu era în stare să își asume posesia unui obiect atât de important. Iar alteori mai

---

⁵ The Sex Pistols, formație rock britanică, inițiatoarea curentului punk în Anglia; Siouxsie Sioux, liderul trupei Siouxsie and the Banshees, a fost considerată „una dintre cele mai influente voci ale muzicii rock” (n.tr.).

discutau despre femei.

Femeile erau ca un ghimpe în coastă, ca niște ghiulele legate de picior, nu erau niciodată mulțumite, mereu aveau câte-o problemă. Smith și Ralph se credeau băieți de treabă. Nu erau neciopliți, nu înșelau și nici nu mințeau femeile, nu le trăgeau clapa, nu le loveau și nici nu se așteptau ca ele să facă toate treburile în casă. Nu le ignorau când ieșeau în oraș cu prietenii și nici nu ieșeau cu băieții ca să aibă motiv să nu se vadă cu ele; nu-și lipeau poze cu starlete nurlii, cum ar fi Melinda Messenger, la capul patului. Erau băieți de treabă. Le sunau când spuneau, le conduceau pe prietenele lor acasă, plăteau pentru una-alta, nu le cereau să facă sex, le mai complimentau din când în când. Ralph și Smith încercau să trateze femeile ca pe egalele lor, chiar încercau din răspuțeri, dar femeile le tot dovedeau că nu meritau una ca asta – că erau o rasă ciudată, extraterestră, cu o listă de pretenții mai lungă decât autostrada națională și cu un chef de paranoia și o nesiguranță cu care Smith și Ralph trebuiau să se confrunte în fiecare zi. Mai existau, bineînțeles, și femei care nu erau chiar așa. Erau genul ăla de fete de care te îndrăgosteai cât ai zice pește, le spuneai tuturor prietenilor despre ele, îți făceai planuri fantastice de viitor cu ele și apoi rămâneai cu gura căscată când, peste trei săptămâni, te părăseau și te lăsau cu buza umflată într-un butoi de melancolie blegoasă, și își găseau pe unul care să le înșele, să le lase cu ochii în soare, să le lovească și să se aștepte ca ele să facă toată treaba în casă.

Ralph, binecuvântat cu un libido de nestăvilit, nu rezista fără sex, era tot timpul pus pe treabă și reușea să scape din tăvăleală târâș-grăpiș, șifonat și cam beteag, dar cu mădularul fluturând vajnic și entuziast îndreptat către următoarea țintă. Smith însă renunțase cu mulți ani în urmă la înspăimântătoarea bătălie a sexelor, varianta anilor '90, și se retrăsese, plin de vânățăi, dar teafăr, în colțul său.

Smith se păstra, așa zicea el. Se păstra pentru o femeie despre care nu știa aproape nimic, o femeie cu care nu schimbasesc decât niște zâmbete stinghere, niște fluturări de mâini și niște încuviințări din cap, o femeie care, după părerea lui, era chintesența unei asocieri perfecte de celule, organe, pigmenți și gene, culmea frumuseții feminine. Vreme de cinci ani își închipuise ziua când destinele li se vor împlini. El avea să-i zâmbească cuceritor și sigur pe puterile lui, să poarte o conversație scurtă și inteligentă cu ea, să o invite la cină la minunatul restaurant care tocmai s-a deschis în cartierul St. James, să-i zâmbească din nou odată ce i-ar fi acceptat invitația, să-și arunce nonșalant haina pe umăr și să se îndepărteze cu un mers studiat.

În schimb, își petrecuse cinci ani strâmbându-se grotesc la ea, ca un brotac complet incompetent din punct de vedere social și intelectual; din când în când își flutura o mână moale și transpirată zărind-o de la aistanță, iar uneori își înrăutățea situația scăpând din mână vreun obiect fragil, sărind mai multe trepte deodată sau luptându-se zadarnic cu cheile de la ușă când se știa privit. Era îndrăgostit lulea de frumusețea ei blondă ca mierea, de fermitatea, înălțimea și fragilitatea ei, de perfecțiunea la care nici o altă fată întâlnită vreodată de el nu reușise să aspire măcar. Era îndrăgostit de o fată pe nume Cheri, o fată care locuia cu două etaje mai sus, la ultimul cat, o fată care stătea la aceeași adresă cu el. Și până n-o cucerea pe ea, nicio fată nu era destul de bună.

Dragostea lui Smith pentru Cheri rămăsese neîntinată în ciuda aroganței ei teribile, indiferenței ei studiate la toate încercările lui de prietenie. Era complet imun la vederea bărbaților de vârstă a treia care o vizitau în apartamentul ei după ce își parcau Porsche-ul sau BMW-ul pe Almanac Road, la gândul că nevestele lor îi așteptau acasă, în vreme ce acești bărbați o curtau pe draga lui Cheri oferindu-i

bijuterii, parfumuri și mese la restaurante de lux din Londra. Smith nu vedea nimic dincolo de frumusețea ei; nu observa decât frumusețea ei exterioară rece, straturile de piele protectoare cu care-și ascundea golul dinlăuntru.

În vreme ce Smith aștepta ca fantezia lui să se împlinească, deși era incapabil emoțional să o transforme în realitate, Ralph își umplea propria existență cu o serie de blonde goale pe dinăuntru, cu paturi primitoare, și amândoi își omorau timpul... până când? Până când vor ajunge prea bătrâni ca să mai poată schimba ceva? Până când toate șansele vieții vor trece pe lângă ei asemenea premiilor de la tombolă, îndreptându-se spre alții?

Smith știa că aveau nevoie de o schimbare. Lucrurile rămăseseră prea multă vreme în aceeași stare. Se distrugeau reciproc. Până la urmă dăduse un anunț în revista Loot, un altul în Standard și pusese un afiș la un chioșc de ziare. Și iată că se treziseră la ușă cu Jem.

În ceea ce-l privea pe Ralph, treburile nu se schimbaseră prea mult în săptămâna de când se mutase Jem la ei. Ieșea în oraș în majoritatea serilor, iar atunci când era prin zonă abia dacă se făcea simțit. Apăruseră câteva obiecte ciudate în baie, cum ar fi dischetele demachiante și niște cutii mari de Tampax, și dintr-odată, frigiderul ajunsese doldora de legume proaspete, de piept de pui și de lapte degresat. Dar, în ciuda schimbărilor de suprafață, rămăsese, din toate punctele de vedere, același apartament.

Doar că ceva părea schimbat. Relațiile parcă se schimbaseră. Ralph nu se mai simțea în largul lui plimbându-se prin apartament doar în boxeri; devenise foarte atent la obiceiurile lui de la toaletă, care erau mereu prelungi și urât mirositoare, dar pe care Smith învățase să le ignore cu mult timp în urmă. Și se mai întâmplă ceva neașteptat: Ralph deveni din ce în ce mai curios. La ei în casă se mutase o străină, o străină căreia nu-i știa decât

prenumele, o femeie ciudată, înzestrată cu toată gama de lucruri exotice și minunate care gravitau în jurul femeilor – chiloți, sutiene, obiecte de machiaj, pantofi cu tocuri, deodorante cu bilă în flacoane roz, perii cu peri lungi și curați, pastă pentru înălbire dinții Pearl Drops, lucruri din dantelă, lucruri mătăsoase, lucruri moi. Își petrecuse ore întregi bucurându-se în diverse feluri de femeile din viața lui, dar niciodată în cei treizeci de ani ai săi nu locuise cu una în casă.

Și acum îi picase una drept în apartament. Curiozitatea îi era atârnată și, de fapt, nu făcuse decât să arunce o privire furișă prin dormitorul lui Jem. Nu-i scotocise prin lucruri și nu-i deschisese sertarele din cameră sau ceva de genul ăsta, pur și simplu se plimbase puțin prin jur și se uitase la lucruri. Era sigur că nu făcea nimic deplasat. Dacă ar fi avut vreun lucru pe care nu voia să-l lase privirilor străine, l-ar fi ascuns undeva. Și mai lăsase și ușa deschisă. Ralph nu se credea băgăcios și se simțea un pic vinovat după această scurtă investigație, mai ales din prisma lucrurilor pe care le văzuse.

Ralph plănuise să-și petreacă săptămâna aceea la el la atelier. Nu mai trecuse pe acolo de trei luni și ceva. Reușise să tragă de treaba aia cu designul unei broșuri pentru o agenție de turism mai mult de două săptămâni, când ar fi putut s-o termine într-o săptămână, și își petrecuse ultimele zece zile închis în camera lui, încercând să treacă decele treizeci și trei de niveluri ale unui joc pe calculator. Îl terminase în dimineața asta și, după ce se stinsese și ultima rundă de felicitări și de complimente din partea calculatorului, își dădu seama cu oarecare tristețe că, de-acum înainte, chiar nu mai avea ce să facă în mod oficial.

Se convinse că la ora 11.40 era deja prea târziu să se mai târască până la studio, dar că se va duce sigur a doua zi. Se întrebă dacă s-o sune pe Claudia la muncă și se hotărî că n-

avea rost – mereu o suna în cele mai proaste momente: „Nu pot vorbi acum, Ralph, am niște treabă”, „Nu pot vorbi acum, Ralph, tocmai ies pe ușă”, „Nu pot vorbi acum, Ralph, tocmai am ajuns.” Și-o închipuia pe Claudia într-unul din caraghioasele ei taioare lucioase, cum se fâțâia prin birou, ieșea și intra cât era ziua de lungă, ca într-o secvență de film repetată la nesfârșit.

Și asta îl făcu să zâmbească în sinea lui ca într-o secvență de film repetată la nesfârșit.

Îl cuprinse valul obișnuit de plictiseală și se hotărî să iasă la o plimbare scurtă. În vreme ce străbătea Northcote Road și trecea pe lângă tarabe cu flori frumoase, de culoarea pietrelor prețioase, cu jucării ieftine din plastic, bețișoare parfumate și mărgelile africane, mintea îi zbură la Jem. Nu era prea sigur că-și dorea o colegă de apartament – îi plăcea mult viața cu Smith, o viață ușoară, cu uitat la televizor și fumat iarbă dar era apartamentul lui Smith, așa că trebuia să facă ce zicea el și, oricum, Jem părea destul de drăguț, iar el avea încredere în flerul lui Smith.

Prima săptămână fusese un pic ciudată. El și Smith nu erau prea pricepuți când venea vorba să facă impresie bună unui străin, iar el se simțise vinovat când comandase mâncare indiană și n-o întrebase și pe Jem dacă voia și ea ceva, apoi se rușinase nevoie-mare când o auzise intrând în baie imediat după ce el lăsase mirosul acela sinistru de șobolan mort în urma lui. Ea se oferise să le gătească acasă în acea seară și, chiar dacă îi era recunoscător pentru o asemenea propunere, se simțea un pic enervat de faptul că evenimentul îi perturba rutina obișnuită. Seara de luni era seara de stat acasă și îi plăcea s-o petreacă foarte liniștit din punct de vedere social; când Smith era plecat în oraș, îi plăcea să dea drumul la robot și să își trieze apelurile fără scrupule. Dar era drăguț din partea lui Jem să se ofere să le facă de mâncare și avea să încerce să se ridice la înălțimea

așteptărilor.

Ca să dea un scop plimbării lui, intră într-unul dintre magazinele piperate „de la colț”, unul dintre acele magazine de specialități scumpe care vindeau pungi de chipsuri tortilla de import la prețuri exorbitante, dar care niciodată n-aveau nimic din ce ai fi dorit să mănânci, unul dintre magazinele acelea care n-au decât un singur fel de detergent și cel puțin douăzeci și două de mărci de sos chilli mexican. Ralph nu știa de ce mai intra în asemenea locuri – erau menite, evident, să umple buzunarele vreunui tânăr fost bancher din City, care râdea de ei și cu fundul („la uite, Paul, ce zici să cumpărăm un spațiu comercial și să-i aprovizionăm pe yuppies⁶ cu tone de vin și de chipsuri tortilla la un preț de trei ori mai mare decât cel normal, hmm?”), și asta îl enerva incredibil de tare. Își cumpără un pachet de Marlboro, chiar dacă mai avea încă două acasă, și se îndreaptă spre Almanac Road.

Emisiunile de la prânz erau o serie de programe de gătit și câteva telenovele australiene. Ralph se trezi complet absorbit de un canal de teleshopping, privind un tip plicticos, care își măsura gâtul cu un metru de croitorie și lăuda virtuțile nesfârșite ale unei tunici vopsite cu acrii, având un soi de guler cu mărgelile brodate: „Nu una, nici două, ci trei broderii diferite! Aici vedeți mărgelile lunguiețe, mărgelile lipite și aceste mărgelile minunate în formă de lacrimă!”

Ralph se întrebă oare de pe ce planetă aterizaseră toți crainicii ăștia și oare cu ce fel de droguri îi îndopau ca să-i facă să pară atât de sinceri și de entuziaști față de toate

---

⁶ Prescurtare de la young urban professional – „tânăr profesionist urban”. Persoană care trăiește în oraș, are o slujbă bine plătită și își permite să ducă o viață extravagantă. (n.tr.)

produsele alea plictisitoare și neinspirate pe care trebuiau să le laude.

Închise televizorul și ascultă cum liniștea umplea camera. Se simțea gol și inutil. Nu avea ce să facă. Luă cana în care mai rămăsese un rest de ceai rece și un pachet de biscuiți. Tuc și începu să se plimbe pe hol fără țință. Atunci se trezi, aproape fără să-și dea seama, că deschide ușa de la camera micuță a lui Jem.

Era ciudat să vezi camera de oaspeți plină cu lucrurile altcuiva. Până acum nu văzuse decât goală. Lucrurile lui Jem zăceau în cutii pe jumătate desfăcute prin toate colturile camerei – cutiile goale fuseseră strânse, presate și lăsate lângă ușă. Patul era nefăcut și pe el zăcea un halat albastru de bumbac, cu un dragon alb brodat pe spate.

Ralph înaintă mai mult în cameră și se apucă să studieze un teanc de CD-uri clădit pe noptiera de lângă patul lui Jem. Rămase impresionat de gusturile ei muzicale, asemănătoare cu ale lui, încremenite în timp undeva prin anul 1979: Jam, Madness, Cure, Generation X, Ramones – ar putea să o roage să-i mai împrumute și lui câte ceva. Lângă CD-uri era o poză înrămată înfățișând-o pe Jem îmbrăcată într-un cojoc gros, cu nasul roșu de frig, aplecându-se să ia în brațe un Golden Retriever frumos foc. Ralph studie cu mare atenție poza și își dădu seama că nu-și mai amintea cum arăta Jem – nu-i dăduse prea mare atenție – realizând că era extrem de drăguță. Nu era chiar genul lui. Lui îi plăceau blondele, blondele cu haine de firmă, picioare lungi și temperament vulcanic, blonde cu nume gen Georgia, Natașa și, evident, Claudia, blonde care lucrau în PR sau la galerii de artă, sau case de modă, blonde care își doreau ca el să fi fost mai bogat, mai trendy, mai curățel, mai bine îmbrăcat, mai punctual la întâlniri, mai puțin punctual, mai tare – într-un cuvânt, altcineva.

Dar Jem era minionă și frumușică la modul ușor ciudat.

Avea gusturi muzicale bune și ținea o poză cu câinele ei lângă pat. Era simpatică, politicoasă și dădea impresia că era o persoană foarte plăcută. Nu era deloc genul lui Ralph.

Mușcă dintr-un biscuit și îi căzu pe jos o bucată mare. Când se aplecă și-o ridica observă sub masă un vraf de cărți. Păreau vechi și terfelite, și pe cotoare aveau scriși sau imprimați diverși ani cu litere aurii de-o șchioapă sau cu pixul și markerul. Erau jurnale și, după cum arătau, erau jurnale din alea de fată, scrise din tot sufletul, începeau din 1986 și țineau până în 1995. Se întrebă oare ce se întâmplase cu 1996, anul curent, apoi vă, zu jurnalul nou ițindu-se de sub halatul lui Jem.

Era deschis, dar ascuns sub halat; vedea și data – joia trecută – și scrisul de mână, mic și buclat, că Jem însăși: „... apartament frumos... s-ar putea să fie cam timizi – sunt sigură că nu sunt... ar putea fi chiar soarta – sunt curioasă... Smith ar putea fi alesul, dar pare un pic cam... Ralph...” Ralph se opri brusc. Ce naiba făcea el aici? De ce cotrobăia prin camera fetei ăsteia și se uita prin blestematul ei de jurnal? Ce lucru penibil și trist, țiu? Aproape că dădu să plece în momentul acela, dar curiozitatea îi fusese stârnită la maxim.

Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul când dădu la o parte halatul și rămase complet năuc după ce citi tot fragmentul. Deci Jem credea că ajunsese aici din cauza unui vis sau ceva de genul ăsta, își urma calea destinului, era foarte intrigată pentru că își închipuia că Smith, sau chiar el, ar putea fi bărbatul viselor ei – în sensul propriu. Lui Ralph i se părea că Jem e un pic cam dusă, dar pe măsură ce citea, se trezi că visul, destinul ei începe să-i fie simpatic. Nu numai că reușise să intre în cursă, dar mai avea și un avantaj de partea lui. Ia uite, chiar scrisese acolo: „Smith pare un pic cam crispat și nu este chiar genul meu, sincer să spun. Ralph pare mai potrivit – e foarte zvelt și

sexy, și pare genul de băiat rău...". Orgoliul lui Ralph era teribil de gădilat de una ca asta și se bucura de compliment. „... pare mai distractiv. Problema e că are prietenă.”

Toate astea erau cât se poate de adevărate, își zise Ralph, mai puțin afirmația că Claudia ar fi fost o problemă. Chiar fusese mai amuzant decât Smith zilele trecute. Sigur, nu fusese întotdeauna cazul, dar în ultimii câțiva ani, de când lăsase obsesia cu Cheri să-i cotopească viața, Smith își mai pierduse din strălucire și din încrederea în sine.

Ralph puse caietul jos și respiră adânc, chinuindu-se din răspuțuri să nu dea pagina și să citească și mai mult. Lăsa jurnalul pe pat în aceeași poziție în care îl găsisese și se strădui să aranjeze halatul albastru peste el, sperând că Jem nu lăsase cumva vreun fir de păr pe el care să-i păzească jurnalul de cititorii curioși și penibili.

Se așeză pe patul ei în dezordine, atât de diferit de cel al Claudiei, căreia îi lua zece minute să-l aranjeze, cu așternuturi proaspete în fiecare zi și cu tot felul de combinații ciudate între perne și cuvertură, care trebuiau așezate la fix, altfel se plângea că nu era în stare să facă nimic pentru ea. Unul dintre sutienele lui Jem rămăsese prins între cearșafuri. Era negru, simplu și părea destul de uzat. Îl ridică și citi eticheta – micuța Jem nu era chiar micuță: 75D. Unde naiba își ascundea asemenea bunătate? Claudia, slabă ca un băț, avea niște sâni care se potriveau perfect cu formația ei unduioasă, mici și ascuțiți, incapabili de a se insinua într-un decolteu chiar și când erau ridicați cu push-up, cât se poate de mult, din ambele părți. Ralph își dădu seama că-i era dor de sâni în general, îi era dor de acea prelungire de feminitate moale și voluminoasă care tresălta când o atingeai și era mereu caldă și primitoare. Alte părți ale corpului femeilor păreau uneori gata-gata să muște, să sufoce sau să stranguleze, dar nu și sâni – sâni erau prietenoși și relaxați.

Ralph se simți complet aiurea când se trezi trecându-și breteaua de la sutienul lui Jem peste buza de sus și adulmecând fâșia subțire de plastic. Îl lăsă repede jos și îl puse în poală, strânse pumnul și îl vârî în cupă.

Intra chiar ușor și mai rămânea loc de încă un pumn. „Doamne”, își zise el, „Jem e genul de femeie pe care Claudia ar descrie-o ca fiind «îmbrăcată inteligent»”. De fiecare dată când Ralph nu era de acord cu verdictul Claudiei că o femeie era grasă, ea îi spunea că fusese păcălit de îmbrăcăminte inteligentă – sub șalul sau puloverul plasat strategic, femeia respectivă era un munte de grăsime, doar că el nu-și dădea seama pentru că era bărbat, și bărbații n-aveau nici cea mai vagă bănuială despre toate trucurile femeiești. „Poate că avea dreptate”, își zise acum în sinea lui, admirând mărimea sutienului lui Jem. Chiar nu observase asta la ea.

Puse sutienul înapoi în despărțitura dintre cearșafuri. Începea să se simtă cam pervers și jenat de ce făcea și respiră destul de ușurat că nu avea și o erecție.

Ralph era tentat să rămână în camera lui Jem; se simțea foarte bine în locul ăsta plăcut și feminin. Voia să-i cotrobăie prin sertare, să scoată capacul deodorantului și să miroasă bila, să-i citească jurnalele și să afle ce făcuse în anumite zile cu mulți ani în urmă, să se bage în pijamalele ei, să se furișeze sub cuvertură și între cearșafuri, să pună capul pe pernele ei acvamarin, să miroasă și să-i simtă căldura din pat.

În schimb, se ridică încet, aranjă cuvertura cât se poate de neglijent, se asigură că nu lăsase urme ale vizitei sale, lăsă ușa larg deschisă, așa cum o găsisese, și ieși pe hol. Seara asta avea să fie destul de interesantă.

Când se așeză din nou la birou și încercă să se gândească la ceva mai constructiv, care să nu implice ieșitul din apartament, folosirea telefonului sau consumul prea mare

de energie, gândurile lui începură să zboare la fragmentele din jurnalul lui Jem și simți cum îl cuprinde un val enorm de curiozitate. Oare ce era toată treaba asta cu visurile și destinul? Oare ce mai scrisese despre ei doi? Și mai cu seamă, oare ce mai scrisese despre el? Nu putea să-și explice fenomenul, dar, dintr-odată, Ralph avu senzația că viața lui avea să ia o turnură tare complicată.

Capitolul 4

Lui Siobhan i se părea că trupul ei devenise un soi de mașină de crescut păr. Se aștepta să-i apară riduri pe măsură ce îmbătrânea, se aștepta ca părul să-și mai piardă din culoare, ca pielea să nu-i mai fie fermă, dar nu se aștepta la apariția treptată, dar insistentă, a unei cantități uriașe de păr pe tot corpul.

Începând de jos în sus: îi apăruseră insulițe de păr negru la baza degetelor mari de la picioare. Apoi venea rândul picioarelor, dar întotdeauna avusese păr pe acolo, lucru acceptat de societate. Chiar și fotomodelele aveau păr pe picioare, iar la farmacia Boots erau rafturi întregi de produse împotriva părului nedorit, pe care le puteai cumpăra fără niciun fel de reținere sau de rușine.

Ceea ce se întâmpla unde se terminau picioarele și începea trunchiul o deranja cel mai tare pe Siobhan, jungla deasă de păr aspru care creștea din ce în ce mai hotărât, odată cu trecerea anilor, începând să se ițească de sub chiloți, să se alăture distracției de pe coapse și să urce pe furiș către burtă, ca o săgeată subțire cu vârful orientat înspre buric. Linia aceea arăta cel mai urât iarna, când contrasta puternic cu burta ei moale și albă ca laptele.

Dar creșterea nu se oprea aici. De curând observase că spațiul palid și moale dintre sâni găzduia vreo câteva fire

rebele, care creșteau mai lungi, mai întunecate și mai groase decât restul. De ce? Și avea și păr pe sfârcuri, firicele ca niște picioare de păianjen care se iveau pe suprafața fără pată a sânilor ei ca să le strice aspectul și s-o facă să se simtă urâtă. Avea păr chiar și deasupra buzei de sus, care o făcea să se simtă foarte prost când cineva stătea prea aproape de ea și, pe deasupra, și un fel de perciuni, ce creșteau încet, dar sigur, de pe obraji spre bărbie.

Ritualurile de a scăpa de atâta păr nedorit, care îi mâncau sufletul și timpul, deveniseră aproape zilnice, își decolora mustața, se rădea cu lama pe picioare și la axile, folosea un soi de cremă urât mirositoare pentru părul pubian și se ajuta cu o pensetă în zona degetelor de la picioare, a sfârcurilor, bărbiei și sprâncenelor. Oare bărbaților le trecea vreodată prin cap câtă muncă trebuiau să depună femeile ca să aibă pielea moale și catifelată ca de bebeluș, cât se chinuiau ele să scape de orice urmă de pe corp care ar fi putut fi descrisă drept masculină? Oare bărbații ar fi pregătiți să facă atâtea sacrificii dacă le-ar cere-o moda și societatea, dacă li s-ar impune să aibă pielea netedă ca alabastrul?

Și de ce oare în alte țări părul era acceptat? Cum puteau un milion de italience să se plimbe fără rușine sau frică pe plajă an de an cu smocurile alea negre ieșindu-le din bikini și cu părul atârându-le la axile ca o blană? Și curii-se face că-n Franța exista un cuvânt drăgălaș și gingaș pentru mustața feminină, în timp ce o englezoaică ar fi îngrozitor de jenată dacă ar trebui să meargă pe stradă cu păr de un sfert de milimetru pe picioare, ca nu cumva să nu fie catalogată drept lesbiană?

Oare cât de înalt ar ajunge un munte alcătuit din zece ani de păr sinistru de care scăpase? Era un gest lipsit de orice satisfacție. La fel ca treburile casnice. Din clipa când le terminai, începea să se apropie clipa când trebuia să te

apuci din nou de ele. Părul era foarte încăpățânat și insidios, și parcă nu se mai termina în veci – pur și simplu creștea și creștea fără oprire. Și nu pleca niciodată în vacanță, nu-și lua nicio zi liberă și nici nu-i păsa de cât de tare îți plăcea o anumită parte a corpului tău; când i se puneă pata să crească undeva, apărea oricum, ca buruienile când se cațără pe un zid de piatră.

Siobhan încercase să se intereseze de grădinărit pentru că-și închipuia că i s-ar potrivi, dar află repede că era la fel ca treburile casnice și scăpatul de părul nedorit – frustrant și fără de sfârșit. Părul, buruienile și praful: Siobhan le ura din suflet pe toate trei.

Acum își pierdea timpul cu o treabă pe care-o făcea din ce în ce mai des în ultima vreme: își ura corpul. Nu numai că era din ce în ce mai păros, dar se umfla din ce în ce mai tare și deja nu mai putea zice că a luat și ea câteva kilograme în plus și că hainele îi erau un pic mai strâmte; ajunsese la niște dimensiuni la care oamenii care n-o cunoșteau ar fi descris-o drept o „femeie grasă”. Majoritatea hainelor pe care le avea în dulap pur și simplu atârnavă acolo fără niciun scop, în vreme ce ea purta zi și noapte aceiași colanți și câteva pulovere și bluze tip tunică. Dacă și-ar cumpăra ceva nou ar însemna să meargă pe la niște magazine în care nu mai fusese niciodată și să cumpere haine cu măsuri care strigau cu voce tare către restul planetei: „Sunt grasă.”

Karl nu comenta niciodată ceva în legătură cu asta – nu vorbeau despre acest subiect. Încă o mai atingea, o mângâia, o lua în brațe, o ținea de mână în public și îi spunea că o iubește. Oricum, nu era genul care să te copleșească cu complimente. Siobhan se întreba oare ce credea el despre asta. Desigur, nu se mai dezbrăca de față cu el acum și nici nu mai mergea goală prin apartament, iar obiceiul lor de-a face baie împreună dispăruse neobservat și nimeni nu comentase nimic. Ar putea să-l întrebe direct ce

credea și gata, așa cum ar face și alte femei: „Karl, crezi că m-am îngrășat?” Dar știa prea bine că el n-ar minți-o precum alți bărbați, fiind cel mai sincer om pe care-l cunoștea, și ar zice: „Da, Shuv, te-ai îngrășat.” Și apoi ce-ar spune mai departe? Ce s-ar întâmpla? Ar afla că i se părea îngrozitoare și scârboasă, că o detesta pentru că nu mai avea grijă de corpul ei, că nu-l mai iubea destul cât să-i pese de felul în care arăta.

Adevărul era că soțul ei Karl n-o disprețuia nici pe departe. Chiar îi plăceau formele corpului lui Siobhan de acum. Întotdeauna fusese un pic disproporționată, avea picioare foarte subțiri, spatele cam prea lat și un fund foarte plat, dar acum arăta mai echilibrat: sânii ei păreau mai puțin ciudați în comparație cu restul corpului, avea un fund mai rotund și mai feminin. Era foarte plăcută la pipăit, mai ales pe întuneric, fermă și coaptă, plinuță, cu brațele solide și cărnoase, cu coapsele moi și line. Era ca și cum straturile de grăsime în plus îi dăduseră trupului ei o nouă viață, de parcă îi redaseră vitalitatea corpului la treizeci și șase de ani – la pipăit părea o școlăriță dolofană, și Karl nu se culcase cu nicio școlăriță dolofană pe vremea când era și el elev dolofan.

Siobhan încă avea cel mai frumos păr pe care-l văzuse vreodată: cu plete dese de culoarea paiului de grâu, care îi ajungeau până-n talie și străluceau, mereu curate și frumos mirositoare. O mare pondere în idila și atracția lor de început a avut-o părul ei minunat. Îl vedea peste tot în campus, ba se unduia liber până-n talie, ba stătea împletit și prins în creștetul capului, hipnotizant fa aurul șlefuit. Părul acela îi mâncase sufletul vreme de șase luni. Inima îi sărea din piept și începea să bată frenetic ori de câte ori îl vedea; era un soi de sirenă de ceață care îi anunța posibilitatea îndepărtată de a trece pe lângă Siobhan și șansa ca aceasta să-i surprindă roșeața din obraji, dorința,

rușinea. Visa să îi dea jos diverșii piepteni din бага și agrafele, să-i vadă părul cum se întinde, precum untul proaspăt bătut, pe pernele lui sau cum se revarsă pe spătarul locului din față al Citroenului lui 2CV. Își dorea să-l spele și să-l pieptene, să aibă el grijă de păr, de parcă ar fi fost un soi de animal de companie, partea ei animală – o ființă vie care întrunea tot ce-și dorea la o femeie și toate părțile minunate ale lui Siobhan.

Siobhan nu știa nimic din toate astea. În ceea ce-o privea, Karl era băiatul acela arătos din Liga Studenților, cel cu nume rusesc și cu accent irlandez, pe care-l vedea mereu lipind postere pe aviziere, care părea să cunoască pe toată lumea din campus, cu tunsoare de rocker și cu Citroenul 2CV și care era combinat inevitabil cu Angel, o fată blondă platinată cu tunsoare băiețească și cu față copilăroasă, care era în anul întâi și cu care era împreună de când lumea și pământul. Lui Siobhan, Karl i se părea drăguț și atrăgător, se dădea în vânt după accentul lui irlandez, după buna lui dispoziție, după fundul lui ferm, dar, în ceea ce-o privea, nu prea avea ce să facă în legătură cu un cuplu de oameni atât de frumoși și de populari precum Angel și Karl, și era destul de greu să-ți închipui că aveau o relație altfel decât perfectă, armonioasă și plină de sex sălbatic. Și-i închipuia din când în când încolăciți unul în jurul altuia printre cearșafuri scăldate în soare sau râzând împreună într-un pub cu prietenii, iar buna lor dispoziție era cât se poate de uimitoare și de contagioasă. Ea îi zâmbea din când în când, și el îi întorcea zâmbetul înapoi, dar cam atât credea că o să se aleagă de ei doi.

Speranțele lui Siobhan au ajuns însă în al nouălea cer într-o bună zi, după o conversație cu un prieten care era în Liga Studenților cu Karl.

— Este o vacă împuțită! zise el pe neașteptate, referindu-se la Angel.

Ups! Speranțe în alertă!

— Da? Mi-am închipuit întotdeauna că e drăguță, știi, pentru că e împreună cu Karl și așa mai departe. Par cuplul perfect.

— Tipul ăla are o răbdare nesfârșită. Nu știu cum o suportă toată ziua, chiar nu știu. Se ceartă non-stop și îi face capul calendar. Karl e un tip foarte mișto și ar putea să-și găsească pe cineva mult mai bun decât ea, oricum nu cred c-o să mai țină mult. Cred că ea mai are pe cineva – dar n-ai auzit de la mine, da? Îi dădu un bobârnac în joacă și-i făcu cu ochiul.

Siobhan nici nu mai avu nevoie de alte încurajări. Zâmbetele fugare se transformară în scurt timp în conversații pe fugă, apoi deveniră prânzuri însuflețite de conversații lungi în parc, atunci când Angel era la cursuri. Iar într-o seară, după vreo șase săptămâni de când se combinaseră în mod oficial, află că prietenul lor comun, care n-o mai suporta pe Angel și nici nu mai voia să-l audă pe Karl povestind câte-n lună și stele despre Siobhan, se hotărâse să preia chiar el frâiele lipelii; asta o umplu pe Siobhan de o recunoștință și de o căldură atât de mari, încât nu mai avu nevoie să-și pună haina pe ea până acasă.

Părul ei fusese tot ce promitea să fie și, chiar și cu câteva luni în urmă, când obiceiul lor de a face baie împreună deja se schimbase, el îl mai spăla cu șampon câteodată, cu grijă și cu meticulozitate, uimit de desimea și de lungimea lui, și de permisiunea care i se dăduse de a-l ține și de a-l atinge oricând pofta.

Unii bărbați se dădeau în vânt după sâni, alții erau morți după picioare, altora le plăceau fundurile. Dar Karl era mare amator de păr. Părul îl făcea să întoarcă privirea după femei, iar simțurile i-o luau razna.

Și Cheri avea păr frumos – nu era impresionant, extraordinar ca al lui Siobhan, dar era mătăsos și lung, de

culoarea vaniliei. Îi observase părul înainte s-o observe pe ea, vara trecută; strălucea la soare cu șuvițe de un blond platinat și auriu. Nu trecu mult și observă și picioarele lungi și bronzate care se șteau de sub rochițele minuscule de vară și de sub fustele scurte de bumbac pe care le purta, umerii ei frumos conturați, bronzăți și ei, apoi fața cu trăsături interesante, cu pomeții înalți și cu dinți perfecți.

Acum stătea și admira părul lui Cheri într-un soi de reverie estetică, relaxată, din dosul ziarului Evening Standard, pe care-l citea în spatele unei ferestre mari dintr-un studio de dans din Covent Garden, și o privea cum își arcuia tot corpul într-o bluză decoltată și chiloți de licra, în ultimele cinci minute ale orei ei de acid jazz.

În vreme ce Siobhan stătea dezbrăcată pe marginea căzii, trăgând amărâtă de pielea ei înfiorătoare și urâtă, la cinci kilometri distanță, în oraș, Karl se ridică, împături ziarul, o sărută pe Cheri și îi mângâie în trecere fesele ferme și frumoase, apoi o scoase la prânz în restaurantul ei preferat, Modern European.

Capitolul 5

Începea să se întunece când Jem porni de la biroul ei din Leicester Square către Gerrard Street, de unde voia să cumpere ingredientele pentru cina de bun-venit pe care promisese că o va prepara pentru Smith și Ralph. Locuia cu ei de aproape o săptămână și încă nu știa nimic despre ei. leșise foarte mult în oraș, iar restul timpului și-l petrecuse în camera ei, încercând să nu le ocupe spațiul vital, dar acum venise momentul să se împrietenească cu ei.

În ziua când se mutase, ei o ajutaseră să-și care cutiile și pungile cu lucruri din mașinuța ei Austin Allegro de culoarea muștarului, până în cameră, urcând și coborând

toți trei scările în liniște și cu hărnicie, ca niște ocnași din zilele noastre. O lăsaseră să-și vadă de treburile ei în seara aceea, să își despacheteze lucrurile în cămăruța ei cam aglomerată, băgând din când în când capul pe ușă doar ca să-i ofere câte-o cană de ceai sau de cafea și să întrebe politicos cum merge treaba.

„Ce ciudat e în ziua de azi când trebuie să-ți împărți casa cu străinii”, își zise Jem. Străinii locuiau dintotdeauna împreună, desigur, servitorii și stăpânii lor, chiriașii și gazdele, dar nu chiar ca acum. În ziua de azi, oamenii se așteptau să împartă casele în mod egal cu străinii; nu mai exista niciun fel de ierarhie. Te uital la același televizor din camera de zi, foloseai aceeași toaletă și baie, împărțeai frigiderul cu ei, găteai la același aragaz și aveai un soi de obligație de a trata persoana nou-venită în casa ta ca pe un prieten, nu ca pe un angajat și nici ca pe un chiriaș. Jem se tot mutase din apartamente la comun în apartamente la comun și mereu i se părea că primele câteva seri erau ciudate și singuratiche. Simțea stânjeneala lui Smith și a lui Ralph când încercau să-și vadă de treburile lor obișnuite, știa că nu se simțeau la fel de relaxați ca de obicei când se uitau la Formula 1 din Australia sau la Topless Darts, Chiar dacă nu era în aceeași cameră cu ei, faptul că mai venise o a treia persoană în casa lor le cam dăduse peste cap ritualurile lor de seară.

Se gândea la ei doi în timp ce traversa strada Lisle și tresărea la gândul că unul dintre acești bărbați cam stingheriți ar putea fi alesul ei. Suna un pic tembel, și ea știa asta prea bine, dar soarta își băga mereu coada în viața lui Jem, așa că învățase să aibă încredere în căile destinului, fără să pună prea multe întrebări. Problema incomodă pe care soarta i-o pusese în față (și era destul de greu de lămurit) era următoarea: Care dintre cei doi bărbați va fi ursitul ei? Și pentru că era sigură că n-o să-i pice fisa

din senin, își petrecuse ultima săptămână încercând să citească semnele care i se înfățișau.

Nu se putea baza pe aspectul fizic, chiar dacă amândoi arătau destul de bine în felul lor. Smith avea aspectul ăla de băiat de internat cu părul mătăsos și cu un look foarte bine pus la punct, care ar fi dat-o pe spate pe la optsprezece ani. Era înalt și bine făcut, dar nu athletic, avea ochii căprui și blânzi, părul des și mătăsos și un nas frumos, cu nări perfect conturate. Dar era un pic cam prea „matur” pentru gusturile ei, avea maniere prea studiate, era cam. Prea retras, prea gentleman. I se părea că ar fi probabil complet năucit dacă ar comanda o halbă de bere la bar și că ideile lui despre dragoste includeau trandafiri cu tulpini lungi și bilete-surpriză la teatru – bleah! Ei îi plăceau bărbații mai neciopliți și mai veseli, bărbații care nu tratau femeile ca pe niște „doamne”.

Jem scotoci printr-o ladă cu ardei iuți verzi și roșii, subțiri-și cu forme care mai de care mai neregulate, și încercă să le verifice fermitatea în vreme ce medita la soarta ei. Îi băgă pe cei norocoși într-o pungă de plastic transparentă, pe care o rupsesse cu greu din prostiile alea de suporturi pentru pungi, și se duse țintă către cutia cu vinete tinere, mititele și verzi, de culoarea mărului, cu textura precum hârtia cerată.

Lui Jem cumpărăturile de felul ăsta i se păreau de-a dreptul terapeutice. Un pachet de legume marca M&S, aalese, curățate de coajă și de capete, lustruite și ambalate, nici nu se putea compara cu așa ceva. Era mult mai frumos să scotocești prin lăzile cu legume colorate și exotice, proaspăt aduse din Thailanda, China și India chiar în acea dimineață; toate miroseau a soarele îndepărtat ce le răzbătea prin coajă.

Ralph era mai degrabă „genul ei”, dacă ar fi existat așa ceva. Era slab și avea aspectul ăla un pic costeliv care-i

plăcea ei mult, iar toate astea erau subliniate de părul lui tuns scurt și de hainele prea largi pe care le purta. Avea o față ascutită, dar cu unghiuri bine definite, ochii săi rotunzi și albaștri erau adânciți în orbite și îl făceau să pară descurcăreț, dar dulce în același timp. Mai era înzestrat și cu un zâmbet leneș și șui, care începea pe o parte a feței și se lățea către cealaltă parte. Sexy. Avea un accent sud-londonez care-i plăcea la nebunie, și el sigur n-avea să se uite cruciș la ea dacă bea bere în loc de vin alb sec la bar și nici n-ar fi impresionat de invitații pentru două persoane la restaurante de fițe.

Ajunse la galantarul măcelarului.

— Bună,] em! Măcelarul îi zâmbi larg când o văzu venind înspre el. Tocmai împacheta o bucată mare de burtă de porc pentru clientul în vârstă din fața ei. Ce-ți dau azi? Întrebă el cu un accent vag de Manchester.

Întotdeauna își dorise să-l întrebe cum de ajunsese să fie singurul englez care lucra la un supermarket din Chinatown.

— Bună, Pete. Studie tăvile cu picioare de rață și urechi de porc, șirurile de intestine liliachii și strălucitoare, bucățile mari de grăsime albicioasă și diversele rânduri de copite.

— Jumătate de kilogram de piept de pui, te rog, fără piele.

— Și ce gătești în seara asta? Întrebă el. Mereu se interesa ce urma să gătească.

— Doar niște curry verde thailandez.

— Și îți prepari singură pasta, nu?

— Sigur că da, zise ea zâmbind. Ca de obicei.

— Fâșii subțiri?

— Da, te rog.

— Și cine e oaspetele norocos din seara asta? Întrebă el feliind cu îndemânare carnea roz cu un cuțit care părea tare ascutit.

— Noii mei colegi de apartament; încerc să fac impresie bună.

Jem luă puiul și-l trânti în coș. Oare cine știe de pe unde erau puii ale căror piepturi fuseseră smulse ca să ajungă la ea în coș? Nu aveau nicio etichetă pe care să scrie de unde proveneau, nici vreun soi de hârtie albă și moale pe care să stea de când erau culese de pe raftul din supermarket și până la frigider. Erau anonimi, și Jem consideră un pic aventuros faptul că îi alesese dintre măruntaiele grotești pe care alte supermarketuri nu le-ar fi lăsat niciodată la vedere.

Magazinul era aglomerat, forfotind de chinezi din partea locului, care cumpărau ingrediente pentru cină, de ajutoare de bucătari de la restaurantele din Chinatown, care cumpărau câte un sac, două de orez pentru aglomerația nocturnă, de turiști care intraseră de curiozitate și de amatori. Amatorii erau oamenii cărora le plăcea atmosfera de aici, dar nu știau niciodată ce să cumpere, și coșurile lor erau inevitabil pline cu câteva pachete de tăieței instant la douăzeci și cinci de penny bucata, câte-un borcan de sos de stridii și o conservă de ceva superciudat, cum ar fi sepia în sos de curry malaiezian, despre care Jem era convinsă că va ateriza drept la gunoi, pentru că toată lumea știa că sepia la conservă este absolut dezgustătoare. Jem se simțea superioară la modul răutăcios ori de câte ori coșul ei ajungea la casă în fața vreunui amator, se simțea mândră de legăturile ei de coriandru proaspăt și aromat, de pachetele de frunze lucioase de lămâie verde, de conservele cu lapte cremos de cocos, de firele subțiri de citroneală și de legăturile păroase de șalote rozalii.

Prinse bine în mână plasa de cumpărături și se îndreptă către Shaftesbury Avenue. Se lăsase amurgul și cerul era de culoarea prunei foarte coapte, spre negru tuciuriu, iar străzile din Soho își luaseră aerul acela de tentație și de

provocare care o făceau mereu curioasă. Privi prin ferestrele puburilor fețele însuflețite ale cuplurilor care ieșiseră la o bere, oamenii aceia adânciți și stimulați de conversațiile lor chiar și într-o seară de luni, iar expresiile întipărite pe fețele lor vesteau dragoste abia înfiripată; se simți stingheră o clipă, până când își aduse aminte de potențialul romantic care o aștepta acasă.

Smith nu-și dădea seama dacă Jem era genul căreia îi plăcea vinul sau berea, așa că luă din amândouă. Dar poate că nu bea deloc – înșfăcă atunci și o sticlă de apă minerală Perrier. Intrase la vinoteca din colț, de lângă biroul lui aflat pe Liverpool Street. „Vinotecă.” City era la fel de pretențios ca West End în unele privințe, cu falsa lui vechime și tradițiile prea exagerate. Cât de greu era să-i zici pur și simplu „cramă”, Dumnezeuule?

Își duse produsele la tezgheaua care fusese „învechită” de curând, iar acolo, un vânzător care se încadra perfect în peisaj, cu șorțul lui de un verde-închis și cu ochelarii cu rame de oțel, scană codul de bare cu un dispozitiv vechi de scanat. Smith își dădu seama că era într-o stare proastă. Aproape că-i trânti în față cărdul bietului vânzător și se stropși la el fără motiv, în timp ce acesta îi împacheta sticlele în hârtie subțire și i le așeza cu grijă într-o pungă. Când închise ușa, soneria de cupru cu arc scoase un clinchet vesel, lucru care îl enervă.

În timp ce traversa piațeta de la Finsbury Circus, observă cât de frig era afară și se gândi că abia trecuseră câteva zile de când stătea aici îmbrăcat în cămașă cu mânecă scurtă, zgâindu-se la bătrânii care jucau bowling în vreme ce el își devora masa de prânz. Întotdeauna fusese mult mai fericit vara.

Și-ar fi dorit ca Jem să nu le gătească în seara aceea. Chiar nu avea chef să se poarte frumos, să fie atent și vorbăreț, voia doar să se așeze în fața televizorului, cu o

țigară groasă de iarbă și o bere, și să nu facă conversație cu nimeni. Știa prea bine că tocmai de-aceea se hotărâseră să-și ia o colegă de apartament^dar nu avea chef de ea în seara asta, pur și simplu. Mâine părea o zi mai potrivită. Până atunci și-ar fi terminat prezentarea, James nu i-ar mai fi suflat în ceafă atâta și probabil că ar fi cumpărat o sticlă de șampanie și un buchet de flori ca să sărbătorească evenimentul, și Jem ar fi rămas cu gura căscată văzând cât de prietenos putea fi, cât de amuzant și cât de mult aprecia efortul pe care-l făcuse să le gătească ceva. Dar nu în seara asta.

Smith apucă servieta și punga într-o singură mână, ca să se țină de balustrada scării rulante, și coborî la stația de metrou Liverpool Street. Urcă cu pași mari și țațoși și se enervă teribil când cineva din fața lui, un turist care evident habar n-avea cum se stă pe scara rulantă, tocmai se opri pe partea stângă.

— Pardon, vă rog, mormăi el nervos.

Turistul se întoarse și se mută repede în spațiul din dreapta, cât se poate de binevoitor, cerându-și scuze cu un zâmbet stânjenit. Smith se simți o clipă vinovat când își aduse aminte că fusese și el turist cândva.

Asudă nevoie-mare pe linia de metrou Circle, enervat de mulțimea de oameni care împărțea același vagon cu el – erau prea împuțiți, stăteau prea aproape, erau prea înalți sau prea grași, aveau ziare prea mari, sau, pur și simplu, erau jignitor de urâți. Smith visa să-i pricopsească cu câte un târnăcop în cap pe fiecare în parte.

Se întreba: oare despre ce urmau să vorbească Ralph, Jem și cu el la masa de seară. Și în timp ce se gândea la asta, își dădu seama că nu știa mai nimic despre Jem. Încercase să evite din răspuțeri orice conversație cu ea și habar n-avea câți ani are, pe unde lucra în Londra sau dacă avea sau nu vreun prieten – nu știa decât că avea un nume

aproape lă fel de ridicol ca al lui, că îi plăcea să bea ceaiul îndulcit cu miere, că avea un Austin Allegro oribil și că era chiar frumușică. Nu la fel ca Gheri, desigur, nu un asemenea exemplar incredibil de frumusețe aurie fermă, luminoasă și angelică, precum Cheri. Dar era genul acela de fată drăguță și accesibilă, minionă, sexy și moale, exact cum trebuia să fie o fată. Avea un glas dulce, deloc amenințător, și nu purta niciodată pantaloni – Smith aprecia asta la o femeie. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu știa de ce, pur și simplu îl făcea să se simtă nelalocul lui.

Ușile metroului se deschiseră la Sloane Square și Smith se strecură afară din vagon recunoscător, mulțumit că putea să inspire aerul proaspăt și răcoros al serii. Când cumpărase apartamentul din Battersea, cu opt ani în urmă, Smith se distra copios când cobora la Sloane Square. Adică plebeii care-și așteptau partenerii și prietenii aici în stație nu aveau de unde să știe că nu locuia în SW3⁷, când trecea pe lângă ei legănându-și servieta plină și traversa King's Road. Acum îl durea drept în fund de ce credeau alții. Trecuse de mult de faza de imaturitate când se dădea mare și știa că nimeni dintre cei care așteptau în fața stației nu-l observa, darămite să îi pese cumva câtuși de puțin unde locuia.

Buticul cu flori de la ieșirea din stație îi atrase atenția – părea mândru și colorat în comparație cu fundalul gri și trist de octombrie din Sloane Square – și se hotărî să-i cumpere, totuși, niște flori lui Jem. La urma urmei, le făcea cinste cu cina și nu credea că are cine știe ce bani. Alese trei fire de bujori mari, viu colorați și nepretențioși – nu voia să pară că se dădea la ea.

Actul de a cumpăra flori provocase un soi de reacție de

---

⁷ Cod poștal din Londra care se referă la cartierele selecte: Chelsea, Brompton și Knightsbridge (n.tr.).

calmare în creierul său și simți cum se binedispune brusc când urcă în autobuz, îi arătă abonamentul șoferului și se așeză pe locul lui obișnuit din spate.

Când autobuzul trecu peste podul Battersea și se umplu de strălucirea unui apus de culoarea sâmburilor de rodie, care se insinua printre luminițele de pe Albert Bridge asemenea unor lumânări de pe tort, Smith simți că-l copleșește un val de euforie. Își îngădui un zâmbet și începu să anticipeze cu bucurie perspectiva unei mese gătite în casă și a unei conversații cu o fată drăguță.

Capitolul 6

Ca de obicei, Siobhan mâncase înainte să vină Karl acasă, după cursul lui de ceroc. Pe vremuri, Siobhan îl însoțea la ore. Își punea una dintre rochiile ei din anii '50, cumpărate de la Kensington Market și o umplea cu tot felul de jupe înfoiate și dantelate pe dedesubt, se dădea cu ruj roșucireasă pe buze și își făcea conturul ochilor cu negru, își strângea părul în coadă de cal, se urcau împreună în mini-ul Embassy, o luau înspre sala Sol y Sombra și se simțeau ca Natalie Wood și James Dean. Dar după ce au cumpărat pe Rosanne, a început să se simtă vinovată s-o lase singură cinci seri pe săptămână, așa că a încetat să mai meargă de la o vreme. Și, sigur, acum nu mai încăpea în niciuna dintre rochiile ei vechi.

Îl privea pe Karl cum își dădea cu gel Black and White pe păr și își aranja buclele negre, cum trăgea pe el pantalonii strâmți pe gleznă și cămașa cu model hawaiian, arătând, cu excepția părului care se mai rărise, exact ca acum cincisprezece ani. Era un dansator minunat și un profesor și mai bun; câțiva dintre foștii lui elevi deveniseră profesori la rândul lor. Era foarte solicitat la toate nunțile și petrecerile

la care mergeau, pentru că le făcea pe femei să simtă că pot dansa bine.

— S-a mutat cineva în apartamentul de jos? Era o fată în bucătărie când am trecut pe acolo și gătea, zise el dezlegându-și șireturile de la pantofii săi de dans destul de purtați, dar încă strălucitori.

— Era mică și brunetă?

— Da.

— Am văzut-o cum intră și iese toată săptămână.

O fi vreo nouă colegă de apartament cu vecinii de jos.

Karl intră în bucătărie, o cuprinse pe după talia planturoasă și-și lăsă bărbia pe umărul ei. Siobhan se întoarse să-i ciufulească părul, dar își dădu seama prea târziu că fusese seara de ceroc.

— Of, m-am umplut de gel Black and White pe mâini!

Se repezi la robinet. Karl îi dădu o palmă jucăușă peste fund.

Când ieși din cameră, zâmbetul îi dispăru brusc de pe față. Se așeză pe canapea și își prinse capul în mâini. O auzea pe Siobhan de dincolo cum cânta încet, în vreme ce se spăla pe mâini. Avea o voce blândă și melodioasă. Parcă era o fetiță, o fetiță neajutorată și naivă. Ar fi vrut să izbucnească în plâns. Ar fi vrut să rămână singur aici, ca să poată plânge în voie până nu^mai putea. Fusese jefuit, fusese lipsit de bebelușul lui. Îi fusese luat fără să i se ceară voie, fără să știe măcar.

Cu un etaj mai sus, în apartamentul de deasupra, bebelușul lui crescuse, respirase și dormitase în pântecul lui Cheri; un bulgăre de celule cât unghia, cu ochi, picioare și degete, un bulgărel din ADN-ul lui, moștenindu-i părul negru cârlionțat, avântul de dimineață și degetele caraghioase și mari de la picioare, iar ea îl omorâse și nici nu se gândise să-i zică și lui despre asta.

Faptul că relația lor luase sfârșit azi, fără prea multă

discuție, la o cină cu scoici la tigale, prăjite în suc de lămâie verde și coriandru proaspăt, nu însemna nimic pentru el. Cheri nu însemna nimic pentru el, în afară ie părul ei și de faptul că era partenera lui de dans. Dar îi omorâse copilul și nici nu părea să-i pese de asta. Studiase atent fața ei rece și lipsită de remușcări; părea mai degrabă intrigată de textura scoicilor ei decât de crima pe care o comisese – și o urâse sincer, din tot sufletul.

— Una din trei sarcini se pierde, știi prea bine, nu este mare lucru. Poate că murea uite-așa și nici n-ai fi aflat, nici eu n-aș fi știut, îi explică ea dezgustată, de parcă ar fi stat să povestească despre avort unui fost iubit lipsit de experiența de a fi tată dimineață, la prânz și seara. Și ce i-ai fi zis lui Siobhan despre asta, hm? „Vai, draga mea, știi fata aia care stă deasupra noastră, de care nu-ți place ție, păi, mi-am tras-o cu ea și ce să vezi! Vești mari, e gravidă.” Sunt sigură că draga ta Shuv, cea grasă și stearpă, ar fi fost foarte mulțumită să audă o asemenea veste. Își arcui nerăbdătoare sprâncenele perfecte și se întoarse să-l apostrofaze pe chelner că scoicile erau prea tari și că n-ar vrea el să-i aducă niște linguini cu chiliz și stridii?

Karl habar n-avea ce i-ar fi zis. Lui Siobhan dacă lucrurile ar fi stat altfel; treburile practice nu prea își aveau locul în gândurile lui supărate și confuze; nu se putea gândi decât la cum își ratase el șansa. Copilul lui ftisese în pântecul cuiva. Ce-ar fi dacă el și Siobhan ar ajunge atât de disperați să aibă un copil, încât ar apela la o mamă-surogat – tot ar fi fost sperma lui, ovulul alteia, pântecul alteia ce mai conta? Îi păsa mai mult de o seringă de unică folosință decât de Cheri.

În timp ce stătea și o asculta pe Siobhan cum îi pregătea cina în camera cealaltă își aduse aminte de durerea nesfârșită întipărită pe fața ei când i se spusese la vârsta de douăzeci și unu de ani că era infertilă și că nu va putea face

copii niciodată, și se jură că se va răzbuna. Nu era sigur cum, dar când va sosi momentul, avea s-o facă pe Cheri să se simtă prost, la fel de prost cum se simțea el acum.

Smith nu știa dacă să râdă sau să plângă toată ziua. Dormise doar două ore, băuse opt beri și două shoturi de tequila cu o noapte înainte, iar acum era marți și mai avea doar două ore până să predea prezentarea pe care compania lui de PR financiar avea s-o susțină în fața uneia dintre cele mai mari bănci din țară. Lumea din birou intrase într-o panică teribilă, și James era mai enervant decât oricând. De obicei, era un tip de treabă și foarte atent la ținută, care se mândrea cu eleganța și cu rafinamentul lui, dar când intra în criză de timp, chica rară de păr argintiu care-i acoperea chelia incipientă i se zbârlea ca electrocutată, cravata de mătase nu-i mai stătea dreaptă cu niciun chip și îi apăreau pete de sudoare la subraț pe cămășile lui șic, cumpărate de pe Jermyn Street.

Fața îi era complet lividă acum și urla la Diana:

— Mai deschide naibii un geam aici! Miroase ca într-un cort de beduini, la dracu'!

Diana, care ura din suflet să muncească și aștepta ca prietenul ei cu față de ursuleț Haribo s-o ceară odată în căsătorie, ca să-și trăiască viața liniștită nefăcând nimic, pentru că i se părea că o merită din plin, trecuse de mult de limita răbdării și era pe cale să izbucnească în plâns.

Smith se duse înapoi la biroul lui și se uită în ecranul calculatorului. Scrisese doar un rând din propunerea pe care o avea de făcut: „Quirk & Quirk este una dintre cele mai cunoscute și vechi firme de PR din City, cu o reputație de...” Și propoziția asta neterminată stătea la el pe ecran și îi aducea aminte cu răutate de starea lui teribilă de mahmureală, făcea mișto de el că fusese atât de iresponsabil cu o seară înainte, îl provoca, îl ațâța să mai scrie încă un rând fără să se mai gândească la seara trecută.

Smith simți că îi vine să se ducă la baie. Înșfăca ediția de săptămâna asta din revista *PR Week* și se asigură, în timp ce se îndrepta către toalete, că James nu-l urmărea ca un uliu, cum făcea de obicei când intra în panică.

Stând în cabina albă, care lucea de curățenie, cu revista în poală, gândurile la seara trecută nu-i dădeau deloc pace. Ce seară, ce seară complet neașteptată! Și ce prostie! Își prinse fața în mâini și îi plăcu senzația de piele bine întinsă.

Oare ce să facă acum? Va fi așa de jenant de aici înainte. Smith nu era obișnuit să se dea fetele la el. Înainte de Cheri, înainte să renunțe la femei pentru totdeauna, depindea mereu de el, el era cel care se chinuia să le agațe. Jem îl luase prin surprindere noaptea trecută, și el fusese prea beat ca să se gândească la ce făcea. Se simțea foarte vinovat acum, aproape ca și cum ar fi înșelat-o pe Cheri. Se păstrase atâția ani pentru ea, iar acum o dăduse în bară pur și simplu. Îl flata foarte tare că, după ani de zile, orgoliul îi fusese gădilat. Și chiar se simțise bine, foarte bine. Dar nu trebuia să continue așa ceva. Spera din suflet că și Jem regreta alegerea asta. Poate că și ei i-ar plăcea să uite complet de acel episod. Și dacă nu era așa? Oricum, va trebui să-i spună adevărul în seara asta, să-i spună că făcuse o greșală groaznică. Și apoi ce să facă? La naiba! Atmosfera din casă va deveni oribilă. Se va muta și vor trebui să-și caute un nou coleg de apartament. Oare ce să-i spună? Ce naiba o să facă de-aici încolo? Și de ce naiba nu s-a gândit la asta până atunci?

Se privi posomorât în oglinda de deasupra chiuvetei. Arăta oribil. Se simțea oribil. Trebuia să scrie propunerea. Avea chef să dea buzna în biroul lui James, să bată cu pumnul în masă și să zică: „îmi pare rău, James, dar am și eu viața mea și mă doare în cur de îndelungata reputație a firmei Quirk & Quirk. Scrie-o singur, obsedat nenorocit! Eu mă duc acasă!” Dar sigur că nu va face așa ceva. Respiră

adânc și păși înapoi în balamucul claustrofobic din birou. James apăsa de zor pe butoanele de la copiator.

— Diana, Diana, ce naiba are căcatul ăsta de aparat? mormăia el, iar părul zburlit îl făcea să arate ca o bufniță bătrână și moțată.

— Ați apăsător pe butonul de trimitere, domnule Quirk? întrebă ea nerăbdătoare.

— Da, sigur că am apăsător pe butonul ăla afurisitor. Nu poate să se ocupe altcineva de asta? Nu am timp.

Diana se strâmbă pe la spatele lui în timp ce James se îndrepta către biroul său. Și observă că Smith se întorsese.

— Vezi că te-a sunat cineva cât erai afară, o fată. Ai un mesaj pe birou, zise ea ridicând din sprâncene.

Smith desprinsese bilețelul galben de pe ecranul computerului. „A sunat Jem: «Mersi pentru seara trecută și ce-ai zice să bem ceva mai pe seară? Sună-mă, te rog».” Inima i se strânse în piept și simți cum roșește din cap până-n picioare. „Rahat! Și acum ce fac?”

Capitolul 7

— 'Neața, Stella, îi ură Jem obosită moartă și mahmură peste poate. Simțea cum pleoapele îi erau trase în jos de pungile de sub ochi.

— 'Neața, Jem, ce bine arăți azi! Te-ai dat cu o nuanță nouă de ruj? Îți stă tare bine.

— Mersi, Stella.

„Ce ridicol!” Jem știa că arăta ca naiba. Jem și Stella lucrau împreună la agenția teatrală de aproape trei ani, și, în fiecare dimineață, Stella îi turna negreșit câte-un compliment lui Jem; în fiecare dimineață era alt compliment decât cel de dinainte. Jem calculase, scăzând vacanțele, că îi făcea cinci complimente pe săptămână, adică două sute

patruzeci de complimente pe an, însumând un total magnific de șapte sute douăzeci de complimente, toate diferite.

— Și cum a fost aseară? întrebă Stella cu lingușeala ei obișnuită.

Se aplecase peste biroul lui Jem și avea o privire de cățeluș disperat, de parcă așteptase de la ora șase dimineața să ajungă Jem la muncă și s-o întrebe chestia asta.

Stella avea treizeci și trei de ani, aproape doi metri înălțime și era încă virgină. Avea părul de culoarea ziarelor îngălbenite, rămășițele unui permanent ratat la vârfuri, care nu păreau niciodată să mai crească sau să se schimbe în vreun fel. Folosea același creion dermatograf albastru-deschis în fiecare zi și astfel reușea să-și facă ochii să pară și mai rotunzi, mai umezi și mai spălăciți decât erau de fapt. Jem își dăduse seama că n-avea niciun fel de viață intimă și că se mulțumea cu orice fel de frânturi din viața, nu foarte interesantă, a lui Jem, pe care aceasta i le oferea. „Cum a ieșit testul surorii tale la oftalmologie?” întreba ea îngrijorată. „Ce mai race prietena ta Lily și iubitul ei cel nou?” se interesa ea.

(N-o cunoscuse niciodată personal pe Lily.) „Și ce culoare de tapet a ales, până la urmă, mama ta?” (N-o știa nici pe mama lui Jem.) „Ah, culoarea oului de rață... ce drăguț!”

Jem își dorea să poată spune că ținea la Stella, că era atașată de ea, că i-ar fi fost dor de ea dacă n-ar mai fi venit la slujbă, dar nu era așa. Era un ghimpe uriaș și enervant în coasta ei și, într-o dimineață ca asta, când avea o durere de cap ceva de speriat și foarte multe lucruri în minte, trebuia să-și pună toată răbdarea și buna creștere la bătaie ca să-i răspundă.

— A, bine, bine. A fost foarte bine, mulțumesc, zâmbi Jem superficial, încercând să pară cât mai ocupată.

— Bine, spuse Stella, bucuroasă că Jem avusese o seară de luni suficient de satisfăcătoare, încât să fie descrisă ca bună. Și cum îți place noul apartament?

— A, da, e minunat, e super. Îmi place foarte mult, mulțumesc de întrebare. Jem își pierdea și ultimul strop de entuziasm simulat.

Telefonul Stellei sună chiar în clipa aceea și Jem răsuflă ușurată. Simți cum un fior de rușine și de căldură îi cuprinde fața și coboară înspre piept, pe măsură ce imagini fugare de aseară îi veneau în cap pe neașteptate. Smith îi cumpărase bujori, florile ei preferate. În clipa în care veni spre ea și i le oferi timid, mormăind: „Drept mulțumire pentru masa din această seară”, își dădu seama fără nicio îndoială că el era alesul. Stătuse în bucătărie și îi studiasse pe cei doi bărbați cu o seară în urmă, și acest fapt îi deveni limpede ca bună ziua. De o parte a mesei stătea Smith, care arăta obosit, dar drăguț, îmbrăcat într-un costum gri, cu cămașă lila și cravată asortată, iar de cealaltă se afla Ralph, care purta un pulover larg și împuțit, pe care părea să-l poarte zi de zi, și o pereche de pantaloni de trening lălâi, care arătau oribil.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Smith când Ralph se îndrepta spre canapeaua din sufragerie ca să se uite la un episod din *Eastenders*. Doi la zero pentru Smith.

Până la urmă se așezară la masă, întregul apartament se umplu de arome îmbătătoare de nucă de cocos, de usturoi și coriandru și de orez thailandez cu miros divin. Ralph și Smith erau înnebuniți de plăcere.

— Cred că e cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată! declară Ralph.

— E mai bun decât mâncarea de la restaurant, încuviință Smith.

Le mai trebuiră vreo câteva doze de bere ca să ude mâncarea și, după ce roiul de complimente despre calitatea

preparatelor se potoli, Jem se trezi că tot ea se chinuia să întrețină conversația, întrebându-i pe cei doi bărbați despre viața lor.

Smith lucra în City, descoperi ea, la o companie de TR care se ocupa de instituții financiare mari. Lucrase ca dealer în City o vreme, dar se stresa mult prea tare, așa că își schimbase cariera și acceptase un salariu mult mai mic. Dar, citind printre rânduri, Jem deduse că încă mai câștiga cam de patru ori salariul ei modest. Locuia pe Almanac Road de opt ani – economisise foarte mulți bani lucrând în City în timpul boomului financiar și locuind cu părinții în Croydon după terminarea facultății, și plătitese apartamentul cu bani gheață pe vremea când casele din Battersea aveau prețuri destul de convenabile. Ralph se mutase cu el la scurt timp.

Fu surprinsă când află că Ralph era pictor. Avea o idee stereotipă despre cum trebuia să arate un artist și percepția ei nu semăna deloc cu imaginea oferită de Ralph. Se întreba oare din ce făcea el bani și observase că nu părea să iasă niciodată din casă. Nu mai pictase nimic de vreo câteva luni bune și mai primea comenzi de design pe computer, dar părea să câștige tare puțin, îndeajuns cât să aibă ce mânca, să cumpere bere, țigări și droguri, și, din când în când, să-și plătească taxiul. Părea destul de jenat când vorbea despre lipsa unui scop în viață și despre cariera lui care lânzezea. Fusese elevul cel mai talentat din promoția lui de la Colegiul Regal de Artă și expoziția lui de licență fusese alăudată în egală măsură de critici și de cumpărători. Îi arătă lui Jem un caiet mic în care erau lipite articole din ziarele de atunci și poze alb-negru cu „artistul” pe marginea articolelor pline de laude, dădora de formulări gen „talent formidabil”, „geniu”, „o nouă stea a generației sale”. Avusese o serie de expoziții de succes și vânduse câteva picturi pe niște sume care păreau exorbitante în momentul acela, dar apoi

lucrurile se liniștiseră. Noi „stele ale generației lor” fuseseră descoperite, iar în ultimii ani fusese nevoit să-și expună munca în vinoteci din City și în foaierele unor hoteluri.

— Chiar mi-ar plăcea să văd câteva dintre tablourile tale, spuse Jem. Ai cumva vreunul pe-aici?

— Și mie mi-ar plăcea să-ți văd tablourile. De opt ani stau cu tipul ăsta în casă și nu mi-a arătat niciodată nimic din ce-a pictat în studioul lui. Nici măcar un cadru Polaroid, nimic. Arată-i albumul de la expoziția de absolvire, Ralphie! zise Smith întorcându-se către Jem.

Ralph mormăi ceva neinteligibil și se duse în camera lui să-l caute. Se întoarse după o vreme cu o carte cu coperte cartonate, care se deschise ușor la pagina dublă intitulată Ralph Meleary și la poza numită *Nisipuri periculoase în mișcare*, 1985. Jem nu înțelegea și nici nu-i prea plăcea arta modernă de felul ei, dar fotografia aceea avu un impact incredibil asupra ei; dădu pagina curioasă și ajunse la *Gaze toxice și ultraviolet.*, 1985, și la o fotografie mai mică intitulată *Furtuni electrice dezlănțuite*, 1985.

Tablourile erau pictate în stil abstract, dar aveau culori bogate și vii; chiar dacă păreau plate și unidimensionale, Jem simțea cum emanau valuri de energie creatoare.

— Ralph, sunt minunate, vorbesc serios... Se chinui să găsească un cuvânt care să nu pară ignorant. Sunt... dramatice, pline de energie, aproape înspăimântătoare. Și mie nu prea-mi place arta modernă, în general. Dar sunt minunate!

— Mulțumesc. Ralph păru mulțumit și închise caietul. Oricum, ne-ai pus destule întrebări pentru o seară. Acum povestește-ne despre tine.

Lui Jem nu-i plăcea deloc să vorbească despre ea, dar le povesti în cât mai puține cuvinte posibil, despre Smallhead Management, agenția de impresariat teatral la care lucra de trei ani, cum fusese recent promovată de la secretară la

manager al departamentului de tinere talente și învăța meserie de la Jarvis Smallhead⁸ (amândoi se amuzară de numele lui), șeful extrem de plicticos al agenției, care își pusese speranțele în ea. Le povesti șirul de drame mărunte și crize cu care se confruntau zilnic la muncă o pleiadă de artiști bătrâni de varieteu și primadone cu pretenții. Le povesti despre Stella și obsesia ei legată de viața lui Jem, despre mama ei cea excentrică și tatăl ei răbdător și despre copilăria ei idilică petrecută, într-o cabană din Devon. Le spuse că numele ei era o prescurtare de la Jemima și că, înainte de a se muta pe Almanac Road, locuise cu sora ei, Lulu, într-un apartament foarte mare și mobilat doar pe jumătate, undeva lângă Queenstown Road. Prietenul lui Lulu se mutase la ea împreună cu cei trei copii dintr-o căsătorie anterioară, iar Jem, chiar dacă era bine-venită în casa surorii ei, se hotărâse să plece.

Continuă să discute în vreme ce Smith și Jem strângeau masa (trei la zero pentru Smith) și, pe măsură ce Jem îl studia pe Smith, se simțea din ce în ce mai sigură, într-adevăr, el era cel mai liniștit dintre ei doi, era mai retras. Stătea mai drept la masă, era mai bine-crescut, râdea un pic mai reținut decât Ralph, era mai vulnerabil, dar îi plăcea asta, avea un soi de tristețe, de singurătate în priviri. Ralph era foarte amuzant și probabil că semăna cu Jem în multe privințe, dar, deși Smith părea mai crispat, se simțea mai apropiată de el.

După ce se hotărî că așa era, știa că nu-i mai trebuia cine știe ce ca să pună lucrurile în mișcare, să-l prindă pe Smith în mrejele unei relații. Pur și simplu nu se aștepta ca roțile să se învârtă atât de repede.

Ralph se ridică de la masă pe la ora 11, îi sărută

---

⁸ În engleză: cap mic (n.tr.).

șovăielnic mâna lui Jem și îi mulțumi exagerat de mult, declarând că fusese un eveniment de proporții în viața lui gastronomică, apoi se duse la culcare, lăsându-i singuri pe Smith și pe Jem.

Jem nu mai așteptă.

— Crezi în soartă? îl întrebă ea rulând un joint pe tăblia din lemn de pin a mesei din bucătărie.

— Cum adică?

— Știi, totul se întâmplă cu un motiv, evenimentele și momentele sunt predestinate. De exemplu, faptul că eu sunt aici în seara asta. Dacă vedeam o cameră dublă săptămâna trecută care să-mi placă, n-aș mai fi fost aici săptămâna asta. Aș fi stat în bucătăria altora, aș fi vorbit cu altcineva și nici n-aș fi știut că apartamentul ăsta minunat există. Făcu o scurtă pauză. Doar că pentru mine nu-i adevărat. Se opri să caute o cartelă de metrou prin geantă, ca să omoare un gândac cu ea. Se întrebă oare cât i-ar putea spune lui Smith, de fapt.

Smith se întreba despre ce Dumnezeu vorbea fata asta și își dorea să se poată concentra un pic mai bine la ce zicea.

— Ceea ce spun acum o să ți se pară cam ciudat – îmi promiți că no să mă crezi nebună de legat? se asigură ea rupând o bucată de carton.

Smith se întinse după sticla de tequila.

— Promit, zise el.

— Uite, de când eram adolescentă am un vis care se tot repetă.

— Daaa, îngăimă Smith și îi puse un shot în față. „Doamne, ce drăguță este.”

— Se face că sunt în fața unei case frumoase și înalte pe o stradă cotită, cu subsol și copăcei în față. Și merg pe stradă, și mă uit pe geamul de la subsol, și văd un bărbat care stă pe canapea cu spatele la geam. Fumează și discută cu cineva pe care nu-l pot vedea și e vesel și relaxat, și eu

vreau să intru neapărat la el. Apartamentul pare cald și primitiv, iar eu simt că ar trebui să locuiesc acolo – nu, mai bine zis, nu mă simt în largul meu pentru că nu locuiesc acolo, că trebuie să merg mai departe și că n-am să-l cunosc pe bărbatul dinăuntru, că n-am să pot face parte din viața lui. Și atât, ăsta-i visul. Și apoi, în seara când am venit să văd apartamentul, știam că era același apartament, simțeam asta, era atât de familiar, exact ca în vis. Și m-am uitat pe geam, ca în v*.

Și am văzut un bărbat care stătea pe canapea și discut cu cineva pe care nu-l puteam vedea. Ezită o clipă. Crezi că am înnebunit? Vrei să mă dai afară? întrebă Jem râzând nervos.

Smith se chinui să nu zâmbească. Nu știa unde ducea această conversație bizară, dar, dintr-un motiv sau altul, se simțea dator s-o întrețină. Își întipări pe față o expresie de concentrare maximă.

— Nu, chiar nu cred că ești nebună de legat. Mi se pare chiar destul de interesant.

— Dar asta nu-i tot. Sper că n-o să ți se pară prea direct sau ceva... Of, nu știu dacă să-ți zic asta sau nu...

Smith o privi atent și își lăsă capul în mâini.

— Te rog, continuă. E chiar fascinant ce spui, jur.

— Păi, nu^e vorba doar despre apartament. Ci și despre bărbat. În vis știu că ar trebui să fiu cu bărbatul de pe canapea – el îmi e ursitul. Înțelegi ce spun?

Smith nu știa ce zicea ea acolo, dar devenea din ce în ce mai simpatcă și mai ușor de cucerit în fiecare clipă. Dintr-odată își închipui cum îi lua fața între mâini și o săruta pe buzele ei drăguțe și roșii ca cireșele coapte, apoi se gândi la Cheri, și-o închipui sus la ea, în timp ce vorbeau, culcată elegant între cearșafurile ei de mătase de culoarea fildeșului (nu le văzuse niciodată, desigur, dar așa trebuiau să fie, nu?), cu trupul ei suplu și gingaș într-un neglijeu de satin

cu dantelă, cu capul ei perfect abia atingând perna în timp ce dormea adânc. Își închipui cum pieptul ei îmbrăcat în dantelă se ridica și cobora încet când respira molcom, o văzu aieva cum se mișca în somn și se întindea ușor, cum cearșaful îi aluneca de pe trup o clipă și lăsa să se vadă un picior bronzat și desăvârșit. Ofta în torcând u-se pe partea cealaltă, un oftat adânc și senzual, apoi adormea la loc...

— Crezi că sunt nebună, nu? La naiba! Știam eu. Știam eu că nu trebuia să-ți zic nimic. Jem privea în pământ și își frângea mâinile.

— Ce? Nu! Nu. Doamne, îmi pare rău, căzusem o clipă pe gânduri. Smith îi zâmbi modest și sincer. Tot mai ic ia s-o sărute și, dintr-odată, nu mai părea o provocare aci: de mare. Ridică paharul și arată înspre al ei. Noroc, îi zise și o privi cum dădea pe gât lichidul îngrozitor, după care se strâmba.

— Bleah! se schimonosi Jem.

— Pfui, tresări Smith.

Apoi tăcură câteva clipe și se uitară fiecare în paharul lui, privindu-se pe furiș; amândoi așteptau să se întâmple ceva,

— Smith, sper că n-o să ți se pară că sunt prea îndrăzneată, dar pur și simplu îmi vine să te iau în brațe. Ce zici? întrebă Jem.

Ea zâmbea timidă și întinse mâinile spre el.

Era o îmbrățișare monumentală, o îmbrățișare de bun-venit. Jem simțea cum o învăluie un val de energie când își lăsă capul pe pieptul lui și îi adulmecă parfumul, care îi aduse o senzație de armonie și de siguranță; își văzu destinul împlinit, ba chiar mai mult, pentru că de data asta era aieva.

Smith o strânse și mai tare și se bucură pe neașteptate de atingerea ei; trecuse atâta timp, atât de mult timp de când nu mai avusese vreun fel de contact uman. Uitase cu totul cum era să ții în brațe altă ființă umană, fără rușine, să-i

simți căldura și trupul. Mereu își închipuise că asta se va întâmpla între el și Cheri, dar și așa era bine, și așa era drăguț. Jem era drăguță.

Stătuseră așa mult timp, părea să fi trecut ore întregi, creștetul lui Jem odihnindu-se pe pieptul lui Smith, iar bărbia lui Smith, sprijinită pe capul ei; respirau adânc, oftau și permiteau sentimentelor neexprimate să treacă prin ei, o comunicare tacită între doi oameni care căutau lucruri complet diferite în viață și le găseau fix în același loc.

Capitolul 8

Lui Ralph nu-i venea să creadă una ca asta. Pur și simplu nu-i venea să creadă. Era de-a dreptul ridicol, de necrezut, era nepoliticos și... și... și... incredibil. Fata abia ajunsese aici de două minute și Smith... Smith și-o trăgea deja cu ea. Chiar și-o trăgea cu ea. Ei bine, deci și-o trăgea cu ea. De necrezut!

Nu înțelegea cum se întâmplase. Cu o clipă mai devreme stăteau toți de vorbă la masă, râdeau și se împrieteneau, erau toți trei egali, și apoi Ralph se dusesse la culcare și... și atunci ce se întâmplase? Ce naiba îi spusese șmecherul de Smithie sau ce-i făcuse fetei de-o băgase în pat cât ai zice pește? Poate că era o nimfomană dubioasă care se muta din apartament în apartament și și-o trăgea cu colegii ei – economisea banii de taxi sau ceva. Doamne sfinte!

Ralph zăcuse toată dimineața în pat cu o vezică dureros de plină și așteptase ca cei doi să plece de-acasă, ca să nu fie nevoit să se întâlnească cu niciunul dintre ei în drum spre baie. Smith plecase pe la opt, apoi se trezi și Jem și plecă la nouă. Acum stătea deasupra vasului de la closet și privea cum jetul incolor de pipi țâșnea ușurat în apă, și respira și el ușurat.

Dar Jem chiar nu părea genul. Era o fată drăguță și de treabă. I se păruse de-a dreptul fermecătoare în seara dinainte și se gândise tot timpul cât de bine era să cunoști o fată inteligentă, amuzantă și drăguță în același timp, care bea berea direct din doză și căreia îi plăcea curry-ul la fel de mult ca lui, și făcea conversație ușor, și asculta la fel de ușor. Fusesse extrem de mulțumit și de flatat de reacția ei când îi arătase câteva dintre picturile lui. Fusesse uimit de abilitățile ei culinare și de capacitatea ei impresionantă de a prepara mâncare picantă. Fusesse fermecat de povestioarele ei de familie și de personajele ciudate cu care lucra la agenția teatrală. Gesturile ei asemenea muzelor din Renașterea italiană și expresia simpatică a feței i se păreau interesante și drăgălașe. Nu era ca orice fată obișnuită. Era deosebită.

Deci ce căuta o fată minunată ca Jem să sară glonț în pat cu un snob ca Smith? Ralph era uluit. Era confuz. Și mai era și un pic gelos.

Se îndreptă către bucătărie și bău cu nesaț o jumătate de litru de apă. Vremea era groaznică, se vedea pe geamul de la bucătărie; cerul era alb ca hârtia și o burniță ușoară umezea domol cărămidizile și betoanele din South

London, transformând frunzele uscate, presărate peste tot care încotro, într-o zloată putrezită. Combinația dintre vremea rea și mahnirea teribilă pe care o simțea făceau ca drumul către atelierul lui din Cable Street, unde era curent și colcăiau șoarecii, să i se pară foarte neplăcut.

Poate că tot ce scria ea în jurnal erau prostii și îl dorise pe Smith din prima clipă când îl văzuse. Poate că se întâmplase ceva între ei în noaptea aia când ea venise să vadă apartamentul și Ralph stătuse închis în cameră. Poate că plutea în aer o boare de pasiune de nestăvilit de când se mutase Jem cu ei, și Ralph nu observase, ca un nenorocit insensibil ce era. Poate (Ralph nu suferea deloc varianta

asta) cina fusese de fapt gândită doar pentru Smith și amândoi așteptaseră toată seara ca el să se culce odată, aruncându-și mereu priviri ori de câte ori deschidea el gura, priviri care voiau să spună: „Valea, Ralph! Cară-te, Ralph!”

De cinci ani tot stătea să-l asculte pe Smith cum mormăia la nesfârșit despre femeia aia sinistră de sus, vaca aia împruțită cu pretenții, care se credea mare și tare, care nici nu bănuia de existența lui Smith. Și acum, prima oară când le trecea pragul o femeie eligibilă, care părea un pic mai interesată de el, și-o trăsese cu ea. Uite așa. Asta era chiar culmea lenei.

Auzi cum poștașul lăsa scrisorile pe covorașul de la intrare și o porni alene pe hol către ușă. Primise un cec de la agenția de turism – în valoare de 540 de lire. Îi ajungeau cât să-și achite niște datorii, ca să poată intra din nou în datorii. Ralph nici nu-și mai amintea când fusese ultima oară când avusese bani pe card. Puse cecul pe masa din hol – avea să treacă pe la bancă mai târziu. Observă că ușa de la camera lui Jem era deschisă din nou. Își aduse aminte de pasajul ispititor pe care-l citise în jurnalul ei cu o zi înainte și simți cum voința lui și simțul onoarei se duceau pe apa sâmbetei, așa că deschise ușa și căută prin cameră după caiet. Poate că avea să găsească acolo vreun indiciu, ceva care să explice treburile uimitoare care se întâmplaseră cu o seară înainte.

Camera era la fel de talmeș-balmeș. Patul lui Jem era nefăcut, dar se vedea că dormise în el, deci reușise să scape din patul lui Smith la un moment dat. Perdelele erau trase și lumina slabă de afară se oglindea în cameră cu sclipiri rozalii. Ralph se întinse să aprindă lumina și steluța de sticlă din tavan se luminează. Jurnalul era așezat, împreună cu frații lui, sub masa de lângă pat.

Ralph fu prins pe nepregătite de imaginea sa proiectată în oglinda de la dulap – aha, deci așa arăta când cotrobăia prin

camera altuia. Purta o pereche de pantaloni vechi de trening și un pulover larg cu anchior care scotea la iveală un smoc de păr negru de pe piept și un lanț de argint pe care-l cumpărase de la Bangkok. Avea părul scurt și ciufulit, cu un ușor început de chelie, părul din cap rărindu-se pe măsură ce părul de pe umeri, spate și piept i se îndesea. Ochii lui albaștri erau un pic mai spălăciți în acea dimineață, așa cum se întâmpla mereu după ce bea cu o seară înainte. Dar, per total, nu arăta rău deloc pentru un tip de aproape treizeci și unu de ani, care nu era deloc sportiv și care trăgea câte douăzeci de țigări Marlboro pe zi.

Ralph nu era genul vanitos, pur și simplu era recunoscător pentru faptul că nu trebuia să-și facă griji cum arată – viața era grea oricum, dar dacă mai erai și urât... Nu trebuia să se preocupe deloc de aspectul lui fizic. Nu se îngrășa niciodată, și mușchii pe care-i făcuse într-o vară lucrând pe un șantier pe vremea când avea douăzeci și doi de ani se păstrasera și după aproape zece ani. Îi stătea bine cu părul mai rar și era suficient să meargă la același frizer la care mergea din facultate și să ceară să fie tuns cu doi. Femeile păreau mereu să vrea să-i cumpere haine. Mai ales femeile din PR-ul de modă, care beneficiau peste tot de reduceri și de mostre gratuite de la designeri. Puloverul pe care-l purta acum îi fusese cumpărat de Oriei, o fată frumoasă, dar teribil de plicticoasă, care era obsedată de genți și de cățelul pe nume Valentino. Văzuse același pulover într-un magazin cu câteva săptămâni înainte de a se despărți de ea, la prețul piperat de 225 de lire. Dar asta nu-l oprise să-l poarte de cel puțin cinci ori pe săptămână fără să-l spele; acum era plin de găuri mici de la scrum și mirosea de parcă fusese trecut printr-o scrumieră plină de curry, care stătuse o oră la subrațul cuiva în timpul caniculei.

Ralph se întoarce cu spatele la oglindă. Nu era obișnuit să

se studieze atent – nu-i displăcea, dar se simțea un pic jenat. Deschise larg ușile de mahon ale dulapului.

Pe raftul de jos erau înghesuiți o grămadă de pantofi. Unii aveau talpă joasă, alții aveau toc, dar toți arătau purtați; spre deosebire de cumpărăturile de moft care ajungeau în colecțiile de pantofi extravagante ale altor fete, toțiăștia erau cunoștințe vechi.

Hainele ei erau un caleidoscop eclectic în nuanțe de maro-închis, roșu și verde, și în modele florale imprimate pe șifon, catifea, piele întoarsă și mătase. Aveau un miros dulceag, aseasonat cu arome de pub, ulei de gătit, lemn ars și mâncare picantă; erau ca un jurnal aromatic al vieții ei sociale. Ralph scoase din dulap o rochie mai frumoasă decât toate celelalte, diafană, cu talie georgette, lungă până la glezne, imprimată cu trandafirași roșii, cu bretele subțiri, plus un șir de nasturi extrem de mici la spate. Și-o închipui pe Jem îmbrăcată cu ea, cu niște flori prinse în buclele ei negre și cu pieptul ei generos scos în evidență, alergând în picioarele goale printr-un conac uriaș, ca o fetiță cu obraji rumeni *din* Renaștere.

Nu, nu, nu, nu, nu, nu, NU! Ralph se opri brusc! Nu venise aici ca să miroasă hainele lui Jem și să-și creeze fantezii stil Mills and Boon⁹ despre ea. Nu venise aici să se îndrăgostească de ea. Jem nu era, chiar nu era, NU ERA nici în ruptul capului, genul lui Ralph. Nu. Blondă, înaltă, cu sâni mici, calmă, arogantă, băutoare de vin, cu haine de firmă, cititoare de *Elle*, care mergea la baluri de caritate – ăla era genul lui Ralph.

Gata, venise timpul să treacă la lucruri serioase; să afle ce naiba se întâmplase. Ieri era și el în cursă, de fapt, avea și un atu; ieri era „zvelt și sexy” și „mai distractiv”. Ieri

---

⁹ Editură englezească specializată în romane siropoase (n.tr..)

fusese personajul din visurile ciudate și misterioase ale lui Jem. Și, după numai o zi, devenise doar o piesă de schimb.

Dintr-odată văzu viitorul derulându-se în fața ochilor, și nu era drăguț. Jem și Smith aveau să devină inseparabili, va trebui să-și petreacă ore întregi ascultându-i cum făceau sex, iar el va sta singur pe fotoliu în timp ce ei vor sta unul în brațele celuilalt pe canapea. Apoi se vor hotărî să se căsătorească, iar Smith va veni la el timid, după petrecerea de logodnă, să abordeze subiectul mutatului din apartament. Și o să ajungă într-o cutie de carton pe stradă (nimeni altcineva n-ar mai fi atât de înțelegător față de obiceiul cu totul sporadic al lui Ralph de a plăti chiria) și, într-o seară, o să bea prea multă bere Tennents Super, iar huliganii o să-i dea foc în timp ce va zăcea inconștient pe preșul unei case.

De ce naiba se combinase cu Smith? Oare ce făcuse el ca s-o gonească? Poate că era vorba despre mirosul ăla împuțit pe care-l lăsa după ce mergea la closet; mereu părea să intre la baie fix după el. Sau poate pentru că nu se învârtise în jurul ei ca Smith, s-o ajute cu gătitul și cu vasele. Probabil că-și dăduse seama și cam cât câștiga Smith – asta era mereu atrăgător la un bărbat. Iar Smith îi mai cumpărase și flori, neobrăzatul naibii – asta era! Fetelor le plăceau florile. Doamne, de ce nu se gândise și el la așa ceva? De ce Smith? De ce nu el? De ce nu el, dacă tot îi plăcea mai mult de el de la început? Ce naiba avea? Smith avea deja apartamentul lui și o slujbă grozavă, și o groază de bani, ce-i mai trebuia și prietenă. Și în plus, Smith era îndrăgostit de altcineva. Ralph simțea că-i vine greață și era cuprins de o gelozie teribilă, care i se insinua în suflet ca bucățile mari de hârtie igienică ce ieșeau la iveală dintr-un closet înfundat.

Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul, voința și simțul onoarei dispăruseră fără urmă, așa că se așeză pe patul lui Jem și scoase jurnalul din vârfurile teancului.

Se apucă să citească de la început, din ianuarie 1996, când Jem era în cu totul altă parte, nu exista pentru ei, n-o cunoșteau încă. Dacă Smith avea să se culce cu ea și să fie prietenul ei, atunci el avea s-o cunoască mult mai bine.

Ora prânzului veni și trecu, altundeva oamenii care aveau slujbe ieșeau, își cumpărau chestii de la farmacia Boots, mâncau sendvișuri, își cumpărau Evening Standard, se plimbau prin oraș în costume, pantofi și pardesie. Ralph citea.

Pe la jumătatea după-amiezii oamenii cu slujbe vorbeau la telefon, erau în ședințe, beau cafele, flirtau în fața copiatorului, adânciți în siguranța vieții de birou. Ralph continua să citească.

Când se întunecă afară, cam pe la ora cinci, iar oamenii cu slujbe se grăbeau să-și termine treburile, să-și facă ordine pe birouri, să-și închidă computerele și să își francheze corespondența, Ralph încă citea.

La ora șase sau în jurul orei șase, închise caietul, îl puse la loc sub masă, aranjă cuvertura, stinse lumina și ieși din cameră. Se așeză la birou și scoase o țigară Marlboro din pachet, agitându-l și lovindu-l de masă, aprinse țigara, o fumă și așteptă ca Jem și Smith să se întoarcă acasă.

Capitolul 9

— Ea ce caută aici? întrebă Siobhan pe un ton care spera să sune normal, fără să-i trădeze adevăratele sentimente – de nesiguranță, gelozie și emoție.

Era atât de drăguță, la naiba, și arăta atât de bine, strălucea de sănătate și de vitalitate; avea toate lucrurile de la care Siobhan își luase adio cu mulți ani în urmă. Și, colac peste pupăză, mai avea și un păr atât de frumos.

Era petrecerea de adio a lui Karl de la Sol y Sombra, o

mică băută cu elevii – unora dintre ei le era instructor de peste cinci ani ca să-i ureze noroc în noua sa carieră de om celebru.

— Este eleva mea, nu ți-am zis? zise Karl luând o gură de bere.

Evident că nu.

— Nu cred. Poate că mi-ai zis, nu-mi aduc aminte.

Lui Siobhan nu i se părea că cerocul e chiar genul lui Cheri, părea să fie înclinată mai mult spre aerobic, mai degrabă genul de fată care transpiră la sală.

— E foarte, foarte bună, de fapt. A fost chiar partenera mea de dans o vreme, după ce n-ai mai venit tu.

— A, da?

O cuprinse un val de gelozie care nu-i stătea în fire. Fii veselă, fii veselă, zâmbește în continuare, Siobhan! Nu-l lăsa să se prindă că ești geloasă!

— Chiar n-o placi, așa-i? întrebă Karl pe neașteptate.

— Păi, no cunosc. Pur și simplu nu pare o fată simpatică. Nu e genul meu. Și nu trece de testul pubului.

’, Karl știa de testul lui Siobhan cu pubul, prin care își dădea seama dacă o fată era sau nu genul ei. Își închipuia că stă cu fata la masă. Dacă putea să se vadă împărțind cu ea o halbă de bere și o pungă de chipsuri, sau stând cu ea la taclale, trecea testul; dacă nu, intra în categoria fetelor care nu sunt genul ei.

— Da, nici mie nu prea-mi place de ea.

„Super!”

— A, da? Credeam că ți se pare OK.

— Nu, aveai dreptate, Shuv. Este o vacă egoistă. Nici n-am invitat-o în seara asta, a chemat-o una dintre celelalte fete.

— Și ce nu-ți place la ea? întrebă Siobhan curioasă până peste poate. Nu era obișnuită să-l audă pe Karl exprimându-și părerile așa de direct și de răutăcios vizavi de alți oameni

sau să se răzbune pe oameni, adică să nu-i invite dinadins la petreceri sau să-i caracterizeze drept „vaci egoiste”.

— Nu știu, pur și simplu sunt de acord cu tine, atâta tot. Ceva nu-mi place la ea, dar nu-mi dau seama exact ce. De fapt, Karl era de-a dreptul furios. Îi spusese curvei ăleia împruțite să nu care cumva să vină în seara asta și ea îi promisese că nu va veni.

„De ce-aș fi vrut să vin la o băută cu toți plicticoșii ăia de la ceroc? Nu-ți face griji! Adu-ți prietena aia grăsană, va fi în siguranță, promit.”

Și acum, iato aici, gătită la patru ace, cu o rochie mulată de bumbac negru cu spatele gol, sorbind bere din pahar și flirtând cu bietul Joe Thomas, funcționarul care părea mereu asudat, cu ochelarii lui pătrățoși stil Buddy Holly și cu părul dat cu o tonă de briantină, care părea cât pe ce să leșine de atâta entuziasm.

Karl nici nu-și mai amintea cine începuse toată încurcătura asta. Evident că o remarcase pe Cheri – orice bărbat în toate mințile ar remarca-o. Dar viața era plină de femei pe care le remarcai; dacă te apucau să ai aventuri sortite eșecului cu toate, n-aveai cum să faci prea mult față. Și Karl nu agăța femei din principiu. Sigur era vina lui Cheri.

Dăduse peste ea într-o zi la intrarea principală, în timp ce scormonea după cheie prin geantă. El tocmai se întorsese de la ora de dans îmbrăcat în hainele stil anii '50, și ea îl întrebase dacă venea de la o petrecere foarte elegantă. Când îi explică despre ceroc, ea îi zise că era dansatoare și că făcuse balet până la douăzeci de ani, că murea după rock'n'roll, iar tatăl ei o învățase să danseze jive când era mică. Iar Karl o invitase la Sol y Sombra și ea veni. Dacă se gândea mai bine, acum că o cunoștea, probabil că flirtase cu el de nu mai putea, îi trimisese tot soiul de semnale sexuale disperate pe care el, sincer vorbind, nici nu le observase.

Abia prima oară când dansase cu ea își dăduse seama că simțea mai mult un soi de fascinație estetică. Era efectiv cea mai bună parteneră de dans pe care o avusese vreodată. Experiența ei de dans clasic aducea o frumusețe și o grație extreme celor mai simple mișcări de ceroc și părea o păpușă goală pe dinăuntru în brațele lui, ușoară fără niciun efort, moale și feminină. Cerocul era un dans la care bărbatul trebuia să conducă, iar ea îi urma fiecă mișcare aproape telepatic, avea fix energia și entuziasmul necesare în mișcări și zâmbea mereu.

Karl fusese teribil de impresionat. Atât de impresionat, încât nici nu-i spusese lui Siobhan despre asta în seara aceea – nu pentru că s-ar fi simțit vinovat, ci pentru că știa că ar roși tot și că Siobhan l-ar întreba de ce roșește, și atunci el s-ar fi făcut ca para focului, și pur și simplu nu avea rost să-i dea de bănuir când nu se întâmplase nimic de fapt. Deci nu-i spusese nimic.

Nici nu se ferise de ea, dar nici Siobhan nu se uita vreodată pe geam când el și Cheri se întorceau de la curs, iar pentru că Siobhan și Cheri nu aveau cum să se împrietenească, ea nu aflase niciodată.

Asta, evident, îi ușura lui Karl viața destul de mult și îl ajuta să se împartă convenabil între casă și slujbă, când parteneriatul lui de la dans deveni ceva mai carnal. Karl rămăsese complet șocat când Cheri îl sărutase prima oară. Perspectiva unui asemenea lucru îi plutise prin minte vreo câteva săptămâni, dar pentru că în viață aveai mereu vise plăcute, nu puteai să le realizezi pe toate deodată.

„– Ce-ai zice să-ți fac cinste cu o bere? îi propusese ea într-o seară. Apoi, când berea se goli și venise vremea să plece la casele lor, zise: parcă aș mai bea ceva. Ce-ar fi să-ți fac cinste cu o tequila? Și după ce-o terminară, continuă: hai să mai luăm una, hai!

Chiar se chinuise să-l convingă, să se dea bine pe lângă

el, dar până la urmă acceptase. După a treia tequila râdeau și erau relaxați, și Cheri se întoarse spre el pe scaunul de bar, cu picioarele arămii și fine încrucișate provocator, cu ochii întredeschiși și corpul aplecat să umple golul dintre ei și, înainte ca stinghereala să se instaleze, îl privi drept în ochi și îl sărută. Mai întâi îl sărută ușor, sperând din suflet să nu trebuiască să facă ea totul, să-i răspundă și el la atingerea senzuală a buzelor și să o sărute la rândul lui. Il privi apoi din nou.

— Îmi plac dansatorii, îi șopti ea în timp ce privirea i se muta de pe buze spre ochi și înapoi la buze. Il sărută un pic mai apăsător de data asta. Îmi plac mai ales dansatorii irlandezi. Cei cu buze moi, îngână ea.

Atunci o sărută și el, și Cheri se simți îmbătată de victorie.

Sărutările lor deveniră mai lungi și mai pasionale, și limba lui îi cerceta gura din ce în ce mai adânc. Se trase mai aproape de pieptul ei, o strânse în brațe tare și gemu ușor ca un animal.

— Hai la birou, mormăi el căutând disperat cheia prin buzunar. Apoi se înghesuiră în cămăruța neaerisită, plină de fum de țigară și de miros de plastic încins, după o zi toridă de vară.

Cheri lăasă rochia să-i alunece pe podea dintr-o mișcare fluidă și exersată și zâmbi văzând mirarea întipărită pe fața lui Karl când i se înfățișă așa pentru prima oară: despletită, viguroasă, catifelată și goală. Era stângaci, chinuindu-se să se dezbrace, să-și facă loc, fără a-și putea lua ochii de la corpul ei.

— Doamne, ce frumoasă ești, exclamase el în timp ce-și punea un prezervativ pe mădularul în erecție. Termină în cinci minute, intens, repede și incomod. Karl, care asudase groaznic, era cu pantalonii în vine, iar bretonul de rocker i se pleoștise și-i intra în ochi. Oh, Doamne! Vai, Doamne!

continua să spună în timp ce își dădea drumul în ea. Apoi își trase pantalonii. La naiba, e cald aici! Mă duc să mă spăl pe mâini, zise el ridicându-i rochia de pe jos.

Și așa ar fi trebuit să se termine totul. Ar fi trebuit s-o lase așa. Dar, în ceea ce o privea pe Cheri cel puțin, nu se termină. Nu se terminase pentru că, în ciuda faptului că îl sedusese, îl întărâtase și îl abătuse de la calea cea bună, el tot nu-i era recunoscător.

Aproape că-l târâse la ea în apartament într-un weekend când el îi spusese că Siobhan nu era acasă. Făcuse curat lună în apartament, îi gătitese o cină romantică și fiecare cameră era încălzită în muzica seducătoare a lui Frank Sinatra, preferatul lui. Avea cearșafuri curate, lenjerie nouă, flori. Dar toate astea nu contau pentru el. Îl ținuse mai mult și fusese mai comod decât de obicei, dar tot i se păruse o partidă de mântuială, iar Karl înfulecase cina imediat după și se dusese înapoi la el în apartament să se uite singur la televizor.

Karl nu era prea sigur de ce ținuse atât de mult aventura asta. Într-un fel ciudat, pe care nu și-l putea explica, îi era frică de Cheri. Îl speria teribil faptul că era atât de goală pe dinăuntru și rece, i se părea că dacă se chinuia să scape de ea s-ar putea să plătească pentru asta – de exemplu, s-o găsească pe Rosanne fiartă într-un ceaun sau ceva asemănător. Ea fusese atât de hotărâtă să-l aibă, încât el nici nu mai îndrăznise să i se opună. Și, drept vorbind, intensitatea relației și frica i se păreau niște afrodisiace ciudate – era jalnic, dar îl excitau teribil.

Și crezuse sincer că n-ar putea niciodată, dar absolut în veci, să-i fie infidel lui Siobhan, era mai mult decât putea să conceapă; era ridicol. Și, în mod sigur, nu i-ar fi trecut prin cap că, la un moment dat, va avea o aventură pasională cu o parașută – asta era Cheri, o parașută blondă cu picioare lungi și sâni grozavi, care dansa ca un înger.

Știa că Cheri nu avea nimic special, dar nici nu credea că cineva ar putea însemna ceva pentru ea. Fusese pur și simplu un futai în continuarea dansului, un soi de concluzie firească a unei forme de artă sexuală prin definiție. Dansau atât de bine împreună, încât era evident că se potriveau și la pat.

Și îi fusese mult mai ușor decât își închipuia s-o mintă pe Siobhan, să se întoarcă bine mersi acasă de la Sol y Sombra cu sudoare postcoitală aproape uscată pe gât, cu iz de prezervativ încă perceptibil în boxeri. Ciudat că acum nu mai roșea din cap până-n picioare, când chiar avea de ce să se simtă vinovat. Toată viața roșea în clipele cele mai nepotrivite, devenind roșu ca racul din senin, și acum reușea să intre la el în apartament, să dea ochii cu prietena lui cea devotată, care avea încredere absolută în el, cu care era împreună de cincisprezece ani; venea acasă cu penisul scăldat în secreția vaginală a parașutei blonde de la etaj și totuși rămânea alb ca laptele la față. Câtă ironie!

Nici nu-și închipuia că fetele asemenea lui Cheri pot rămâne gravide. Era atât de lipsită de suflet, atât de rece ca om, atât de goală și de lipsită de sentimente, atât de diferită de noțiunea lui despre o femeie adevărată, încât nici nu-i trecuse prin cap că ar avea uter pe undeva. Cheri era dansatoare, bombă sexy, dar nu putea fi mamă. Imaginea unui bebeluș care să sugă la sânii aceia perfecți cu sfârcuri rozalii era complet ridicolă, la fel ca ideea cel puțin amuzantă că Cheri ar împinge un cărucior sau că ar putea schimba scutece.

Siobhan era genul de femeie care ar trebui să fie mamă, așa i se părea lui Karl. Siobhan era reală, vie, avea un suflet atât de mare, încât ar fi putut să fie mama întregii țări și tot ar mai fi avut dragoste de oferit pentru restul lumii. Karl nu mai fusese iubit de nimeni pe lume așa cum îl iubea Siobhan, un soi de dragoste ușoară, curată, sinceră; nu era

genul ăla posesiv, care avea mereu nevoie de afecțiune și de încurajări, despre care mulți presupuneau că e dragostea adevărată. Nu încercase niciodată să-l schimbe, să-i modifice comportamentul în vreun fel. Îl iubea așa cum era și Karl nu credea că poți cefe mai mult de la viață. Exceptând, din anumite motive, sexul pasional cu femei nepotrivite și dezagreabile.

Karl se simțea teribil de stingher acum pentru că Cheri și Siobhan se aflau în aceeași cameră. Iar Cheri o privea șmecherește, de parcă venise aici cu un scop, cu un plan ascuns. Se întoarse o clipă cu spatele la Joe Thomas și îl privi pe Karl drept în ochi; îi zâmbi și, spre dezamăgirea vădită a lui Joe, se îndreptă spre Karl și spre Siobhan.

— Bună! spuse ea zâmbind. Bună, tu ești Siobhan, nu? Nu te-am mai văzut pe aici de secole. N-ai mai prea ieșit din casă în ultima vreme! exclamă ea și-i întinse mâna lui Siobhan. Karl simți că i se face rău când văzu că pielea celor două se atinge în strângerea de mână. O să-mi lipsească tare mult prietenul tău.

— A, da? întrebă Siobhan politicoasă.

— Da, serile de marți n-o să mai fie la fel fără el, declară ea privindu-l drept în ochi pe Karl. Acesta se pomeni aproape ținut locului, iar sticla de bere îi încremenii în aer între gură și masă. Privea îngrijorat scena care se desfășura în fața ochilor lui. Cred că ești tare mândră de el, nu? Când începi emisiunea, Karl?

Se reculese și simți cum un pârlăuș de sudoare îi cobora pe tâmpile.

— Hm, pâi de luni într-o săptămână, nu, Shuv? zise el încercând să paseze conversația înapoi femeilor.

— Da, exact. Se duce la sediul postului de radio de săptămâna viitoare, ca să se obișnuiască cu locul, să învețe cum să pună casetele cu jingle-uri în aparat și treburi din astea tehnice, răspunse Siobhan râzând ușor.

— Bine, Karl, mult noroc și tot ce-ți dorești! Oricum ar trebui să renunț la sală, uite, zise ea și întinse spre el mâna stângă, cu palma orientată spre podea. Mă mărit!

— Vai, ce inel frumos, exclamă Siobhan ținând ușor degetele lui Cheri pentru a-l vedea mai bine și întorcându-l ca să stea în lumină.

— Da, a fost al mamei logodnicului meu. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată.

— Logodnicul tău nu e cumva tipul ăla blond și înalt? o întreabă Siobhan.

— Vai, nu, ăla e Martin. Doamne, nu m-aș mărita cu el nici moartă. Nu, îl cheamă Giles și ne știm de când aveam nouăsprezece ani. Este foarte bogat, are o funcție importantă în City. Are o casă în Wiltshire, una în Australia și un apartament în cartierul Docklands.

— Și tu unde o să stai? Te muți din apartamentul de pe Almanac Road?

— Nu, cred că-l voi păstra ca *pied-à-terre*. Nu părea în largul ei folosind o asemenea expresie. Trebuie să am și eu un pic de spațiu, nu crezi? Își dădu părul peste umăr și râse. Oricum, sper că nu vă supătați, dar trebuie să plec. Măine am o zi tare lungă, trebuie să-mi caut rochie și să găsesc un loc potrivit pentru recepție.

Karl și Siobhan îngăimară amândoi că nu era nicio problemă.

— Karl, haina mea e în birou. Ai putea să-mi deschizi și mie? Cheri îi atinse brațul dezgolit, și el tresări ușor, prima mișcare pe care o făcuse de când venise Cheri lângă ei.

— Hm, ce-ar fi să-ți dau cheia? zise el scotocind prin buzunare.

— Păi, știi că încuietoarea aia face figuri, niciodată nu reușesc să mă descurc. Nu te superi, nu? Afișa un zâmbet dulceag, ridicând ușor din sprânceană.

Karl o prinse pe Siobhan de mână.

— Nu stau decât o clipă. Bine?

— Da, sigur, răspunse ea abia șoptit, întrebându-se de ce oare se simțea atât de stânjenită la gândul că Cheri și Karl se duceau împreună până în birou.

El se întoarse peste câteva minute roșu la față și tulburat.

— Te superi dacă mergem acasă?

Siobhan se simți ușurată.

— Nu, sigur că nu. S-a întâmplat ceva?

— Nimic, pur și simplu mi-a ajuns, zise el distrat, încercând să-și șteargă șiroaiele de sudoare care-i curgeau pe obraji.

Era atât de supărat că de-abia mai respira. Curviștina aia care sărea din floare-n floare, de la bărbat la bărbat, și lua tot felul de lucruri în drumul ei – vacanțe în Antigua, inele de logodnă, apartamente, bebeluși, sinceritate, decență! Oare ce-o să-i facă bietului Giles?

Toată lumea părea s-o lase să ia tot ce voia fără comentarii, toți continuau să-i dea întruna lucruri, fără să aștepte nimic în schimb. Ei bine, el era altfel El voia lucruri în schimb. Și nu avea s-o lase să scape cu una, cu două, să ducă o viață liniștită cu un bărbat bogat, care să-i dea tot ce-și dorea pentru tot restul vieții. Mai ales când venise în seara asta ca să-i demonstreze că era stăpână pe situație, să defileze prin fața lui cu nerușinare, să-i arate că putea să și-o tragă cu el, să scape de el, să-i avorteze copilul și cu toate astea să-și găsească un bărbat cinstit care s-o ia de nevastă.

Din cauza asta îi făcuse acum ce-i făcuse în birou – îi băgase forțat mâna prin decolteul rochiei, îi strânsese sânii aceia perfecți între degetele lui transpirate până când scânci de durere și o sărută apăsător, ignorându-i dinții care scrâșneau la întâlnirea cu ai lui, îi supse violent limba și o atinse cu cealaltă mână între picioare, frământându-i pielea fierbinte din chiloți, în vreme ce ea se zbătea. Îi aruncă apoi haina și îi deschise ușa. Nu-i mai era frică de ea.

— Treci acasă, târfo! îi zise. Și dacă mai îndrăznești să te apropii de Siobhan vreodată... Tremura de nervi și furia îi umplea toată ființa.

Era o curvă, o târfă – nu conta inelul cui îl purta pe deget – și Karl voia să simtă și ea asta, să plece de la Sol y Sombra simțindu-se ieftină și murdară, nu asemenea unei viitoare soții virtuoză și cinstite, cum se păcălise ea că era în seara asta. Părea speriată la plecare, își ținea strâns haina, rujul îi era întins în jurul gurii, rochia îi era șifonată. Îi stricase visul, visul ăsta cu nunta. Ce bine!

— Shuv, hai să facem un copil! îi zise el mai târziu, când ajunseră acasă și își mai recăpătase puțin buna dispoziție.

Nu plănuise să-i spună asta, dar așa îi ieși. Și fix în clipa când îi ieși pe gură, își dădu seama că așa trebuia. Asta-și dorea, mai mult decât orice pe lume.

— Of, Karl, știi... începu să îngaime Siobhan tristă.

— Da, da, știu. O să fie tare greu. Mai ales ție o să-ți 'fie. Dar hai să încercăm! Să încercăm cu adevărat! Acum ne vom putea permite – știi, există diverse tratamente pentru asta. Shuv, te rog. Aș vrea tare mult să facem un copil. Stătea în genunchi în fața ei acum și o ținea de mână. Te rog. Își lăsă capul să-i cadă în poală.

Siobhan încă mai era tulburată de incidentul de la studio și ăsta era ultimul lucru la care se aștepta. Credea că renunțaseră de mult la asta, cu ceva ani în urmă, după ce doctorul îi spusese că infecția pe care o avea la ovare o lăsase infertilă. Și de-aia o cumpăraseră pe Rosanne. Nici prin gând nu-i trecea că vor mai deschide vreodată subiectul ăsta; se ocupaseră de el la modul filosofic și acum era clasat.

— Dar dacă nu merge, știi? S-ar putea să ne ia ani de zile, și eu am deja treizeci și șase. Poate că sunt prea bătrână – nu le place să aibă de-a face cu femeii mai în vârstă, riscurile sunt mai mari și, în plus, ne-ar ocupa tot timpul liber. Am

văzut nu știu câte documentare despre asta, ne-ar putea îndepărta unul de altul, iar tu și eu suntem mai importanți decât un bebeluș. N-aș rezista la toate dezamăgirile și la toată așteptarea...

— Te rog, Shuv, te rog.

Siobhan se uită în jos la grămada de bucle negre strălucitoare, la gâtul solid și la curbura umerilor lui lați, la desenul vesel de pe cămașa lui hawaiiană. Avea picioarele strânse sub el, întreaga ființă îi era îngenunchată și vulnerabilă. Doamne, cât îl iubea! Nu-și dorea decât să-l vadă fericit, nimic altceva pe lume. Și asta își dorise din clipa când îl cunoscuse.

— Bine, vom vedea ce se întâmplă.

Karl o strânse și mai tare și își îngropă capul și mai adânc în pielea ei caldă.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, îl auzi ea murmurând. Mulțumesc.

Ea îi dezmiardă părul, ignoră gelul lipicios și începu să se teamă în tăcere.

Capitolul 10

Ralph își dădu seama că ar fi trebuit să iasă din casă. N-ar fi trebuit să stea singur cuc toată noaptea. Claudia îl invitasese la nu știu ce petrecere de promovare după lansarea nu știu cărui parfum de care se ocupa agenția ei. Probabil că ar fi fost o petrecere de coșmar, dar măcar ar fi avut la dispoziție mâncare și băutură gratis, și un cârd de gagici bune de la PR, pe care le-ar fi putut admira, pe urmă s-ar fi putut îmbăta mângă, după care și-ar fi petrecut noaptea la Claudia, ca să le lase cale liberă celor doi. În schimb, se hotărâse să fie egoist și să stea prin zonă să vadă ce se mai întâmpla cu cei doi porumbei. Tot aștepta să audă cheia în

ușă și era pregătit pentru intrarea lor triumfală; stătea cu picioarele pe măsuta de cafea, avea un joint pregătit, berea într-o mână și telecomanda în cealaltă.

Pe la ora nouă se plictisise de poziția asta, chiar dacă era destul de comodă, și se hotărî că o poziție de „citit-ziarul-în-bucătărie” era mai potrivită situației. Până la ora zece citise necrologuri și rubrica de grădinărit, încercase fără succes să descifreze măcar un cuvîntel din secțiunea de cuvinte încrucișate și se deprimase complet citind anunțurile pentru slujbe de director. Oare va reuși el vreodată să câștige 120 000 de lire pe an, plus mașină, plus asigurare medicală, plus prime? Nu, n-avea cum, și gândul ăsta îl făcu să se simtă mai nenorocit ca oricând.

Pe la ora zece și jumătate ajunse nemulțumit la concluzia că Smith și Jem ieșiseră probabil împreună undeva și își făcu pâine prăjită, apoi experimentă poziția zăcut-pe-canapea-vorbind-la-telefon-și-înfulecând-pâine-prăjită, dar nu reuși să găsească pe nimeni cu care să aibă chef să vorbească.

Iar când Jem și Smith ajunseră și ei acasă, ședea din nou pe canapea în poziția inițială, cu jointul, berea și cu telecomanda în față. Erau groaznic de veseli, și zgomotul conversației lor jucăușe se auzi din hol înainte să apuce să-i vadă, lucru care-l enervă.

Rămaseră în cadrul ușii de la sufragerie, rîzând în hohote, cu gura până la urechi.

— A, prietene] Ai avut o seară încărcată? întrebă Smith sarcastic.

Ralph n-avea chef de niciun sarcasm acum.

— Da, păi, trebuia să mă duc la una dintre petrecerile de fițe ale Claudiei, dar pur și simplu nu mă simțeam în stare. Nu mai aveam niciun chef de încă o seară încărcată, după cea de aseară, și mi-am zis că ar fi mai bine să stau și eu liniștit în seara asta. Voi doi pe unde-ați umblat? încerca să

fie politicos. Nu ținea deloc să știe unde fuseseră, îl durea în cot unde fuseseră ei.

— Păi am fost la o bere cu prietenii lui Jem și la masă. Zicând acestea, Smith o luă pe Jem de după umeri; Ralph se simțea mizerabil.

— Ați ratat niște emisiuni extraordinare pe Discovery. Au tăiat un rechin pe plajă și au descoperit înăuntru rămășițele pe jumătate digerate a patru bărbați, cu rezervoarele lor de oxigen cu tot, replică el.

— O, la naiba, ce moartel! zise Smith.

Ralph își dădu seama că Smith doar simula interesul; se uită la Jem, jucându-se cu buclele ei.

— Are vreunul dintre voi nevoie la baie? Eu m-aș duce să mă pregătesc de culcare, zise ea îndepărtându-i lui Smith mâna din păr și ținând-o un pic în mâna ei. Ralph o privea blând.

„Știu totul despre tine”, asta ar fi vrut să-i spună. „Toată ziua am spionat prin mintea ta și știu totul. Știu fiecare gând care ți-a trecut prin cap ae vreo zece luni încoace, fiecare loc unde ai fost, fiecare fel de mâncare pe care l-ai mâncat, știu mai mult decât Smith. Știu că n-ai mai avut parte de o întâlnire tot anul, că tânjeai după o partidă de sex, dar până la urmă ai rezistat tentației de a te culca cu prietenul tău Paul

Știu că mănânci curry cel puțin de două ori pe săptămână.

Știu că nu ai atâta încredere în tine pe cât pare și câteodată te urăști. Știu că-ți pasă de părerea altora despre tine, că ești sensibilă, că din când în când ești paranoică și ți se pare că îi enervezi pe ceilalți când vorbești prea mult.

Știu că n-ai mai vorbit cu mama ta de doi ani și că asta te întristează foarte tare.

Știu că te simți groaznic înainte de ciclu. Știu că ciclul tău e perfect regulat (ai un ciclu de treizeci și unu de zile și-

ți vine mereu dis-de-dimineată) și că ești obsedată de digestie și de-aia mănânci juma' de kil de All-Bran în fiecare dimineată.

Știu că ai avut hemoroizi în iunie.

Știu că ți se pare că ai două fețe și că ești ipocrită pentru că gândești lucruri oribile despre unii oameni cu care ești foarte drăguță în viața de zi cu zi.

Știu că l-ai ales pe Smith pentru că ți-a cumpărat florile tale preferate. Știu totul despre tine și visul tău și-mi dau seama de ce ți s-a părut că Smith e alesul tău. Ar fi trebuit să fac eforturi, să mă îmbrac și eu în niște țeale mai acătării și să mă ofer să te ajut, n-ar fi trebuit să fiu așa de nepregătit și nici n-ar fi trebuit să merg la culcare. Și mai știu că n-ai dreptate, Jem – Smith nu e alesul tău, a fost doar o coincidență: de fiecare dată când ți se cumpără flori te învesești. Eu eram cel de pe canapea când te uitai pe geam și cu mine ar trebui să fii acum."

Dar cum să-i spună așa ceva fără să recunoască faptul că era un nesimțit de cea mai joasă speță, genul ăla care citește jurnalele altora pe ascuns? O privi pe Jem și își dădu seama că era o persoană cu totul diferită de străina care plecase azi-dimineată din apartament. Toată ziua și-o petrecuse în mintea ei, printre gândurile ei. Știa mai multe despre ea decât Smith, Smith cel cu care-și petrecuse noaptea, care-i cunoscuse prietenii și cu care și-o trăsesese cu o seară înainte. El îi știa secretele și nesiguranța. Și își dorea din suflet să fie mai apropiați.

— Nu. Eu o să mai stau treaz o vreme, îi răspunse el.

— Du-te tu prima, îi zise Smith trăgând-o înspre el cu ambele mâini încolăcite în jurul taliei ei.

— OK. Noapte bună, Ralph, ne vedem mâine.

— Pe mine nu mă pupi? zise el ridicându-se de pe canapea. Simți brusc nevoia s-o atingă.

— De ce nu? zise Jem zâmbind. Noapte bună, Ralph, îi

ură ea din nou și îl pupă fugar pe obraz.

— Somn ușor, Jemima.

— Ei; cum ți se pare? îi șopti Smith încântat, când auzi ușa închizându-se în urma ei.

— Cum mi se pare ce? mormăi Ralph. N-avea niciun chef să discute despre norocul revoltător al lui Smith.

— Jem, evident. Cum ți se pare Jem? Cum ți se pare chestia asta cu mine și cu Jem? Ei, haide acum, sunt sigur că ți-ai dat seama ce se întâmplă între noi.

— Da, păi, foarte drăguță. Da, foarte drăguță.

Apoi, observând expresia de pe fața lui Smith, își dădu seama că mai trebuia să adauge ceva. Păr foarte frumos, foarte drăguță, foarte cumsecade. Mă bucur pentru tine, Smithie, sincer.

Uitându-se din nou la Smith, își dădu seama că nicio remarcă flatantă de genul ăsta nu era suficientă.

— Adică, nu mă refeream la cum arată. Nu-ți cer să fii și tu în limbă după ea, vreau doar să știu ce părere ai despre ea – despre noi.

— Păi, ce naiba vrei să spun? Fata abia a ajuns la noi. E foarte drăguță, îmi place de ea. Sper doar că știi ce faci de data asta, adică, știi la ce mă refer, după ultimele relații... Ți s-a cam dus buhul că grăbești lucrurile prea tare... o mai ții minte pe Greta? Ai cerut-o de nevastă după două săptămâni și apoi nu înțelegeai de ce a luat-o la sănătoasa din relație cu o sută de kilometri la oră. Și apoi toanta aia de Dawn, căreia i-ai declarat că o iubești din prima seară și apoi s-a înflințat a doua zi cu toate catrafusele în dinți, așteptându-se să se mute cu tine. Și tot eu a trebuit să te scap de ea. Și tipa aia poloneză pe care ai dus-o la ai tăi acasă s-o prezinți după mai puțin de-o săptămână, aia care a fugit cu aparatul de filmat și cu laptopul tatălui tău ca să-l întrețină pe prietenul ei dependent de cocaină. Și...

— Bine, bine, recunosc Smith. Înțeleg ce vrei să zici, dar

de data asta treburile stau cu totul altfel. Jem e diferită. Eu mă simt altfel. De-asta e așa de grozav. Și nici n-o să mă îndrăgostesc de ea, totul e sub control! Mă gândeam să-i spun în seara asta, să-i spun că nu mai vreau să continuăm prostia asta, să-i povestesc despre Cheri și așa mai departe. Dar apoi m-am întrebat de ce să fac una ca asta? De ce naiba să nu mă mai distrez și eu un pic, să mai am și eu parte de sex? Uitasem cât de mult îmi plăcea și cred că merit și eu, nu? Jem e o fată foarte drăguță, chiar îmi place de ea. Dar de data asta am și eu un atu. Sunt stăpân pe situație. Sunt mai în vârstă și mai înțelept și n-am să mai repet greșelile de altădată. Mă distrez și eu un pic. Pe bune, declară el ușor deranjat de mina sceptică afișată de Ralph.

— Deci nu i-ai povestit încă despre Cheri, despre fascinația ta bolnăvicioasă, ce durează de cinci ani, față de o femeie imposibil de cucerit?

— Sigur că nu i-am spus! Cred că glumești, nu? N-am de gând să stric totul din fașă. Ea crede că sunt extraordinar, crede că sunt bărbatul visurilor ei – pe bune! Mi-a zis aseară. Fii atent ce crede ea: crede că apartamentul ăsta i s-a înfățișat în vis și că eu sunt alesul ei. Nu-i așa că-i amuzant? Oricum, Cheri e cu totul altă mâncare de pește. Cheri e femeia visurilor mele. Am așteptat prea mult. A venit timpul să-mi văd și eu de viața mea. Și mai știi? Poate că dacă vede că pot trăi și fără ea, alături de o prietenă drăguță care mă adoră, o să-și schimbe părerea, o să devină mai accesibilă. Poate că se va simți mai atrasă de mine. Fața lui Smith se luminează la gândul ăsta.

— Dar nu-i așa că ai să-i spui lui Jem la un moment dat, nu? Cred că are și ea dreptul să știe ce idiot ești, nu?

— Da, da, și pun pariu că și tu i-ai povestit Claudiei despre trecutul tău de Casanova, nu? zise Smith, care știa prea bine că Ralph nu făcuse asta.

— Da, dar la mine e diferit, eu n-o iubesc pe Claudia. Ea

n-are de ce să știe.

— Stai nițel! Ho! Cine-a zis ceva despre dragoste aici? râse Smith. Cred că te grăbești nițel, băietel! De fapt, asta e fantastic – cred că pentru prima oară în viață am cunoscut o fată care mă place mai mult decât o plac eu pe ea. Știi ce bine mă simt? Și stă chiar aici cu noi, ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă chinui cu telefoanele și întâlnirile alea blestemate; o am la dispoziție. Asta numesc eu, Ralphie, bătrâne, punct ochit, punct lovit.

Ralph își înăbuși senzația de greață și de fiere care-l cuprinsese ascultându-l pe Smith. Își scoase o țigară din psachetul din fața lui și încercă să abată conversația de pe fâgașul pe care ajunsese.

— Bine, dar puteți să faceți mai puțin zgomot în seara asta, vă rog? Trebuie să mă trezesc foarte devreme mâine dimineață și n-am chef să stau să vă ascult miorlăiala toată noaptea.

— De ce nu? Eu a trebuit s-o suport pe Claudia, Regina Durerii, timp de șase luni. Și mă jur că Jem e tăcută ca o pisicuță în comparație cu bocitoarea aia. Știi, Ralphie, pe lumea asta mai sunt și fete normale. Nu ești obligat să ieși cu femeii de coșmar precum Claudia.

— Uite, nu vreau să-ți stric plăcerea și să-ți spun că fac ceva pe artificii tale, dar toate fetele par minunate când ești la începutul relației. Claudia părea extraordinară: „hai, eu nu vreau o relație, nu vreau să fiu legată de cineva, vreau doar să mă distrez, sigur că nu mă supăr dacă ieși cu fosta ta prietenă în seara asta, sigur, nu mă supăr că nu ieșim la cină în seara asta, sunt o femeie în toată firea, sunt OK”. Și acum uite cum face. Ai grijă, Smith, femeile sunt toate la fel, nu uita.

Auziră cum Jem stinge lumina la baie și închidea ușa. Smith se ridică și se întinse.

— Da, da! Las' că vezi tu! Când o s-o cunoști mai bine pe

Jem o să înțelegi ce-am vrut să zic – pur și simplu, ea nu este așa. O să te îndrăgostești și tu de ea.

— Nu, Smithie, nu e genul meu, zise Ralph chinându-se să zâmbască. Și oricum parcă nu mai aveam voie să vorbim despre dragoste, nu?

Când închise ușa în urma lui, Ralph se trezi așa cum fusese toată seara – singur cuc – și simți un mare gol în suflet. Lucrurile nu mai aveau să fie la fel în vecii vecilor. Ani de zile viața se desfășurase lin, previzibil și plăcut. Și acum totul era în pericol – viața lui domestică, prietenia lui cu Smith, banii lui, siguranța, obiceiurile și rutina. Și își dădu brusc seama că, mai presus de toate, inima îi era în pericol.

Capitolul 11

— Uite ce-i, mie-mi place muzica, nu zic că nu-mi place. Cred că e minunată, clasică. Dar eu am cincizeci și trei de ani, sunt un șef de cincizeci și trei de ani care chelește, am trei copii, casă la țară, conduc un Land Rover și am indigestie acidă, mie ar trebui să-mi placă muzica de genul ăsta. Hmm, hmmm... înțelegi ce vreau să spun?

Jeff, directorul de programe artistice de la ALR, noul șef al lui Karl, îl privea fix din spatele biroului său impunător (care-i semnală, evident, funcția), ținând mâinile întinse cu palmele în sus și având întipărită pe față o expresie care voia să însemne: „În fața ușii mele e o coadă uriașă de oameni care așteaptă să discute cu mine despre bugete și programări și mi-ar plăcea să te dau afară cât ai bate din palme, dar pentru că ești băiat nou va trebui să mă port frumos cu tine”.

— Hmmm, hmmm... înțelegi ce vreau să zic, Karl? Hmm, hmm.

Karl își dorea din suflet să nu mai spună atâta „hmm, hmm”.

— Copiii nu vor să asculte Al Green și Jerry Lee Lewis – dar eu vreau, da, eu vreau – dar ei nu vor. Înțelegi? Hmm, hmm...

Karl începea să se simtă ca și când ar fi fost singurul invitat care n-avea costum la o petrecere cu ștaif. Fusesse adus la ALR să ofere o paletă largă de muzică, de la hituri recente până la Tom Jones. Asta îi plăcuse lui Jeff la el de la bun început, când fusesse invitat la nunta la care puneau Karl muzică, și de-aia primise el postul, și nu alți DJ care se chinuiau de ani de zile la posturi de radio din spitale sau la posturi locale cu audiență mică de prin Nuneaton sau Truro. El chiar știa despre ce vorbește, nu era doar vorbăreț și vesel, nici DJ-ul pop de ultimă oră. Aveau nevoie de cineva pe care ascultătorii să-l respecte, cineva cu gusturi muzicale desăvârșite. Aveau nevoie de cineva care să își poată consolida o reputație – dacă e emisiunea lui Karl Kasparov, atunci trebuie să fie muzică bună.

Drive Time reprezenta un interval în care ascultătorii erau blocați în trafic. Oamenii făceau cu totul alte lucruri la emisiunile de dimineață: se spălau pe dinți, își hrăneau feopiii, făceau dragoste. Emisiunile de zi erau fond muzical de lucru; atâta vreme cât DJ-ul puneau numai melodii pop amuzante, nimeni nu schimba postul.

Drive Time era altfel, era o oră în care te relaxai la sfârșitul unei zile lungi și grele, când erai selectiv și aveai pretenții, când schimbai postul dacă te enerva DJ-ul sau muzica devenea repetitivă.

Karl, cu accentul lui irlandez puternic și melodios, cu simțul umorului inofensiv și cu gusturile lui muzicale inteligente, era exact ceea ce căutau ei în momentul acela.

Iar acum, după nici câteva luni, îi spuneau că greșiseră, că pierdeau ascultători. Criticii îl iubeau, dar ascultătorii

schimbau postul cu miile.

— Apeluri, celebrități, personaje, comedie, discuții, de asta ai nevoie, Karl, și mai multe hituri, hmm, hmm. Ridică receptorul și formă un număr. Rick, prietene, ai cumva o clipă? Sunt aici cu Karl, știi, discutăm despre emisiune, hmm, hmm. Avem nevoie de expertiza ta, niște sfaturi â la Rick. Tragi și tu o fugă pân-aici? Da, da, acum, așa, grozav, OK, grozav...

— Rick – îl știi pe Rick, nu? — e producătorul de la emisiunea lui Jules. Da, bine, oricum are niște idei minunate, e un tip foarte mișto și plin de energie, și mai e și amuzant. Doamne, ce amuzant e! Aș vrea să petreci niște timp cu el, să vorbești până nu mai puteți. Mă refer la timpul tău liber, Karl, vorbesc despre...

Se opri și începu să scotocească prin sertarul de sus al biroului din furnir melaminat ciclamen, ținând o mână întinsă de parcă era gata-gata să-l înșface pe Karl de reverele hainei. Cealaltă^ mână reapăru din sertar cu o legătură uriașă de chei. Îl privi pe Karl triumfător.

— Vorbesc de Glencoe. Am un loc acolo, o capelă presbiteriană veche transformată în locuință, la mulți kilometri depărtare de civilizație, este ab-so-lut mi-nu-na-tă, chiar pe malul unui lac. În perioada asta a anului soarele apune exact deasupra ei – e uimitor, Karl, chiar uimitor – ceea ce te face să te simți mic și fără rost pe lume, genul ăla de priveliște care te îndeamnă să vezi lumea cu alți ochi... Tăcu o vreme, cufundat în gânduri, și, dintr-odată, lovi cu pumnii în masă tare. Karl tresări. Și vreau ca tu, arată spre Karl, și prietenul meu Rick să vă duceți până acolo weekendul ăsta, cu partenerele voastre, desigur, și să trageți un chef, hmm, hmm, să vă îmbătați criță, să vă faceți de cap, să vă relaxați și să vă simțiți bine, să vă cunoașteți mai bine și apoi să faceți schimb de idei – orice vă face să râdeți, orice le face pe fetele voastre să râdă. Ai copii, Karl?

Karl dădu umil din cap că nu.

— Bine. Oricum am să-i zic lui Sue să vă dea indicații despre cum să ajungeți, și chestii, și bani de băutură sau ce vă mai trece prin cap... da, ce idee bună, da, luați și niște droguri cu voi, vreau să veniți înapoi cu niște idei supertrăsnite, ceva pentru copii, hmm, hmmm. Și luați și niște filme cu voi, ceva cu Jack Dee sau Lee Evans. Am s-o pun pe Sue să aranjeze totul... ah, Rick! Jeff se ridică în picioare. Rick, producătorul meu preferat. Karl, prietene, el e Rick de Largy.

Karl se întoarse pe scaun.

— Îmi pare bine de cunoștință. Îmi place emisiunea ta.

Bărbatul din ușă zâmbi și-i întinse mâna. Arăta ridicol de bine, fără a fi genul ținător, ci al naibii de arătos la modul discret. Karl reuși dintr-odată să-și imagineze cum se simteau femeile în prezența unei asemenea apariții. Cu toate discuțiile astea despre idei „trăsnite”, „copii” și „povești”, el își închipuise că tipul ăsta Rick o fi vreun băiat plicticos, cu dinții din față ieșiți în afară, îmbrăcat într-un pulover lălău, păros și bronzat la solar. Chiar și numele lui părea fără gust, un kitsch. Dar bărbatul care stătea în fața lui era îmbrăcat elegant, într-o cămașă albă de bumbac, cu o pereche de jeanși bine croiți și niște pantofi care păreau lucrați manual; avea o față cu trăsături plăcute și blânde, încadrată de niște ochelari discreți cu rame subțiri, părul blond-deschis ca șampania, tuns scurt în față și pe margini, foarte des și ușor rebel în creștet. Părea cam de aceeași vârstă cu Karl, dar plesnea de sănătate. Pielea lui strălucea – Karl crezuse că numai pielea femeilor poate străluci așa.

— Voi doi, zise Jeff aplecându-se peste birou, o să fiți prieteni foarte, foarte buni, veți vedea. Zâmbi apoi ca un tată mândru de copiii lui. Acum, băieți, ce-ați zice de un prânzișor, hmm, hmm? Râse și dădu mâna cu cei doi bărbați. Ia, hai să mergem și să discutăm cum o să te faci

Rick să devii cel mai amuzant bărbat din *Drive Time*.

„Amuzant? Amuzant?” Karl simți cum i se scufundă corăbiile. Nu se simțise mai puțin amuzant în toată viața lui. Viața lui de acasă se destrăma văzând cu ochii. Lucrurile chiar nu mai erau la fel după seara aia de la Sol y Sombra, când Karl îi ceruse lui Siobhan să încerce să facă un copil cu el. Atmosfera de căldură și de dragoste din apartamentul lor micuț dispăruse, și Karl nu știa motivul. Dragostea lor ar fi trebuit să crească din seara în care Cheri dispăruse din viața lui, el și cu Siobhan își făcuseră planuri de viitor, tocmai era pe cale să înceapă o nouă carieră și totul ar fi trebuit să fie nou și minunat.

Zăcea în pat, în seara de după petrecerea de adio, și o privea pe Siobhan, care stătea pe marginea patului și se dezbrăca domol, cum își trăgea bluza peste cap, cum părul i se răsfira pe spatele-i alb și moale, și brusc simți că-l cuprinde un val de dragoste și de excitare, nu era doar o nevoie de a ejacula, ci o nevoie de a descoperi toate ungherele trupului ei, de a-l explora ca atunci când erau tineri. Îi mângâie părul, îl înfășură în jurul mâinii într-o buclă groasă, care strălucea frumos la lumina lămpii, și îl lipi de față – parcă era din satin, iar textura aceea mătăsoasă și strălucitoare îl excită și mai tare. O apucă pe după talie, simți cum mâna i se pierde între pliurile pielii în sus, până găsi un sân. Oftă și își îngropă fața în spinarea ei, îi adulmecă aroma pielii, mângâindu-i ușor sânul, simțind cum sfârcul i se întărea, înflorea parcă la atingerea degetelor lui.

Ani de-a rândul viața lor sexuală fusese amuzantă și jucăușă, partide simpatice, distracție perfectă. Dar în seara asta își dorea mai mult. Fiecare os și mușchi din trupul lui tremura de pasiune când o trase blând pe Siobhan înspre el și se urcă deasupra ei. Îi îndepărtă părul de pe umeri și i-l aranjă cu grijă într-un evantai generos pe pernă. Arăta ca

un arhanghel desenat de Tițian. Îi sărută părul, fruntea, pleoapele, lobii urechilor, nasul – Doamne sfinte, își dorea să simtă fiecare părticică din ea cu buzele, cu limba, cu degetele. Oftă din nou și își îngropă fața între sânii ei, iar vârful nasului i se lipi de pata de sudoare caldă care se afla între ei, umedă, fierbinte și mirositoare. O linse ușor și se bucură de gustul sudorii ei în timp ce mâinile îi împingeau ușor sânii unul lângă altul – Doamne, Doamne, ar fi putut ejacula în clipa aceea, chiar ar fi putut. Ereția lui era vârtoasă, tare și puternică și încerca să pătrundă între picioarele lui Siobhan – începu să o frece în sus și în jos, iar fierbințeala îi trimitea semnale de plăcere de la penis la buricele degetelor. Simți cum Siobhan se zbătea încet sub el și îi mângâie fața, dorindu-și ca dragostea pe care o simțea pentru ea să se răspândească din buricele degetelor până la capul ei, să știe și ea, fără să rupă tăcerea vrăjită, că îi hrănea dorința.

— Karl... Karl... te rog, te rog, vocea lui Siobhan suna ca un ecou în depărtare, mâinile ei îi împingeau blând umerii. Limba lui continua să exploreze, mâinile îi cuprindeau carnea din ce în ce mai apăsător... Karl, te rog, oprește-te... nu... nu... nu vreau. Karl îi luă unul dintre sfârcuri în gură și începu să-l sugă cu avânt, mângâind cu limba pielea tare și fierbinte... Karl, oprește-te, oprește-te, oprește-te! Dă-te jos de pe mine! strigă ea și îl împinse tare de umeri, încercând să-l dea jos de pe ea.

— Ce e? strigă Karl. Ce naiba nu e bine? Acum stătea pe marginea patului cu părul ciufulit într-o parte. Stătea cu spatele la Siobhan, care își trăsese cuvertura peste trup și încă zăcea în aceeași poziție. Plângea și lacrimi mari îi curgeau în tăcere pe obraji, fără sughițuri și suspine, și se prelingeau pe fața de pernă, iar chipul îmbujorat avea o expresie complet pierdută.

— Nu vreau, Karl, pur și simplu nu vreau...

— Ce nu vrei? Ce nu vrei să faci, Siobhan? Spune-mi odată, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu... nu știu. Își șterse cu mâna lacrimile care-i inundaseră fața, ca să lase cale liberă șuvoiului nesfârșit.

— Nu vrei să fac dragoste cu tine, asta e? Nu vrei să-ți iubesc trupul, ce e, Siobhan? Ce? o întrebă Karl.

Siobhan își trase nasul, dar lacrimile tot nu se astâmpărau.

— Nu știu, Karl... îmi pare tare rău, pur și simplu nu pot. Îmi pare rău...

— Bine, dacă tot nu contează pentru tine, mă duc să fac o labă, îi replică el furios și străbătu țanțoș dormitorul spre baie, trântind ușa în urma lui.

Siobhan îi privise corpul enervat, încordat și gol, încă în formă, cu mușchii spatelui bine dezvoltati, cu coapsele rotunde și tari, cu scrotul abia vizibil când lumina din hol îl lumina fugar. Era un corp pe care-l cunoștea atât de bine, îl iubise atâția ani, se bucurase de el atâția ani și, când îl privi cum ieșea din cameră și se îndepărta de ea, plânse și plânse iar până nu mai putu.

Nu știa care era problema sau cât de bună era intuiția ei. Dar era ceva legat de petrecerea de la Sol y Sombra, de blonda de la etaj, cea care se mărita. O făcea pe Siobhan să se simtă urâtă, nesigură și, dintr-un motiv sau altul, o întrista și o speria, de parcă tot ce era de neclintit până acum se schimbase pentru totdeauna.

Ar fi vrut să-i spună lui Karl, dar nu putea. Oare cum să-i explice că îl refuzase deoarece își închipuia că făcuse toate lucrurile acelea cu Cheri? Că ea zăcea acolo în vreme ce el o săruta, o mângâia, o lingea și o iubea pe Cheri, nereușind decât să-și închipuie că o dorea pe fata aia, că acel trup gras și neîngrijit al lui Siobhan era trupul ei ferm și arămiu, că organele ei genitale păroase și urât mirositoare erau muntele lui Venus moale și plăcut al lui Cheri, că femeia de sub el

era tânără, viguroasă și frumoasă.

Observase felul în care o privea pe Cheri, cum roșise, așa cum roșea demult, în campus, când o vedea pe ea. Și oare ce se întâmplase în birou, de ce părea așa de agitat când se întorsese? Siobhan nu avea nicio îndoială că lui Karl îi plăcea de Cheri, că o dorea. Și toate astea i se trăgeau de la proaspăta lui faimă, de la noua slujbă. Oare un DJ de top mai putea să fie satisfăcut de o femeie grasă, leneșă și păroasă ca ea? Acum voia mai mult de la viață, nici chiar sexul pe care-l făceau de obicei nu-i mai ajungea – voia sex sălbatic ca la Hollywood, cu pasiune, gâfâieli și carne frământată, nu sex obișnuit, cu răs și distracție.

Probabil că tot la Cheri se gândea acum cât stătea pe closet și își vărsa nervii, simțindu-se probabil mult mai bine decât atunci când călărea trupul masiv și tremurător a lui Siobhan, pretinzând că este al altcuiva.

Era evident că n-o mai vedea ca pe o femeie. Acum avea sens comportamentul lui de mai devreme. Și de-aia își dorea dintr-odată să facă un copil cu ea după atâția ani, ca să devină mamă, un soi de recipient, nu amantă. Fetele tinere și arătoase erau făcute să te culci cu ele, în timp ce femeile urâte și grase trebuiau să stea acasă, să toarne plozi și să se îngrașe din ce în ce mai tare. Sâniilor lor erau buni numai pentru alăptat guri lacome de bebeluși, care să le sugă suplețea și feminitatea și să-i lase atârânănd hidos și legănându-se ca niște ugere de vită. Și, în timp ce avea să dea să sugă copiilor, el și-o va trage cu vreuna dintre fetele în limbă după" el, care se vor strânge în fața sediului de la ALR ca să-i vadă pe DJ.

Ușa se deschise încet și Karl intră tiptil în cameră.

— Shuv, ți-am adus pe cineva...

O greutate se așeză pe pat și o limbă udă îi mângâie obrazul lui Siobhan. Un miros de câine plutea încet în aer. Siobhan o îmbrățișă pe Rosanne și o strânse la piept,

plângând iar până nu mai putu. Karl o atinse pe umăr.

— Shuv, îmi pare rău, n-am vrut să par așa supărat. N-am vrut să urlu la tine. Eram atât de... atât de... pur și simplu voiam atât de tare să facem dragoste, zise el și o mângâie pe păr. Te rog, Shuv, vorbește cu mine, spune-mi la ce te gândești.

Siobhan dădu tristă din cap că nu vrea și împinse câinele la picioarele patului, apoi se întoarse pe partea cealaltă, ca să nu vorbească cu Karl.

— Te iubesc. Am nevoie de tine, îi șopti el în ureche. Se întoarse apoi în partea cealaltă și un zid impenetrabil doțacere se așternu între ei.

Și de-atunci nici nu mai făcuseră dragoste. Nici nu mai vorbiseră unul cu altul. Pur și simplu își continuară viețile într-un stil aparent normal. Siobhan îl primise acasă ca pe un erou după prima lui emisiune, și el îi cumpărase flori. Fuseseră în oraș împreună să cumpere o canapea nouă și să-și ia adio de la cea veche, pe care o scosese în stradă. Dar lucrurile chiar nu mai erau la fel, între ei se căscase un hău uriaș, peste care le-ar fi trebuit un milion de metri de frânghie ca să treacă, o distanță intolerabil de mare, pe care amândoi erau prea speriați să o străbată, pentru că acolo jos era un întuneric nesfârșit, o adâncime incredibilă.

Uitaseră cu totul de bebeluș; din seara aceea nu mai pomeniră nimic legat de subiectul ăsta.

Treburile chiar nu mergeau bine, iar acum se înrăutățeau din ce în ce mai tare.

Nu, Karl nu se simțise mai puțin amuzant în toată viața lui.

Capitolul 12

Lui Jem i se păruse dintotdeauna că bărbații se

îndrăgosteau cât ai zice pește. Declarațiile de dragoste absolută erau făcute în prima săptămână, adesea și mai devreme. Când era mai tânără fusese atât de șocată de aceste revelații, încât răspundea stângaci cu aceeași replică, pentru că nu știa cum să scape mai repede de acele momente penibile. Și, desigur, după ce fusese comis actul, trebuia repetat ca o mantră de fiecare dată, din străfundurile unui suflet chinuit de dragoste. Descoperise repede momentul când „Te iubesc” era iminent și macaroana era grațios tăiată cu o replică de genul: „Nu te mai prosti, sigur că nu mă iubești”, iar asta făcea ca victima să se îndrăgostească și mai abitir, să fie și mai devotată.

De aceea, chiar dacă era împreună cu Smith de aproape două luni, nu era deloc îngrijorată că el nu-i făcuse declarații, că nu-i spusese c-o iubește. Nici nu trebuia s-o facă. Jem știa că o iubește, fără să trebuiască s-o spună. Și pentru ea reprezenta încă un semn că Smith era alesul. Totul decurgea atât de ușor, de lipsit de eforturi din partea amândurora. Smith era atât de lipsit de exigențe, n-o obliga să facă nimic.

Lui Jem i se părea chiar plăcut că n-o sufoca cu gesturi romantice, declarații siropoase, cadouri, vorbe goale și manifestări grețoase de iubire. Nu o ținea întruna cu cât de frumoasă e sau că e cea mai grozavă femeie pe care o cunoscuse vreodată, sau cât de sexy, de minunată și de specială e ea. Avusese parte de destule declarații din astea; îi ajunseseră până în gât și știa că genul ăla de loialitate și de atenție avea, de obicei, un preț foarte piperat – adică gelozia și posesivitatea unui bărbat nesigur pe el.

Jem știa prea bine că alte femei ar putea să găsească atitudinea ei greu de înțeles. Își dădea prea bine seama că multe femei visau toată viața la un bărbat care să observe lucirile de chihlimbar din ochii lor, puful auriu de pe gâtul lor, pielea fină ca porțelanul, un bărbat care să le mângâie,

să le dezmiere, să le susure nimicuri în ureche și să pălăvrăgească la nesfârșit despre anii ce vor veni și despre fericirea unei relații, un bărbat care să le înalțe cu grijă și respect pe un pedestal de cleștar incrustat cu diamante, să le arunce petale de trandafir la picioare și să le dea în gură fărâmițe din mâncarea lor preferată, și tot timpul să stea cu ochii pe ele ca nu cumva să rateze o secundă din frumusețea lor fără seamăn.

Dar nu și Jem. Toate prostiile alea îi provocau o greață de nedescris.

Prima oară când i s-a întâmplat i-a plăcut la nebunie, desigur, mai ales pentru că toate astea s-au întâmplat la sfârșitul unei adolescențe tare neplăcute, tocmai când se convinsese că avea să rămână neiubită și neatinsă pe veci.

Îl chema Nick și era un tip destul de arătos, cu un maxilar puternic și cel mai drăguț zâmbet din lume. Și el tocmai ieșise lovit dintr-o adolescență la fel de neplăcută, iar la senzaționala vârstă de nouăsprezece ani era gata-gata să se dea bătut și să trăiască o viață de virginitate eternă, până când o întâlnește pe Jem.

Fusese o aventură de-o vară ca la carte, plină de picnicuri și filme, nopți de beție cu bere pe terase și ore întregi de zbenguială pe locurile din fața ale mașinii mamei lui, iar Jem se trezi, după ani și ani în care încercase să-i facă pe băieți să-și țină mâinile departe de chiloții ei, destul de disperată să îi dea jos pe ai lui.

Până la urmă scăpară de povara virginității lor îndelungate cât o zi de post la o zi după aniversarea ei de optsprezece ani și, în comparație cu poveștile pe care le auzise de la prietenele ei, fusese un eveniment magic, exact cum se așteptaseră amândoi să fie. Erau topiți unul după altul.

Așa încât totul era perfect, iar Jem era fericită. Până într-o seară, câteva săptămâni mai târziu. Tocmai era la a treia

halbă de bere și se amuza purtând o conversație gălăgioasă cu o prietenă gălăgioasă, într-o seară petrecută cu fetele în oraș, iar Nick năvăli în bar. Intrase plin de el și o căuta disperat din priviri pe scumpa lui Jem, iar pe față îi înflori un surâs ca un boboc de floare când o văzu; grăbi pasul spre ea și deschise larg brațele ca s-o îmbrățișeze cu foc.

— Mi-era dor de tine, zise el. Prietenii mei mă plictiseau ceva de speriat. Și eu nu voiam decât să stau cu tine. Apoi o strânse ca-ntr-un clește și își îngropă fața în păru-i frumos, iar Jem încercă să zâmbească, încercă să simtă același lucru, să ardă cu aceeași pasiune de dragul lui, dar eșuă lamentabil și se simți, de fapt, complet sufocată, prinsă în capcană și compromisă. Nick parcă devenise alt om din seara aceea. Nu mai erau pe picior de egalitate. Balanța înclinase în favoarea unuia dintre ei. Și oricât de mult încerca, Jem tot nu putu să reînvie dragostea caldă, puternică și lină pe care o simțise pentru el până atunci.

La sfârșitul verii ea se duse la facultate la Londra, iar el plecă la Newcastle și chiar dacă treburile mergeau binișor la început, întâlnirile lor de weekend deveniră din ce în ce mai stresante. Nick pierdea tot mai multă vreme cu interogatoriile despre prietenii ei bărbați de la Londra, despre fiecare mișcare pe care o făcea fără el, și îi inventaria pe toți băieții pe care-i sărutase înainte să-l cunoască. Bî începu să izbucnească în plâns din ce în ce mai des, cu lacrimi uriașe, ce-i șiroiau fără oprire pe obraji.

— Am plecat la Newcastle doar ca să-mi dovedesc că pot trăi fără tine, dar nu pot! Nu pot trăi fără tine, Jem! Când începuse să menționeze faptul că voia să se transfere la o facultate din Londra, Jem hotărî că asta era picătura care umpluse paharul. Destul!

Și fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată, iar el reacționează oribil la auzul acestei vești prin telefon și își cheltui toată bursa pe un zbor de la

Newcastle la Londra, pentru că trenul mergea prea încet, apoi se duse din poartă în poartă, din casă în casă, prin toată comunitatea studentească din oraș, întrebând de ea disperat. Până la urmă o găsi, în timp ce încerca să se ascundă de el la Lincoln's Inn Field. Apoi petrecură împreună trei ore traumatizante, amintindu-și toate detaliile relației lor, iar Nick o rugă în genunchi și o imploră înnebunit să-i mai dea o șansă, până când soarele începu să apună și vagabonzii începură să-și aranjeze cutiile de carton pentru adăpostul de seară, iar Nick renunță în cele din urmă și se duse acasă.

Nici Jason nu credea că Jem îi iubea; voia să fie în centrul universului ei, să-l iubească mereu, să-l consoleze întruna, în cele zece luni de când erau împreună, cufundându-se zile în șir într-o uriașă gaură neagră atunci când simțea că Jem îl înșela într-un fel sau altul.

Danny insistase ca ea să nu se mai vadă cu prietenii ei – nu înțelegea de ce-ar avea ea nevoie de prieteni, acum că s-au găsit unul pe altul. Clem voia să se căsătorească cu el după șase săptămâni și făcu o depresie oribilă când ea îi zise că nu voia același lucru, pretinzând că nu mai putea s-o vadă pentru „că-l durea al dracului de tare”.

Și apoi în sfârșit îl cunoscă pe Freddie, un saxofonist extrem de charismatic, superamuzant și teribil de sexy, după care lui Jem i se aprinseseră călcâiele ceva de speriat. Era complet diferit de toți tipii ăia de treabă de care se îndrăgostise până atunci și se simțea pregătită să încerce și reversul medaliei – să-i ofere inima pe tavă. Dar el i-o luă înainte. Peste câteva săptămâni își tunse pletele cârlionțate, își schimbă blugii pe niște pantaloni la dungă și o cămașă în carouri și se apucă să discute foarte serios despre cum o să-și vândă el saxofonul și o să-și ia o slujbă la un departament de vânzări ca să-și poată permite o ipotecă și, cine știe, să-și întemeieze și o familie.

Jem fu complet năucită. Nu fetele erau cele care se purtau așa? Nu femeile erau cele care își doreau relații stabile, siguranță, copii, bărbații fiind cei care nu voiau decât să se îmbete cu prietenii, să se distreze și să fie liberi cât mai mult timp? Nu și în cazul ei. Din experiența ei, bărbații erau cei care aveau o nevoie bolnăvicioasă de relații stabile și de siguranță. Cum altfel se explica faptul că nouă din zece cereri în căsătorie veneau de la bărbați? Sigur că nu erau chiar toți împinși de la spate.

Și încă un lucru pe care-l aflase Jem era că bărbații se simțeau amenințați de femeile care nu-și doreau relații stabile și siguranță, de cele care nu-i duceau mereu în lesă către altar, care nu se opreau să saliveze la toate vitrinele cu bijuterii sau nu se înmuiau de bucurie când vedeau vreun îngeraș rozaliu într-un cărucior. Și oricât s-ar plânge și jeli bărbații de aceste trăsături tradițional feminine, măcar știau cu ce aveau de-a face – „pisălogeală”, „ghiulea de picior”, „sub papuc”. Toate astea fuseseră testate și trăite de tații lor, de tații taților lor și de tații de dinaintea acestora; femeile de genul ăla erau o cantitate cunoscută. Dădeau un aer amuzant serilor cu băieții în oraș – adică meritai să ieși, după o săptămână întreagă cu scorpia de gagică-ta. Făcea parte din frumusețea vieții și, cine știe, poate peste vreo câțiva ani, bărbatul se va putea preface că fusese împins de la spate în fața altarului, dar asta doar ca să păstreze o tradiție, chiar dacă și el își dorea acest lucru.

Dar în zilele noastre, ei bine, în zilele noastre toate regulile erau încălcate și, dintr-un motiv sau altul, o noapte în oraș cu băieții nu mai era așa de plăcută când te întrebai disperat oare ce pune la cale prietena ta cea libertină cu prietenele ei și, pur și simplu, nu mai era același lucru când ajungeai acasă mort de beat la ora unu noaptea, iar ea intra pe ușă la ora două, făcută praf, tot ea distrându-se mult mai bine decât tine. Cu ce să se mai distreze bietul mascul dacă

nu putea să o momească cu relații stabile ani și ani de zile? Și dacă nu voia relații stabile, inel, copii, atunci ce naiba mai voia de fapt? Așa aflase Jem că majoritatea bărbaților rămâneau complet năuci și pierduți când dădeau de o fată care dorea doar să se distreze și, dintr-un motiv sau altul, își asumau ei rolul tradițional de femeie, chinuindu-se teribil s-o enerveze pe prietena lor, s-o prindă în mrejele relației și s-o controleze.

Doar că Smith nu făcea asta. Smith era perfect. Era foarte mulțumit că Jem își vedea de ale ei, cum poftea ea. Era generos, atent, și afectuos. Jem nu mai întâlnise până atunci un bărbat atât de atent. No lăsa niciodată singură, o săruta mereu pe creștetul capului, o strângea vesel de mână, o mângâia pe gât, o ținea strâns la piept în îmbrățișări lungi de-i trosneau oasele. Jem știa de ce. Îi mărturisise la prima lor întâlnire că fusese celibatar vreme de cinci ani. Cinci ani! Nu avusese parte de niciun fel de contact fizic cu o femeie timp de cinci ani de zile. Era încă un semn. Probabil că burlăcia lui era mai mult decât o coincidență. Probabil că așteptase pe cineva, o așteptase chiar pe ea. Și era și mai fericită că el se revanșa acum pentru timpul pierdut.

Mirosea bine, arăta bine, se îmbrăca minunat și se simțea extraordinar. N-o enerva mereu cu sentimentele și nesiguranța lui, o lăsa să facă ce vrea ea, când vrea ea.

Îi plăcea de prietenii lui. Lui îi plăceau prietenii ei. Și faptul că era destul de bogat cât să plătească pentru toate mesele în oraș și taxiurile spre casă, fără ca Jem să se simtă vinovată pentru toate astea, era doar cireașa de pe tort.

Într-adevăr, nu era chiar un vis romantic de tinerețe. Săriseră peste toate ritualurile de cucerire – discuțiile lungi și vesele până în noapte, orele întregi petrecute în pat studiindu-și reciproc alunițele, cicatricele și buricul, conversațiile la telefon pe care le-ai fi vrut nesfârșite și

porțiile de pizza mâncate în parc în după-amiezile friguroase de iarnă. Și poate că n-aveau așa multe lucruri în comun – avusese dreptate despre vinul alb sec și restaurantele de fițe. Dar se simțeau bine împreună. Chiar și acum, la începutul relației lor, erau în stare să stea comod în tăcere unul lângă altul în public. Și nu conta dacă nu mai aveau nimic de zis. Nu se simțeau deloc stingheri. Iar Smith nu era chiar cel mai aventuros și mai spontan băiat din lume. Dar asta nu conta pentru Jem. Avusese parte de relații romanțioase de-i ajunseseră până-n gât.

Și chiar n-o deranja că Smith uitase și de aniversarea lor de o lună, și de cea de două luni. I se părea chiar simpatic. Și nu-i păsa că el nu-i făcea complimente nesfârșite și nici nu observa când își schimba coafura sau purta vreo rochie nouă. Chiar n-o deranja indiferența lui față de serile *à deux* petrecute alături de prietenul ei foarte apropiat Paul sau lipsa lui acută de gelozie când era vorba despre foștii ei prieteni sau iubiți. Era fericită că el își petrecea atât de mult timp la muncă și că nu își tulbura viața ca să-i facă și ei loc pe undeva. Ea chiar nu voia lucruri de genul ăsta. Nu avea nevoie de atenție, de pretenții și de dependență. Fusesse ținta prea multor iubiri nesigure. Și acum, nu voia decât să fie cu Smith.

Capitolul 13

Ralph renunțase să mai citească jurnalul lui Jem în ultimele câteva luni. De fapt, jurnalul actual. Era plin de „Smith a făcut asta, Smith a făcut ailaltă”, Smith în sus, Smith în jos, la naiba cu Smith! Se părea că Ralph pur și simplu încetase să existe pentru ea din clipa când și-o trăsese cu Smith. Tot spera că în mintea lui Jem avea să se mai strecoare vreun dubiu, ceva, vreo mențiune a faptului

că Smith nu era chiar potrivit pentru ea, că nu era destul de bun, că luase decizia asta prea repede. Dar nici urmă de așa ceva. Ea nici nu-și dădea seama, era „îndrăgostită” de Smith, și jurnalul ei era înțesat cu povești fericite și pline de alintături, complet grețoase dacă-l întrebai pe Ralph, povești despre cât de perfect era și cât de minunat era să fie cu el și ce sex grozav făceau.

Dar Ralph nu renunțase la perioadele lungi petrecute în camera ei. Îi plăcea aici. Mirosea frumos și se simțea confortabil și în siguranță cu toate obiectele feminine ale lui Jem, era aproape la fel de bine ca și când ar fi fost și ea acolo. Se simțea atât de apropiat de ea când stătea la ea în cameră.

Acum era așezat pe pat și se uita prin vechea ei agendă de la A la Z, studia harta și toate străzile care fuseseră încercuite, întrebându-se de ce le încercuise. Oare pentru petreceri? Interviuuri pentru slujbe? Posibile apartamente?

Era ora două după-amiaza. Claudia era plecată. Toți prietenii lui stăteau la casele lor cu iubitele. Voiau o seară de vineri tihnită, acasă. Ralph se simțea singur și deprimat, așa că se duse glonț în camera lui Jem.

Puse agenda înapoi în sertarul de sus, și privirea i se îndreptă din nou către vrafu de jurnale de sub masă. Reușise să reziste tentației de a se uita prin ele până acum – acest lucru îl făcea să pară mai disciplinat, mai puțin lipsit de scrupule, să se simtă mai bine cu el însuși și cu comportamentul lui josnic. Le privi un pic, apoi se uită în altă parte. Nu, nu trebuia să facă asta. Se uită din nou. „La naiba”, își zise și se întinse după jurnalul cel mai de jos, un registru vechi cu abțibilduri de la UCL și fețe zâmbitoare lipite pe copertă, pe care scria „1986”. Deschise jurnalul, și hârtia veche și fragilă foșni încet când dădu prima pagină. Începu să citească.

Peste șase ore se opri din citit. Trecuse toată ziua și, între

timp, Ralph învățase foarte multe lucruri despre Jem. Aflase despre cum fusese adolescența ei, cum își ura părul cârlionțat și veșnic încurcat, la fel și pielea palidă aproape anemică și faptul că era așa de mică de statură; și cum pe măsură ce alte fete din clasa ei își pierdeau virginitatea, rămâneau gravide și veneau la școală cu mușcături de dragoste roșii ca para focului pe gât, Jem se chinuia din răputeri să treacă repede pe cealaltă parte a străzii ori de câte ori vedea vreun băiat apropiat cât de cât de adolescență. Era timidă până la loc comanda și roi avea pic de încredere în ea, plângea în fiecare noapfte, îngropată în perne, pentru că i se părea că e înfiorător de urâtă și că n-o s-o vrea niciun bărbat niciodată. Avea cincisprezece ani când se sărutase prima dată și i se păruse atât de neplăcut, iar băiatul, un specimen atât de respingător, încât își frecase disperată buzele cu palma mai bine de zece minute după ce se despărțiseră, tremurând de scârbă când își amintea.

Apoi ieșise cu o serie de băieți urâți, încercând din răputeri să-și păstreze onoarea nepătată și virginitatea intactă, înainte ca Justin Jones să-i ceară să se întâlnească. Justin Jones se pare că era idolul masculin al liceului, un tip brunet și șmecher, care avea toate fetele la picioare lui.

— De ce m-ai ales pe mine? îl întrebase ea, referindu-se indirect la contrastul dintre ea și fetele clar mai atrăgătoare care se aliniau în fiecare zi doar ca să meargă în spatele lui Justin.

— Nu știu, îi zise el zâmbind cu jumătate de gură. Nu are legătură cu felul cum arăți, are de-a face cu tine. Pur și simplu îmi place de tine.

Cu ajutorul aceluia compliment de mult apus, fără prea mare importanță, Justin Jones îi inoculase lui Jem fără să vrea un soi de încredere în sine, pe care toate complimentele la un loc, primite de la bărbaii îndrăgostiți lulea de ea, n-ar

fi reușit să i-o ofere nici într-o mie de ani. El îi complimentase personalitatea. Îi flatase spiritul, și Jem află că nu trebuia să încerce să fie altcineva decât ea însăși. Era o tipă atrăgătoare, iar cei care nu-și dădeau seama de lucrul ăsta nu meritau să-l afle.

Și de atunci, se pare, Jem avusese o serie întreagă de relații cu băieți de treabă care deveneau patetici sufocând-o cu atâta dragoste și cerându-i câte-n lună și în stele. Asta până să-l întâlnească pe Smith.

În sfârșit înțelegea și Ralph ce vedea Jem la Smith, de ce era atât de îndrăgostită de el. Smith nu îi acaparase sentimentele, nu îi interzicea nimic și nu o controla niciodată.

Cât de ironic era faptul că Smith i se părea atât de diferit de alți băieți, când, de fapt, era fix la fel, și singurul motiv pentru care n-o copleșea cu cadouri, n-o adora și n-o cerea în căsătorie îl constituia faptul că era îndrăgostit de alta. Ironic, nu?

Ralph își luă o bere din frigider și se trânti pe canapea, scotocind printre fleacurile de pe măsuta de cafea după telecomandă. Tocmai ratase *The Simpsons*, și acum pe Sky era o emisiune complet nesărată, cu filmulețe din viața reală, înfățișând oameni care aproape că se înecau sub bărci care se zbăteau pe valuri și cu tot soiul de creaturi care erau salvate din clădiri în flăcări.

Smith era în oraș în seara asta, la nu știu ce conferință de presă. Poate că el și Jem aveau să rămână singuri. Poate că în loc să se tot strecoare pe vârfuri pe lângă ea, încercând să găsească motive ca să nu-i vorbească, așa cum făcea de obicei, ar fi putut folosi ocazia asta ca s-o facă să spună tot ce avea pe suflet. Să afle și mai multe despre ea. Știa deja mai multe despre ea decât despre tipele cu care avusese relațiile cele mai lungi. Îi cunoștea toate fricile și nesiguranța, istoricul relațiilor ei romantice, ba chiar și

nevoile și dorințele ei. Acum voia s-o cunoască mai bine decât pe oricine-din viața lui.

Auzi două voci de femei afară și se întoarse pe canapea ca să spioneze prin perdelele trase în lături. Era Jem, încărcată de cumpărături ca de obicei – nu cunoscuse niciodată vreo tipă care să-și petreacă atâta timp în supermarket – vorbind cu fufa aia blondă de la etaj.

Se chinui să afle despre ce vorbeau, dar se auzea foarte înfundat. Zâmbi în sinea lui gândindu-se cât de ironic era faptul că prietena lui Smith reușise așa de ușor și de repede să se afle într-o situație la care Smith visa, fără niciun rezultat concret, de cinci ani de zile. Se ridică și se uită în oglindă, își mai ciufuli un pic părul tuns scurt și se așează la loc.

Peste o vreme auzi deschizându-se ușa de la intrare, iar peste câteva clipe Jem se năpusti în cameră – Jem dădea mereu buzna în încăperi, atât de puternic era entuziasmul ei înfoclită din cap până-n picioare într-o haină neagră și cu un guler-șal din blană mov-închis pe umeri.

— Tocmai am avut o discuție amuzantă cu fata de la etaj. E foarte prietenoasă de felul ei, nu?

Lui: Ralph i se părea că Cheri era exact opusul descrierii lui Jem, dar poate că ea avea instincte mai bune când era vorba despre oameni.

— Știai că e dansatoare? A făcut balet clasic până a crescut prea înaltă. De-aia e așa de elegantă în mișcări, se ține foarte bine.

Ralph credea pur și simplu că e o vacă trufașă, care avea prea multe pretenții chiar și pentru el.

— Ce faci în seara asta, Ralph?

El ridică din umeri și se scărpină în cap.

— Iâi, nimic. Cam trist pentru o seară de vineri.

— Super! Uite, mie mi-au tras țeapă prietenii și mi-am zis că ar fi drăguț să gătesc un curry, să beau o tonă de bere,

să fumez ceva și să mă culc devreme. Ai chef să-mi ții de urât? Bine, mai puțin treaba cu culcatul devreme, desigur. Chicoti într-un chip adorabil.

Lui Ralph nici nu-i trecea prin cap altceva ce și-ar fi dorit mai tare să facă, așa că încercă să-și mascheze entuziasmul.

— Sună perfect. Mi-ar plăcea la nebunie. Nu promit să fiu de prea mare ajutor la bucătărie, dar o să rulez una mică.

— S-a făcut!

Și atât îi lipsea lui Ralph să nu sară în sus de bucurie când Jem ieși din cameră. „Gata, m-am hotărât.”

Jem se întoarse. Nu purta pantofi și avea o pereche de ciorapi lungi negri în picioare și o rochie scurtă de lână, de un verde-închis și cu mâneci largi.

— Ai văzut vreodată emisiunea „Nu știu să gătesc, nu vreau să gătesc”?

Ralph avea o privire complet pierdută.

— Haide, măi, sigur ai văzut-o. Doar stai acasă toată ziua. E pentru oameni ca tine – arată cu degetul spre el – oameni care nici nu încearcă să gătească și nici nu vor. Un bucătar îi pune pe doi oameni vai de capul lor să gătească un fel de mâncare imitând ceea ce face el – oricum, e o prostie de emisiune, dar nu asta voiam să zic. Cred că orice burlac trebuie să știe cum să gătească măcar un singur lucru și, din moment ce-ți place curry-ul așa de tare, m-am gândit că ar fi drăguț să te învăț să-l faci. Hai, sus de pe canapea! Îi întinse mâna ca să-l ajute să se ridice, el o apucă, zâmbi și o urmă în bucătărie, bucurându-se de senzația mâinii ei mici într-a lui.

— Credeam că eu o să rulez una mică și tu ai să gătești.

— Da, bine, m-am răzgândit. OK, după cum știi, există foarte, foarte multe feluri de curry. În seara asta am să fac pui jal frezi – de fapt, poți să rulezi un joint cât explic eu ce și cum – da, în seara asta o să facem pui jal frezi, se face foarte, foarte ușor. Și poți să-l gătești cum vrei – mie îmi

place cât mai verde și al naibii de iute! Am luat piept de pui, pe care o să-l tăiem mai încolo, și un mănunchi mare de coriandru proaspăt, o groază de ardei verzi și teribil de iuți – cei mari nu sunt buni de nimic de-obicei, nu te obosi să iei din ăia. Poți ține pasul?

— Da, până una, alta e chiar simplu. Ralph stătea la masă și răsucea iarbă într-o hârtie transparentă pe care o rula pe o cutie de cereale Shreddies. Era fascinat: oare de ce nu-l învățase să gătească nici o altă prietenă de-a lui de până atunci?

— Poți cumpăra pastă de curry gata făcută, dar e mult mai bine să o faci tu – poți să pui tot ce vrei în ea. OK, acum am să adaug coriandru din belșug, niște frunze de cimbrisor și niște cimbrisor măcinat. Miroase! zise ea, ținându-i pachetul de plastic sub nas, așa-ți miros subsuorile la o zi după ce mănânci curry...

Peste puțină vreme Ralph tăia puiul și ceapa și toca usturoiul. Mâncase un milion de curry-uri în viața lui, dar nu auzise nici de jumătate din ingredientele care se foloseau la prepararea lui. Ce-i aia ghee? Chimen? Frunze de curry? Constată cu uimire că se simțea foarte bine, chiar sugera tot felul de ingrediente posibile și cerea mai multe îndatoriri, simțindu-se minunat de relaxat cu Jem pentru prima oară de când aflase de relația ei cu Smith. Discutau și râdeau împreună ca niște prieteni vechi, fredonau melodiile celor de la Pogues și dansau prin bucătărie.

Au pus masa împreună și Ralph căzu în extaz când se trezi servit cu o farfurie de curry cu orez la a cărei preparare participase și el. Și se extazie și mai mult când gustă; era delicios.

; – FĂalph, pot să te întreb ceva? începu Jem în timp ce mâncau.

„Doamne sfinte, una dintre replicile care nu aduc nimic bun.”

— Tu ce crezi despre mine și Smith, spune sincer?

„Vai, Doamne. Și acum ce să zic? Te vreau, te vreau, te vreau pentru mine, și asta e părerea mea despre tine și Smith.” Asta ar fi fost o replică sinceră: „Smith nu te cunoaște cum te cunosc eu; tu nu-l cunoști pe Smith cum îl știu eu; toată relația asta e o greșeală și eu sunt groaznic de gelos.”

— Mă bucur tare mult pentru voi, zise el. „Mamă, câtă sinceritate.”

— Deci nu te simți exclus sau lăsat pe dinafară sau ceva de genul ăsta? Adică, tu și Smith ați locuit singuri-singurei atâta timp și cred că te incomodez, parcă te dau la o parte sau cam așa ceva...

— A, nu, nu, deloc, chiar deloc, îmi place că stai cu noi. „Da, măcar asta era adevărat.” Jur că nu este nicio problemă; pentru mine e un soi de ușurare, fiindcă a trecut atâta timp de când Smith nu a mai fost măcar interesat de vreo femeie... „Na de-aici, Pinocchio.” Și mă bucur că-l văd și pe el fericit. Nu l-am mai văzut niciodată așa, se simte foarte bine cu tine. „Dar eu m-aș simți și mai bine.”

— A, bine, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Și tu de ce nu te vezi cu Claudia în seara asta?

„Claudia? Claudia? Ce salt în mijlocul conversației!” Ralph se chină un pic să-și aducă aminte cine era Claudia, ca să nu mai vorbim de motivul pentru care nu era acum cu ea.

— A, da, e la Paris weekendul ăsta, în interes de serviciu, ceva legat de prezentări de modă sau ceva asemănător.

— Uau, ce șic! Încă n-am cunoscut-o. Cum e Claudia?

— Sincer?

— Da, păi, acum suntem sinceri, nu? Rupse o bucată de hârtie din rola cu hârtie de bucătărie și își suflă nasul care îi curgea de la curry.

— Păi, arată foarte bine, e foarte înaltă și slabă. Și

câteodată e chiar simpatică. Dar în general e un ghimpe în coastă. Tot ce fac eu e greșit. Dacă o sun nu e bine, dacă n-o sun sunt un nesimțit. Dacă o chem în oraș cu prietenii mei se plânge că nu-i place de ei, dacă ies fără ea se plânge că o ignor. Îmi spune că arăt cam zdrențaros, și dacă-mi cumpăr ceva nou comentează: „A, deci ai bani să-ți iei haine noi, dar nu-ți poți permite să mă scoți în oraș”. Niciodată nu-i sunt pe plac.

— O iubești?

— Nu.

— Îți place de ea?

— Din când în când.

— Și atunci de ce ești cu ea?

— Pentru sex, cred.

— Hm, măcar ești sincer, nu? Nu ți-ar plăcea să fii cu cineva de care să fii îndrăgostit?

Ralph se întinse după rola de hârtie, căci iuțeala îl prinsese și pe el.

— Da, recunosc că în ultima vreme am început să vreau mai mult de la viață. Prea sunt speriat de investiții emoționale, de nesiguranță, de vulnerabilitate.

— Ai suferit din dragoste în trecut?

— Nu chiar, pur și simplu am fost prea implicat, aproape secăt de puteri de toată tărășenia asta cu dragostea – îmi acaparase toată viața și n-am mai vrut să risc una ca asta. Dar acum, nu știu, cred că aș putea fi gata pentru ceva adevărat. Râse nervos. Nu putea să creadă că spunea așa ceva, nu mai vorbise cu nimeni despre sentimente adevărate de foarte mult timp.

— Pur și simplu n-ai cunoscut fata potrivită, nu?

„Vai, Jem, dac-ai ști...”

— Da, ceva de genul ăsta. Venise timpul să schimbe subiectul. Ia zi, tu și Smith trăiți acum tărășenia asta cu dragostea?

Jem zâmbi.

— Da, sigur că da. Foarte, foarte sigur. Smith este tot ce mi-am dorit, chiar e. E perfect.

„Nu Jem, nu e. Este un nesimțit fără seamăn și nu te merită.”

— Mda, e un tip grozav.

Ralph ar fi vrut să zică ceva de rău de Smith, să-l facă de-râs, dar ar fi fost lipsit de scrupule și răutăcios s-o facă. Ar fi vrut să-i povestească despre istoricul dezastruos al relațiilor lui Smith, ca să nu mai vadă totul în roz.

Voia să-i spună că ideile ei despre visuri și destin erau, în opinia lui Smith, complet ridicole, dar perfecte ca s-o bage-n pat. Ar fi vrut să-i spună că Smith ar scăpa de ea cât ai zice pește dacă Cheri s-ar uita o secundă la el. I-ar fi spus atât de multe lucruri, dar chiar nu reușea. Jem îl trezi din reverie.

— Și tu de ce nu mai pictezi?

„Deci în seara asta vorbeau despre toate lucrurile serioase.”

— Pfui, ce întrebare complicată! N-aș zice că nu mai pictez deloc, mai degrabă că nu pictez în clipa asta. Am încercat, dar pur și simplu nu-mi vine inspirația. Poate că m-am complăcut în această situație. Eram foarte nefericit când eram mai tânăr, foarte introspectiv; atunci îmi era ușor să pictez.

— Te-ai cam izolat, nu? Te-ai ferit să simți niște chestii. Pun pariu că dacă ai cunoaște pe cineva și te-ai îndrăgosti, ai avea din nou inspirație, ai da drumul tuturor sentimentelor și te-ai năpusti drept în atelier. Nici nu ți s-ar mai părea o corvoadă sau un efort. Da, ăsta e remediul doctoriței Jem. Găsește-ți o femeie pe măsură și îndrăgostește-te de ea.

„Vai, ce dureroasă era ironia sorții câteodată.”

Ochii lui Ralph se împăienjeniseră, iuțeala de la ardei

crescuse pe furiș, iar gura lui ardea toată, buzele i se umflaseră, îi curgea nasul și mintea îi era suprasolicitată de mii de lucruri pe care ar fi vrut să le spună cu voce tare, dar nu putea.

— Nu cumva ți se pare prea iute, Ralph? Toată discuția aia a noastră despre cum n-ai avut parte niciodată de vreun curry care să te răpună a fost oare în van? îl tachină Jem.

— Sigur că nu. Mințea din nou, dar n-ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului de față cu fata asta! Așa-mi și place. Și tu pari că suferi, doamnă Sunt-Cea-Mai-Vitează.

— Deloc! Asta este dulce spre deosebire de curry-urile mele obișnuite, am fost mai tolerantă de dragul tău.

— Aha, înțeleg, ți se pare că ești împărăteasa ardeilor iuți, nu?

— Nu mi se pare, chiar sunt. Și n-am cunoscut pe nimeni care să mănânce la fel de iute ca mine.

— Ei bine, ți-ai găsit nașul. Pe Ralph îl cuprinse un adevărat avânt competitiv. Sări de la masă și înșfăcă un pumn de ardei iuți proaspeți din punga de alături.

— Bine, fiecare ia câte un ardei iute întreg, n-ai voie să muști bucăți mici. Hai să separăm bărbații adevărați de șoriceii lăudăroși.

— Sigur. Hai, dă-mi-l!

Vai, ce durere, ce durere dulce-arzătoare simțiră când uleiurile astringente ale ardeilor le atinseră limbile. Mai întâi se auzi un pâraît de pulpă verde lucioasă între dinți, apoi un strop de aromă, urmată de o flacără de iuțeală îmbăiată într-un val brusc de salivă.

— Nu ai voie să-l înghiți, trebuie să-l mesteci pe tot și să-l arăți pe limbă, zise Ralph.

Limbi de foc le biciuiau cerut gurii, iar creierul le trimitea semnale desperate prin tot corpul. Jem și Ralph mestecau de zor, inspirau și expirau rapid printre buzele strânse punga, ca gravidele în travaliu, și fluturau din mâini disperați,

încercând să calmeze flăcările iuțelii, dar fără sorți de izbândă.

— Oh, la naiba, la naiba, la naiba, îmi ia foc limba!

Lui Ralph îi bătea inima mai, mai să-i spargă pieptul, transpira și lovea cu pumnii în tăblia mesei, ochii îi ieșiseră ușor aîn orbite și îi curgeau lacrimi pe obraji.

— OK, OK, gata, hai să arătăm ce-am mestecat, hai, hai – trebuie să înghit prostia asta până nu mă omoară, strigă Jem cu obraji mai purpurii ca oricând.

— Limba la apel, te rog!

Ralph și Jem scoaseră limbile și dădură la iveală cantități mici de ceva verde și mestecat, apoi înghițiră.

— Apă, apă!!!! urlă Ralph.

— Nu, apa ustură și mai rău. Bereeeee!

Sorbiră disperați berea, dar lichidul nu-i ajută cu nimic.

— Doamne, cred că mor aici! Orez, mănâncă niște orez gol!

Se repeziră amândoi la aragaz și luară pumni de orez pe care și-l îndesară apoi bine în gură.

— Gheață! Avem gheață în congelator!? strigă Jem.

Ralph deschise ușa de la congelator și căută disperat prin el.

— Avem, avem!

Întoarse tava pentru gheață cu susul în jos și o lovi puternic de blatul de la chiuvetă, iar cuburile de gheață zburară în toate direcțiile, pe jos și în chiuvetă. Fiecare luă câte unul și îl îndesă în gură, sugând cât puteau de tare, de parcă voiau să extragă și ultimele picături din răceala gheții.

— Vai, Doamne, strigă Ralph. Doamne sfinte! Luțea! Începuse să se mai potolească, dar tot corpul lui era într-un soc sublim, endorfinele îi curgeau prin vene ca un soi de drog minunat. Uau!

Jem își plimba cubul de gheață peste buzele umflate.

— A fost incredibil! Ca sexul!

Li se învârteau capetele de la atâta agitație și inimile le băteau mai tare ca oricând. Amândoi râdeau din nimic și nu se mai puteau opri.

— A fost mai bine decât sexul! îi răspunse Ralph, încet, încet, se așezară din nou la masă.

— Și cine a câștigat?

— Cred că putem spune că suntem la egalitate!

— A, nu! Nu cred. Trebuie să câștige cineva. Cel mai bun din trei încercări!

Când ajunse și Smith acasă, în apartament plutea un soi de aer de isterie cu greu ținută în frâu. Se luă după zgomotul râsului nebunesc până ajunse în bucătărie și îi găsi pe Ralph și pe Jem cu capetele în congelator.

— Ce naiba faceți aici? întrebă el, lăsându-și servieta pe masă în mijlocul unui haos de doze de bere goale, farfurii murdare și cuburi de gheață aproape topite.

Ei se întoarseră cu o expresie vinovată pe chip și cu gurile pline de gheață, cu obrații roșii ca para focului și cu lacrimi în ochi.

— Am făcut întrecere cu ardei iute, îi răspunse Ralph plimbându-și cubul de gheață prin gură în timp ce-și făcea degeaba vânt. Cinci fiecare, cruzi. Acum suntem la egalitate.

— Ce?! Sunteți nebuni de legat! zise Smith scuturând din cap neîncrezător. O privi pe Jem. Uite cum arăți, ca o nebună! Parc-ai fi dusă!

Lui Ralph nu i se părea că Jem arăta dusă, i se părea că arăta pur și simplu beton. Avea părul despletit, iar buclele ei negre ca pana corbului îi încadrau frumos fața roșie ca racul, care strălucea de la atâta căldură și veselie când îl îmbrățișă pe Smith. Îl îmbrățișă pe Smith. Pe Ralph îl durea oribil să vadă cât de repede putea fi extrasă din coconul de nebunie pe care și-l țesuseră în seara asta și cum ateriza imediat în brațele lui Smith, de parcă era un copilaș de care Ralph avusese grijă toată noaptea, un copilaș al cărui

părinte iubit tocmai se întorsese acasă. El și Jem stătuseră împreună și fuseseră extrem de apropiați, apoi apăruse Smith și distrusese atmosfera ca pe un gândac pe care-l strivise cu servieta lui idioată. Avuseseră parte de niște clipe minunate până să vină Smith, și el simțise că Smith era cel în plus aici, a cincea roată la căruță, și că Jem era a lui, doar a lui.

Dar noaptea se sfârși dureros. Jem curăță mizeria de pe masa din bucătărie, Smith își desfăcu nodul de la cravată și povesti despre seara pe care o avusese cu niște bancheri elvețieni. Totul se sfârșise.

Ralph era împietrit de greutatea tristeții lui.

— Da, cred că mă duc și eu la culcare, mormăi el încet. Mersi pentru o seară minunată, Jem. Mersi pentru provocarea cu ardei iute și curry, și tot, a fost minunat! Se aplecă s-o sărute pe obraz exact când își întorcea fața spre el și nimeri drept pe buzele ei. Senzația neașteptată îi trimise unde de șoc prin corp, un curent de entuziasm i se plimbă dinspre buze în jos, prin inimă, apoi prin bucla stomacului, ajungând sub forma unui val de plăcere între picioare. Senzația era mai puternică decât ardeii iuți! Noapte bună.

Corpul îi era contorsionat de dorințe care se băteau cap în cap între a rămâne cu ei, a sări pe Jem și a fugi din cameră cât îl țineau picioarele. Se năpusti în baie și se lăsă cu toată greutatea pe capacul de la closet. Tremura tot.

O iubea. Era complet și teribil, și stupid, și minunat de îndrăgostit de ea. La naiba!

Capitolul 14

— Ce viață grozavă, nu-i așa?

— Da, chiar așa, Siobhan, ce țărișoară minunată, sigur că

da.

Rosanne stătea pe bancheta din spate a Embassy-ului, cu botul bine proptit în deschizătura din geam și cu ochii pe jumătate închiși din cauza vântului usturător de decembrie care îi flutura urechile lungi, negre și clăpăuge.

— Având în vedere că, dintre noi doi, tu ești cel de origine galică, ai un accent scoțian absolut deplorabil, domnule Kasparov.

— Păi, nu l-ai auzit niciodată pe Sean Connery încercând să imite accentul irlandez? E de-a dreptul sinistru! îi răspunse Karl.

Siobhan și Karl lăsaseră în urmă mai devreme zonele urbane ale Scoției, iar peisajul începea să se formeze treptat, ca un puzzle, să crească de la niște contururi ondulate spre sud la niște formațiuni asemănătoare unui tsunami, pe care le străbăteau chiar acum, să se insinueze pe drumuri nefârșite și goale, să se transforme în minuni ale naturii, într-un spectacol care îți tăia răsuflarea de frumos ce era. În ultimele patruzeci și cinci de minute de când ajunseseră în Highlands, conversația lor consta doar în „uuu”-uri și „aaaa”-uri, când lumina scoțiană orbitoare puneă în evidență fire argintii de urzeală sub forma unor pârâiașe care curgeau în cascadă pe niște dealuri negre sau vreo insuliță fermecată, artistic plasată în mijlocul unui lac. Peisajul voluptuos care-i înconjura era blând și feminin, bine înfășurat în ceea ce arăta de la distanță ca o catifea de un verde-deschis, iar cerul din acea după-amiază târzie atingea pământul cu coronite diafane de ceață albăstruie.

Niciunul dintre ei nu mai fusese în Scoția până atunci și se simțeau ca niște copii prea entuziaști, care de-abia așteptau să vadă ce li se pregătea la următoarea cotitură; parcă nu mai voiau să plece din acele locuri cu priveliști care aveau să le populeze cu siguranță visele de acum încolo.

— Nu-mi place să zic asta, dar Irlanda a trecut acum pe locul doi. N-am mai văzut niciodată ținuturi așa de frumoase, zise Karl.

Siobhan studia atlasul din poală.

— Mai avem doar un lac de văzut și am ajuns, zise ea îndepărtându-și din ochi părul bățut de vânt.

— Ce păcat, așa putea conduce la nesfârșit pe-aici.

Se simțeau mai în largul lor decât fuseseră săptămâni de-a rândul. Evident că aveau nevoie de așa ceva, de o pauză de viața agitată din Londra, de problemele lor. Karl își dorea să fi plecat doar ei doi în călătoria asta, dar îi plăcea de tipul ăsta, Rick de Largy. Era de treabă și poate că n-avea să fie chiar așa de rău.

Era ora patru, și soarele din nord se pregătea să apună.

— Cred că o să ajungem la țănc să prindem apusul deasupra lacului. Jeff spunea că e nemaipomenit. Karl nu reușea să-și mai șteargă zâmbetul de pe față. Luă mâna stângă ae pe volan și o prinse pe Siobhan de după umeri, apoi o strânse un pic. Ai emoții? o întrebă el.

— Nu, nu chiar. Puțin de tot, poate.

— Da, și eu sunt la fel. Cu toate astea, o să fie bine, să știi. Și dacă nu vrei să participi, spune că nu te simți bine, așază-te confortabil și admiră priveliștea.

Siobhan se forță să râdă. Karl sesiză sunetul fals și se întristă. Nici nu-și mai amintea de când n-o mai auzise pe Siobhan râzând zgomotos, cu gura până la urechi, îi plăcea râsul acela; era genul de râs care se auzea în tot restaurantul, care-i făcea pe oameni să întoarcă după ea capul în autobuz, care ar fi dat-o afară din bibliotecile publice. Acesta însă era subțire și străveziu ca o coală de hârtie, atât de fragil de parcă era pe cale să izbucnească în lacrimi, nu alta.

Mai conduseră o vteme, pierduți în gândurile lor, în timp ce, deasupra lor, cerul atârna ca o plasă de țânțari

caleidoscopică și își schimba culoarea în fiecare clipă.

„Glencoe, trei kilometri, aproape am ajuns. Ești gata de petrecere, scumpo, hm, hmm? Ești gata să dai pe gât narcotice calitatea-ntâi, să înnebunești, s-o iei razna, hmm, hmmm?!”

Erau cu ochii în patru căutând o intersecție minusculă pe drumul principal. Copacii erau vopsiți cu alb, acesta fiind singurul indiciu.

— Uite...! exclamă Siobhan și arată înspre stânga.

Cotiră la stânga și merseră un pic pe un drumeag bătătorit până ajunseră la o bifurcație. Un indicator verde și scorojit arăta către dreapta; pe el scria: St. Colombas.

— Acolo! Acolo mergem!

Mașinuța neagră înaintă încet prin întuneric, dar peste vreo câteva minute, Siobhan și Karl intrară drept în Țara Zânelor; pe marginea drumului, în niște cireși firavi, erau agățate lampioane chinezești roz și roșii, care marcau minunat prin întuneric calea către capelă.

— Doamne, e absolut minunat! șopti Siobhan.

La capătul potecii îi așteptau și mai multe minuni: ultimele clipe ale apusului roșiatic se reflectau în lac, capela din lemn era scaldată într-o lumină de vis și un șir de trepte întortocheate duceau pe lângă un cimitir către malul lacului, unde mai erau atârinate și alte felinare chinezești ce luminau cu aceeași intensitate roșiatică precum soarele la asfințit; o bărcuță de lemn pitorească era priponită de pontonul cel vechi și se legăna liniștită pe apele calme și reci. Se auzi o bufniță într-un castan uriaș care se afla în poienița din fața capelei, și niște clopoței atârnați de cercevele sunau ușurel în aerul extrem de curat și de plăcut.

— Vreau să mă îngropați aici, zise Karl năuc de uimire.

Chiar și Rosanne tăcea mai mult decât de obicei, de parcă ar fi fost fermecată, la fel ca stăpânii ei, de frumusețea acestui loc.

— Credeam că va fi tare urât aici, dar nu e, este pur și simplu minunat. Cred că Jeff a fost la vremea lui un higiot adevărat, la cum a aranjat locul ăsta.

Își scoaseră încet centurile și își luară, bagajele din portbagaj. În fața capelei mai era o mașină.

— OK. Ești gata, Shuv? Karl îi întinse mâna.

— Mai pregătită ca niciodată.

Karl sună la soneria de cupru care atârna în fața ușilor masive din lemn. Peste câteva clipe ușa se deschise.

— Karl, prietene, ce bine îmi pare să te văd. Ce loc minunat!

Rick era în picioarele goale și purta un pulover larg, iar în mână ținea un pahar de vin.

— Da, nu-i așa? N-am mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Cei doi bărbați își dădură mâna.

— Rick, ea e Siobhan, prietena mea.

— Îmi pare bine de cunoștință. Karl vorbește întruna de tine,

Siobhan încercă să zâmbească, dar de-abia mai putea respira de emoție. Bărbatul ăsta era extraordinar de chipeș! Era frumos. Aproape că i se tăie respirația. Oare de ce bărbații nu spuneau niciodată nimic când erau situații din astea? Puteau și ei să zică: „A, și apropo, cutare și cutare arată superbine.” Ar fi vrut să fie avertizată de Karl.

— Îmi pare bine de cunoștință. Siobhan își aduse repede aminte cum trebuia să se poarte în public. Arboră așadar cel mai frumos zâmbet posibil și îi strânse mâna ferm și cu încredere. Nu avea să se poarte ca o mătușă grăsună în fața acestui bărbat angelic, în locul ăsta magic. Nu-i așa că-i cel mai frumos loc din lume? Era slabă, slabă, frumoasă și atrăgătoare. Își ciufuli un pic părul ca să-i încadreze mai bine fața.

— Minunat. Nu pot să cred că bătrânul Jeff a fost în stare

să aranjeze un loc așa de frumos. Eu credeam că o să fie numai covoare pufoase, antene de satelit și șemineuri false. Oricum, intrați – e frig afară. Am dat drumul la încălzire și Tamsin tocmai aprinde focul.

L-au urmat în capelă – holul umed era ticsit cu cizme de cauciuc, pelerine și grămezi de lemne – apoi prin holul cel înalt, până în corpul clădirii principale, Amândoi înghițiră în sec. Camera avea cel puțin zece metri înălțime, avea căpriorii la vedere și galerii uriașe, părea cavernoasă. Pe jos erau bârne de lemn acoperite cu covoare vechi, și camera era luminată cu lămpi *art déco* și candelabre victoriene. La capătul opus se aflau trei canapele uriașe crem, învelite cu un soi de tapiserie chinezească, și lângă ei se afla o masă de banchet din stejar, acoperită cu sfeșnice și vase cu flori.

— Uau!

Fata care îngenunchease în fața unui șemineu uriaș din granit, în jurul căruia erau aranjate canapelele, se ridică și se șterse pe blugi.

Era mică de statură, aproape minionă, avea un păr moale de culoarea nisipului, cârlionțat și prins într-o coadă, cu o spuzeală ușoară de pistrui pe nas și pe frunte. Nu era machiată, spre încântarea lui Siobhan, era normală – drăguță, dar normală.

— Siobhan, Karl, ea e Tamsin.

Karl și Tamsin se priviră un pic nedumeriți când își strânseră mâinile și, dintr-odată atmosfera deveni ciudată.

— La naiba, Tamsin... ce coincidență! zise Karl.

— Da, ce chestie! Salut! Tamsin părea să nu se simtă în largul ei și se legăna de pe un picior pe altul.

Siobhan îl privea nedumerită pe Karl. Rick o privea nedumerit pe Tamsin.

— Vă știți? întrebă Rick.

— Desigur, Tamsin a fost eleva mea – la ceroc – vara trecută.

— Aaaahh, exclamă Siobhan.

— A, da, zâmbi Rick.

— Mișto! Ce coincidență uluitoare! Nici nu știam că ai fost instructor de dans.

— Păi, știi, trebuia să-mi plătesc cumva ipoteca.

— Da, da.

Atmosfera era încărcată de o inexplicabilă tensiune negativă, iar Rick schimbă instinctiv subiectul.

— Bine, zise el bătând din palme ca să încerce să mai înveselească atmosfera, hai să vă arăt camera.

Karl și Siobhan făcură fețe-fețe și îl urmară pe Rick în sus pe scări până la galerie.

— Ce se întâmplă, Karl? îi șopti Siobhan în timp ce despachetau în dormitorul lor decorat în stil rococo, cu pereții tapetați cu satin prăfuit model Jacquard, pe care atârneau din loc în loc fotografii îngălbenite, încadrate de rame de lemn roase pe la colțuri.

— E fata aia. O mai ții minte? Aia de care ți-am zis. Nimfomana, ahtiată după sex, aia e. E cea care a făcut un *ménage à trois* cu cei doi francezi, îi șopti Karl.

— Poftim? Siobhan își duse mâinile la gură ca să-și înăbușe un chicot de încântare. Vai, chiar nu mă mir că părea așa de rușinată. Crezi că era cu Rick pe vremea aia?

— Cine știe! Probabil că da, zise Karl chinându-se să-și aranjeze pantalonii pe un umeraș de lemn. Stau împreună.

Siobhan simți dintr-odată că totul avea să meargă ca pe roate. Casa era minunată, Rick era chipeș și gagica lui era obișnuită – o fată normală cu un secret anormal, despre care putea să pună pariu că Rick nu știa; era rândul lui Tamsin să se simtă stânjenită în weekendul ăsta. Zâmbi în timp ce speranțele ei legate de aceste zile creșteau și se înălțau spre câpriorii mâncați de carii ca niște baloane roz uriașe, umplute cu heliu. Avea să se simtă bine de data asta. Avea să fie distractiv.

Se lăsă pe spate în patul cu tăblii, iar părul i se împrăștie de jur-împrejur.

— Nu-i așa că-i grozav? Mă simt ca prințesa din povestea cu *Prințesa și bobul de mazăre!*

Începu să sară pe patul cel mare. Dintr-odată se simțea extrem de entuziasmată.

— Ai grijă, Shuv, ăla e un pat tare vechi. S-ar putea să cedeze.

Siobhan se opri din zbenguială și îl privi pe Karl plină de neîncredere.

— A, minunat! N-ai spune asta dacă aș fi vreo fătuică zveltă și bine proporționată, nu?

— Aș spune-o și dacă ai fi slabă ca o scândură, Shuv. Nu te mai ataca așa de ușor, pentru numele lui Dumnezeu! Probabil că e o piesă de muzeu și n-a fost gândit ca lumea să sară pe el, doar asta ziceam. Karl trase fermoarul de la geanta lui cu haine, pe care o îndesă într-unul dintre sertarele comodei înalte.

Câteva dintre baloanele roz umplute cu heliu ale lui Siobhan se spărseseră, și asta o făcu să-i poarte pică lui Karl și să fie nervoasă pe el.

— Rick e foarte arătos, nu ți se pare? Nu mi-ai zis că e așa de chipeș. Cuprinsă de un sentiment de nesiguranță, Siobhan simți nevoia să-l întărească pe Karl, să-l facă să reacționeze cumva.

— Da, este, nu-i așa? Mai ales pentru un producător de emisiuni radiofonice.

Tipic – n-avea nicio reacție. Siobhan nu mai încercase niciodată să-l facă gelos pe Karl. Nu simțise niciodată nevoia să-i testeze dragostea, să-l împingă de la spate să vadă până unde o tolera. Dar după cum mergeau lucrurile între ei în ultimele câteva luni, după seara aia de la Sol y Sombra, Siobhan nu mai avea încredere în el.

Ei, la naiba! Nu avea să lase problemele lui Karl să-i strice

prima șansă de a se distra și ea de nu mai știu când. Urma să flirteze cu Rick, să se îmbete criță, să ia orice droguri îi erau oferite și să strălucească de bucurie, chiar dacă doar pentru o zi jumate.

Se hotărî să se schimbe, simțindu-se dintr-odată jenată în colanții ei vechi și în cardiganul Aran. Și avea să se machieze și să-și aranjeze părul. Doar pentru că partenerul ei o ura de grasă ce era, asta nu însemna că și alți bărbați simțeau la fel.

Așa că își scoase din valiză trusa de machiaj de mult uitată și se așeză la măsuța de toaletă de sub vitraliul uriaș din camera lor. Două veioze mititele din sticlă roz scaldau locul într-o lumină plăcută și avantajoasă, în timp ce își mângâia fața cu un pămătuț moale și își aplica o linie subțire cu dermatograful pe pleoape, se simțea mai frumoasă decât se simțise de luni întregi. Casa asta era fermecată; nu mai erau în 1996, toate astea puteau să se petreacă oricând în viitor sau în trecut, într-o epocă în care nu conta ce măsuri purtai, când puteai să fii frumoasă doar pentru că erai într-un anumit loc, datorită luminii ciudate create de o veioză roz. Lumini ale zânelor, lămpi fermecate.

Karl o privea de pe pat.

— Poate că n-ar mai trebui să deschidem subiectul ăsta, zise el.

— Ce-ai zis? șopti Siobhan, tulburată din reveria ei.

— Ziceam de Tamsin. N-ar trebui să suflăm o vorbă despre Tamsin și cursurile mele de dans.

— Da, da. Ai dreptate. Oricum nici nu vreau să pomenim de Londra și de altceva, vreau doar să mă las purtată de magia acestui loc. Își împletea coama într-o cunună complicată de șuvițe aurite, prinzându-le agresiv cu ace de păr luate de pe un suport de carton.

— Vrei să te ajut, Shuv? întrebă Karl plin de dorință.

Siobhan îl ruga mereu să-i înfigă acele în păr cum trebuie

pe vremea când și-l prindea mai des. Îi plăcea să facă asta, era un act atât de feminin, încât i se părea că e norocos să poată juca un rol atât de vital în ritualul de înfrumusețare al lui Siobhan.

— Nu, mersi, mă descurc. Poți să cobori, dacă vrei, cât timp mă îmbrac.

— Pot să te aștept, nu mă deranjează.

— Nu, pe bune, poți să cobori. O să te scutesc de priveliștea neplăcută pe care o s-o ai în timp ce mă dezbrac.

Siobhan nu intenționase să spună cu voce tare ce gândea, dar pur și simplu nu se putuse abține; un gând dezlănțuit, fioros, care îi ieșise pe gură fără să-și dea seama. Era un lucru la care meditase de un milion de ori în ultimele câteva săptămâni, de fapt în ultimele câteva luni, și nu voia cu niciun chip să-l rostească, dar acum că-i scăpase, era liber și nu mai depindea de ea. Așteptă o clipă reacția lui, cu respirația tăiată.

— Shuv, ce naiba spui acolo? Lui Karl nu-i venea să creadă. Crezi că nu-mi place să te văd dezbrăcată? Doamne, ai luat-o razna! Îmi place să te văd goală.

„Da, sigur, ce încercare penibilă”, își zise Siobhan, „te aștepți să înghit una ca asta?”

— Karl, coboară! Vorbim despre asta altă dată.

— Nu! Am să rămân aici și o să vorbim chiar acum. Asta era deci explicația pentru... pentru toată tristețea asta care plutește între noi?

— Karl, du-te jos. Du-te jos acum sau urlu. Nu vreau să vorbim despre asta. Nu vreau să ascult toate căcaturile pe care mi le spui. Ieși! „Minciuni pe față. Rahat! Rahat, Karl Kasparov! Și dacă-ți place de mine așa grasă Cum sunt, atunci de ce naiba te înroșești și nădușești în clipa când o vezi pe fătuca aia de la etaj, de ce crezi că o să rup patul, de ce vrei să rămân însărcinată? Mincinosule!”

Karl ieși încet din cameră și Rosanne îl urmă, speriată de

atmosfera ciudată și de furia de pe fața lui Siobhan, care de obicei era liniștită și blândă.

Siobhan nu regreta nimic; o să-i arate ea în seara asta! Avea să se poarte ca Siobhan cea de demult, veselă, hotărâtă, amuzantă și atrăgătoare, doar că n-o s-o facă de dragul lui Karl – el nu merita un asemenea spectacol, avea să facă toate astea pentru Rick.

Îmbracă tunică cea neagră, croită chiar de ea, cu o tăietură adâncă și indiscretă în față care dădea la iveală niște centimetri buni de decolteu – era prima oară când avea curajul s-o poarte – și pantalonii asortați, și își strecură picioarele într-o pereche de sandale cu barete.

Deschise ușa dinspre galerie și privi în camera de jos. Karl, Rick și Tamsin stăteau pe canapele și beau vin, discutând politicos și liniștit. Când ușa se închise în urma ei, cei trei se întoarseră și se uitară la ea. Siobhan îl văzu pe Rick cum înhite în sec.

— Siobhan, ai picat la țanc! Tocmai voiam să deschid sticla de șampanie, zise Rick și se ridică.

Siobhan se undui cât putu de elegant pe scări în jos, iar tocurile sandalelor ei scoteau un țăcănit feminin în timp ce cobora. Se simțea ca o participantă la un concurs de frumusețe.

— Mă simt îmbrăcată cam nepotrivit, zise Tamsin veselă, arătând spre blugii ei și spre bluza de lână. Arăți minunat!

Rick îi întinse lui Siobhan un pahar de șampanie.

— Să bem pentru un weekend nebunesc și mișto!

— Pentru Jeff!

— Pentru Scoția!

Cei patru cvasistrăini ciocniră paharele. Siobhan ciocni cu Rick și zâmbi cu o licărire jucăușă în priviri.

— Și pentru prietenii noi! spuse ea zâmbind.

Capitolul 15

Terminară prima sticlă de șampanie în jumătate de oră, pe a doua cam în douăzeci de minute, iar pe a treia aproape imediat după ce fusese deschisă. Siobhan simțea că-i arde fața și își lua rămas-bun de la ultimele rămășițe de inhibiție. Discuta aprins și deschis cu Karl și cu Rick despre serviciu, iar Tamsin era în bucătărie și încălzea o tonă de mâncare de la M & S. Siobhan s-ar fi oferit în mod normal să ajute la bucătărie, și chiar îi și trecuse prin cap s-o facă, dar nu voia și gata, nu și de data asta. Voia să vorbească cu bărbații și să stea elegant picior peste picior, apoi să se așeze iar normal și să participe la conversație. Își studia poziția pe scaun și își ținea spatele drept și pieptul înainte, sugea burta, își mai aranja din când în când părul la spate sau se juca cu inelele de la mână, scrutând reacțiile lui Rick, atrăgându-i atenția, apoi întorcându-se spre Karl și întrebându-se dacă observase gesturile ei.

Apăru și Tamsin, încărcată cu farfurii mari pline cu aripioare de pui, felii de pizza și păstrăv pane. Le trânti un pic când ajunse la masă, sperând să atragă atenția asupra ei și asupra eforturilor pe care le făcea, dar niciunul dintre ei nu se uită la ea, fiind prea absorbiți de conversație.

— Dacă vreunul dintre voi are chef, începu ea, apoi se hotărî să-și mascheze sarcasmul din tonul vocii... Avem ceva mâncare acum, ca să alunece mai bine șampania.

— Perfect, murmură careva, fără a schița vreun gest însă; stăteau acolo, râdeau, glumeau și gravitau în jurul lui Siobhan.

Rick turnă ultimul strop de șampanie în paharul lui Siobhan.

— Vai, zise Tamsin ridicând paharul ei gol, n-a mai rămas niciun pic de șampanie?

— Scuze, draga mea, dar mai era doar o picătură, zise

Rick. Mai e vin în bucătărie, vrei să mă duc să-ți aduc?

— Nu, zise Tamsin făcând cu nerușinare pe martira, îl aduc eu. Se răcește mâncarea, apropo, adăugă ea cât de micios putu.

— A, vă rog, eu nu mănânc nimic, zise Siobhan. Nici nu se gândea. Pe lumea asta exista un singur lucru mai dezagreabil decât o femeie grasă, și anume o femeie grasă mâncând. Treburile mergeau ca pe roate cu Rick și se simțea stăpână pe situație, uitase cât de ușor era să faci un băiat să-ți cadă la picioare. Și nu avea chef să-și irosească toate eforturile lăsându-l s-o vadă cum se îndoapă cu pui și pizza.

— Ești sigură că nu vrei să-ți aduc ceva? întrebă Rick ridicându-se în picioare.

— A, nu, nimic, am mâncat mult la prânz pe drum. Poate mai târziu.

Când Tamsin și Rick se îndreptară către masă, Karl se apropie timid de Siobhan.

— Te simți bine? o întrebă el duios, lăsându-se ușor pe umărul ei ca să-i șoptească la ureche și atingându-i ușor gâtul cu vârful nasului.

— Mai bine ca oricând, îi răspunse ea înțepată, încercând să ignore împunsătura de tristețe și de dragoste amară pe care o simți când o atinse, precum și sentimentul că voia să-l consoleze pe Karl, să-l mângâie.

— Pari mult mai fericită, îi șopti el.

— Da, păi mă distrez foarte bine. Rick e minunat.

— Da, e grozav, nu-i așa? Ți-am zis eu c-o să-ți placă.

Siobhan scrâșni din dinți enervată.

— Mă duc să-mi mai iau niște vin, zise ea ridicându-se și dându-și brusc seama că era beată, când își simți picioarele clătinându-i-se ușor. Măsură repede distanța dintre locul unde stătea și ușa de la bucătărie și evaluează numărul obstacolelor pe care le avea de înfruntat. Ultimul lucru de

care avea nevoie acum era să se împiedice de ceva și să se apuce să șchiopăteze prin cameră ca un cărucior de supermarket stricat.

Din păcate, era deja prea beată ca să mai încerce să controleze cât urma să bea, Dar așa erau și ceilalți. Punguța cu praf alb își făcu intrarea triumfală la ora unsprezece, iar Siobhan fu prima care acceptă oferta lui Rick, apucând bancnota răsucită de cinci lire și oglinjoara pătrată de la el. Se întoarse un pic în partea cealaltă, ca nu cumva să facă vreo prostie și apoi apăsă ușor pe nară, mișcând niște firicele de praf în partea cealaltă, înainte să i le paseze lui Karl.

— Cred că acum e momentul să vă purtați ciudat și nebunește, zise ea.

— Ah, ce bine că ți-ai adus aminte, zise Rick. Am adus reportofonul. Leși pe hol și se întoarse cu un obiect minuscul, de ultimă generație. Mi-am zis că o să ne treacă prin cap tot felul de idei geniale, dar că vom fi așa de beți și de rupți încât sigur n-o să ne mai aducem aminte de ele. Chestia asta e genială, înregistrează șase ore nonstop, iar calitatea înregistrării e extraordinară. Il așeză pe șemineu. Acum ne simțim bine?

Toți izbucniră în urale, iar el dădu drumul la aparat.

Jeff avusese dreptate în legătură cu Rick. Era foarte amuzant, iar umorul lui se transmise și la ceilalți trei. Au stat acolo trei ore și au îndrugat numai tâmpenii, au inventat jocuri de radio și personaje și au făcut concursuri, Siobhan și Tamsin prefăcându-se că sună la emisiune. Chiar mergea. Jeff știa ce face – n-ar fi reușit nici într-o mie de ani să strângă atâtea idei bune în sala de conferințe de la ALR. Cocaina le dăduse destulă încredere în ei cât să contribuie toți cu idei pe care, altfel, le-ar fi considerat prostestii, iar alcoolul le mai domolise inhibițiile și le dezlegase limbile și imaginația.

Siobhan se simțea mai bine ca oricând. Rick o credea minunată, încrederea ei în sine crescuse la cote alarmante: știa că era amuzantă, mai amuzantă decât Tamsin, și era atât de fericită că nu-și pierduse capacitatea de a flirta, de a juca bărbații pe degete. Rick era al ei și stătea așezată aproape de el pe canapea, cu mâna pe spătarul canapelei exact deasupra lui, aparent neintenționat, fără să-l atingă, dar prinzându-l în mrejele ei. Uitase cât de bine era să fii în centrul atenției.

Până la urmă, veselia se mai stinse. Era aproape dimineață, efectul cocainei începuse să dispară, iar conversația lăncezea. Siobhan se ridică și se întinse.

— Crezi că am strâns destul material? îl întrebă ea pe Rick.

— Cred că avem material cât să ne ajungă cinci ani de-acum încolo, răspunse el vesel.

— Bine, atunci merg să iau o gură de aer.

— Ce idee minunată, zise Rick și se ridică repede. Așteaptă o clipă să-mi iau haina și vin cu tine. Voi veniți? întrebă el când își aduse aminte de Karl și de Tamsin.

Siobhan urcă în camera ei ca să-și ia cojocul de oaie. Se uită o clipă în oglindă și își mai aranjă părul, își netezi sprâncenele și se mai dădu cu puțin ruj. Adrenalina îi curgea prin vene. Oare ce se va întâmpla? Oare Rick se va da la ea? Oare cum va reacționa? Se gândi la Karl, dar își alungă repede gândul ăsta din minte. Se va lăsa purtată de val, va vedea ce se va întâmpla – în cel mai rău caz se vor săruta; era prea frig afară pentru orice altceva.

Aerul răcoros al nopții îi lovi în față ca un duș rece, după ce închiseră ușa de la capelă. Bătea o boare de vânt, o boare slabă care le învăluia picioarele ca o pisică rece și fantomatică. Străbătură pajiștea în liniște către malul lacului și se așezară pe treptele de lemn ale debarcaderului, unde ascultară clinchetul clopoțelilor de vânt în timp ce își

trăgeau hainele mai strâns în jurul lor, ca să se mai încălzească.

— O adevărată binecuvântare, nu-i așa? șopti Rick.

— Parcă suntem în rai, zise ea cu coatele pe genunchi și cu fața între palme, privind undele lacului, în care se oglindeau lampioanele roz chinezești.

— E locul perfect în care să te îndrăgostești.

Siobhan se zbârli un pic.

— Da, zise ea. Se poate.

Amuțiră din nou.

Rick își drese glasul și zise:

— Ești o fată minunată, Siobhan, chiar ești. N-am mai cunoscut pe nimeni ca tine până acum. Karl e un bărbat tare norocos.

— Nu cred că și lui i se pare așa, zise ea râzând ușor nervos.

— Oh, nu, să știi că te consideră grozavă. Mereu vorbește despre tine – mi te-a descris ca fiind extraordinară și nu cred că exagera.

— Da, zise Siobhan, păi... Se rușinase toată.

— Nu, chiar vorbesc serios. Cred că ești extrem de frumoasă... și se opri. Nu te superi că-ți spun asta, nu?

— Nu, te rog, continuă. „Complimentul de dar nu se caută la dinți.” Nu putea să-l privească pe Rick în ochi, pentru că l-ar fi lăsat să-i descopere vulnerabilitatea.

— Eu cred că ești... că ești... ravisantă. Ești așa de amuzantă și de caldă, și de deșteaptă, și de frumoasă. Doamne, nici n-ar trebui să-ți zic lucrurile astea, dar dacă n-aș fi într-o relație și nici tu n-ai fi...

Se întoarse către el.

— Continuă, zise ea.

— Păi, știi, dacă aș fi singur și... dacă și tu ai fi... Mi-ar fi plăcut la nebunie să te sărut acum.

Întregul corp al lui Siobhan tremura de ardoare și de

frică. Se înroșise din creștet până-n tălpi.

— Crezi că greșesc cu ceva? întrebă el, întorcându-se spre ea și căutându-i încuviințarea în priviri.

— Păi, am putea încerca oricând, ca să vedem dacă ni se pare greșit, și ne-am putea opri dacă este așa.

— Dar ce facem cu Karl? întrebă Rick și îi dădu o șuviță de păr după ureche.

— Și cu Tamsin? întrebă ea și se înfioră toată la atingerea lui.

— Păi, drept să spun, nu prea ne mai înțelegem bine. Tamsin... Tamsin nu e o fată foarte stabilă și nici nu e prea fericită. Câteodată mi se pare ca m-am băgat în ceva ce mă depășește. E o luptă permanentă cu ea... Îi mângâie obrazul cu dosul palmei. Doamne, ce piele minunată ai! Ca o mătase fină, îi șopti el.

Siobhan simți un fior în zona inghinală, de parcă s-ar fi curentat. Oftă ușor.

Rick se așeză față în față cu ea.

— Ca pielea de bebeluș.

Își frecă ușor nasul de fruntea ei și o tachină un pic cu buzele. Îi prinse gâtul între mâini și începu să-i maseze maxilarul cu degetul mare. Până la urmă buzele li se întâlniră și Siobhan se lăsă dusă de val, se întoarse, iar corpul și buzele ei răspunseră la sărut; i se făcu pielea de găină și o furnica peste tot, simțea semnale de căldură și dorință sexuală străbătându-i corpul. Nu mai simțise asta de ani și ani de zile. Deschise gura și-i permise limbii lui Rick să o mângâie pe-a ei. Buzele lui erau moi și calde, respirația lui mirosea a vin roșu și a aer curat. Doamne, sărutul franțuzesc era de milioane! Oare de ce nu se mai sărutau oamenii după ce se cunoșteau? Oare de ce să rezervi un asemenea act intim și erotic doar pentru străini? Limba ei o împresură pe a lui și apoi se plimbă în jurul dinților lui, își apăsă corpul de-al lui când el o lăsă ușor pe

spate pe trepte și începu să își miște ușor mâinile înăuntrul hainei și peste materialul mătăsos al tunicii ei. Ea îi trase cămașa afară din pantaloni și îi mângâie pielea de pe spate, bucurându-se de fermitatea mușchilor și de tensiunea lor; știa că o dorea și că asta îl făcea să se simtă atât de bine.

Era pierdută în sărutul lor, nu mai auzea clopoțeli de vânt, nici bufnițele, uitase de Karl, care era doar la vreo câteva sute de metri de ea, înăuntrul capelei. Mâinile lui Rick se mișcau sub bluza ei și urcau către sutien. Scoase un oftat înăbușit când mâinile îi ajunseră la sâni. Siobhan îi simți frustrarea la întâlnirea cu obstacolul textil care-i ținea captivi și își coborî umerii nițel ca să-l ajute să dea jos bretelele și să-l scoată. Rick oftă din nou când mâinile îi simțiră pielea goală care i se revărsa din sutien, ea simți excitarea lui și îl înțelese; cu doi sâni imenși în mâini, dacă ar fi fost bărbat, și ea ar fi fost excitată. El îi frământa ușor, încă o mai săruta, limba lui devenea din ce în ce mai sălbatică și mai puternică în gura ei, iar acum își simțea buzele aspre și dureroase. Voia s-o sărute până îi sângerau buzele.

Dintr-odată buzele lui se desprinseră de ale ei și capul i se îngropă sub haina ei, sub tunică, între sâni. Ofta și icnea, îi lungea sâni și îi suga sfârcurile.

— Vai, Doamne, Siobhan! Vai, Doamne, Siobhan! tot spunea.

Siobhan se aplecă să-l privească – se uitase la stele până atunci, era pierdută în dorință și ardoare – și privirea i se opri pe vârful capului lui, cu părul blond-deschis ce bătea în culoarea piersicii strălucind în lumina lămpioanelor, apoi vraja se rupse. Ce naiba făcea aici? De ce îl lăsa pe bărbatul ăsta să-i sugă sfârcurile, bărbatul ăsta cu părul blond. Cincisprezece ani privise chica de păr negru a lui Karl, Doamne – Karl! — ce făcea ea aici? Un frig fizic. Mâinile lui Rick coborau pe trupul ei, către pantalonii cu talia din

elastic, degetele lui încercau să-i tragă de pe ea, să ajungă la chiloți, dar acum era perfect lucidă, trează de tot, știa ce se întâmplă în jur și își dădu seama de situație. Ea împreună cu alt bărbat, pe malul unui lac într-o noapte de decembrie, cu părul desfăcut, cu spatele gol, în frig. Simțea cum o părăsea și ultima licărire de pasiune și începu să-i fie frică. Tot corpul i se încorda și se trase ușor înapoi, dorindu-și ca Rick să înceteze, să se oprească. Dar nu voia să-i spună asta, așa că-l privi cum stătea deasupra ei, complet absorbit, concentrat, fără să știe ce se petrecea în sufletul lui Siobhan. Era greșit, complet greșit, nu trebuiau decât să se sărute – un sărut putea să-l ascundă, să meargă din nou în capelă și să se simtă încă încrezătoare și stăpână pe situație. Scăpase situația de sub control, oare cum să-i ascundă asta lui Karl? Era o greșeală! La naiba! Ce făcuse?!

Se ridică, și Rick își scoase capul dintre sânii ei, încercând să-i prindă din nou buzele.

— Oh, Siobhan, te vreau, zise el. Îi luă mâna într-a lui și io puse între picioarele sale. Simți cât de tare te doresc?

„Până aici!”

— Rick, zise ea hotărâtă. Trebuie să ne oprim.

— Nu, nu, Siobhan, trebuie să continuăm, vreau să te pătrund, ești așa de mișto, miroși atât de bine, spuse el frecându-i mâna în sus și în jos pe bărbăția tare dinăuntrul blugilor.

Ea își trase mâna, își ridică sutienul și tunica și se încheie la haină.

— Nu, Rick, trebuie neapărat să ne oprim. Karl și Tamsin sunt acolo înăuntru. Ce s-ar întâmpla dacă ar ieși și ne-ar prinde?

— Ne putem ascunde undeva – hai în pădure. Mâna lui încă o mai trăgea de chiloți.

Ea îi împinse ușor mâna.

— Nu, nu, ajungej Vreau, chiar vreau, dar nu pot, nu

putem. Nu e bine. Încercă să-și netezească părul.

Expresia de pe fața lui Rick aducea cu cea a unui școlar dezamăgit de faptul că-i aterizase mingea într-o grădină interzisă. Siobhan îi luă mâinile într-ale ei.

— Îmi pare rău, spuse ea ușor. Dacă împrejurările ar fi cu totul altele, dacă n-am fi aici, dacă n-aș fi cu Karl și tu n-ai fi cu Tamsin... dar oricum... mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai dorit, pentru că m-ai făcut să mă simt sexy și frumoasă.

— De ce-ai avea nevoie de mine ca să te simți sexy și frumoasă? Chiar ești! zise el și-i sărută mâinile.

— Eu nu mă simt așa, Rick, dar tu m-ai făcut să mă simt bine. N-am fost mereu așa de grasă, pe vremuri eram zveltă. Nu sunt obișnuită să fiu așa.

— Dar nu ești grasă!

— Hai, Rick, nu mai fi și tu atât de galant! Sigur că sunt grasă.

— Bine, nu ești chiar Kate Moss, dar ai un trup minunat. E... e moale și cald, și miroase extraordinar, e minunat la pipăit și, da, poate că n-ai arăta trăsnet într-o fustă mini, dar mi se pare că arăți minunat, cum trebuie să fie o femeie. Prima fată cu care am făcut sex era rotunjoară și sexy. Se numea Drew și era așa de drăguță și de plină de viață și de dragoste că o iubesc și acum pentru asta. Oamenii au prejudecăți, Siobhan, și asta pentru că n-au avut niciodată ocazia să iubească pe cineva care nu se conformează unui ideal de frumusețe. Bine, în ceea ce mă privește, habar n-au ce-au ratat. Adică, uită-te și tu la Tamsin, e slabă băț, arată minunat în haine de licra, dar sexul cu ea, știi, nu e chiar așa de interesant, nu are pic de încredere în ea și e foarte timidă. Aș prefera o femeie mai plinuță, care să se bucure de sex din plin, decât o fată slabă cu care nu trebuie să te chinui prea mult. Și, în plus, ai pielea fermă, nu îți atârână

deloc pe tine. O sărută pe obraz. Eu cred că ești perfectă.

Siobhan zâmbi ușor și îi strânse prietenos mâinile.

— Mulțumesc, zise ea din nou, încercând din răspuțeri să nu izbucnească în lacrimi, mulțumesc, ești o persoană tare, tare draguță.

— Aha, deci doar atât? Întrebă el zâmbind. Mi se pare că am fost un soi de terapie pentru tine, nu?

Siobhan se simțea prost.

— A, nu, adică... păi... mi-ar plăcea să te cunosc mai bine... dar, hmm... știi...

— Da, cred că înțeleg. Chiar îl iubești pe Karl, nu?

Ea încuviință din cap.

— Și atunci de ce-ai mai făcut toate astea? Despre ce era vorba atunci? Întrebă el blând.

— Doamne, nici nu sunt sigură de ce, credeam că îi place de altcineva. Bine, încă mai cred, de fapt. Și mi se părea că se schimbă, că nu mă mai place. Mă simțeam așa de nesigură pe mine, foarte nesigură...

— Și lui Karl i-ai povestit toate astea? Rick îi trase haina mai strâns în jurul ei când o pală de vânt îi lovi din plin dinspre lac.

— Nu, pur și simplu nu pot. Am un soi de blocaj, nu știu de unde să încep. Mereu am fost foarte sigură pe mine și nu știu dacă m-ar suporta Karl în starea asta, dacă ar ști exact ce simt.

— Uite, Siobhan. Nu-l știu prea bine pe Karl, dar din câte am văzut, din felul cum vorbește și cum te privește, cred că s-ar descurca foarte bine. Ceea ce n-ar reuși să suporte ar fi faptul că nu-i spui ce te macină. Eu îmi doresc tare mult ca lucrurile să fi stat altfel. Aș fi vrut din suflet să te duc în pădure și să fac dragoste cu tine toată noaptea, și apoi să te iau acasă și să fac iarăși dragoste cu tine, dar lucrurile nu stau chiar așa, deci cred că ar, trebui să folosești ce s-a întâmplat aici drept o șansă ca să o luați de la capăt, tu și

Karl. Vorbește cu el, spune-i ce simți înainte să fie prea târziu. O privi cu seriozitate drept în ochi. Da, vorbesc serios. Nu lăsa pe mâine ce poți face în seara asta, cât simți toate lucrurile astea! Vino, să mergem înăuntru!

Se ridicară în picioare și își aranjară hainele, apoi se îndreptară încet spre capelă.

— Mersi, îi zise Tamsin un pic rușinată lui Karl, care stătea cu spatele la ea și ațâța focul din șemineu. El se întoarse spre ea. Mersi că n-ai zis nimic mai devreme, despre, știi tu, despre vara trecută. Treceam... treceam... printr-o perioadă ciudată... își apropie un deget și începu să-și roadă unghia.

— Hei, nu-i nimic, nici nu te mai gândeai la asta. Nu era treaba mea.

Rămaseră cufundați în tăcere pentru câteva minute.

— Mă întreb unde s-or fi dus, zise Tamsin pe un ton cât se poate de drăguț.

— A, probabil admiră priveliștea, zise Karl așezându-se din nou pe canapea.

— Nu ești îngrijorat? întrebă ea pierzându-și răbdarea.

— Nu, de ce să fiu? Rick e cu ea, o să aibă grijă.

— Nu despre asta vorbeam. Doamne, tu n-ai observat ce s-a întâmplat în seara asta?

Karl părea să nu aibă nicio idee.

— Iubita ta flirta cu iubitul meu. Pe față. Să nu-mi zici că nici n-ai observat.

— A, nu-mi fac griji. Siobhan a fost mereu genul care flirtează în draci, nu înseamnă nimic pentru mine. Mă bucur că, în sfârșit, se mai distrează și ea un pic.

Toate resentimentele pe care Tamsin le ținuse ascunse până acum pur și simplu izbucniră.

— Doamne, chiar ești prost ca noaptea! Nu era doar un flirt nevinovat, era un ritual de împerechere care se desfășura chiar în fața ochilor noștri. Probabil că acum s-au

dus afară și și-o trag ca chiorâi!

Karl izbucni în râs.

— Cred că ești cam paranoică, dacă-mi dai voie. Poate că ai tras prea mult pe nas și ai băut prea mult.

— Uite, ce-ai zice să mergem afară și să vedem cu ochii noștri? strigă ea și sări în picioare.

— Stai jos, pentru numele lui Dumnezeu! Nu fi ridicolă. Doar pentru că tu n-ai încredere în prietenul tău...

— Asta n-are nimic de-a face cu prietenul meu! N-am nici cea mai vagă încredere în prietena ta blestemată. E ca o văduvă neagră, toată noaptea l-a copleșit cu atenții și a țesut o pânză în jurul lui, ca un animal de pradă mare și gras!

— Doamne, ești dusă! Siobhan e cea mai drăguță, mai bună și mai caldă persoană din lume, iar tu ești geloasă pe ea. Și ar trebui să înveți să ai încredere în prietenul tău, zise Karl calm.

Atitudinea relaxată și condescendentă a lui Karl față de ea o aducea pe Tamsin la capătul răbdării:

— Gata! Îi spun! Când se întoarce am să-i spun. Despre tine. Știu prea bine ce fel de om ești. În ochi îi apăruse o licărire nebunească, în timp ce străpungea văzduhul cu degetul ca să accentueze hotărârea de neclintit. Mie-mi spui să am încredere în prietenul meu? Ipocritule ce ești! De ce să am încredere în altul când am bărbați ca tine prin preajmă? Nesimțiți, adulteri, cu două fețe, care se ghidează după propria sculă și și-o trag cu orice curviștină cu picioare lungi!

Karl ar fi trebuit să se aștepte la una ca asta.

— Da' ce credeai, că nimeni nu știe despre tine și despre Cheri că v-o trăgeați în biroul de la studioul de dans? Ce credeai, că suntem toți proști făcuți grămadă? Cheri mi-a povestit. Și mi-a zis toate detaliile sordide. Mi-a zis și despre abort – despre copilul tău de care a trebuit să scape. De ce

crezi că Siobhan e diferită de Cheri, hm? Crezi că Rick e altfel decât tine? Așa se învâрте lumea, nesimțit trufaș ce ești – sex, sex, sex! Siobhan vrea sex, tu vrei sex, Rick vrea sex, toți vrem sex, și nu poți avea încredere în nimeni. Așa că ia nu-mi mai spune tu că sunt paranoică și nu te mai crede mai cu moț decât ceilalți, pentru că nu ești! Trezește-te la realitate, fraiere! Gagică-ta vrea să și-o tragă cu iubitul meu și probabil că asta și fac acum! Tamsin plângea, cu lacrimi fierbinți de furie. Și dacă n-o fac, oricum sigur se gândesc la asta!

Karl se așeză mai bine pe canapea și o privi gânditor pe Tamsin. Era la fel de calm ca la început.

— Trebuie să-ți spun că nu mă simt deloc în largul meu când vine vorba despre conceptul de șantaj, începu el, deci să-i spunem înțelegere, ce zici? Dar dacă îți mai trece vreo clipă prin cap să-i suflă o vorbă lui Siobhan despre aventura mea cu Cheri, știu niște lucruri pe care i le-aș putea povesti oricând lui Rick la masa de prânz, într-o zi; și sunt sigur că habar n-are de ele.

— Ha! Nu știi nimic! Nu poți dovedi nimic, zise Tamsin ștergându-și lacrimile.

— Bine, bine, dar nici eu nu sunt chiar prost. Toată lumea știa ce preocupări aveai. Bărbații ăia doi, francezii, nu și-au ținut gura despre așa-zisul sendviș cu șuncă. Și n-are rost să mai continuăm discuția. Cum ziceam, îți propun un târg. Și cred că ar trebui să nu mai pomenim subiectul acum. Dacă ești așa de moartă de frică, hai să ieșim pe afară în recunoaștere, dar te asigur că o să te simți mai rău de-atât. Încrederea în alții n-are nicio legătură cu ei înșiși, începe de la tine – arată spre capul lui – și poți să-i zici complezență sau trufie, dar eu îi zic demnitate și fericire. Și mi se pare singurul mod în care poți trece prin viață întreg la minte.

Tamsin nici nu mai știa ce să zică după o asemenea

replică.

— Oricum, se pare că nu mai avem despre ce să facem conversație, deci cred că mă duc la culcare, zise Karl. Îmi pare tare rău că s-au cam încins spiritele aici, probabil din cauză că am avut o zi lungă și o noapte și mai și. Crezi că putem s-o luăm de la capăt mâine?

Tamsin ridică din umeri și-și lăsă privirea în jos.

Karl îi întinse mâna. Ea i-o oferă pe-a ei complet lipsită de vlagă.

— Ce-o fi o fi, Tamsin! Somn ușor.

Și o luă în sus pe scări, cu Rosanne după el, care moțâise la gura sobei, iar Tamsin se încolăci pe canapea vrând să plângă, să se îngrijoreze și să moară în continuare de anxietate. În schimb, cantitatea enormă de alcool din corpul ei o cufundă într-un somn adânc cât ai zice pește.

Nu-i auzi pe Rick și pe Siobhan când se strecurară înăuntru și nici nu se trezi când Rick o luă în brațe ca pe un bebeluș neajutorat și o duse sus pe scări până în camera lor.

Luminile se stinseră în restul casei, zgomotul apei de la toaletă încetă, podelele din scânduri scârțâiră și, dintr-odată, se lăsă tăcerea.

Liniște deplină, mai puțin clopoțeli de vânt, bufnițele și bâzâitul ușor al reportofonului, care se tot învârtea deasupra șemineului unde îl lăsaseră să înregistreze.

Capitolul 16

Ralph se trezi brusc. Avusese niște vise foarte ciudate și adânci, ca niciodată. Încercă să-și aducă aminte-ce visase, dar detaliile i se șterseseră deja din minte. Ceva era altfel, era diferit. Alarma? Da, radioul; se auzea muzică din celălalt colț al camerei, unde îl lăsase... De ce? Cum? Pusese aseară

ceasul să sune. Cât era ceasul? 7.30 dimineața – la naiba! își trase perna subțire de sub cap și și-o puse pe față, încercând să acopere muzica și lumina filtrată prin crăpătura minusculă dintre perdele. Când mintea începu să i se mai limpezească, încet și dureros, recunoscuse versurile cântecului care se auzea la radio: „Mă simt așa de mizerabil când îți vorbesc duios... Aș vrea să-i spun c-o iubesc, dar n-are niciun rost... Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am...”

„Doamne sfinte!” Ralph își dădu jos perna de pe față și se ridică încet din pat. Era ora șapte și jumătate și îl înțelegea perfect pe Rick Springfield. „Ce mod bizar de a-ți începe ziua!”

Renunțând la căldura de sub cuvertură, Ralph se îndreptă spre radio, chinându-se să găsească butonul de oprire al acelei mașinării extraterestre. Până la urmă, o scoase din priză exasperat și se lăsă pe călcâie, în vreme ce liniștea se așternea din nou în dormitorul său.

Cineva încerca să se răzbune pe el; era prima oară de luni de zile când Ralph își punea ceasul să sune și îl trezea cu rahatul ăla de Jessie's Girl. Incredibil!

Era complet dezorientat. Ce naiba se întâmpla aici? A, atelierul, desigur! Azi urma să se ducă la atelier. De ce? Pentru că era pictor, nu? Ceva de genul ăsta. Sau pentru că-și dorea neapărat? Nu prea. Pentru că... pentru că așa îi spusese Jem... corect. Pentru că-l pusese Jem... Exact. Bine, de fapt nu îl obligase propriu-zis, dar îl încurajase să facă asta, îl sfătuisese și voia ca el să o facă.

Îi promisese că o va asculta doar ca s-o facă fericită. „Ai dreptate”, îi spusese el. „Am să merg chiar mâine dis-de-dimineață.” „Și nu care cumva să faci asta pentru mine, da?” îi spusese ea. „S-o faci pentru tine.” „Promit că așa am să fac”, îi răspunsese.

Deci, iată-l la șapte jumătate într-o dimineață de vineri,

traumatizat, istovit, zgribulit și confuz. Sigur că nu simțea că face asta pentru el – gestul era pentru Jem, simplu ca bună ziua, ca să fie ea mândră de el, ca să-i trezească interesul și mai tare. Avea să fie proiectul ei de caritate, dacă asta-și dorea de la el; nu-l deranja să joace rolul de artist chinuit numai de dragul ei, dacă asta o mai făcea să se gândească și la el din când în când și să-l înlocuiască temporar pe Smith în capul ei. Smith era bancher, mai mult sau mai puțin, era un bancher plictisitor și demodat și n-avea nimic cu care să-i capteze lui Jem atenția.

Se îndreptă către fereastră și trase perdelele, gata să înfrunte o nouă zi, acum că-și adusese aminte de ce făcea el una ca asta. Ce zi minunată! Asta-l mai ajuta un pic. Avea să împrumute bicicleta lui Smith și să pedaleze vesel până la atelier, să mai ia și el o gură de aer, cum zicea mama lui pe vremuri.

Își trase pe el o pereche de boxeri dintr-o grămadă de pe jos și se îndreptă vesel către hol, fredonând:

„Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am... Pe iubita lui Jessie s-o am...”

— Nu știam că ești fan Rick Springfield.

— Poftim? tresări Ralph.

Era Jem, care tocmai ieșea din dormitorul lui Smith îmbrăcată într-un tricou de-al lui care abia îi ascundea... chiloții. Avea părul ciufulit, o față dulce, un pic umflată de la somn; arăta ca un șoricel adormit. Căscă.

— la zi, cum ți se pare ora șapte și jumătate? Nu-i așa că-i înfiorătoare? zise ea.

Nu era chiar așa de înfiorătoare, de fapt – atunci când puteai s-o vezi pe Jem fără sutien și ciufulită, într-un tricou care promitea ispititor că poate, cine știe, dacă s-ar apleca măcar o idee, ar putea vedea ultimii doi, trei centimetri din fundul ei... sau poate... poate dacă s-ar întinde unjme, și partea de sus a tricoului s-ar... ooof, Doamne! își dezlipi

privirea de pe picioarele ei.

— Groaznică! încuviință el.

— M-am trezit mai devreme special ca să te susțin. Sper că îmi vei fi recunoscător!

— Doamne, dar nu trebuia. Foarte drăguț din partea ta. Se trezise devreme doar pentru el! îl lăsase pe Smith singur în pat. Yes! Vrei să te las să intri la baie?

— Nu, du-te tu primul! Eu am să-ți prepar micul dejun, ca să te pregătesc sufletește pentru restul zilei! Dar nu m-ar deranja să fac un pipi scurt înainte de asta.

— Da, sigur, sigur. Se dădu la o parte ca s-o lase să intre în baie, iar corpul ei de-abia îl atinse pe al lui, destul cât să-i provoace o erecție neașteptată înlăuntrul șortului lălău pe care-l purta, penisul ițindu-i-se fără nicio rușine prin crăpătura din față ca o cârțiță ambițioasă care dădea de lumina soarelui. La naiba! îl împinse înapoi, se încheie repede la șliț cu mâini tremurânde și le încrucișă ca să-și ascundă „fapta”. Jem lăsase ușa întredeschisă și o auzi cum făcea pipi, sunetul acela ciudat, curgător, tremurat al pipiului unei fete, când se întâlnește cu apa din vas, apoi fâșăitul hârtiei igienice desfăcute de pe suportul de lemn și împăturite, apoi cum se ștergea la fund. Și ieși din nou zâmbitoare.

— N-am tras apa – sper că nu te deranjează. Ne vedem în bucătărie!

Țopăi vesel pe hol. Ralph o privi cum se îndepărta, iar tricoul ei se ridica aproape cât trebuia de sus, dar niciodată destul, cu fiecare pas pe care-l făcea. Trase îndelung aer în piept pentru că-și ținuse *respirația din* momentul în care li se intersectaseră trupurile și până acum, apoi intră în baie. Privi în vasul de closet la bucata de hârtie igienică roz care plutea, îmbibată cu apă, gata să se scufunde și își îndreptă penisul încă tare către apa gălbuie, simțind o mulțumire ciudată la ideea că fluidele lor se amestecau chiar sub

privirea lui. Da, îi plăcea ideea că lichidele din trupurile lor se uneau... și era înnebunit după faptul că] em se afla acum în bucătărie, îmbrăcată într-un tricou scurticel și îi gătea micul dejun... mmmm! Zâmbi foarte șmecher în oglindă. Lucrurile mergeau mai bine.

Trecuseră două săptămâni de la prima seară petrecută împreună, seara de ardei iute, și Ralph se chinuia din răputeri să păstreze legătura de prietenie pe care o formaseră. Își dăduse deja seama că era mai mult decât o pasiune trecătoare, mai mult decât gelozie și dorință. Era în mod clar îndrăgostit lulea și nu avea de gând să ignore sentimentul cu desăvârșire, să-și ascundă sentimentele sau să le reprime. Nu mai fusese niciodată îndrăgostit și n-avea de gând să lase această ocazie să-i scape printre degete. Avea să se ocupe de asta încet și cu multă grijă.

Începuse dintr-odată să se intereseze de programul social și profesional al lui Smith, să descopere cât mai subtil cu putință când era în oraș, ca să se asigure că era acasă la timp pentru a-și petrece seara singur cu Jem. Își cumpăraseră câteva bluze noi și își spălaseră blugii până la urmă, treabă pe care o tot amâna de vreo șase luni. Cumpăra flori destul de des, de la Northcote Road, bujori evident, și premedita momentul, clipa când Jem venea acasă de la serviciu, ca să aranjeze buchetul într-o vază. Ba chiar gătisese de câteva ori. Și își formaseră un stil de a se lua peste picior unul pe altul când discutau despre mâncarea picantă. „Vai, trebuie să mergi la restaurantul nu știu care din Earisfield sau Bayswater, ori Brick Lane! Au cea mai bună rețetă indiană de pui cu orez din lume – foarte, foarte picantă”; sau: „Fii atent! Am văzut ardei iute Thai Bird la Asda.” Ralph găsisese chiar și niște semințe de ardei la Northcote Road și le plantase împreună cu Jem, udându-le cu rândul și discutând nerăbdători despre starea semințelor, ca niște părinți îngrijorați pentru soarta copiilor lor.

Lucrurile evoluaseră cum nu se putea mai bine din moment ce nu numai că o apropiaseră pe Jem de el, dar îl și înstrăinaseră pe Smith, care suferea de obsesia de a comanda miel pasanda și nișe chestii umplute cu migdale și smântână. Era o piedică mică, dar eficientă în mecanismul complicității sufocante a lui Smith cu Jem. Ralph împărtășea cu Jem ceva care ieșea din tiparele unei relații romantice – propria lor complicitate. Și acum exista și proiectul artistului torturat.

Tocmai ce udaseră cu o seară în urmă semințele de ardei din cămară, și Jem adusese vorba despre asta:

— Te-ai mai gândit la pictat, Ralph?

— Ce să fac? Întrebă el cu mintea în altă parte, gândindu-se că poate îi sugera să mai tragă o vâruială în sufragerie.

— Știi, pictat. Tu – atelier – pictor, zise ea cu palmele întinse spre el, ca pentru a-i spune că nu pricepe nimic.

— Nu. Ar fi trebuit?

— Nu. N-ar fi trebuit, doar că m-am gândit că n-ar fi rău, atâta tot.

— De ce?

— Nu știu. Pari oarecum schimbat în ultima vreme. Mai... mai hotărât... parcă ai un nou scop în viață. Mai viu. De fapt, mă întrebam dacă n-ai cunoscut pe cineva! adăugă ea înghiontindu-l în joacă.

— Nu, n-am cunoscut pe nimeni, îi răspunse el înghiontind-o la rândul lui și izbucnind în râs. Am prietenă, mai ții minte?

— Da, Claudia cea frumoasă.

— Și tu ce-ai împotriva ei, așa dintr-odată? Ralph era uluit și un pic bucuros la auzul sarcasmului din glasul ei.

— Nimic. Jem respiră adânc. Doar că nu te face fericit și cred că ți-ai putea găsi pe cineva mai bun. Apăsă pământul umed din ghivecele de plastic ca să-și ascundă jena.

— Vai, ce surpriză, Jemima, credeam că nu te interesează

toate astea. Ralph părea relaxat, dar în piept inima îi bătea cu viteza unei mașini de Formula 1. În sfârșit, în sfârșit, se dădea pe brazdă – îi păsa, îi păsa de el!! Deci, cine crezi că ar fi o partidă mai bună pentru mine? întrebă el ridicând într-o doară din sprânceană ca să pară mai îndrăzneț.

— A, nu știu. Cineva care să te facă să te simți mulțumit de tine, care să-și dea seama ce tip mișto ești și să nu stea să se plângă mereu, cineva care te-ar inspira să faci lucrurile la care ești foarte bun și să nu te trateze ca pe... ca pe... ca pe un gigolo cu capul în nori! Aproape că frământa solul moale, înroșindu-se un pic la față.

Ralph izbucni în hohote de râs zgomotoase.

— Un gigolo cu capul în nori, ia auzi! Doamne, ce amuzant! Niciodată nu m-am gândit așa, dar cred că exact așa mă vede. Ca pe un gigolo!

— Nu, chiar vorbesc serios, Ralph. Pe lumea asta ducem lipsă de tipi de treabă, și tu îți pierzi vremea cu Claudia. Crede-mă pe cuvânt, există fete cu miile, fete drăguțe, care de-abia așteaptă să iasă cu un tip simpatic ca tine. Și dacă ai avea și o prietenă drăguță nu ți-ai mai pierde timpul atâta gândindu-te la cum o dai tot timpul în bară și cât de inadapdat ești tu și cum nu ești destul de bun pentru cineștie-ce târfă cu pretenții, și ai face mai multe din lucrurile la care chiar ești bun. Ca pictatul, de exemplu. Vorbesc cât se poate de serios, zise ea după ce termină și închise ușa la cămară, apoi se îndreptă spre bucătărie. Ralph se ținea după ea ca un cățeluș pentru că nu voia să rateze nicio silabă din ce spunea.

— Fetele de genul ei mă enervează nespus de mult – le fac celorlalte reclamă proastă. Părăsește-o și treci la pictat, Ralph. Te rog.

„Vai, Doamne. Era cam prea pornită acum.”

— Dar nu pot să încerc pur și simplu să pictez și apoi să văd dacă trebuie s-o părăsesc pe Claudia?

Ea îi dădu un pumn în joacă.

— Doamne, tu nu poți trăi fără sex, nu?

— N-am cum să neg așa ceva, sunt un animal nesătul, zise el zâmbind și sprijinindu-se de tăblia mesei.

— Bine, dar n-aș vrea s-o faci doar pentru că îți zic eu că trebuie, zise Jem punând pulverizatorul cu apă la loc sub chiuvetă. Dacă ți se pare că ești gata de treabă ar trebui pur și simplu să te apuci, azi o zi, mâine alta, să vezi cum te simți. Așa e mereu în viață: cu cât amâni treburile mai mult, cu atât mai greu le faci pe urmă... își pierdu ideea. Haide, Ralph, mergi acolo mâine! Trezește-te dis-de-dimineată, du-te la atelier și vezi ce se întâmplă. Poate că n-ai să pictezi nimic, poate că o să te întorci acasă cu mâna goală, dar măcar vei ieși din cercul ăsta vicios în care stai toată ziua și nu faci nimic, nu? Stătea în fața lui și îl privea printre gene, cu o expresie hotărâtă, dar simpatică, făcându-l pe Ralph să nu se simtă presat să facă ceva, ci mai degrabă i se părea că cineva are grijă de el, cineva drăguț și bun la suflet. Trecuse ceva vreme de când nu se mai simțise așa.

— Bine, zise el prefăcându-se învins de exigența ei, bine. Doar un singur lucru nu mi-e clar – cât de devreme vrei să fie dis-de-dimineată ăsta?

— A, n-are rost să exagerăm. La șapte.

— Nu se poate! La opt! îi replică el.

— Bine, la șapte jumate, fără nicio discuție!

— OK, dar este nașpa așa. Nici tu nu te trezești așa devreme.

Jem zâmbi.

— O să te simți bine când o să faci asta, jur. Și o să fii mai mulțumit de tine.

Și apoi sosi clipa aceea mult prea familiară, când sunetul deprimant al cheii lui Smith se auzi în broască, iar inima lui Ralph se strânse, în timp ce fața lui Jem se însenină la fel ca a femeii din reclama de la Terry's All Gold, părăsindu-l ca

să se repeadă în brațele lui Smith.

Dar acum era din nou a lui, pentru câteva clipe delicioase, înainte să se trezească Smith; era în bucătărie și îi făcea micul dejun – nu-i preparase micul dejun lui

Smith niciodată, și mai purta și tricoul acela drăguț și scurt. Se năpusti în duș; nu voia să rateze nicio clipă cu Jem, se îmbracă valvârtej, dar cât se poate de atent, cu cele mai curate haine pe care le avea, se dădu cu o picătură de aftershave de firmă (cadou de la o fostă), își ciufuli un pic părul și își făcu intrarea triumfală.

Jem se chinuia să scoată ultimele boabe de fasole dintr-o conservă.

— Mă simt foarte egoistă dacă las câteva pe fund, de parcă s-ar simți respinse de societate sau așa ceva, zise ea.

Aprinse unul dintre ochiurile aragazului și amestecă un pic în fasole.

— Așezi tu masa? întrebă ea. Eu abia îmi coordonez mișcările de la creier spre mână.

Își pusese un șorț peste tricou și îl legase cu fundă la spate, forțând articolul de îmbrăcăminte să mai urce un pic pe coapse... dar nu destul. Poate dacă ar trebui să se întindă după ceva de sus... cum ar fi ketchupul!

— Jem, îmi dai și mie, te rog, ketchupul? Este în dulapul de deasupra capului tău. Privea cu răsufarea tăiată; tricoul lui Smith stătuse lipit de coapsele lui Jem toată dimineața ca o dădacă puritană, dar acum își găsisese nașul.

Jem se ridică pe vârfuri, spatele începu să i se întindă, mâna îi părăsi coapsa ca să urce către dulap, tricoul se mișcă un milimetru, doi milimetri, trei milimetri, bingo! Aproape. Vai, Doamne, încă un milimetru... Ralph înlemnise de atâta așteptare dureroasă... încă un milimetru... La naiba! La naiba! Mâna liberă a lui Jem apucă dintr-odată de marginea tricoului aceuia îngrozitor și îl trase vârtos peste coapse când se întinse de tot și apucă sticla. Lui Ralph nu-i

venea să creadă una ca asta.

— Poftim. Îi dădu sticla, părând că nici nu-și dădea seama de dezamăgirea și de frustrarea lui.

„Să fim serioși!”, își zise în sinea lui. „Pur și simplu nu mi-e sortit să-i văd fundul, n-o să se întâmple, las-o baltă. Dacă semăna vreun pic cu coapsele ei netede trebuia să-l vadă neapărat.”

— Scuze, Jem. Muștarul? își îndreptă privirea din nou spre dulap. Muștarul era și mai în spate, și ea trebui să se întindă și mai tare ca să ajungă la el, folosindu-și mana *liberă*, ca să se sprijine pe suprafața de /ucru. Ralph se opri și se holbă din nou la ea: un milimetru... doi milimetri... trei, patru, cinci – lisuse! la uite-l! Cinci, șase... i se uscase gura, ochii aproape îi ieșeau din orbite.” Doamne sfinte... Cel mai frumos, bombat ^i atrăgător funduleț din lume i se înfățișă, așa palid și ferm, și... așa de poponeț... și, Doamne, vreau să-l mușc, vreau să-l mușc...

— Sper că nu te uiți la fundul meu, Ralph Meleary! râse Jem și se întoarse spre el.

Ralph îngăimă:

— Ce? Eu?

— Da, tu. Uite-ți muștarul.

Ralph se întinse după el cu mâini tremurânde, încercând să pară complet netulburat și neprihănit, dar se întoarse prea repede și rată borcanul cu desăvârșire. Căzu pe jos și, contrar așteptărilor lui Ralph despre ce se întâmpla dacă scăpai un borcan de muștar pe o podea acoperită cu linoleum, se sparse în multe bucățele, lăsând dăre galbene peste tot, și pe picioarele desculțe ale lui Jem.

— Vai, Doamne, Jem, ce rău îmi pare!

Înșfăcă repede rola de prosoape de hârtie și trase prea mult de ea, strânse bine prosoapele și le udă un pic sub jetul de apă de la robinet.

— Te șterg eu. Îmi pare tare rău.

Se așeză în genunchi la picioarele lui Jem și începu să ștergă încet muștarul.

— Uite, se duce, zise el.

— Sigur că se duce. Doar e muștar, nu creozot! îi răspunse Jem.

Ralph îi ținea glezna cu delicatețe în timp ce-i ștergea picioarele mici și albe.

— Aici, zise el lăsându-și mâna să alunece mai sus pe gambă, în timp ce întregul lui corp era încordat de plăcerea de a fi atât de aproape de tivul tricoului ei, cu fața la câțiva centimetri de fundul ei gol, cu mâinile pe picioarele ei, muștarul devenind dintr-odată un lubrifiant erotic; s-ar fi considerat chiar norocos dacă ar fi putut **sări lângă** de pe ea. Gata, aproape am *terminat*

Rupse un singur prosop de hârtie și îi șterse delicat picioarele, mișcând hârtia încet între degetele ei de la picioare, cealaltă mână urcând încet pe picior, până aproape de genunchiul ei. Fu dezamăgit când își dădu seama că treaba era pe sfârșite; tot muștarul se dusese, îi mângâie piciorul și se riaică ușor de pe vine, apoi se apropie mai mult de ea, cu trupul un pic într-o rână în timp ce se ridica, și își ținu nasul aproape de corpul ei, adulmecând-o lacom. Dintr-odată, zări niște stropi mititei pe picioarele ei.

— Vai, zise el fără suflu, mai sunt câteva pete. Luă din nou niște hârtie și curăță stropii, însă genunchii începură să-i tremure ușor și se apucă de partea de sus a piciorului ei, ca să-și țină echilibrul. Picioare moi, calde și minunate, absolut minunate. Ea nici nu se clinti, stătea liniștită și se uita la el zâmbind.

— Cureți foarte bine, zise ea.

— S-a dus de tot, zise el emoționat, în vreme ce se ridica încet, încet în picioare, iar nasul aproape i se lovi de protuberanța sânilor ei care apăruseră de sub tricou. Stătea periculos de aproape de ea, se uita la ea de sus și inima îi

bătea cu atâta putere încât o auzea chiar și în urechi.

Ea nu se mișcă.

— Mersi, îi zise.

El nu se mișcă.

— Plăcerea e de partea mea, zise el.

— Deci n-avem muștar pentru cârnații tăi, zise ea.

— Se pare că nu.

Niciunul dintre ei nu mai încercă să se întoarcă la treburile pe care le avea de făcut. Li se păru că stăteau acolo pe loc vreme de o eternitate, dar probabil că nu trecuseră decât câteva secunde.

— Ralph?

— Jem?

— Mai ții minte ce ziceam ieri, știi, să te gândești că meriți pe cineva mai bun, că, după părerea mea, tu ești o persoană deosebită?

Ralph abia mai îndrăznea să respire. Se simțea de parcă era ținut în picioare doar de forța magnetică pe care o emitea Jem, de parcă, dacă ea avea să plece din cameră, el urma să se prăbușească.

— Da? îi răspunse el plină de speranță. „Doamne! Oare ce-o să-i zică?!”

— Păi, voiam să-ți spun că... la naiba! Pe față i se citea o panică de nedescris și se întoarse brusc cu spatele.

La naiba, costița! Luă tigaia de pe foc și deschise geamul de deasupra chiuvetei.

Bucătăria era năpădită de un fum gri și înțepător, costița era terminată, bucățele carbonizate stăteau rușinate în tigaie.

— Oh, la naiba! exclamă ea râzând. Na, că am rămas și fără costiță.

— Nu contează, îi răspunse Ralph. Fasolea oricum este mâncarea mea preferată dimineața. Nu te stresa. Continuă. Ce ziceai... știi... mai devreme...

— A, da, zise Jem. Cu treaba aia. Voiam să zic că...

O alarmă asurzitoare îi întrerupse propoziția, un vaier strident care răzbătea de undeva din apartament.

— Ce naiba mai este și asta? urlă Ralph încercând să acopere zgomotul.

Smith stătea în pragul ușii, într-un halat verde plușat, cu părul răvășit în toate direcțiile și părea complet șocat.

— Ce se întâmplă aici? mormăi el enervat. De ce a pornit alarma de la detectorul de fum?

— Doamne, am ars costița, zise Jem. Repede, Smith! Suflă, suflă în detector!

Cei trei erau în hol, iar Smith se urcase pe un scăunel și sufla în alarmă, împrăștiind fumul cu mânăca.

— Dar de ce prăjeai costiță? întrebă el enervat nevoie mare.

— Pentru Ralph. Pentru micul dejun, adăugă ea fără să mai fie nevoie de o asemenea lămurire.

Smith continuă să sufle și să facă vânt, până când sirena cea insuportabilă se opri.

— Dumnezeu! exclamă el și coborî de pe scaun, netezindu-și un pic părul.

— Scuze, iubitule! zise Jem întinzându-i mâna. Măcar știm că funcționează, nu?

— Hmmm, îi răspunse Smith pe un ton țăfnos. Bine, bănuiesc că oricum era timpul să mă trezesc și eu. Pentru mine e ceva de mâncare? întrebă.

Ea îi zâmbi cu toată fața.

— Sigur că da. Sosește chiar acum!

Smith se duse să facă un duș, iar Ralph și Jem se întoarseră în bucătărie. Jem spărgea ouă într-o tigaie curată și dădea focul mai încet la fasolea care aproape că se întărise.

— Jem, ce ziceai...? întrebă Ralph așezând pe masă cuțitele și furculițele.

— Îți zic mai târziu, îi răspunse ea și continuă să pregătească micul dejun.

„Mai târziu. Mai târziu? Mai erau una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, nouă, zece, ZECE! ore până mai târziu. Cum să mai aștepte încă zece ore ca să audă ce avea Jem să-i spună? Era imposibil.”

— Dar nu poți să-mi dai măcar un indiciu? întrebă el rugător.

— Vai, Doamne, Ralph. Nu e mare brânză. Îți zic mai târziu, bine?

— Bine, răspunse el și se așeză la masă, privind-o cum termina de pregătit micul dejun cu un iz delicios de grăsime.

Smith veni în bucătărie și micul dejun fu servit.

— Poftim, un mic dejun adevărat pentru bărbații adevărați care muncesc, zise Jem și le puse în față farfuriile pline cu ouă, cârnați, fasole, ciuperci și felii groase de pâine prăjită din care picura untul cald. Îndopați-vă!

— Ești un înger, o sfântă, perfecțiunea întruchipată! Mulțumesc!

În situația dată, Ralph simțea că se cuvinea s-o încununeze pe Jem cu superlative și lauri de adorație fără să trezească jenă sau suspiciuni (drumul către inima Unui bărbat trece mereu prin stomac și așa mai departe), și Jem luă complimentele ca atare, ignorându-le semnificația, și îi zâmbi veselă clientului ei satisfăcut.

Lisa JeweCC

Nevoia lui de a se sătura, stimulată de lanțul de întâlniri ciudat de senzuale, fu proiectată asupra mâncării, pe care o înfulecă asemeni unui animal hămesit, lingând farfuria în câteva secunde. Oricum voia să plece cât mai repede. Smith și Jem se jucau cu picioarele pe sub masă și își zâmbeau mulțumiți. Ralph își duse farfuria la mașina de spălat vase, luă un rucsac mic în care puse un radio, câteva batoane de Mars și o bluză de schimb, înșfăcă iute casca de la bicicleta

lui Smith și plecă. Smith și Jem îi făcură cu mâna veseli din pragul ușii de la subsol, îmbrățișați, aproape ca niște părinți mândri de el. Ideea asta îi făcea greață, distrugea toată atmosfera de dorință plină de ardoare și de erotism care îl înflăcărase în acea dimineață.

Capitolul 17

Ralph pedala repede; o apucase pe frumosul traseu de pe malul râului, apoi trecu podul Battersea, o luă pe lângă casele atrăgătoare de pe Cheyne Walk în jos, pe Grosvenor Road, și se îndreptă spre Millbank.

134

— „Ce tare mi-ar plăcea pe iubita lui Jessie s-o am”, cânta el cu voce tare în vreme ce pedala, fără să se sinchisească câtuși de puțin de cei din jurul lui. Exploda de energie înăbușită – de dorință, gelozie, dragoste, durere, entuziasm, dezamăgire. Era de nesuportat, absolut de nesuportat. Cum să trăiască așa, să stea în aceeași casă cu ei doi, lui Jem să nu-i pese că el îi vedea fundul, să-i spună că era „deosebit” și apoi să se joace cu picioarele pe sub masă cu Smith de parcă el nici nu exista? Oare făcea asta intenționat? Poate era nimfomană. Nu, nu. Cu siguranță nu. Era mai mult decât atât, mult mai mult. Aveau ceva împreună... ceva, ceva, o legătură spirituală. Vai, ce rahat! Spiritual, auzi la el! Nu, doar că se înțelegeau bine, aveau o relație „specială”. Dacă nu i-ar fi plăcut așa de tare de ea, ar fi putut foarte ușor să fie prieten cu ea – ar fi fost o experiență nouă să aibă o amică. Dar acum îi era imposibil, mai ales după ceea ce se întâmplase în dimineața aceea, mai ales după pipiul din closet, tricoul și muștarul și așa mai departe.

Oare ce voia să-i spună? Nu putea să-și scoată asta din minte. Da, bine, oricum avea la dispoziție întreaga zi să

aștepte ca să afle.

Viră la dreapta, apoi la stânga spre Piața Parlamentului și urmă cursul râului către Victoria Embankment, pedalând sinucigaș de repede, ignorând usturimea mușchilor de la picioare și posibilitatea ca pietonii cutezători să-i iasă în cale.

Era o zi așa de frumoasă, cu o răcoare plăcută, cerul era de un albastru ireal, clădirea Parlamentului strălucea precum cearșafurile proaspăt spălate.

Nenorocitul de Smith! Netotul ăla de Smith! Smith avusese mereu mai mult noroc decât el. De la început. Smith avea casa frumoasă din Shirley, părinți drăguți și liberali, cei mai tari prieteni, fetele cele mai drăguțe se țineau scai de el, o mașină tare primită cadou la optsprezece ani, vacanțele, slujba mișto, salariul bun, apartamentul, cariera. Ralph se ținuse mereu după el, simțindu-se mizerabil și nesigur pe el.

Părinții lui erau în vârstă, mai în vârstă decât părinții tuturor, și mai erau și foarte timizi. N-ar fi putut să cheme pe nimeni în vizită în casa lor din Sutton – mama lui ar fi pus pe masă niște biscuiți Viscount și tarte cu gem cu gust de carton și ar fi vrut să discute cu „tinerii lui prieteni” despre școală și despre vreme. Tatăl lui s-ar fi refugiat în grădină cu șapca lui de tweed pe cap și s-ar fi învârtit pe acolo cu săpăliga, sau cu grebla, sau cu ce-o mai fi avut, de parcă ar fi fost un argat bătrân pe o moșie vastă. Televizorul ar fi fost închis – era nepolitic să stea pornit când aveau oaspeți iar sufrageria lor mică și zugrăvită în bej ar fi răsunat de ticăitul ceasului vechi de lemn din perete care marca trecerea secundelor interminabile.

Se chinuise tare mult să răzbească în lumea lui Smith. Prima oară când venise în vizită la Shirelle, aproape că fusese șocat de atitudinea părinților lui Smith, care înjurau adesea și strigau din toți rărunchii ca să acopere zgomotul

pe care-l făceau televizoarele din casă, pornite toate. Îi lăsau pe prietenii lui Smith să vină și să plece cum poșteau, fără să le pese cine erau, cum învățau la școală sau dacă erau pe cale să și-o tragă cu eleva venită din altă țară prin programul schimbului de studenți, care locuia în camera lor de oaspeți.

La început nu zăbovea, o satisfăcea pe Shirelle cât mai repede cu putință, cu un ochi mereu la ușă, neînțelegând de ce părinților lui Smith nu prea le păsa, o ștergea rapid și se îmbrăca din mers pe scări, fără să se uite în stânga și-n dreapta ca nu cumva să dea cu ochii de puhoiul de oameni care păreau să iasă și să intre neconținut în casa cea mare și comodă a familiei Smith.

Și apoi desigur că mersese la plimbarea aceea cu Smith și aflase că nu era băiat rău, că era evident impresionat de presupusa lui dibăcie sexuală, iar Smith îl primi în viața lui.

O vreme se simțise aiurea, se îngrijorase că era victima vreunei glume proaste, dar învăță curând să se relaxeze și să se bucure de avantajele de a avea prieteni bogați și fericiți. Gelozia pe care o simțise mereu față de el începuse să dispară, discrepanțele dintre ei se șterseseră și prietenia lor devenise frățască, ajunseseră pe picior de egalitate. Ralph era și el tare acum, putea să fie tare și pe cont propriu – era cel mai talentat de la Royal College, apărea în ziare, avea prietene blonde frumoase, un cerc mare de prieteni și invitații la petreceri simandicoase.

Dar acum toate sentimentele acelea vechi îl copleșeau din nou, senzația că nu-și găsea locul, că era ruda săracă de la țară, că era un inadapdat social, că era mereu victima unei glume proaste. Pentru că Smith avea singurul lucru din lume pe care Ralph nici nu-și dăduse seama că și-l dorea – o relație adevărată cu o femeie adevărată, care îl iubea cu adevărat.

Nenorocitul de Smith! Netotul ăla de Smith! Rahat!

Se năpusti pe Thames Street prin șirul de mașini cu șoferi nerăbdători care așteptau pe patru benzi la semafor. Pedală din ce în ce mai repede pe Lower Thames Street către Tower Hill. Usturimea din mușchii picioarelor se oprise cu mult timp în urmă, era ca un robot acum, bicicleta pedala singură. Auzi un claxon pentru a mia oară pe ziua respectivă.

— A, du-te dracu'! strigă el și ridică un deget în aer.

Luă mâinile de pe ghidon, se ridică în picioare pe bicicletă și închise ochii, să nu-l lovească în față vântul care-l pălmuia ca o mânășă de piele. Respiră adânc, mai adânc decât plămânii lui mari și deschise gura suficient cât să simtă valul de aer până în amigdale.

Era pe cale să strige, dar sunetul fu acoperit de zgomotul unui alt claxon, de cauciucul care se freca de bitum, de metalul care se freca de metal în vreme ce bicicleta lui Ralph se lovi de capota unui Mercedes 350 Și roșu decapotabil, mașina visurilor lui, iar corpul îi zbură către cerul londonez, peste o mașină parcată, peste un indicator de parcare, și cu o bufnitură de carne și oase ajunse să se lovească de peretele unei clădiri de birouri de pe Minories.

Corpul lui fu brusc înconjurat de un grup îngrijorat de străini care exclamau contrariați și întrebau dacă era vreun doctor prin apropiere, întrebau dacă să cheme ambulanța și își puneau urechile deasupra gurii lui, să vadă dacă respira.

— Șșșș! zise un bărbat scund și îndesat, care, dintr-un motiv neoficial și ciudat, se ocupa de situație... Oameni buni, faceți liniște, încearcă să vorbească. Își lipi fața gelatinoasă de gura lui Ralph, iar obrajii i se înroșiră de la efortul de a se apleca. Se lăsă pe spate, respiră adânc, apoi se uită la fețele celor din jur. Zice că o vrea pe iubita lui Jessie, anunță el complet năucit, tot repetă asta... „Iubita lui Jessie.”

„O vreau pe iubita lui Jessie...”

— De ce naiba tot lălăie așa? șopti Smith.

Jem ridică din umeri nedumerită și strânse din nou mâna lui Ralph.

— Doamne, uită-te la el! se văita ea. Este numai vina mea! Ar fi fost în pat la ora aia dacă nu l-aș fi împins eu de la spate. Își lăsă capul pe marginea patului lui Ralph și începu să bocească.

— Haide, jem, nu mai plânge. Nu te mai învinovăți. Smith o mângâia pe creștetul capului ei tremurător. Nu e vina ta. Mai ții minte ce-a zis șoferul mașinii? Pedala incredibil de repede, cu ochii închiși... n-a fost doar ghinion... își pierdu șirul gândurilor când îi apăru din nou în fața ochilor imaginea bicicletei lui făcute varză. O cumpăraseră abia de două luni și acum era varză, dusă, terminată. „Mersi mult, Ralph.”

Doctorul le spusese că Ralph avea încheietura mâinii fracturată, vânătăi severe pe partea stângă a capului, o coastă ruptă și o contuzie minoră. Avea să se trezească în curând, în orice clipă. Avusese mult noroc, se pare, zidul îl protejase în mod ciudat. Dacă s-ar fi lovit întâi de asfalt, ar fi putut să se rănească la coloană sau să-și rupă un picior.

Stăteau acolo cu Ralph în salonul liniștit, fiecare pe câte o parte a patului. Jem îl ținea de mână, Smith le ținea pe ale lui încrucișate în poală și așteptau ca Ralph să facă ceva, orice, în loc să zacă acolo atât de palid și de plin de vânătăi, cântând fără oprire cântecul ăla tâmpit.

— Îți aduc o ceașcă de ceai, oftă Smith și se ridică în picioare, întinzându-se de șale și uitându-se fugar la ceas. Avea atâta treabă.

Jem se întoarse să-l studieze mai bine pe Ralph. Părea atât de dulce, cu fața lovită și brăzdată de vânătăi, cu ochii săi mari închiși, producând un efect tulburător, cu mâna stângă în ghips, bandajat în jurul pieptului ca să-i țină oasele rupte împreunate. Arăta ca un copil, un copil

vulnerabil, drăguț, dulce și numai bun de iubit, și era numai vina ei. Nu conta ce zicea Smith, ce zicea oricine, cum că nu ar fi fost vina ei, ea îl îndemnase pe Ralph pe calea aceea a sorții, chiar dacă ar fi fost sau nu de vină. Dacă nu și-ar fi băgat ea coada, ar fi fost în pat în momentul ăla îngrozitor, când bicicleta lui se lovise de capota mașinii. Ea îi controlase soarta în dimineața aceea de vineri, ea și numai ea.

„Iubita lui Jessie, o vreau pe iubita lui Jessie”, fredona Ralph din nou pe acel ton ciudat și grav.

— Sunt Jem, Ralph, mă auzi?

— Ce tare mi-ar plăcea...

— Oh, Ralph, sunt Jem, te rog, Ralph, deschide ochii, uită-te la mine!

Dar Ralph zăcea pur și simplu.

— Ralph! Ralph, sunt eu!

Ralph se trezi.

— Jem.

Vocea lui Ralph părea stinsă și obosită.

— Șșș, șșș! îi zise Jem mângâindu-l pe obraz. Nu încerca să vorbești.

— Jem. Îi zâmbi și închise ochii, lăsându-și obrazul alintat de mâna ei. Jem.

Smith se întoarse în clipa aceea cu două cești de plastic pline cu ceai.

— Smith, Smith, s-a trezit! A vorbit cu mine!

Smith puse cele două cești pe noptieră și se așeză repede pe scaunul lui.

— Ralph, Ralphie, mă auzi?

Ralph dădu din cap că da și deschise ochii încet, îi zâmbi lui Smith.

— Ce naiba s-a întâmplat? mormăi el.

— Tu să-mi spui, râse Smith și îi zâmbi, luându-l de mână. Tu să-mi spui, ciclist nebun, kamikaze ce ești! Ce

naiba făceai?

— Nu, nu-mi aduc aminte, răspunse el vorbind foarte Tar. A, ba da! Cântam, Cântam. Eram pe bicicleta ta. Da, cam așa ceva...

— Mă duc să chem asistenta, îi șopti Smith lui Jem. Cred că trebuie să știe și ei că s-a trezit.

— Jem, zise Ralph după ce plecă Smith. Ce bine îmi pare că te văd! Arăți... minunat!

— Vai, Ralph, mersi, dar cred că judecata ta e un pic cam întunecată acum.

— Smith a plecat acasă?

— Nu, s-a dus să cheme asistenta. Ai fost inconștient ore întregi.

Îl privi cum ațipea fericit. Se simțea cuprinsă de afecțiune, de drag și ae blândețe. Dintr-odată își dorea să-l țină pe Ralph în brațe, să-l protejeze, să aibă grijă de el, să-l iubească... Să-l iubească? Ce dimineată ciudată.

Întregul episod cu muștarul o tulburase. Fusese ceva tare drăguț în toată întâmplarea; îi plăcuse senzația mâinilor lui pe picioarele ei, a degetului său între degetele ei de la picioare.» și apoi avuseseră parte de clipa aceea, înainte să se ardă costița, când lumea stătuse în loc pentru o clipă și el stătuse deasupra ei, aproape de ea, și inima îi bătuse atât de tare, încât i se părea că timpanele o să-i explodeze, și acum... acum... dintr-un motiv sau altul se simțea tare confuză.

Se uită la Ralph, cu obrazul odihnindu-se încă pe mâna ei, cu corpul liniștit și sfărâmat, cu mintea în altă parte. Părea atât de blând, atât de dornic de dragoste și de îngrijire.

Simți cum i se strânge inima.

Capitolul 18

Pentru Siobhan și Karl trecuseră două săptămâni tare fericite, cele mai fericite după luni de zile. Siobhan ascultase de sfatul lui Rick din seara aceea de la capelă și vorbise cu Karl despre toate lucrurile care o deranjau, absolut tot. Iar Karl, în felul lui obișnuit, atent și plin de compasiune, ascultase și înțeleșese – chiar și partea despre Rick.

— L-ai sărutat, constată el, stând cu pieptul dezgolit sub plapuma de pe patul uriaș cu baldachin, cu Rosanne încolăcită alături de el, cu capul în poala lui.

— Îhî, aprobă Siobhan tristă, cu ochii pironiți în podea și cu șuvițe lungi de păr auriu căzute din agrafele care-i prinseseră părul toată noaptea. În jurul ochilor avea urme de rimei negru și de dermatograf, tocurele ei mititele erau acoperite cu noroiul de pe malul lacului,

Karl tresări surprins. Nebuna aia de Tamsin avusese dreptate, într-un fel. Se sărutaseră. Rick o sărutase pe Siobhan. Siobhan îl sărutase pe Rick. I se făcea un pic rău când se gândea.

— Iisuse. Ce... ce... ăăă... cât... cât timp... cât timp v-ați sărutat, de fapt? zise el foarte rar, frecându-și bărbia. Se simțea ciudat, pus în fața unei situații neașteptate, dar și pentru că se vedea nevoit să reacționeze ca un adult.

— Zece, douăzeci de minute, nu știu. M-am gândit la tine, zise ea, ca să îndrepte conversația spre ce era mai important – ei doi, M-am gândit la tine și m-am oprit...

— De ce? Oare... oare... pentru că erai beată, drogată – sau ce? Karl vorbea calm, rațional și încerca cu adevărat să înțeleagă ce se întâmplase în seara respectivă, dar era încă tulburat de imaginea cu Siobhan, cu Siobhan a lui în brațele altuia, sărutându-l pe altul, cu limba în gurajui...

— În parte – de fapt, nu, nu chiar. M-am... m-am gândit la asta dinainte să începem să bem, din clipa când l-am văzut, de fapt. Înghiți în sec, simți că spusese prea multe,

dar apoi își dădu seama că ăsta era începutul lucrurilor care trebuiau spuse cu voce tare.

— Păi, da. E un tip tare chipeș, cred...

— Vai, Karl, gata! Nu mai fi așa de drăguț cu mine! Crezi că doar asta a fost problema? Crezi că mi-a plăcut cum arăta și, dintr-odată, după cincisprezece ani cu tine mi-am zis: „A, la naiba, ce-ar fi să-l seduc?” Da, arată bine, sigur că arată bine, dar nu e vorba despre asta...

— Atunci, spune-mi, Siobhan. Spune-mi, de ce?

— Ca să-ți arăt că încă mai sunt atrăgătoare pentru alți bărbați. Voiam să te fac gelos, Karl. Știi cât de imatur sună, cât de... cât de stupid. Voiam să mă oprești înainte, atunci când flirtam, voiam să te superi, să devii posesiv, cred, să te gândești: „Asta e iubita mea, și dacă n-am grijă de ea, o să facă sex cu altcineva.” Dar nu te-ai gândit la asta. Ai fost așa cum ești de obicei – de neclintit, liniștit, n-ai observat nimic – așa de încrezător în puterile tale! Și nici nu te-ai gândit, nici nu ți-a trecut prin cap că poate m-ar mai dori și altcineva! Crezi că sunt doar o pată uriașă și urâtă de cerneală, o vacă grasă la care nu s-ar mai uita nimeni de două ori... Izbucni în lacrimi de furie.

— Doamne, Siobhan, despre asta vorbeam mai devreme, înainte să coborâm. La naiba! Voiam să vorbesc cu tine despre asta, dar erai atât de nervoasă, de defensivă, nici nu aveai chef să stai de vorbă cu mine. Karl simți cum i se împăienjenesc și lui ochii. Vino aici, Shuv! Arată spre locul liber de lângă el. Te rog. Vreau să stau aproape de tine.

Ea se ridică de la măsuța de toaletă și se îndreptă încet spre pat, se așază calmă pe margine și își dori să stea mai aproape de el, dar simți atâta furie nerostită și ranchiună, încât nu reuși să îi facă pe plac.

— Shuv, începu el. Nu am de gând să te mint. Te-ai îngrășat destul de mult. N-am vorbit niciodată despre asta pentru că nu mi se părea important. Pe bune, adăugă el

observând sprâncenele ridicate și scepticismul vădit întipărit pe fața lui Siobhan. O luă de mână. Ești cea mai frumoasă femeie din lume. Și n-am de gând să zic că „pentru mine” ești cea mai frumoasă, pentru că nu e adevărat. Ești frumoasă în ochii mei, dar și în ai altora. Am observat și eu cum se uită bărbații la tine când ieși pe stradă. Da, ești grasă, dar nu contează. Adică, uită-te la tine – ești minunată, Siobhan – părul tău, ochii tăi albaștri, felul cum mergi, cum te porți cu oamenii, râsul tău. Iar când ești goală, ești voluptuoasă, feminină, rubicondă...

Siobhan îi zâmbea printre lacrimi, un punct sensibil din adâncitura buricului pulsând de o plăcere dureroasă.

— Nu te vreau mai puțin decât până acum, Siobhan, iar dacă vrei să știi, te doresc mai mult decât înainte, în noaptea aceea când a început toată cearta asta, după ce-am băut la Sol y Sombra, te-am dorit mai mult decât oricând, mai mult decât în clipa când ne-am cunoscut prima oară.

„Vai, seara aceea.” Siobhan trebuia să se confrunte acum cu asta, cât simțea că putea vorbi deschis. Respiră adânc.

— Karl, cât despre seara aia, vreau să-ți explic ce-am simțit.

El o ținea de mână ca s-o îmbărbăteze.

Ea continuă:

— Era vorba despre fata aia, despre Cheri, știi, cea care stă la etajul de sus. Vezi tu, când am dat cu ochii de ea la petrecere părea așa de tânără, de slabă și de frumoasă, și tu erai așa de... așa de... topit după ea, că am simțit pur și simplu că nu am ce căuta în lumea ta și că sunt nespus de urâtă, iar mai târziu, când încercai, știi tu, să faci dragoste cu mine, mă tot gândeam că îți doreai ca eu să fiu ea, să fiu tânără și zveltă, și cu pielea netedă și... și... și de-aia te-am dat la o parte – pur și simplu nu suportam gândul ăla. Mă simțeam îngrozitor de urâtă – ca un monstru, ca o curvă uriașă și grasă. Și m-am gândit că de-aia erai atât de

pasional, pentru că te excita gândul la ea, nu la mine și – Doamne sfinte! — nu-i așa că toate astea sună penibil?

Karl simțea că-i vine rău. Ce făcuse? Numai el era de vină. Oare de ce se apropiase de târfa aia împuțită? Avea cea mai grozavă iubită din lume, o prietenă care-l iubea și care avea încredere în el, căreia îi păsa de el. Iar faptele lui egoiste și penibile o aruncaseră în brațele altui bărbat. Într-un fel, chiar merita. Fusesse copleșit de vinovăție luni întregi, vinovat de tot răul pe care i-l făcuse lui Siobhan. Venise timpul să primească ce merita pentru înșelăciunile și neobrăzarea lui.

— Nu... nu... Nu sună deloc penibil, chiar deloc penibil. Eu sunt cel penibil, Siobhan, nu tu, oftă el și o trase la pieptul lui.

— Ce vrei să spui? întrebă Siobhan.

— Nimic, nimic. Doar că tu ai fost mereu cea puternică în relația noastră. Mereu. Eu m-am bazat pe tine întotdeauna, iar tu m-ai sprijinit și m-ai îmbărbătat ani și ani de zile. Tu ai luat cele mai bune decizii în relația noastră. Dacă nu erai tu, acum tot la gazda aia sinistră din Brighton am fi stat, eu aș fi încercat să fiu star rock în continuare și aș fi cântat în fiecare seară în fața unui public format din studenți beți mângă în vreun bar scabros, unde voma și cocktailurile Snakebite ar fi curs în valuri, încă aș fi încercat să mă păcălesc că-mi place și că-mi trăiesc viața. Tu m-ai ajutat să cresc mare. Acum sunt mai bun datorită ție, Siobhan. Și îți jur, îți jur pe tot ce am mai sfânt, din toată inima, că atunci când eram acasă în pat cu tine, doar pe tine te doream, pe tine te vedeam când închideam ochii, pe tine te pipăiam cu buricele degetelor, cu gura, cu limba. Numai pe tine.

Fata aia, Cheri, este foarte drăguță, da, evident, dar – Doamne, Siobhan, pe tine te vreau, pe tine te-am vrut mereu, cu 50 sau cu 100 de kilograme mai grasă decât ești... Bine, poate nu chiar cu 100 de kilograme! Râse și

Siobhan îl înghionti în joacă și-l lăsa s-o țină în brațe, s-o iubească și s-o consoleze.

„Bine, deci nu am mințit așa de tare în legătură cu Cheri”, își zise Karl vinovat. „Doar i-am zis adevărul pe bucăți, am mințit ca s-o protejez, ca să ne protejăm pe noi, dragostea noastră și viitorul nostru.” Dar, vai, ce prost se simțea, oribil chiar. Îi mângâie părul.

— Doamne, Shuv, părul tău e plin de tot felul de lucruri – rămurile, iarbă și Dumnezeu mai știe ce. Sigur doar te-ai sărutat cu el?

— Ne-am sărutat la orizontală, da? zise ea și râse un pic isteric. Karl, mă ierți? Știi că nu a însemnat nimic, da? M-am purtat copilărește și l-am folosit pe Rick ca să mă răzbun pe tine...

— Oh, nu cred că l-a deranjat prea tare. Cine să se supere pe tine, femeie frumoasă, arăcoaică ce ești!

Se îmbrățișară strâns și discutară toată noaptea despre ultimele douăsprezece luni, despre nefericirea lui Siobhan, făcură planuri să se asigure că Siobhan va fi fericită pe viitor și că nu vor mai permite gândurilor negre să le sufoce relația, să nu-și vorbească și să lase vorbele nerostite să-i năpădească precum buruienile. Apoi făcură dragoste pentru prima oară după aproape două luni și, în vreme ce Karl se pierdea între sânii ei, Siobhan privea în jos către buclele lui negre și zâmbea.

Auziră zgomotul motorului de la Peugeotul lui Rick a doua zi devreme – el și Tamsin se gândiseră să nu mai zăbovească prin zonă – și petrecură o zi și o noapte de pomină doar ei doi în capela minunată, răstimp în care au vorbit, s-au plimbat, au mâncat și au făcut dragoste toată ziua.

Primul lucru pe care îl făcu Siobhan luni dimineață a fost să-și sune medicul ginecolog să se programeze la o consultație[^] ca să discute despre tratamente pentru infertilitate. În decursul conversației lor din capelă își

dădură seama că Siobhan nici nu se confruntase cu ideea că nu putea face copii de ani și ani de zile; de când era mică visase să aibă copii, își închipuise că aceasta era calea firească pe care urma s-o ia viața ei, iar când i se spusese că această cale îi era închisă, pur și simplu dăduse visul la o parte, măturându-l ca pe un păianjen uscat. O cumpărase pe Rosanne și se hotărâse să-și continue viața ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, refuzând să spere că ar putea lupta pentru ceva ce i se păruse dintotdeauna a fi dreptul ei fundamental. Înțelesese acum că nu fusese reacția unei femei hotărâte și pragmatice, ci aparținea unei femei aflate în stare de șoc, care nu știa ce să facă în situația respectivă. Își dădură seama în seara aceea că aveau să fie cei mai buni părinți din lume. Pe lumea asta existau atâția părinți îngrozitori, atâția care nu meritau să aibă copii, care nu-i voiau, care-i răneau, care-i sufocau, îi răsfățau și le făceau rău. Pe măsură ce vorbeau și se bucurau de căldura apropierei lor renăscute, știau că meritau copii, că erau gata să facă copii și că și-i doreau mai mult decât orice pe lumea asta.

Următorul lucru pe care-l făcu Siobhan, anticipând primul sfat care îi va fi dat înainte de orice tratament, fu să se înscrie într-un program de supraveghere a dietei. Ce ciudat, acum că aflase despre iubirea necondiționată a lui Karl, îi era mult mai ușor să ia decizia de a face ceva în legătură cu greutatea ei. Pentru ea însăși, nu pentru Karl; pentru viitorul lor împreună, pentru bebelușul lor. Și, din punct de vedere pragmatic și pe termen scurt, își dorea să repună în funcțiune câteva dintre hainele ei mai vechi și să arunce toți colanții ăia oribili. Mânca foarte mult din plictiseală, din cauza orelor nenumărate petrecute singură cuc, în compania unui frigider plin de mâncare nesănătoasă, din cauză că mânca singură, că-și lua farfurii mari cât roțile de car, fără să se simtă rușinată că se îndopa

de față cu altcineva.

Ea și Karl hotărâra că avea nevoie să facă mai multe în viață, că trebuia să fie mai ocupată, prea ocupată să mai mănânce, așa că dădură un anunț într-o revistă pentru mirese, pentru a face reclamă talentelor ei de croitoreasă. Anunțul fusese dat abia de o săptămână și avea deja trei comenzi. Telefonul suna în fiecare zi și viitoarele mirese o asaltau cu întrebări; își transformase camera de oaspeți într-un atelier pentru mirese.

Descoperiseră pe calea cea grea că lipsa de pretenții care stătea la baza relației lor le dăunase foarte mult. Nu discutaseră treburile în detaliu niciodată pentru că nu avuseseră nevoie. Siobhan hotăra mereu când era nevoie să meargă mai departe, iar Karl o asculta ca un mieluşel, foarte încrezător în ea și în intuițiile ei extraordinare, în înțelepciunea ei; o urmase orbește în toate. Fusese prea orb să observe că venise timpul ca el să ia cârma relației și s-o apuce pe Siobhan de mână, îndreptând-o către un viitor, un viitor comun.

Lui Karl îi fusese greu să se obișnuiască cu ideea că Rick și Siobhan se îmbrățișaseră în seara aceea fatală pe malul lacului. Trebuia să-și țină în frâu multe sentimente neplăcute de gelozie și nu-i plăcea deloc să se simtă așa – era ceva nou pentru el, împotriva firii parcă. Dar reușise să se împace oarecum cu gândul și se simțea foarte afectat de revelațiile din noaptea aceea de la capelă, afectat pentru că atunci Siobhan avusese nevoie de el, nu invers. I se ceruse să fie bărbat, să vină la datorie, doar că nu țara avea nevoie de el, ci iubita lui, și se simțea mândru și puternic, gata să facă orice pentru ea.

Se simțea foarte matur, și asta era o senzație grozavă. Voia să cheltuiască niște bani pe apartament, să arunce toate obiectele și mobila veche și cam sărăcăcioasă pe care o aduseseră cu ei din Brighton, să dea jos afișele de pe pereți,

să cumpere niște abajururi pentru becurile goale, să găsească o cuvertură frumoasă, poate chiar să scoată garnitura aceea oribilă din plastic portocaliu de la baie și să o înlocuiască cu ceva italian și scump.

Nu putea să rămână un veșnic rocker toată viața; avea deja treizeci și cinci de ani; dacă urma să aibă copii, colegii de școală și-ar bate joc de ei dacă ar avea un tată care arăta ca Bill Haley. Îi va fi greu, dar avea s-o facă – se va duce la frizer și va renunța la frizura gen Elvis și la favoriți. Pe de altă parte, nu i-ar mai lua atâta timp să se aranjeze dimineața înainte de a pleca la serviciu și nu ar mai trebui să folosească gelul ăla *Black and WKite*, pe care Siobhan îl ura din suflet. Ar putea construi câteva rafturi mari pentru colecția lui uriașă de discuri; grămezile de discuri aranjate în teancuri le dominau sufrageria ca un soi de exponat de artă modernă de la Muzeul Tate. Erau trofee, mărturia vieții lui de până atunci. Venise timpul să le ascundă, poate chiar să mai vândă din ele. Să meargă mai departe.

Siobhan și Karl fuseseră fericiți atâta timp, încât uitaseră să apese pe butonul de pornire după ce apăsaseră pe butonul de pauză al vieților lor – rămăseseră încremeniți în poziția aceea ani de zile, fascinați de perfecțiunea momentului, de zâmbetele de pe fețele oamenilor din clipa aceea. Trebuiseră să petreacă acea noapte în Scoția ca să-și aducă aminte că mai aveau și alte scene de trăit în viață, că mai puteau să facă și schimbări și că cel mai important lucru pe lumea asta era să lași filmul vieții să curgă, chiar dacă finalul era fericit sau nu.

Serviciul lui Karl avea de asemenea de câștigat de pe urma acestei schimbări. Fusesse chemat în biroul lui Jeff în luna de după întoarcerea din Scoția, iar acesta zâmbea. Tocmai primise cifrele de rating de la showul lui Karl, care crescuseră un pic, dar destul cât să-i sugereze lui Jeff că era mai bine să lase treburile pe același făgaș o vreme, să îi mai

dea o șansă, să vadă cum mergea audiența. „Păstrează tu caseta de la Glencoe, totuși. Rick mi-a zis că ați înregistrat niște idei uimitoare; păstrează-o, poate o să avem nevoie de ea”, îi zisese el.

Dar Karl credea că nu vor avea nevoie de casetă. Cifrele de audiență de săptămâna următoare arătau iar o ușoară creștere, și el era sigur că tendința asta se va menține. Nu-l deranja să mai pună hituri în emisiune ca să atragă ascultătorii mai tineri, dacă asta însemna că îi putea educa printre picături cu hituri pop clasice.

Karl se hotărâse să fie sincer de la început cu Rick în legătură cu evenimentele de la Glencoe. Îi plăcea de el, îl respecta și voia ca relația lor de lucru să funcționeze bine.

— Rick, știu ce s-a întâmplat între tine și Siobhan sâmbătă seara, îi zise el la cantina postului după emisiunea sa de luni.

Rick se făcu mic în scaun în clipa aceea și se holbă la farfuria lui plină cu broccoli și brânză Cheddar la cuptor, care brusc i se păru extrem de neapetisantă.

— Aha, răspunse el gătit, cu câteva octave mai sus decât tonul lui obișnuit de bas.

— Uite, nu sunt genul de bărbat gelos, Rick. Am rămas un pic șocat, ce-i drept. Dar am auzit că ai fost tare, tare drăguț cu Siobhan și că i-ai dat niște sfaturi foarte înțelepte; chiar aveam nevoie de așa ceva, sincer să spun. Vreau să știi că nu-ți port pică pentru ce s-a întâmplat, știi tu, în seara aia... Nu era adevărat. Nu era adevărat deloc. Karl simțea că-i vine greață numai când se gândea la asta, dar știa că dacă va permite geloziei lui să-i pătrundă în suflet, atunci întreaga situație va exploda și va căpăta o conotație negativă. Trebuia să păstreze o atitudine pozitivă, era singura soluție.

Rick respiră mai ușurat în cele din urmă și începu să-și revină.

— Știi, este o fată minunată, Karl, foarte, foarte... zise el agitat.

Karl nu avea niciun chef să audă părerea lui Rick despre iubita lui. Trase aer în piept și încercă să se controleze.

— Da, știu, știu. Uite, tot ce vreau să-ți spun e că, în principiu, n-are rost să ne purtăm pică unul altuia, bine? Te respect și nu vreau să stricăm prietenia, mai ales că s-a dovedit a fi ceva atât de... atât de pozitivă pentru amândoi, pentru mine și pentru Siobhan. Aveam nevoie de șutul ăla în fund, să știi, eram complet aiurea, încremeniți, ne complăceam în situația noastră, oricum, să uităm de asta, bine? îi spuse zâmbind și-i întinse mâna lui Rick, care o luă nehotărât, dar recunoscător, și o strânse viguros.

— Da, zise Rick simțindu-se încă rușinat de candoarea lui Karl și de rolul său în încurcătura asta.

— Deci, cum merg treburile între tine și Tamsin? Era un pic cam supărată în seara aceea, zise Karl, ungând cu unt o chiflă insipidă și întrebându-se câtă conversație avea să fie în stare să facă despre prietena lui complet dusă cu pluta.

— Păi, s-a dus.» ne-am despărțit, răspunse Rick înghițind în sec. Vorbea repede, pe același ton ciudat și foarte subțire.

— Oh, nasol, prietene, îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

— Păi, i-am zis ce s-a întâmplat.

— I-ai zis? De ce?

— Bine, mai degrabă a ghicit. M-am trezit a doua zi de dimineață cu ea la picioarele patului, holbându-se la mine. Se lăsă cuprins de un tremur ușor. Era de-a dreptul îngrozitor. Ținea în mână hainele purtate de mine în acea seară, și erau cam... murdare. Știi, cu pete de iarbă și chestii. Evită privirea lui Karl după ce spuse asta. Trase aer în piept și apoi îi dădu drumul încet și cu zgomot printre buzele încleștate. Pur și simplu înnebunise, și-a dat în petic ceva de speriat. Mi-a zis că sunt un nenorocit, un nesimțit și pui de cățea sifilitică – ceva de genul ăsta. Mă mir ca n-ați

auzit și voi, urla cât o ținea gura.

— Dumnezeu! exclamă Karl.

— Știi, eram cu Tamsin de șase luni, dar nu cred că o cunoșteam deloc. Are foarte multe probleme ascunse, înțelegi ce vreau să zic? Are o mulțime de secrete fata asta, ^o groază de secrete.

— Îhî, zise Karl. Asta chiar era adevărat.

— Cred că e mai bine că am aflat mai târziu decât niciodată, nu? adăugă el și râse un pic isteric.

— Cum te simți acum? îl întrebă Karl.

— Îngrijorat, nimic mai mult. Nu știu dacă se va descurca singură.

— Dacă are nevoie de ajutor o să dea cumva de tine. Probabil că se va răzgândi și se va întoarce la tine. E fată mare, se descurcă și singură. Oamenii care par slabi de multe ori sunt mai puternici decât ți-ai putea închipui și cei care par foarte puternici sunt adesea neașteptat de slabi.

— Da, sper. Chiar sper, și apropo, ți-am adus asta. Rick vârî mâna adânc în servieta lui de piele. Îi pasă lui Karl reportofonul argintiu minuscul din seara aceea de la Glencoe. N-am ascultat caseta încă și se pare că momentan nu ne trebuie, dar poate că ar trebui s-o ții tu.

Apoi îi pasă aparatul lui Karl, care înclină din cap în semn de mulțumire și îl băgă în buzunarul din spate al pantalonilor.

Karl se ridică de la masă și își dădură mâna. Deocamdată își făcuse ordine în viață; tot ce trebuia spus fusese spus. Era bucuros de ceea ce făcuse, că se controlase așa de bine, că se purtase așa de matur. Dar tot nu reușea să scape de senzația că ar vrea să-l scoată pe Rick afară în șuturi și să-i rupă falca în pumni.

Fuseseră două săptămâni excelente pentru Siobhan și Karl, Crăciunul bătea la ușă, și Karl plecase de la serviciu din clădirea ALR din Olympia și conducea pe Kensington

High Street. Era întuneric, străzile străluceau într-o nuanță de portocaliu fosforescent, iar trotuarele de pe ambele părți ale străzii erau asaltate de cumpărători și de zloată de la ninsoarea scurtă din jurul prânzului, zăpada topindu-se imediat sub razele de soare albicioase care îi urmaseră. O fanfară de la Armata Salvării cânta colinde în fața magazinului Barkers, iar zgomotul plăcut al alămurilor lucitoare și sunetul vocilor neprihănite îl binedispuseră pe Karl și mai tare. În mod miraculos găsi loc de parcare pe strada Derry și își croi repede drum prin puzderia de cumpărători până la ușile călduros de primitoare ale magazinului universal, bucuros de mirosul de aer călduț, plăcut și complet artificial care-l lovi încă de la intrare. Străbătu în pas vioi raionul de parfumerie, evită cu succes vânzătoarele cu fețe ca de plastic, înarmate cu sticlute cu miresme atât de îmbătătoare că-ți dădeau dureri de cap, și se îndreptă către sanctuarul adăpostit al raionului de bijuterii. Nu erau de calitate, își zise la vederea vitrinelor doldora de bijuterii uriașe din aur, ambră și zirconiu cubic, erau gablonțuri țipătoare și de prost gust.

— Pardon, nu te supăra, n-ai putea să-mi spui și mie unde sunt bijuteriile adevărate? i se adresa el unui tânăr prietenos care stătea în dosul unei tejghele.

Tipul îi indică lui Karl direcția potrivită. „Da”, își zise, „așa mai merge, aici găsesc ce-mi trebuie.”

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Da, vă rog. Da. Puteți să-mi arătați mai multe inele, vă rog, undeva între... zise el cu nerăbdare, calculând în sinea lui cât își permitea să cheltuiască. Cam între 1 000 și 1 500 de lire. Nu, de fapt, până pe la 2 000 de lire, adăugă el tot numai zâmbete. Avea să merite, cu siguranță.

— Sigur, domnule. Și ce fel de inel căutați?

Karl își închipuise că era evident – exista doar un singur fel de inel pe lumea asta, nu?

— A, inele de logodnă, vă rog. Da, avea să se însoare cu ea. A avea să se însoare cu preafrumoasa Siobhan. Era atât de emoționat că de-abia mai putea respira. Oare de ce nu i-o fi venit ideea asta până acum? Se uita la tava lucitoare din fața lui, la șirurile de inele de logodnă perfecte, simboluri mici și minunate ale dragostei. Da, oare pe care să-l aleagă? Care dintre ele va ajunge pe degetul lui Siobhan pentru tot restul vieții? Chiar așa avea să fie, pentru prima oară în viață ideea că va rămâne cu Siobhan pe vecie îi părea nespus de romantică, nu doar un soi de destin inevitabil, o siguranță tacită, ci o idee extraordinară, minunat de romantică. Cum ar fi ca ei doi să fie mereu împreună... cu copii, nepoți... undeva într-o casă în... în... cartierul Chelsea poate, cu cariere extraordinare, și să fie ei doi, ei doi pentru totdeauna – Karl și Siobhan Kasparov, un cuplu fabulos de oameni maturi și fericiți, îndrăgostiți încă unul de altul după cincizeci, o sută, trei sute de ani împreună... aaah! Ți se topește inima, nu-i așa?

Trebuia să se gândească la ce i-ar plăcea lui Siobhan, nu la ce-i plăcea lui. El ar fi ales o piatră mare; dar Siobhan ar fi preferat ceva mai discret, mai delicat, poate ceva cu o piatră colorată, albastră, asortată cu ochii, sau galbenă, ca să se potrivească cu părul. Vânzătorul îi arăta cât se poate de răbdător fiecare tavă din magazin, calculându-și comisionul gras la fiecare inel la care se uita Karl, îl încuraja, îi împărtășea entuziasmul. Și, până la urmă, Karl îl descoperi – inelul potrivit, cel care era exact precum Siobhan: un buchet complicat de perle mititele, diamante și safire cu montură în aur alb, feminin și ieșit din comun, cu un vag aer celtic și întru totul nepretențios – exact ca Siobhan.

Vânzătorul cel entuziast puse inelul într-o cutie frumoasă din piele roșie, și Karl părăsi în grabă magazinul, cu 2 200 de lire mai sărac, ca să ajungă odată acasă, îi invitaseră pe

prietenii lor Tom și Debbie la ei la masă în seara aceea, nimic special, doar niște paste și, cine știe, poate și un film mai târziu. Acum se trezi că spera ca ei să nu mai zăbovească să vadă un film împreună și să plece cât mai devreme posibil, ca să-i lase destul timp să o ceară pe Siobhan în căsătorie, până să nu fie prea obosiți ca să mai sărbătorească evenimentul.

Abia se mai ținea cu firea în vreme ce se agita în jurul lui Siobhan prin bucătărie în seara aceea, privind-o și mai degrabă încurcând-o în vreme ce pregătea cina, uitându-se la ea cum tăia niște hribi uriași și cum pregătea fâșii de costiță pentru sosul carbonara (pe care-l făcea cu smântână care n-avea aproape deloc grăsime, se grăbi ea să-l informeze).

— Tom și Debbie vor întârzia puțin, îi zise ea. Au sunat exact înainte să intri pe ușă.

— Vai, Doamne, cât de mult o să întârzie? întrebă el nerăbdător.

— Nu știu, în jur de o jumătate de oră, presupun.

— Oh, Doamne!

— Ce-i cu tine? De când ții tu atât de mult la punctualitatea altora? îl întrebă Siobhan, râzând de supărarea ciudată a lui Karl.

— A, nimic; vreau doar ca seara asta să se termine cât mai repede. Vreau să rămân singur cu tine și nu mai am răbdare să aștept pentru că sunt un ticălos nerăbdător, îi răspunse el prinzând-o pe la spate și depunându-i un sărut de vampir pe ceafă.

— Abține-te, te rog, Karl Kasparov! Nu mori pentru o jumătate de oră în plus sau în minus! chicoti Siobhan.

— Bine, bine, poate că nu mor...

Karl nu mai putea, simțea că explodează. Jeff era de vină. Dintre toți oamenii de pe lume, tocmai Jeff îi băgase ideea asta în cap. Nu făcuse și nici nu zisese ceva în mod special,

pur și simplu avea legătură cu felul în care vorbea mereu despre nevasta lui – Jackie a făcut asta, Jackie a făcut ailaltă. Și copiii lui, și pe ei îi pomenea mereu, le zicea „copii” chiar dacă aveau probabil în jur de douăzeci de ani. Jackie și copiii. Siobhan și copiii. Jeff și Jackie păreau să aibă o căsnicie minunată; dura de mai bine de treizeci de ani și încă mai făceau parte unul din viața celuilalt cât se poate de mult, erau împlețiți ca firele dintr-o urzeală de mătase fină, nu ca o pânză zdrențuită, cum păreau cele mai multe căsnicii. Căsnicia lor avea un soi de finalitate demnă, minunată, o permanență de neclintit. Nu ajunseseră pe linie moartă și se opriseră brusc, ci continuaseră, evoluaseră și se schimbaseră urmând aceeași cale, aceleași orizonturi și ținându-se mereu de mână. Povestea părea cam demodată, e adevărat, dar exact asta își dorea și Karl. Își dorea o căsnicie minunată.

Tom și Debbie ajunseră și ei în sfârșit, și cei patru avură o seară cât se poate de relaxantă împreună. Nici nu-și dădură seama când se făcu ora unsprezece, deci prea târziu ca să se mai uite la film; în ceea ce-l privea pe Karl, venise timpul ca^ei să plece la casele lor, timpul pentru clipa cea mare. Își stăpânise entuziasmul prea mult, închipuindu-și fața pe care o va face Siobhan când îi va spune, planurile pe care urmau să și le facă despre locul pentru nuntă și oaspeți, și biserică, și jurămintele pe care aveau să le scrie, pălăvrăgind până noaptea târziu și mergând la culcare să facă dragoste, să sărbătorească viitorul lor împreună. Trecutul era important, desigur, dar nimic nu conta mai mult decât viitorul.

Până la urmă, Tom începu să caște și păru că vrea să plece,

— Vreți să vă chem un taxi? întrebă Karl.

Îi conduseră până la ușă, iar taxiul îi aștepta afară cu motorul pornit, deranjând liniștea acelei seri de decembrie.

Siobhan căscă și ea în vreme ce ușa de la intrare se închidea în urma oaspeților lor.

— Mă duc să mă spăl pe dinți, zise ea.

— Nu! Stai! Stai, așteaptă puțin. Nu te mișca de aici, îi zise Karl cu un zâmbet atât de vioi, încât mușchii feței i se mișcă în toate direcțiile. Îi făcu semn cu mâinile să se oprească.

— Ce pui la cale? întrebă Siobhan, molipsindu-se de zâmbetul lui Karl.

Se întoarse de pe hol cu mâinile la spate.

— Siobhan, începu el să zică, aceasta e cea mai importantă clipă din viața mea. E și cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată și mă rog cu cerul și pământul să fii de acord cu mine! Râse nervos, și Siobhan se uită la el plină de curiozitate, amuzament și teamă.

— Siobhan Menamara, cea mai frumoasă femeie din lume – aici scoase cutia cea roșie pe care o ascunsese la spate și o deschise cu oarecare stângăcie Siobhan Menamara, vrei să fii soția mea? Stătea acolo și i se părea că trecuse o veșnicie de când ținea cutia în sus și aștepta să vadă vreo reacție pe chipul lui Siobhan.

— Doamne sfinte, Karl, nebun de legat ce ești! Ce naiba ai făcut? Luă cu grijă cutia din palma lui. „

Fața lui se încruntă brusc și îl cuprinse un fior de panică.

— Da, te rog! îl luă în brațe. Da, te rog!

Capitolul 19

Smith era plecat un weekend întreg. Se pare că James avusese ideea să organizeze un team building pentru cei de la birou, lucru bizar având în vedere că membrii staffului de la firma aceea mică erau atât de diferiți, încât orice „building” te chinuai să faci, n-aveai cum să încropești o

echipă. Însă James fusese prostit de o angajată cu picioare lungi și fustă scurtă de la o companie de consultanță managerială că, după un weekend de „deconstrucție și reconstrucție motivațională, mobilizatoare și inspirațională”, firma lui cea ciudată nu numai că avea să se transforme într-un exemplu de companie modernă și funcțională, dar că James avea să trăiască mai mult, să atragă mai multe femei și să simtă cum îi crește la loc părul de mult pierdut.

Așa că Smith și-a făcut un bagaj rapid vineri dimineața și, împreună cu Diana, James, trei directori economici trecuți de vârsta a doua, două secretare plictisite și o recepționeră colerică, s-a înghesuit într-un Renault Espace închiriat și s-a trambalat pe A1 către un hotel din Hertfordshire. Jem fusese cu totul și cu totul amuzată de treaba asta și, desigur, și foarte compătimitoare, îmbrățișându-l strâns când ieșea pe ușa apartamentului cu o față morocănoasă, mormăind:

— N-am decât un weekend pe blestemata asta de săptămână și pe ăla trebuie să mi-l petrec cu o droaie de psihopați.

Jem aranjase să se întâlnească în seara aceea cu niște prieteni la barul Falcon de pe St. John's Hill ca să sărbătorească ziua cuiva și se dusesse acasă după slujbă să se schimbe.

Ralph era acolo. Nici nu mai ieșise din casă de când se întorsese de la spital, cu două săptămâni în urmă. Încă îl mai durea pe ici, pe colo, mai ales în jurul coastelor, și îl durea ca naiba când încerca să râdă, dar doctorul era mulțumit de progresele pe care le făcea – era tânăr, puternic și se vindeca repede.

Jem se așeză lângă el pe canapea cu o doză de bere în mână. Ralph o privi cu un zâmbet ciudat pe față.

— Ce e? întrebă Jem. Ralph zâmbea în continuare.

— N-ai să ghicești în veci.

— Am făcu t-o!
— Ce-ai făcut.⁷
— Am fost băiat bun. Acum îmi fac ordine în viață, rânji el.

— Adică? Ce vrei să spui?

— Adică am terminat-o cu Claudia, zise el mândru.

— Ce? Cum adică ai terminat-o cu Claudia? strigă ea.

— Păi, ce crezi că înseamnă? Adică am părăsit-o pe Claudia, simplu ca bună ziua.

— Doamne sfinte! Nu cred așa ceva. Adică, te-ai văzut cu Claudia – Claudia cea cu picioare lungi, Claudia cu față de înger, Claudia care țe lasă să faci sex cu ea te-ai văzut cu ea și i-ai zis: „îmi pare rău, s-a terminat.

Nu cred că ar trebui să mai fim împreună.” Chiar așa, din senin?

— Da, chiar așa, răspunse el cu mâinile încrucișate la piept, zâmbind indulgent.

— Adică nu i-ai zis ceva de genul: „Da, s-a terminat între noi, dar ce-ar fi să ne-o mai tragem din când în când, de dragul vremurilor de mult apuse?”

El dădu din cap că nu.

— Niciun: „Da, s-a terminat, dar nu te superi dacă mi-o trag cu prietena ta cea mai bună acum”?

El dădu din nou din cap că nu.

Ea își încolăci brațele în jurul lui și îl îmbrățișă scurt.

— Fir-ai tu să fii, Ralph! Sunt așa de mândră de tine! Și cum a suportat?

— A, tipic Claudia: „Evident, faci asta chiar înainte de nunta surorii mele, nu? Ești așa de egoist! Acum cu cine mă mai duc la nuntă? Toate surorile mele vin cu prietenii sau cu soții lor, și eu o să fiu fata bătrână cea tristă! Uf, te urâsc!” Ralph își încheie imitația fluturând din mână cu un gest feminin. Și apoi a izbucnit în plâns. Nu mi-o imaginam, sincer să fiu, pe biata Claudia plângând. A încercat să se

ascundă, să pară cât mai puțin afectată, dar cred că s-a supărat destul de tare.

— Și ce faci mai departe? Cum o să-ți mai înfrânezi pornirile sexuale? Cu ce-o să-ți mai ocupi serile de vineri? Cine va fi următoarea ta prietenă? Întrebă Jem.

— Ce te face să crezi că trebuie neapărat să trec la următoarea prietenă? Nu, cred că am să iau o pauză, să-mi găsesc niște timp pentru mine însumi, spuse Ralph pe un ton afectat, de psihanalist american. N-am mai fost holtei de foarte mult timp... de când aveam... dintotdeauna. N-am stat niciodată fără prietenă. Cred că mi-ar face bine. Și cred că rezist fără sex o vreme, oricum o perioadă scurtă. Am sursele mele la care pot apela dacă nu mai pot și nu mai pot, am o mică agendă neagră cu adrese utile!

— Bine, zise Jem gata să se ridice în picioare, tot e un început, un pas înainte. Bravo! Acum trebuie doar să-ți mai găsești pe cineva de care să te îndrăgostești.

Pentru o clipă, îi cuprinse o stare ciudată pe amândoi și, în secunda aceea rămaseră complet nemișcați, înmărmuriți. Ralph simți tensiunea fugară din aer cu o oarecare satisfacție. Își dăduse seama că Jem credea că era un pic cam penibil să aibă o relație cu o fată numai și numai pentru sex, așa că își puse un nou plan în acțiune: Operațiunea Matur și Disponibil. Decizia de a-i da papucii Claudiei nu fusese într-un totu rațională și prevăzătoare. În ultima vreme îi fusese tare greu să-și petreacă timp cu Claudia, își dorea mereu să semene mai tare cu Jem, tot ce făcea și spunea îl enerva înfiorător, genul ăla de feminitate sufocantă și de „logică” feminină irațională.

Dar, în mare, încheiase relația cu Claudia pentru că lui Jem i se părea că ar fi un om mai de ispravă dacă făcea asta și pentru își dorea mai mult decât orice ca Jem să-l respecte. Stătuse foarte mult timp pe gânduri de la accident încoace și își dădea seama că n-avea rost să sufere

neconsolat după Jem, să încerce s-o impresioneze cu florile pe care le alegea sau cu cea mai bună rețetă picantă din zonă. Jem avea deja douăzeci și șapte de ani, vârsta când o femeie, în mod conștient sau nu, începe să caute altfel de calități la un bărbat, o vârstă la care deja nu-ți mai ajunge doar charisma ca s-o cucerești, vârsta la care un cont gras în bancă, un viitor solid și o fire pragmatică devin la fel de atrăgătoare ca o tunsoare ultimul răcnet, ca un simț al umorului foarte dezvoltat și ca înfățișarea romantică a unui artist ratat.

Și mai exista un motiv pentru care îl alesese pe Smith, și n-o învinuia pentru asta: cochetase și el mereu cu ideea că o femeie bogată l-ar putea susține financiar și înțelegea perfect de ce pe Jem nu ar deranja-o să fie cu un bărbat care ar fi putut să plătească ipoteca la casă, să cumpere haine de firmă pentru copil în caz de concediu de maternitate, un bărbat pe care ți l-ai putea închipui făcând o impresie bună la ședințele cu părinții, un bărbat pe care nu l-ar deranja să monteze niște rafturi și care ar avea asigurare la mașină etc. Deci, n-avea rost să se enerveze și să-l pizmuiască pe Smith pentru norocul lui cu carul. Trebuia doar să mai crească miza competiției. În mod sigur o tipă ar prefera să fie cu un artist de succes decât cu un bancher de succes.

Reușise să ia legătura cu „mentorul” lui, Philippe, care fusese extrem de bucuros să audă de el după atâtea luni. Vorbiseră despre viitor, despre piața de artă, despre artiștii cei mai de succes, despre starea lui de spirit, și Ralph plecase de la întâlnire simțind că cineva avea nevoie de el, nerăbdător să-și scoată ghipsul de la încheietura mâinii ca să poată picta din nou. Pe urmă făcuse un drum fără peripeții la atelierul lui, unde zăbovi un pic pentru a curăța pânzele de păianjen și răhățelei de șoarece, aruncând tot felul de pensule și tuburi de vopsele uscate, încercând să se

obișnuiască din nou cu maghernița împruțită unde era mereu curent.

Dar mai puțin înseamnă mai mult, hotărî el și nu se mai dădu la Jem în cele două săptămâni de după accident; își petrecea mai mult timp cu prietenii, chiar și atunci când știa că Jem era singură în apartament, se prefăcea că uită complet de ghivecele cu ardei, nu se mai chinuia să cumpere mereu flori și să-i facă complimente. Și cu cât se ferea mai mult de ea, cu atât făcea ea mai repede primul pas, observă el bucuros. O parte din treburile astea aveau legătură cu faptul că se simțea vinovată, își dădea seama prea bine. Încă se mai simțea vinovată pentru accidentul lui de bicicletă și avea grijă de el ca o cloșcă, asigurându-se întotdeauna că Ralph se simțea cât mai comod, aducându-i lucruri din bucătărie, gătind pentru el. Dar îi era dor de prietenia pe care o avuseseră înainte, era evident – îi povestea despre plante, îl ținea la curent cu creșterea lor, ca o mamă tristă către un tată absent, care simte nevoia să-i aducă acestuia aminte de bunăstarea copiilor lui. Preluase sarcina lui de a cumpăra flori și aducea mereu acasă ardei iuți de forme și culori ciudate, pe care îi găsea în piețe și în supermarketuri asiatice.

După ce Ralph află că lui Jem îi păsa, îi păsa cu adevărat, puse în aplicare planul doi din Operațiunea Matur și Disponibil: încheie relația cu Claudia. Iar acum se ivise și șansa asta incredibilă, Smith pleca un weekend întreg, două zile în cap. Și nu știa ce se va întâmpla mai departe, dar în mod sigur avea să facă ceva. Sigur, sigur. Simțea asta în aer.

Și Jem simțea ceva în aer. Din ziua cu accidentul nu mai avusese niciun moment de tihnă. Își petrecuse ultimele două săptămâni luptându-se cu sentimente pe care nu le mai avusese niciodată. Întotdeauna se îndrăgostea într-o relație, era o monogamă de profesie, cum se spunea în ziua

de azi, doi ani cu cineva, un an cu altcineva, mereu cu tipi cumsecade și cu despărțiri amiabile.

În ciuda faptului că, dintr-un motiv sau altul, Jem era întotdeauna cea care le frângea inima bărbaților, aceasta nu se întâmpla pentru că era crudă sau nedreaptă, sau pentru că avea ceva cu bărbații. Nu dorea să-i rănească, dar era nevoie din când în când. Nu înșelase pe nimeni niciodată și, în ceea ce-o privea, nimeni n-o înșelase. Nu avusese niciodată o relație „proastă”, doar relații care nu mergeau pentru că bărbații îi cereau mai mult decât putea ea să dea. Nici nu era una dintre fetele care să atragă mereu bărbații de soi rău, cei care nu puteau avea relații de lungă durată sau care „iubeau prea mult”. Nu avusese nicio aventură pasională, nu arsesese niciodată de poftă de neostoit. Nu simțise niciodată dorințe de nestăvilit. Iubise sau ținuse la cei cu care avusese relații, și ei o iubiseră la rândul lor. Toate relațiile ei fuseseră experiențe din care învățase foarte mult, pregătindu-se în tot acest timp să-l întâlnească pe alesul inimii ei. Și acum, când credea că găsisese bărbatul potrivit și era. Fericită, și putea vedea un viitor luminos alături de Smith, se simțea dintr-odată atrasă în chip îngrozitor de altcineva. Atrasă de Ralph. Era complet ridicol. Nu așa proceda ea.

Jem nu era proastă, citea oamenii foarte bine, întotdeauna avusese darul ăsta, și era destul de evident că și Ralph era atras de ea. Era chiar măgulitor să vezi cât de bucuros era când îl felicita pentru florile alese, pe care le cumpăra din oraș în fiecare săptămână, cum îi făcea mereu complimente legate de hainele pe care le purta și era bucuros, pur și simplu, să stea în casă cu ea când Smith era plecat și să discute despre lucruri care deveniseră „ale lor”, cum ar fi ardeii iuți, muzica sau rețetele.

Ignorase semnele la început, i se păruse că avea legătură cu vanitatea ei. De ce-ar face Ralph una ca asta? Lui îi

plăceau blondele slabe, cu picioare interminabile și cu un cont gras în bancă. De ce-ar fi interesat de ea? Nu i se năzărea, asta era clar, nu se flata singură. Dar apoi avuseseră parte de dimineața aceea ciudată, dimineața cu accidentul, când se trezise că se purtase complet nepotrivit după standardele ei. Știa că se simțea tachinat de scurtimea tricoului ei și era conștientă că nu purta chiloți; în adâncul sufletului își dădea seama că el o rugase să ia lucruri din dulapul de sus cu un scop, ca să se poată zgâi la fundul ei. Fusesse tare bucuroasă să îi facă pe plac, o excitase excitarea lui.

Și nici nu-și dăduse bine seama de toate astea în clipa respectivă. Oamenii chiar nu-și dau seama niciodată cu adevărat. Jem își închipuia că foarte puțini oameni erau atât de calculați pe cât îi credeau alții atunci când făceau vreo greșală. Lucrurile se întâmplau câteodată de la sine, și abia când priveai în urmă îți descopereai punctele slabe, momentul în care ai luat o decizie greșită sau te-ai purtat aiurea. Faptul că Ralph era atras de ea o făcuse să se simtă foarte bine, nu putea ignora asta. Îi era rușine că simțise un fior de bucurie la gândul că-și va petrece un weekend singură cu el. Dar weekendul ăsta nu avea să se întâmple nimic între ei, absolut nimic, de nicio culoare, formă sau greutate, nici acum, nici altă dată. Nimic. Nici vorbă. Niciodată.

Vestea lui din seara aceea despre Claudia dăduse frâu liber unor sentimente cu totul și cu totul nepotrivite. Era liber, era la dispoziția ei. Jem nici nu-și dădea seama de ce era important pentru ea un astfel de lucru, dar inima îi sălta de bucurie când află vestea. Era fericită pentru că, în cele două luni și jumătate de când se mutase pe Almanac Road, Ralph îi devenise foarte drag și voia ca el să fie fericit, nu să stea mereu sub papucul unei femei de coșmar, mereu nemulțumită și înțepată; era bucuroasă doar pentru că

părea să își controleze viața mai bine. Dar o parte din ea era bucuroasă doar pentru că devenise disponibil, pentru că nu mai era cu nimeni. Și apoi îi dăduse replica aia despre cum trebuia să-și găsească pe cineva de care să se îndrăgostească, și o cuprinse o senzație ciudată, simțindu-se pentru o clipă stângace și jenată. Proastă, adică. De fapt, ea nu era îndrăgostită de el, visa doar cu ochii deschiși; era îndrăgostită de Smith, și cu asta, basta. Era flatată de Ralph, ținea la el, îi păsa de el. Dar nu era îndrăgostită de el. Și nici el nu era îndrăgostit de ea.

— Ce faci în seara asta? îl întrebase ca din senin. Prima ta seară de om liber, adăugă și se ridică repede în picioare, pentru a alunga starea ciudată care o cuprinsese.

— Nimic special. Mă gândeam să stau acasă și să schițez ceva dacă tot nu mă mai doare încheietura.

Jem îi privi încheietura bandajată și izbucni în râs.

— De ce râzi?! întrebă Ralph, râzând și el.

— Mi-a trecut ceva prin cap.

— Ce? întrebă Ralph zâmbind larg.

— Mi-am zis că ți-ai ales un moment tare prost să te desparți de Claudia. Fără sex și acum și fără labă! O să fii cam frustrat zilele astea!

Ralph se uită la mâna lui neajutorată și pe față i se întipări o expresie de totală dezamăgire.

— La naiba, mormăi el. La asta nu m-am gândit. Dar probabil că îmi face bine, nu? Un pic de abținere, nu risipesc sămânța, nu? Bine pentru minte și suflet. Deși... la naiba! adăugă el.

Jem nu se opri din râs când văzu expresia lui Ralph.

T Se pare că te așteaptă capătul de la aspirator, nu? chicoti ea lovindu-se cu palma peste coapsă.

Ralph se schimonosi.

— Vino cu noi în seara asta, Ralph, mergem la Falcon. Hai, o să-ți mai iei gândul de la soarta ta!

— Care „noi”?

— A, doar niște prietene de-ale mele. E ziua de naștere a lui Becky, cred că o să fim un grup destul de mare.

Ralph cântări motivele pro și contra: seară petrecută singur în casă sau o seară în oraș cu Jem.

— OK. La ce oră trebuie să fim acolo?

Ralph răsuci un joint pentru drum cu niște iarbă de care făcuse rost de la o cunoștință a unei cunoștințe.

— Nu știu cum e iarbă asta, zise el scoțând-o din pungă cu vârful degetelor și frecând-o un pic, dar a fost tare scumpă și miroase extraordinar.

— Pare hașis. Să nu pui mult, zise Jem.

— Neah, zise Ralph zâmbind răutăcios și îndesând de zor iarbă în foița Rislas, cu entuziasmul unui bărbat care are o punguță nouă de iarbă.

Luară cu ei jointul și o doză de bere, se înfocă în cât mai multe haine și porniră pe St. John's Road printr-un frig de crăpau pietrele, fumând din mers. Pe la jumătatea străzii își dădură seama că erau complet luați.

— La naiba. Sunt varză, observă Jem.

— Și eu. Sunt complet luat de val, încuviință Ralph.

— Ți-am zis eu să nu pui mult!

St. John's Road era pustie și țișătoare; magazine mari cu becuțe în vitrine și afișe care anunțau lichidări de stoc, câte un grup de petrecăreți care treceau pe lângă ei beți mângă, împleticindu-se. Era ultimul weekend înainte de Crăciun.

Se îndreptară către semafor amuzându-se de starea lor, dând berea pe gât și căutând un coș pentru doza goală. Strada St. John's Hill era ceva mai aglomerată, navetiștii înfrigurați ieșeau de la stația de metrou Clapham Junction cu casete de la Blockbuster Video strânse bine în mâini, sperând să nu fi ajuns prea târziu la Marks and Spencer. Trecură strada și deschiseră ușa de la Falcon, unde fură

întâmpinați de un val de căldură, de Oasis și de zgomotul vesel al unor voci de bărbați care discutau însuflețit, străpuns din când în când de râsete ascuțite de femei. Pubul uriaș în formă de U, doldora de tot soiul de decorații și de mobile victoriene, era plin ochi și trebuiră să se lupte cu mulțimea până să ajungă la bar.

— Fac eu cinste. Ce-ți iau? zise Jem.

Stătea pe bara pentru picioare ca să fie un pic mai înaltă și se aplecă peste bar. Ani și ani de experiență o învățaseră că singurul fel în care puteai fi servit la un bar aglomerat plin de bărbați înalți era să-i zâmbești barmaniței care servea pe altcineva – barmanițele mereu serveau fetele mai întâi.

— Două halbe de Lowenbräu, te rog, strigă ea când îi veni rândul.

Își luară băuturile, și Ralph o urmă pe Jem care se chinuia să se strecoare cu trupul său firav prin mulțimea de oameni veniți de la muncă în costume și fuste, prin cercurile de prieteni îmbrăcați în hanorace și blugi, căutându-i din ochi pe cunoscuți.

Până la urmă, văzură un semn de recunoaștere, o mână ridicată în semn de salut, apoi prezentările, o mare de fețe străine și un șir de nume instantaneu uitate, ecoul întrebărilor de genul: „Și Smith unde-i?”, privirile batjocoritoare, mâinile strânse cu căldură, separarea grupului și întoarcerea la conversațiile individuale purtate înainte de venirea lor.

— Jem mi-a zis că ești artist.

„Vai, Doamne!” Ralph se întoarse către cel care născocise această replică înfiorătoare de început de conversație, un tânăr cam deșirat, cu o față plăcută, îmbrăcat într-un tricou cu *Reservoir Dogs*¹⁰, care bea un soi de bitter tulbure ce

---

¹⁰ Titlul unui film regizat de Quentin Tarantino (n.red.).

părea să conțină mormoloci înăuntru.

— Păi, da, cam... învechit, aş putea spune, dar fac şi eu ce pot. Reuşi să rânjească un pic şi privi în jos către pahar înainte de a lua o înghiţitură mare.

— De fapt, şi eu sunt un soi de artist, răspunse Reservoir Dogs fără să pară afectat de indiferenţa lui Ralph. Sunt designer grafic; Jem mi-a zis că şi tu faci din astea pe Macul tău. Zâmbea şi parcă dădea din coadă de entuziasm, iar Ralph putea ghici ce va urma: „Ştii, Macurile chiar au evoluat pe piaţă în ultima vreme...”

Şi atunci i se înmuieră picioarele. Ralph simţea cum se stinge în interior, îi plăceau tare mult calculatoarele, dar detesta să vorbească despre ele. Şi era varză. Varză rău. Şi de-abia putea să-l urmărească pe Reservoir Dogs ăsta care tot sporovăia, darămite să se mai şi gândească la un răspuns care să nu-l facă să pară aterizat aici dintr-o maşină a timpului din anul 3 000 î.Hr. Totul era tare, muzica era dată aşa de tare, încât trebuia mereu să-l roage pe Reservoir Dogs să repete ce avea de zis şi apoi să se mire de ce se mai chinuise. Îşi pierduse cu desăvârşire capacitatea de-a se uita în ochii cuiva. Din când în când *mai arunca o privi* re fugară către Jem, şi ea se uita la el din mijlocul conversaţiei ei cu o fată urâtă cu sâni generoşi şi îşi dădea seama că şi ea se simţea aiurea. Zâmbea şi chicotea, dacă glasul lui Reservoir Dogs părea să sugereze că asta ar trebui să facă, dădea din cap că da, era de acord, zicea mereu: „Da, aşa e”, dar habar n-avea *despre ce vorbea omul ăsta şi nici* nu-i păsa. Trebuia să scape de-aici cât mai repede, era un coşmar. *Îşi* termină berea; o cumpărase de cel mult zece minute.

— Vrei ceva de băut? întrebă el arătând cu mâna liberă spre paharul lui gol, în cazul în care vocea i-ar fi fost înăbuşită de muzică şi de atmosferă.

— Da, mersi. O halbă de Parson's Codpiece, te rog.

Ralph se îndreaptă recunoscător către bar. Ce idee proastă! Oare de ce pusese așa de multă iarbă în joint? Era o epavă paranoică agitată și convulsivă. Culorile, mișcarea și zgomotul erau electrizante în pubul care vibra de aglomerație. Se simțea de parcă era într-un carusel în mișcare din parcul de distracții și toată lumea îl privea acuzator. Voia să plece acasă.

— Ce mai faci?

Se întoarse. „Mulțumescu-ți ție, Doamne!” Era Jem.

— Sunt varză, nu mă descurc. Cine e tipul ăla? E așa de ciudat.

— Cine? Gordy? Nu e ciudat, e chiar simpatic, doar tu ești în transă.

— Tu ce faci?

— A, și eu sunt varză. Tot încerc să vorbesc cu Becky, dar habar n-am ce zice și nu-mi pot lua deloc ochii de la țâțele ei.

— Nici nu mă mir – mai bine decât să te uiți la fața ei!

Jem îl înghionti prefăcându-se indignată, apoi izbucni în râs.

— Ascultă, Jem, te superi dacă mă duc acasă după toate berile astea? În seara asta chiar nu pot face față atâtor oameni noi.

— În seara asta nu pot să stau nici cu prietenii mei apropiați. Vin cu tine.

Își luară băuturile croindu-și drum prin mulțime. Gordy îl bătu pe Ralph prietenește pe spate.

— Mersi, prietene, frumos din partea ta.

Apoi pur tară câteva conversații ciudate și fragmentare cu câțiva oameni cu fețe prea expresive și voci prea gălăgioase, încercară să se concentreze foarte tare ca să înțeleagă ce li se zicea, pierdeau firul și erau foarte îngrijorați că li se citea pe frunte COMPLET DUȘI din cauza fețelor lor inexpressive și a privirii pierdute. Își terminară berile, se scuzară și se

fm buiziră înapoi în mulțime, *Mega, Mega White* TTing...¹¹ nori de fum, fețe, spinări, voci, strigăte: „Pardon, pardon, mă scuzați”. *Lager Lager Lager...* și tot așa până ajunseră la ușă, o deschiseră și, în ultimele acorduri ale melodiei de la Underworld, ieșiră în tăcerea sublimă, răcoroasă și goală a străzii.

— Aaaaaaaa! expirară în același timp, ușurați.

— Ce coșmar! exclamă Ralph.

— La naiba! OK, am nevoie să merg undeva unde este foarte liniște și foarte mult calm, unde nu trebuie să vorbesc cu nimeni pe care nu-l cunosc, zise Jem aranjându-și gulerul de blană și punându-și mânușile.

— Mergem acasă? întrebă Ralph suflându-și vălătuci de abur cald peste mâini.

— Nu, hai să folosim starea asta spre binele nostru. Să ne prefacem că suntem turiști nemți și să mergem prin toate locurile alea pe unde nu călcăm de obicei nici morți. Hai! Uite! Autobuzul 19, e un semn, hai repede! îl luă de mână și fugiră spre stația de autobuz de pe Falcon Road. Săriră pe platformă exact când autobuzul pleca din stație.

Capitolul 20

Începură turul din Piccadilly Circus și pentru prima oară în viața lor se așezară ca turiștii sub statuia lui

Cupidon. Un duo de toboșari africani ofereau o coloană sonoră destul de potrivită în timp ce stăteau și priveau luminile din Piccadilly dintr-un punct de observație mai bun

---

¹¹ Versuri dintr-o melodie celebră de pe coloana sonoră a filmului *Traffic*. Melodia vorbește despre percepția sub influența drogurilor, (n.tr.).

decât în zonele populate. Se plimbară uimiți ca niște zombi prin jurul pieței Trocadero, care sclișea în lumina puternică, holbându-se la șirul ciudat de magazine. Intrară în cinematograful în 5D Emaginator și țipară până răgușiră pe măsură ce se scufundau în gropi fără fund și se pierdeau prin colțuri întunecate la milioane de kilometri pe oră. Apoi se plimbară pe Gerrard Street, pe care Jem trecea în fiecare zi, dar care acum îi părea un platou de filmare animat de figuranți ciudați și minunați. Londra prinsese viață, mirosea a Crăciun. Peste tot pe unde treceau se minunau la culme. Ce oraș fascinant, ce magazin interesant, ia uite la omul ăla, ia uite restaurantul ăla, tăieței de-acolo par buni. Lumea era plină. De culoare, de mișcare, de sunete, de muzică și de cei mai interesanți oameni.

Intrară în supermarketul chinezesc și se plimbară la nesfârșit de-a lungul rafturilor, mirându-se zgomotos la vederea unor pachete pline de Dumnezeu-știe-ce. Măcelarul din Manchester, prieten cu Jem, era și el acolo.

— Bună, Jem, zise el.

— A, bună, Petei îi răspunse ea. Dar tu nu-ți iei niciodată liber?

— Nuuu, îmi place la nebunie aici! Nu mă mai satur să ating carnea macră și să mă joc cu măruntaiele.

Tocmai termina treaba, magazinul era pe cale să se închidă, iar el locuia la o aruncătură de băț. Îi invită la el în apartament la o bere și la o țigară. Seara asta devenea din ce în ce mai bizară.

Locuia într-un apartament de deasupra băncii Hong Kong. Aparținea șefului lui, directorul supermarketului, și, după cum vorbea despre el, probabil că deținea aproape tot Cartierul Chinatown. Pete nu putea fi iscodit să vorbească despre Triadă, mafia chinezească, dar Jem și Ralph ajunseră la propriile lor concluzii. Nu era cel mai bine mobilat apartament, zugrăvit într-o nuanță de galben ca

părul de cămilă, foarte lucioasă, iar podeaua era acoperită de covoare miștoase ocru cu dungi, și mobila din sufrageria cu tavan înalt era în mod vădit scumpă, dar lipsită de gust.

Îl urmară pe Pete pe un hol cavernos cu tapet bej urât, cu model de bambus și luminat de niște aplici în formă de lumânări. Deschise o ușă glisantă albă de la capătul holului.

— Aici e budoarul meu! îi anunță el mândru.

Ralph și Jem izbucniră în hohote de râs. Camera era uriașă, avea trei ferestre cu obloane care încadrau frumos luminile stradale de pe Gerrard Street, iar culorile se schimbau neîncetat, reflectate în pereții și tavanul cu oglinzi. Dar patul îi făcuse să izbucnească, de fapt, în râs. Avea cam trei metri pătrați și o panoplie uriașă boltită care semăna cu panourile de control de pe nava stelară Enterprise din Star Trek, cu luminițe peste tot și cu o serie de manete și de butoane.

— La naiba, ai permis pentru chestia asta? întrebă Ralph complet amuzat.

— E mișto rău, nu? Aveți chef de-o tură? întrebă Pete râzând.

Ralph și Jem se uitară unul la altul. Dintr-odată își dădură amândoi seama că se aflau în apartamentul unui măcelar ciudat, vineri noaptea târziu, și că el se dezbrăca invitându-i în patul lui probabil pervers.

Pete își dădu seama de stânjeneala lor.

— Nu e al meu, să știți. E al șefului meu. E Palatul Cormoranului, unde își aduce păsărelele. Fiți serioși! Sunt întreg la cap, jur. E foarte distractiv, zise el zâmbind.

Se trânti în pat, iar acesta gălgâi precum stomacul unei grășane.

— E un pat cu apă! strigă veselă Jem. Întotdeauna mi-am dorit și eu unul!

— Păi, acum ai ocazia – scoate-ți pantofii!

Își aruncă pantofii cât colo, se așeză lângă el în pat și începu să sară și să țopăie ușor.

— Hai, Ralph, vino și tu! Chiar e distractiv! Urcă, îl strigă ea.

Ralph încă nu era sigur dacă voia să facă asta. Se simțea un pic mai treaz decât mai devreme, dar încă mai era timid, tracasat chiar. Poate că în dulapurile cu oglinzi de pe pereți era ascunsă o gașcă de fetiști nebuni. Poate că Pete aducea mereu străini inocenți la el acasă C2 să aibă prietenii lui cu cine să se distreze. Poate făceau parte din Triadă. Poate așa era înțelegerea pe care o avea cu șeful lui ca să poată locui în apartament. Se uită prin cameră după aparate video, cătușe, lanțuri, bucăți de sfoară și niscaiva instrumente de tortură. Nu reuși să vadă decât o mie și una de reflecții ale lui cu Jem, măcelarul și un caleidoscop de lumini colorate. Era de-a dreptul speriat.

— Aăă, nu. Sunt bine, mersi, mormăi el și își băgă mâinile adânc în buzunare, mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Treaba ta, zise măcelarul.

— Și ce fac toate butoanele astea? îl întrebă Jem.

El zâmbi și învârti de o manetă. Patul începu să vibreze. Învârti alta, patul începu să se undu iască precum o dansatoare din buric. Apoi apăsă pe un comutator și luminile începură să clipească și se auzea muzică din pat. O tăviță din aur cu țigări ieși din consola luminoasă; tăvița avea aprinzător și scrumieră încorporate. Apoi deschise alt sertar, unde se aflau câteva sticlute de gin și două pahare.

— Dar asta e cea mai mișto, zise Pete jucându-se cu un joystick.

Cu un zumzet hidraulic, patul se ridică un pic de la sol și se întoarse cu 180 de grade până ajunse cu capul în cealaltă parte.

— Vai! exclamă Jem râzând.

— Nu-i așa că-i mișto? Și aici e compartimentul meu secret, o aprobă Pete.

Altă ușiță se deschise și dădu la iveală o cutiuță. O scoase de-acolo, o deschise și i-o pasă lui Jem. Era plină de foițe Rislas, cartoane și o cărămidă mare de iarbă neagră.

— Poftim! Eu mă duc să mă spăl și să mă rad repejor – ies în oraș un pic mai târziu. Simțiți-vă ca acasă în pat, măA întorc într-o clipă.

Închise ușa în urma lui și Jem se uită la capul patului unde Ralph stătea împietrit, exact în același loc.

— Ești bine? îl întrebă ea.

— Nu, sunt speriat de-a binelea. Ce naiba căutăm aici? E chiar periculos, să știi. Ar putea fi oricine pe aici. Se plimbă prin cameră și începuseră să deschidă și să închidă ușile cu oglinzi.

— Ce naiba faci, Ralph? îl întrebă Jem și se ridică de pe pat venind înspre el.

— Verificam doar, atâta tot, zise el un pic rușinat de comportamentul său paranoic.

Jem își încrucișă brațele peste piept și îl privi, zâmbindu-i cu drag.

— Ce? De ce zâmbesti? întrebă el țăfnos.

— La tine zâmbesc.

— De ce?

— Pentru că ești așa dulce.

— Ei, lasă!

Dar un zâmbet vag i se înfiripa în colțul buzelor.

— Vino încoa'! zise ea cu brațele larg deschise.

Inima lui Ralph sări din loc. Voia să-l îmbrățișeze! Se îndreptă timid spre ea, cu zâmbetul aproape fluturându-i pe buze. Era așa mică, în picioarele goale. Părul îi cădea pe umeri. Radiohead cânta Creep pe fundal. Luminile de la capul patului sclipeau în ritmul muzicii. Camera era întunecată, dar vie, plină de lumină și culoare. Părea să se

învârtă cu ei. N-avea să uite niciodată clipa asta.

Îi cuprinsese gâtul lui Jem cu brațele. Voia să-i spună ceva, dar fără să scoată vreun cuvânt. Ea îl apucă pe după talie. Se strânseră puternic în brațe. Ea se ridică pe vârfuri și își lăsă capul să cadă pe pieptul lui. Era cea mai mișto îmbrățișare din viața lui. Momentul era magic, fermecat. Ea mirosea a fericire. Ținea în brațe fericirea însăși. Dacă, dacă ar fi fost și liberă, liberă să ridice capul, să-i dea și gura ei coaptă și roșie.

— Ralph...?

— Da?

— Îți mai aduci aminte dimineața aia, dimineața cu accidentul?

— Da, da.

— Când eram în bucătărie și voiam să-ți spun ceva?

Se despărțiră din îmbrățișare, ținându-se de mână.

— Da. Știa el prea bine că n-avea să treacă mult timp până să-și amintească de discuția lor neterminată.

— Da, păi, voiam să-ți spun că...

— Da...

— Voiam să-ți spun că mi se pare că ești deosebit...

„Al naibii de deosebit!”

— Și că... mă bucur tare, tare mult că te-am cunoscut și că... adică fata care se va îndrăgosti de tine va fi tare norocoasă. Mă simt tare bine cu tine și simt că suntem apropiați – foarte apropiați, și sper că și tu simți asta.

Ralph zâmbi și o strânse prietenos de mână.

— Doamne, da, sigur că da. Pe bune, jur... Eu...

„Oare venise clipa cea mare? Oare ar trebui să-i mărturisească adevărul, să-i spună că era îndrăgostit lulea de ea?”

— Eu...

— Ce e? Zi odată! Îl încurajă Jem.

Respiră adânc.

— Nimic, nimic. Și eu mă bucur că te-am cunoscut, doar atât... Și mie mi se pare că ești o persoană deosebită. Smith e un băiat tare norocos, spuse el râzând emoționat. „Nu, chiar nu venise momentul potrivit. Nu încă.”

Jem îl pupă pe obraz și mai țopăi un pic prin pat.

— Hai! Vino! Nu te fâstâci atât! Parcă suntem într-un tablou suprealist în clipa asta. Nu rata ocazia!

El zâmbi și, până la urmă, se lăsă purtat de spiritul acelei nopți, se dezlegă la șireturi și se așează în pat lângă ea.

— Să știi că e numai vina ta dacă ne violează și ne taie în bucăți un batalion întreg de triazi supărați, înarmați cu iatagane și dildo-uri de oțel, da?

Jem își rulă un joint, se așează pe patul care tremura ușor și privi pe geam către Chinatown, simțindu-se ca și cum s-ar fi aflat pe puntea unui iaht alb uriaș, ancorat chiar în mijlocul cartierului Soho. Pete se întoarse în cameră cu câteva beri, și ei îi pasară jointul.

— Ce ciudat ar fi să locuiesc aici. Ar fi o poveste bună pentru viitorii mei nepoți, zise Jem deschizându-și berea.

— Chiar că. Dar locuitul aici are și dezavantaje. Trebuie s-o zbughesc cât ai zice pește dacă proprietarul vrea să-și aducă în vizită vreo curvă. După toată distracția, mai trebuie să schimb și așternuturile. Și dacă-mi bag picioarele în ea de slujbă, se duce și apartamentul, zise el. Dar ai dreptate, chiar este o experiență. Se duse către unul dintre dulapuri și se întoarse cu brațele încărcate cu aumerășe.

El priveau în timp ce își trăgea pe el o pereche de pantaloni relați, o cămașă de mătase liliachie cu model, guler enorm și manșete uriașe duble cu volane, o cravată groasă de satin portocaliu și o jachetă trei sferturi cu două rânduri de nasturi, neagră, cu niște revere complet ridicole.

— Deci, cum vi se pare? Arăt trăsnet sau nu? îi întrebă el făcând o piruetă.

— Incredibil, exclamă Jem năucită de metamorfoza lui.

Arăta minunat. Ca un star pop.

— Arăți minunat. Exact ca un star pop, îi zise ea.

— Mersi. Toate astea de pe mine sunt vintage, adică piese de colecție. Le cumpăr de la un butic din piața Greenwich, zise el închizându-și niște butoni uriași incrustați cu diamante la manșete. Ia, ziceți, n-aveți chef de dans? Mă duc la Nemesis în seara asta, chiar după colț. E un loc simpatic, nu e deloc de fițe, adăugă el observând expresia de nedumerire de pe fețele lor.

Ralph și Jem se uitară unul la altul. Își dădură seama că niciunul dintre ei n-avea chef de așa ceva și dădură din cap că nu.

— Nu, mersi, Pete. Nu suntem echipați cum trebuie, nu? zise Jem privindu-l pe Ralph.

— Mersi, oricum, prietene, zise Ralph, care se convinsese până la urmă că Pete n-avea să-i supună unui măcel grotesc, la care chiar și cei mai experimentați detectivi din Soho s-ar fi crucit, înverzit și ar fi vomitat în pumni de oroare. Adică criminalii psihopați n-ar fi purtat în veci butoni de diamant și cămăși de mătase liliachii.

Pete se așeză în fața oglinzii, își mai aranjă favoriții și părul și își îndreptă manșetele. Se oferi să-i lase să doarmă în apartamentul lui toată noaptea pentru că oricum n-avea de gând să se întoarcă până dimineața târziu. Când îl refuzară, insistă să-și mai ia un joint și câteva beri pentru drum.

— Oricând, oricând aveți chef sau sunteți prin zonă treceți pe la mine pe la supermarket sau pe la apartament și poate ieșim la o bere data viitoare, le spuse el.

— Tu aduci des necunoscuți la tine acasă? întrebă Ralph.
Pete chicoti.

— Sigur, prietene. Viața n-are niciun farmec dacă n-ai încredere în oameni, nu-i așa? N-ai parte de nicio experiență interesantă. Eu lucrez din greu, mă distrez la greu și dac-o fi

să mor, mâine măcar știu că o să am parte de un sfârșit mai mișto decât al lui taică-meu. Detestă orice schimbare, se plânge de fiecare dată când se schimbă ordinea de pe rafturi la Tesco sau dacă emisiunea *Countdown* începe cu cinci minute mai târziu. N-a călcat niciodată la Londra, darămite să mai și iasă din țară. Eu văd treburile așa: unii oameni au dor de ducă, nu? Vor să plece în Thailanda, în Africa și să aibă parte de aventuri grozave, să poarte haine ferfeniță, să-și care după ei tot avutul într-un rucsac uriaș. Dădu din cap că el nu-și dorea asta și se strâmbă. Eu nu. Eu am parte de toate aventurile de care am chef chiar aici. Nu trebuie decât să ai atitudinea potrivită în viața. Uite unde locuim – în cel mai mișto oraș din lume... toți oamenii de pe fața pământului sunt chiar aici. Oameni săraci lipiți care trăiesc acoperiți de rahat de câine și haine second-hand, oameni putred de bogați care conduc mașini pe care dau cât pe-o casă mare, artiști, bancheri, fotomodele, traficanți de droguri, cei mai urâți oameni din lume, cambodgieni, suedezi, nicaraguani, evrei, ghanezi, portughezi. Când treci prin Stamford Hill și te holbezi la evreii hasidici ai parte de-o aventură în toată puterea cuvântului. Americanii bogați din St. John's Wood sau South Kensington. Japonezii din Finchley Central. Arabii de pe Edgware Road. Irlandezii din Kilburn. Grecii ciprioți din Finsbury Park. Turcii din Turnpike Lane. Portughezii din Westbourne Park. Și apoi aici, în Chinatown, unde stau cei mai gălăgioși, neciopliți și prost crescuți oameni pe care i-am cunoscut în viața mea. Dar îmi place la nebunie. Sunt deschis la orice lucru peste care dau în orașul ăsta minunat.

Nouăzeci la sută dintre oamenii din orașul ăsta se învârt în cercuri restrânse și izolate. Cam cum faci tu, Jem. Te văd cel puțin de două ori pe săptămână și purtăm o discuție scurtă și mi-am dat seama că ești o fată tare de reabă, că ai ceva poftă de viață, de aventură, dar încă ești prea speriată

să mergi mai departe, nu? Ajunsesem La punctul suprem de contact londonez, iar tu te simțeai comod așa, și dacă nu ne-am fi întâlnit în seara asta, am fi ținut-o așa la nesfârșit.

Viața e prea scurtă ca să locuiești până la moarte în Beckenham, să încui ușa după tine în fiecare seară când cobori din metrou la șase și un sfert și să nu chemi niciun străin la tine niciodată. De exemplu, voi doi în seara asta, pun pariu pe ce vreți voi că niciodată nu v-a dat prin cap că veți ajunge într-un pat de trei metri uitându-vă la un măcelar care se gătește ca să iasă în oraș. Dar pun pariu și că sunteți bucuroși că v-ați distrat, nu? Apoi izbucni în râs.

Ați văzut vreodată filmul ăla *After Hours*, cu bărbatul hetero care o urmărește pe Rosanna Arquette până în centrul New Yorkului și se pomenește acolo fără bani, înconjurat de tot soiul de ciudați și de dubioși? Unii care au văzut filmul își zic: „Mamă, mamă, ce coșmar, sper ca mie să nu mi se întâmple asta niciodată”. Dar eu nu. Mi-ar plăcea să trăiesc așa zi de zi – după program. Și mă gândesc cam așa: Mergi pe stradă și treci pe lângă o cabină telefonică. Dintr-odată sună telefonul. Pe lume există două feluri de oameni – oamenii care-și ric: „Nu mă bag” și pleacă mai departe, și oamenii care sunt curioși, băgăreți și vor să răspundă. Se poate să fie o greșeală. Dar se poate și să intri în vreo întâlnire misterioasă, într-o aventură amoroasă secretă, orice. Telefonul sună pe stradă – asta poate însemna orice. Ar putea fi începutul unui film sau al unei cărți – făcu o pauză ca să sporească suspansul – îmi place la nebunie. Se uită la ceas și se lovi cu palma peste coapse. Oricum, gata cu nlosofia. Trebuie să mă mai și distrez în seara asta.

Se luară după el pe scara cea mohorâtă și ieșiră în luminile multicolore și năucitoare din Chinatown.

— Dacă nu ne mai vedem până atunci, Crăciun fericit și așa mai departe – distracție plăcută, le ură Pete tremurând

un pic în aerul înghețat din miez de noapte, O sărută pe Jem pe un obraz. Se aplecă către Ralph când dădură mâna și-i șopti:

— Ai o baftă fantastică, băiete, fantastică!

Ralph aproape îl corectă și îi zise:

— Ah, nu, nu e iubita mea, dar se opri. Chiar voia ca Pete să-și închipuie că e un băiat norocos, că avea și el ceva special.

Apoi plecă. Jem și Ralph stăteau pe loc; nu erau siguri ce să facă mai departe, ceva care să nu pară complet dezamăgitor după experiența ciudată pe care tocmai o avuseră și după filosofia inspiratoare a lui Pete de la sfârșit,

— Doamne, zise Jem.

— Chiar așa, zise Ralph.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva? propuse Jem.

— N-ar fi rău, zise Ralph.

Pe fața lui Jem licări un zâmbet ștrengar.

— Vino, vreau să facem ceva înainte să mâncăm, ceva ce-mi doresc de multă vreme, zise ea și-l luă de mână.

Ralph ridică din umeri, zâmbi și o urmă.

Capitolul 21

Un mexican gras cu sombrero pe cap cânta la nai lângă cabinele telefonice în formă de pagode; nimeni nu se uita la el, nimănui nu-i păsa de el. Restaurantele se închideau, bărbați deșirați în salopete ponosite împingeau pe străzi coșuri de gunoi pline cu resturi. Doi travestiți beți cu eșarfe de pene la gât și machiaj strident trecură pe lângă ei sporovăind gălăgios și se făcură nevăzuți într-un bar de deasupra unei frizerii chinezești, cu draperii grele de catifea roșie la geam și cu luminițe în jurul ușii. Un cuplu din fața de la Dive Bar era pierdut într-un sărut nesfârșit.

Traversară Shaftesbury Avenue și se strecurară prin blocajul de trafic perpetuu și puzderia de oameni înfofoliți cu fulare și pălării îndesate pe cap.

— Unde mergem? o întrebă Ralph.

— Așteaptă și-ai să vezi! zise Jem rânjind.

O luară la stânga de pe Greek Street și ajunseră pe Compton Street, iar Ralph se uită pe furiș prin geamurile cu rama din oțel cromat și sticlă de la barurile de gay, privind spre o lume în care nu-și avea locul, o lume exclusivistă. Ce ciudat, își zise el în sinea lui, cuvântul „exclusivist” începuse să capete o aură de șic, la modă, privat, select, când sensul lui de bază era legat de uti loc unde nu ți-e permis să intri, de unde ești exclus. Ce cuvânt groaznic, nu-i așa?

O luară la stânga, apoi la dreapta și ajunseră pe Brewer Street.

— Am ajuns, zise Jem și se opri în fața unui magazin întunecos, cu perdele din mărgele la intrare și o vitrină aranjată la întâmplare, plină cu pachete ambalate în hârtie decolorată de soare și cu lenjerie obraznică din nailon.

Pe geamul vitrinei era un afiș pe care scria: „AVEM AFRODIZIACE”. Un manechin absolut grotesc, cu pielea decojită ca o persoană cu arsuri sinistre, purta o șapcă de piele pe cap și ținea un bici în degetele-i artritice. Dildo-uri complet inutilizabile erau înșirate unul lângă altul pe niște rafturi, ca suspectii aliniați la poliție.

— Aici? întrebă Ralph cu un ton în care se citea un pic indignarea unui băiat crescut într-o familie din clasa mijlocie. Ce să facem aici?

— Nimic, doar vedem ce se întâmplă, evident, n-am mai intrat niciodată într-un sex shop până acum.

Era entuziasmată, dar și puțin emoționată. Vino, îl îmboldi ea.

Intrară amândoi în magazin cu un aer care se voia blazat, de parcă cutreierau adesea sex-shopurile din Soho vineri

seara. O femeie care semăna cu o amazoană, cu păr negru din nailon lins pe spate, care-i ajungea până la fund, cu mai mult dermatograf în jurul ochilor decât orice femeie în toate mințile, îmbrăcată într-o rochie mini din piele foarte strâmtă (arăta de parcă ar fi trebuit să-și scoată vreo două coaste ca s-o tragă pe ea), le aruncă o otheadă de indiferență exersată, apoi se întoarse la benzile desenate vintage deschise pe teigheaua din fața ei. Pielea îi era albă ca varul, de un luciu mat, de parcă fusese pictată cu un spray cu aerosoli. Nu-i mai lipseau decât colții de vampir.

Un negru solid îmbrăcat într-un tricou și o pereche de blugi stătea liniștit la ușă cu mâinile încrucișate și picioarele depărtate. Era bodyguardul, evident. În colțul cel mai îndepărtat al magazinului, un cuplu ciudat se uita la stativile cu costume de menajeră și costume de piele sado-maso. Ea era o tipă bine, înaltă, tânără și blondă, îmbrăcată cu haine scumpe; ar fi arătat perfect pe un cal negru mare, cu o pereche de pantaloni de călărie și o plasă de păr pe cap. El era scund, bătrân și foarte chel, bine îmbrăcat; te-ar fi intimidat la o masă rotundă într-o sală de consiliu. Poate că nu era un cuplu chiar așa de nepotrivit, de fapt. Nu era prima oară când făceau asta, era clar. Nu se distrau deloc în timp ce discutau încet între ei despre diversele articole ridicole din nailon ieftin și PVC care atârnavă ca hainele unor păpuși uriașe pe umerașe de plastic ieftin – de fapt, asta era o tranzacție. Oare ce erau? Șeful și secretara, clientul și prostituata de lux, soțul și a doua soție? Poate era prietena cea mai bună a fiicei lui de la internat? Alt cuplu stătea și examina rafturile cu casete video. El era gras și neîngrijit. Și ea la fel. Nici ei nu se distrau deloc. Parcă cercetau rafturile de cărți ale bibliotecii de cartier.

În magazin era liniște, nu se auzea niciun fel de muzică, niciun televizor, doar zumzetul înfundat al stingherelii. Jem nu se așteptase la o asemenea atmosferă.

Se duse către rafturile cu casete video, iar cuplul de grași se dădu un pic mai încolo ca să-i facă loc. Ridică o carcasă de pe raft. O blondă platinată cu o față uluită, cu gura mare cât un vagin, își strângea sânii ca niște veritabile domuri, în vreme ce un bărbat fără față, fără piept și fără mâini stătea sub ea și o penetra pe la spate, iar alt bărbat care părea să aibă doar un penis de vreo 50 de cm în dotare și o chică mare de păr o împungea din față. Nici nu era de mirare că părea uluită. Jem lăasă jos carcasa. Exploră și recuzita de accesorii din piele și oțel cromat care atârnavă din tavan precum leșurile din vitrina măcelarului. Măștile, glugile, cătușele, bicele și lanțurile, obiectele cu ajutorul cărora puteai spânzura pe cineva de tavan, îl puteai lega la gură și de pat, îi puteai îngredi libertatea de mișcare, îl puteai contorsiona, biciui chiar. Iar un costum din PVC dotat din cap până în picioare cu de toate, cu o crăpătură insuficient de mare pentru gură, era cocoțat pe perete. Părea incomod, prea călduros.

Jem se duse înspre Ralph, care se uita printr-o revistă plină cu imagini fotografiate tare prost, cu femei și bărbați îmbrăcați în costume erotice incomode și prea călduroase, asemenea celor de pe perete.

— O să-mi cumpăr un vibrator, îi șopti ea făcându-și mâna pâlnie la urechea lui.

— Ce? exclamă el aproape fără glas.

Vibratoarele se aflau într-o vitrină de sticlă care-i servea drept tejghea femeii-vampir cu benzile desenate. Jem se simțea un pic stingherită privind oferta variată și încerca să pară cunoscătoare, încerca să nu se intimideze prea tare în fața expresiei de neclintit a vânzătoarei bizare. Oare să și-l cumpere pe cel negru lucios de 40 de cm sau unul mai discret, crem, numai bun de pus în geantă? Il chemă pe Ralph, care lăasă jos *Casa de corecție*, revista lunară pe care o studia, și se lăasă pe vine lângă ea în fața vitrinei.

— Tu ce părere ai?

Ralph ridică din umeri. Se simțea ca prietenul dus împotriva voinței lui într-un magazin de haine sâmbătă după-amiaza. Astea erau treburi de fete – de unde să știe ei ce era bine și ce nu? Era ciudat. Mai intrase și el prin sex shopuri, sigur că da. Cu prietenii, când era mai tânăr, așa, de chestie, ca să cumpere afrodisiace, să se holbeze la reviste porno. Dar acum era altfel, cu totul altfel. Capul îi era plin de imagini ciudate – Jem tolănită pe patul nefăcut în halatul ei din mătase chinezească cu dragon, cu chiloții în vine și genunchii depărtați, folosindu-și noul vibrator. Doamne, era minunat.

Dar nu voia să se mai gândească la ea în felul ăla; oricât de erotică și de excitantă era imaginea respectivă, n-o voia în cap. Voia să aibă în minte îmbrățișarea din camera lui Pete. Imaginea vag erotică a degetelor ei de la picioare ușor mânjite cu muștar, conturul abia ghicit al fundului ei alb și catifelat. Voia fața ei, deschisă, zâmbitoare, luminoasă și mereu veselă. Voia să-i vadă pe ei doi în viitor, râzând, făcând dragoste, ducându-și câinele la plimbare.

Se uită la chipul ei zâmbitor, la vârful nasului roz și cărn, la ochii care priveau vesel și cu drag la el, iar imaginea nedorită dispăru cu desăvârșire. Aceasta era Jem, cea frumoasă foc, minunată, genială, Jem cea angelică. Nu voia să semene cu Smith. Nu-i plăceau defel oamenii frustrați și demodați. Ea îi cerea acum să fie deschis la minte, să se lase purtat de val. Zâmbi și se întoarse către vitrină.

— Hm, nu prea cred că ar conta cât de mare e atâta timp cât vibrează – asta dacă nu vrei să-l împlânți în tine, comentă el sfătos.

— Da, adevărat. Dar nu cred că vreau unul din ăla negru sau cu vene și striatii. Sunt cam vulgare, nu? șopti Jem nehotărâtă.

— Da. Cred că ar trebui să iei unul mai ieftin. N-are rost

să cheltuiești o groază de bani, încuviință Ralph.

— Hmm... să iau și accesorii? Întrebă ea arătând spre limbile pliabile, spre trompele ca de cactus, spre degetele ciudate din plastic și biluțele de cauciuc.

— Neeaaaah, sunt doar niște prostioare, bani risipiți de pomană. Ala e foarte bun, răspunse Ralph, care se mai liniștise și putea vorbi mai ușor despre subiect pentru că nu-i mai era rușine, arătând cu degetul către un model crem fără vene, fără cască, limbă, biluțe sau mișcări pulsatile nepotrivite. Și costă doar 7,99 lire. Eu pe ăla l-aș lua.

— OK, zise Jem și se ridică în picioare, dorindu-și ca acestea să fie expuse pe rafturi ca la supermarket, ca să nu mai trebuiască să i se adreseze creaturii înfricoșătoare de origine androidă, să-i dea unul.

Respiră adânc și se chinui să fie cât mai vitează. Era la fel ca atunci când ți se făcea testul Pap. Genul neplăcut pentru pacient, dar perfect la ordinea zilei pentru cel care-l administra. Draga de Morticia le văzuse probabil pe toate – o tânără din clasa de mijloc care cumpăra un vibrator inofensiv vineri noaptea probabil că nu reprezenta mare brânză pentru ea. Oricum, fata asta părea să fi suferit o lobotomie frontală.

— Mi-l puteți arăta pe ăsta, vă rog? Întrebă ea încercând să vorbească pe un ton cât mai încrezător, dar în șoptă.

Morticia se aplecă să vadă unde arăta Jem cu degetul, așteptă ca ea să dea din cap că da, descuie vitrina de lângă ea, scoase cutia, îi arătă lui Jem conținutul, așteptă să dea din cap că da, puse cutia într-o pungă de plastic albă, luă bancnota de zece lire pe care i-o înmână Jem, îi dădu restul două lire și un penny, precuni și un bon, și se întoarse înapoi la benzile ei desenate. Întreaga tranzacție se petrecu într-o liniște mormântală.

— Mulțumesc mult, zise Jem strâmbându-se la auzul vocii ei ae fată bine-crescută de la țară, care suna nepotrivit

în magazinul tăcut.

Bodyguardul cel negru rămase neclintit ca o stană de piatră când trecură pe lângă el în drum spre ușă. Ralph ținu de perdelele din mărgeluțe ca s-o lase pe Jem să treacă și ieșiră în stradă, respirând ușurați că orașul nu se transformase cât ai zice pește într-un loc bântuit și nelocuit, că pe stradă se plimbau oameni care păreau normali, care stăteau la coadă la cluburi sau așteptau la colț taxiuri, să-i ducă acasă etc.

Se îndreptară spre Lisle Street, unde se așezară la o masă confortabilă într-un restaurant aproape gol, unde comandară un meniu bogat în glutamat de sodiu, cu vită crocantă și chilli, pui cu sos de chilli și fasole neagră și porc Kung Po cu sos de chilli. O chelneriță tânără plictisită nevoie mare păru uluită peste măsură când îi ceruseră să facă mâncarea „extra picantă”, încercând să identifice semne de combustie spontană sau de nebunie desăvârșită pe fețele lor, în vreme ce discutau despre Pete, despre sex shop și despre seara ciudată pe care o avuseseră.

— Știi, cfiestia pe care a zis-o Pete atunci, înainte să plecăm, chiar m-a pus pe gânduri. Serios, știi tu, despre aventuri, încredere în oameni și așa mai departe. Are dreptate. Eu mă cred o persoană „liberă”, zise Jem, desenând în aer ghilimelele de rigoare, și turnă *ultimele* resturi din berea ei Tsingtao în pahar. Îmi place să cred că sunt gata de orice, deschisă la aventură. Dar Pete are dreptate. Toată lumea din orașul ăsta e speriată de bombe, nu? Avem parte de mulți ciudați pe lumea asta, dar nu cred că majoritatea ar fi gata să te omoare sau să te răpească, așa-i?

E ca și cum ai merge pe stradă și ai vedea un grup de prieteni care se întâlnesc și discută despre ceilalți prieteni: „Vai, ce mai face X sau Y?” sau despre viețile lor; îți dai seama că sunt foarte apropiați, se cunosc de mult, că au

experiențe comune... Nu simți niciodată un fior, de parcă ți-ar scăpa ceva? Ca de exemplu, modul în care drumurile lor în viață s-au întâlnit, și ale noastre nu, faptul că, probabil, sunt oameni minunați, dar n-o să-i cunoști niciodată...? Eu nu sunt decât o străină de pe stradă pentru ei, am propriii prieteni, propriile experiențe de viață, pe care ei n-o săale cunoască în veci. Și mi se pare un pic tristă faza. Înțelegi? Sunt așa de mulți oameni pe lume și statisticile spun că nu cunoaștem decât o parte infimă dintre ei. Iar frica te face să cunoști și mai puțini. Oare de ce ne e așa de frică unul de altul? Dacă cineva de la slujbă ne cheamă la el acasă, ne speriem teribil, dacă ne întâlnim din întâmplare cu un prieten vechi în tren și ne propune să ieșim la o bere cândva, facem schimb de numere de telefon și mă rog cu cerul și pământul să nu care cumva să mă sune; avem fiecare cercul nostru comod de prieteni, prietenii de marți seara, prietenii de joi seara, prietenii de weekend, luni seara stai în casă, miercuri seara mergi la sală și dintr-odată nu mai ai loc pentru nimeni nou în viața ta. Oare asta a vrut Dumnezeu de la noi? E corect? Cred că ne trăim doar 0,001% din viață în cazul ăsta. Am doar douăzeci și șapte de ani – cum o să fiu oare la cincizeci de ani? Nu ți se pare trist?

— *Sincer să fiu „cred că vezi situația asta prea în roz, Jem. Prietenii sunt o investiție, nu sunt ceva superficial. Nu ai întotdeauna parte de distracție și de experiențe minunate de împărtășit. Prietenii au și ei nevoi, probleme, exigențe, nesiguranțe, așteptări și, ca să fii prieten bun, trebuie măcar să încerci să satisfaci toate nevoile astea, nu numai să te bucuri de vremurile bune împreună. Și nu cred că se poate să ai genul ăsta de relație cu oricine te întâlnești pe stradă. Cred că suntem obligați să fim selectivi, să luăm doar câteva bomboane de Ciocolată din cutie și să lăsăm câteva umplute cu cremă de căpșune sau alune și pentru*

alții.

— Aha, dar cine le alege pe alea cu nuga? Întrebă Jem bucurându-se de analogie.

Ralph zâmbi.

— Cred că cele cu nuga ajung să lucreze în sex-shopurile din Soho și să se întoarcă acasă într-un apartament gol, acoperit cu răhăței de lilieci. Ralph preluă nota pe care chelnerița cu ochi de vultur le-o trântise pe masă înainte să fie cazul.

— Da, probabil că sunt și eu un pic prea idealistă când e vorba despre oameni. Prietenii pot fi enervanți. Dar asta se întâmplă probabil din cauză că nu ți-ai găsit prietenii potriviți. Am citit pe undeva, că prietenii nu sunt neapărat oamenii care-ți plac cel mai mult, ci aceia care te-au găsit primii. Îți petreci toată viața căutând partenerul potrivit, dat când vine vorba despre prieteni, poate te mulțumești prea repede cu ei și apoi trebuie să te descurci cum poți toată viața, fără să ai habar ce-ai ratat din cauza asta. Vai, nu știu, oftă ea lăsându-și capul între mâini și zâmbindu-i lui Ralph peste masă, poate că spun numai tâmpenii. Pur și simplu simt... simt că Pete mi-a deschis ochii, mi-a arătat ce ratez în viață, că nu trăiesc cum trebuie. Oftez după toți străinii pe care nu i-am cunoscut! Întoarce nota de plată pe farfurioară ca să vadă suma totală.

— Pete e unic, zise Ralph, nu toată lumea poate fi ca el. Am încurca-o dacă am fi toți la fel – firea omului n-ar suporta un asemenea nivel de deschidere, suntem pur și simplu prea mulți, nu suntem pregătiți pentru așa ceva. Am evoluat astfel dintr-un motiv clar: supraviețuirea, instinctul primar cel mai puternic, adaptat să reziste alături de opt milioane de oameni care trăiesc în același oraș. Așa se explică totul. Ralph scoase o bancnotă de zece lire din portofel.

— Cred că am fost mereu genul ăla de om care nu

suportă să simtă că pierde ceva. Dacă aş fi pusă să aleg între două petreceri la care să mă duc, aş avea mereu impresia că aceea la care ajung o să fie cea plicticoasă, cu oameni şterşi, iar cea pe care am ratat-o este cea despre care toţi o să povestească ani de zile. Ca treaba aia cu capra vecinului...

Se opri brusc şi se priviră atent unul pe altul. Se lăsă o linişte deplină câteva clipe. Jem nu se mai juca acum cu şerveţelul.

— Şi maxima asta se aplică şi în relaţiile tale? o întrebă Ralph pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— De obicei, nu, zise jem studiindu-şi agitată mâinile.

— De obicei, nu? Vrei să spui că ţi se mai întâmplă câteodată? întrebă Ralph, care se holba la creştetul capului ei.

Atmosfera devenise brusc delicios de penibilă.

— Da, câteodată, răspunse jem ridicând uşor capul şi zâmbind cu mâna la gură.

Ralph simţea cum atârneau de un fir de păr pe marginea prăpastiei – încă un milimetru şi se vor prăbuşi sigur. Acum nu era momentul să facă gafe, nu-şi putea permite să spună ceva greşit. Respiră adânc şi aşteptă să vadă dacă mai avea ceva de zis. Nu mai zise nimic. Se uitau unul la altul peste masă cu respiraţia tăiată. Ea deschise gura şi lasă privirea în jos. Inima lui Ralph se opri în loc. Şi tot nu spuse nimic. Era rândul lui.

— Când? o întrebă el blând.

„Hai, fă pasul, Jem, sari, te prind eu. O să fie bine. Sari, Jem, dă-ţi drumul...”

Jem îşi împături şerveţelul până-l făcu evantai.

— A, doar câteodată, nu de obicei...

— Aha, deci capra vecinului ţi s-a părut că este mai frumoasă când erai într-o altă relaţie? Şi era? Chiar era mai frumoasă?

Chelnerița luă nota și ridică de jos două bancnote de zece lire fără ca vreunul dintre ei să observe,

Jem dădu din umeri, continuând să împăturească șervețelul

— Nu știu.

— N-ai aflat până la urmă?

— Nu, n-am aflat. Hai, mergem acasă? Se ridică brusc de pe scaun, dărâmându-l. Roși toată și încercă să-l ridice, dar geanta i se încurcă în piciorul mesei. Ralph o ajută să scoată geanta și să aranjeze scaunul la loc. Stăteau la câțiva centimetri unul de altul. Jem își potrive cureaua genții pe umăr. Îl privi pe Ralph. El însă o fixa cu o intensitate care o făcu să privească brusc în altă parte.

— Iartă-mă, îi zise încercând să treacă de el.

Ralph o apucă pe după umeri și o privi drept în ochi.

— N-ai mai făcut asta până acum – așa ai zis. Crezi că vei afla vreodată? în viitor? Poate? „Te rog, Jem, spune că da, spune că da, pentru numele lui Dumnezeu.”

— Nu. Nu-i chiar așa de simplu, zise și își pironi privirea în pământ.

— Te referi la Smith?

— Nu, nu mă refer la Smith. Nu vorbim despre Smith, nu? Vorbim la modul ipotetic.

— Aha, înțeleg... Ralph simțea că-i vine să intre în pământ de rușine. Am interpretat greșit. Hai, să mergem! Să vedem dacă găsim un taxi! exclamă, încercând cât de cât să zâmbească. „Nenorocitul ăla de Smith!”

Niciunul dintre ei nu reveni asupra subiectului. Conversația, pe cât de clară și de evidentă li se păruse în clipa aceea, deveni din ce în ce mai ambiguă pe măsură ce li se întipărea în minte.

Conversația luă o altă turnură în timp ce stăteau pe bancheta unui taxi încălzit și priveau pe geam zorii zilei londoneze, care treceau pe lângă ei într-o mare de luminițe

licărind multicolore în fața lor. Până să ajungă acasă deveniseră din nou buni prieteni. Dar cârpeala era făcută cam de mântuială pentru că, în adâncul sufletului lor, știau amândoi că nu-și imaginaseră acea discuție – că nu fusese vorba de niciun fel de neînțelegere. În noaptea următoare, Ralph zăcu în pat, cu pătura trasă până la bărbie, cu mâinile încrucișate pe piept, uitându-se în tavan. Era obosit, dar nu voia să închidă ochii. Dacă ar fi făcut-o, mintea i-ar fi fost năpădită de imagini, imagini care-l răneau prea tare. Imagini dintr-o lume paralelă, în care ar fi adus bujori acasă, s-ar fi chinuit din răspuțuri s-o impresioneze pe Jem, nu s-ar fi culcat primul în seara aceea blestemată, s-ar fi ocupat mai mult de cariera, de destinul lui, o lume în care Jem ar fi luat hotărârea corectă, l-ar fi ales pe el. Seara trecută fusese cea mai frumoasă din viața lui. Nu se mai distrase în viața lui atât de bine cu o fată, nu mai avusese parte de asemenea aventuri. Toată noaptea se derulase ca un film – magic, suprarrealist, minunat. Și era și mai îndrăgostit de Jem decât înainte,

O lacrimă îi miji în colțul ochiului și se prelinse pe marginea nasului. Jem îi spusese că nu, nu se va întâmpla nimic între ei. Nu se mai simțise atât de trist niciodată în viața lui.

Capitolul 22

— 'Neața, Jem, ciripi Stella.

— 'Neața, Stella, îi răspunse Jem.

— Haină nouă?

— Nu, e chiar foarte veche, de fapt.

Poate că Stella începuse în sfârșit să-și mai epuizeze repertoriul de complimente.

— E minunată, chiar îți vine bine. Ce-ai mai făcut în

weekend? Ce mai face bietul tău coleg de apartament?

— A, păi, îi e mult mai bine acum. Umflătura s-a mai dus, încheietura mâinii a început să i se vindece – doctorii cred că se va reface complet.

— Vai, ce bine, ce bine! Ce vești minunate! Mătușica mea Kate și-a rupt încheietura mâinii mai demult – nu s-a mai refăcut niciodată și a durut-o tot restul vieții, n-a mai putut s-o folosească niciodată, dar totuși, avea optzeci și doi de ani pe vremea aia, îhî, și oasele bătrâne sunt tare plătând de felul lor. Cum e, de exemplu, cu șoldul mamei mele – și-a rupt șoldul și a trebuit să i se facă un transplant, a așteptat trei ani blestemați după împutita de Casă de Asigurări, apoi i s-a dus și genunchiul și a trebuit să mai aștepte încă doi ani să i-l facă și pe ăla, după aia mergea ca o rață, lipa, lipa, lipa...

Gândurile lui Jem o luară razna, așa cum pătea de fiecare dată când Stella îi mai povestea câte ceva-despre viața ei. Se gândea la weekend, la weekendul acela ciudat, dar minunat, pe care-l avusese. Noaptea lor în Soho fusese absolut magică. Și apoi avuseseră momentul ăla bizar și jenant în restaurantul chinezesc, când aproape că... vai, Doamne! Se apropiaseră tare mult de un loc pe care ea chiar nu avea chef să-l viziteze. Niciodată.

Sentimentele lui Jem erau amestecate și, dintr-odată, se trezi făcând în minte liste cu argumentele pro și contra.

Smith: tandru, generos, chipeș, bujori, prietenii ei îl plăceau, ei îi plăceau prietenii lui, slujbă bună, apartament frumos, te puteai bizui pe el, era afectuos, îi era ușor să stea cu el, dar era oare bărbatul din visul ei?

Ralph: tandru, generos, chipeș, sexy, avea mii de lucruri în comun cu ea, era amuzant, puteai vorbi cu el despre orice, era mereu binedispus, creativ, pasional, vulnerabil, avea potențial de a trăi viața ca în *A/cer Hours*, dar era oare bărbatul viselor ei?

Smith: un pic crispat, posomorât câteodată, nu era prea îndrăzneț în pat, era previzibil, îi plăceau chiftelele korma, credea că fetele trebuie să bea vin alb sec, nu era creativ, era introvertit, prea așezat, nu avea potențial de a trăi viața ca în *After Hours*.

Ralph: carieră imprevizibilă (dar se chinuia din răspuțuri să schimbe asta), gusturi proaste la femei (dar tocmai îi dăduse papucii Claudiei), prea obsedat de sex (nu, pe asta o tăie de pe lista ei mentală)... se chinuia să mai discearnă argumente contra lui Ralph... pantaloni de trening lălâi (nu, nu-i mai purta).

Jem tresări un pic încercând să-și alunge gândurile din minte. Stella terminase cu pomelnicul ei de povești despre transplanturi, iar Jarvis, șeful ei, intrase pe ușă urmat de un val de hârtii și de tânguiri plicticoase:

— Jemmy, scumpo, te rog, te rog, pot să-mi las astea la tine pe birou – sunt disperat. Hoașca aia împuțită de scoțiancă și-a scos mătura și ceaunul din dulap – vrea neapărat să-i negocieze încă cinci la sută din contractul pentru Carlton și amărâtul ăla de concurs televizat. Te implor! Are mare noroc că o mai angajează cineva – cu fața aia a ei de speriat rinocerii. Te rog, te rog, Jemmy, te rog, mă ajuți? Am o mahmureală scoasă parcă din Gomora și mă doare spatele de zici că a dansat Roy Castle¹² step pe el toată noaptea în pantofi cu toc cui, se plânse el și îi așeză un dosar gros albastru pe birou. Mersi, mersi... zise și îi trimise o beza de la distanță, făcându-se nevăzut în biroul lui și prăvălindu-se cu fața în jos pe canapea.

Jem și Stella făcură fețe-fețe și își zâmbiră una alteia. Jem oftă și deschise dosarul. Ce început de săptămână de pomină, nu? Detesta să negocieze salarii, mai ales când era

---

¹² Celebritate britanică, amfizion TV cunoscut, care a făcut carieră de dansator de step înainte de a se lansa în televiziune (n.tr.).

vorba despre cei de la Sin'n'Win, cărora li se dusesse buhul că erau strânși la pungă. Telefonul o salvă de la perspectiva acestei sarcini neplăcute.

— Bună dimineața, aici Smallhead Management, ciripi ea cu vocea aia prostească de răspuns la telefon.

— Bună dimineața, Smallhead Management, am un cap mic și în clipa asta a cam luat-o razna, deci mă întrebam dacă n-aveți cumva pe cineva care să se ocupe de el. Și n-aveți cumva și urechi mari și glezne groase, dacă tot aveți capul mic?

În telefon se auzea o voce ciudată și nazală.

Jem zâmbi și se întoarse către pupitru.

— Ha, ha, ha Meleary, te crezi amuzant, băiete, foarte, foarte amuzant, nu?

— Sunteți prea rapidă, domnișoară Catterick, și cum vă merge astăzi? Părea teribil de binedispus și un pic emoționat chiar, iar în glas i se ghicea un soi de zăduf.

— Bine, chiar bine aș zice, dumneavoastră ce mai faceți și cărui fapt îi datorez această onoare desăvârșită? Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Doar era Ralph, pentru numele lui Dumnezeu, dragul de Ralph. De ce oare se simțea așa de... așa de agitată?

— Vai, obosit nevoie mare, plictisit, trist fără dumneavoastră. Râse, sufocându-se pe jumătate, semn că n-ar fi trebuit să spună asta – replicile astea i le spuneai iubitei, nu colegei de apartament, era clar că nu i le declarai iubitei prietenului tău cel mai bun.

— Nu te mai duci azi la atelier? îl întrebă Jem ignorând voit ultimul lui comentariu.

— Da, da, sunt deja acolo. Stau aici de la ora nouă. Îmi simt degetele foarte agile azi, cred că le-aș putea chiar folosi – sau măcar o să încerc.

— Bravo, așa te vreau.

Rămaseră tăcuți pentru o clipă, o tăcere aproape

stânjenitoare.

— Voiam să-ți mulțumesc pentru weekendul trecut. M-am simțit foarte bine, zise Ralph ca să rupă tăcerea.

— Da, chiar a fost mișto, nu? Și eu m-am simțit bine.

— Și mă întrebam dacă nu cumva...

— Da...

— Păi... e un restaurant bun în Bayswater... și știu că Smith lucrează până târziu în seara asta... fac cel mai bun pui jal frezi din oraș... și poate... dar, probabil că oricum ieși în oraș, sau poate ai chef să stai acasă... dar dacă ai chef... poate că ne putem vedea mai târziu... ăăă...

— Da...

— Este doar o idee. Nu e ceva special, știi, doar un curry... și... ăăă...

— OK.

— Da?

— Da, OK. La ce oră?

— Direct de la slujbă? Pe la șase jumate? Ne-am putea vedea la ieșirea din metrou. La Bayswater adică, nu la Queensway.

— OK.

— Bine. Excelent. Atunci, o zi minunată și, ăăă, pe curând.

— Da, pe curând. Spor la treabă.

— Chiar așa am să fac. Și ție. Pa.

— Pa.

— Pa.

Jem puse receptorul la loc în furcă. Avea nevoie de câteva clipe ca să-și mai calmeze palpitațiile, ca inima să-i bată în ritm normal. La naiba! Dacă nu se înșelase, Ralph tocmai o invitasese la o întâlnire – și ea tocmai acceptase. Ia te uită. Începutul sfârșitului.

Ignoră privirea curioasă a Stellei și începu să scotocească prin dosarul de pe biroul ei.

La naiba. Ce dracu' mai făcuse? Și de ce era așa de entuziasmată?

Capitolul 23

Casetofonul scoase un șuielat ciudat, apoi un icnet, apoi un clia Camera se cufundă în tăcere. Siobhan tresări o clipă. Își ridică greoi mâna ca să-și dea părul după ureche. Își lăsă capul să-i cadă în mâini. Se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră. Se așeză din nou. Ceasul arăta ora opt și jumătate. Se ridică din nou în picioare, își frecă tâmpilele și privi în jos. Afară se auzi o mașină care parcă. Se duse la geam și dădu perdelele la o parte. Nu era el. Se uită în oglindă, își aranjă părul, își șterse urmele sinistre de rimei care se formaseră sub ochi de la lacrimile pe care le vărsase. Atunci când era rănită. Asta înainte să înceapă să-l urască. Căută peria prin mormanele de haine de pe jos și dădu la o parte o groază de cioburi de vinii din calea ei, ridică pernele de pe jos și le puse la loc, apoi se uită după bradul de Crăciun răsturnat și ramele sparte. O găsi pe hol, unde aruncase conținutul farfuriei lor cu nimicuri și prostioare – pe covor străluceau bani străini multicolori și ace de păr, pene de chitară și chei. Își descâlci părul din elasticul de catifea și se apucă să și-l pieptene cu sârg până când începu să strălucească și fiecare şuviță era perfect așezată la locul ei. Îl strânse din nou și se asigură că niciun fir nu stătea aiurea, că n-avea șanțulețe sau vârtejuri în coada de cal, netezindu-și părul cu mâna. Acum se simțea mult mai calmă.

Se auzi o altă mașină care opri afară. Nu era el. Se mai plimbă nițel prin cameră, agitată. „Nesimțit împuțit. Irlandez trufaș de rahat. Ticălos. Ticălos ticălos ticălos ^ticălos.” Il aștepta pregătită. Stătea la geam și aștepta. Il văzu pe

băiatul brunet și pe fata de jos ieșind din apartamentul de la subsol, râzând cu gura până la urechi, cu niște beri în mână. Ieșeau și ei în oraș într-o seară normală de vineri – ce norocoși!

„Vino acasă, vino acasă, nenorocitul.”

Bătu darabana cu unghiile pe rama geamului. „Vino acasă!”

La un moment datj se auzi zumzetul motorului Embassy-ului lor vechi. Il privi cum încetinește, cum își caută loc de parcare, cum nu găsește unul – bine apoi cum dă cu spatele, cu bărbia sprijinită de umăr și cu brațul pe locul din față, cum parchează pe locul liber dintr-o mișcare grațioasă – întotdeauna fusese iscusit – cum se întinde către bancheta din spate, cum apucă servieta și o plasă de la un magazin de băuturi fără permis, cum încuie portiera și defilează țănoș pe Almanac Road. „Ia uită-te la el, își zise ea, uite la el. Cine naiba se crede? Nesimțitul. Aha, ia uită-te cum țănoș pe scări în pas voios. Un neisprăvit.” Rămase în locul unde era, la geam, așteptând să audă cheia răsucindu-se în broască,

— Bună. „Neisprăvitule!”

Liniște o clipă, apoi se auzi vocea lui din hol.

— La naiba! Ce s-a întâmplat aici? Shuv, unde ești? Te simți bine? Ce caută astea pe jos? Shuv? Shuv? Fir-ar să fie! Ajunse în camera de zi, unde călcă pe un glob roz și mititel care se făcu țândări. Făcu un pas în lături și privi prin cameră îngrozit. Doamne, Shuv, ce s-a întâmplat? Veni clătînându-se spre ea. Ai pățit ceva? întinse mâna către brațul ei. Ea se smuci brusc din mâna lui.

— Ia-ți etichetele împuțite de pe mine! Nu mă atinge!

El se dădu la o parte.

— Doamne, Doamne, ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta? Te-a rănit cineva?

Siobhan râse amarnic.

— Ai putea să spui și așa.

— Cine? Spune-mi! Încercă s-o atingă din nou.

— Tu, nenorocitul, tu! Ia mâna de pe mine!

— Eu? Cum? Întrebă Karl nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Da, tu! Ți-ar plăcea să fi fost altul, nu? Atunci te-ai putea înfuria teribil și ai suna la poliție, și ai apuca-o pe străzi ca să te răzbuni, nu? Dar nu e altul de vină. Eu am distrus casa și e numai vina ta, nenorocitul! Îl împinse din calea ei și se năpusti în dormitor.

— Ce vrei să spui? Shuv, te rog, vorbește-mi. O urmă prin hol până ajunsese în dormitor. Cu ce ți-am greșit?

Siobhan se întoarse către el. Mânia i se citea pe față limpede ca bună ziua. Își ridică încet capul către tavan și arătă cu degetul spre el. Apoi puse cealaltă mână în șold și îl privi amenințător.

— Ce?! Întrebă Karl exasperat.

Ce naiba se întâmplase aici? Asta era nebunie curată. De-abia așteptase să se întoarcă acasă, toată ziua. Fusesse o zi complicată, plină de probleme și încurcături, dar la capătul tunelului le vedea pe Siobhan, pe Rosanne și apartamentul: un weekend plăcut de relaxare și afecțiune, cu privit la televizor și mers la bere. Nicidecum așa ceva. Ce se întâmplase, de fapt?

— Asta! șuieră ea, arătând în sus. Despre asta e vorba. Asta ai greșit. Curviștina aia ieftină de sus. În biroul de la clubul de dans cică.

Lui Karl îi pică falca și inima începu să-i bată mai-mai să-i spargă pieptul. Mintea îi zbura printre miile de variante de răspuns cu o viteză amețitoare. Negare? Recunoaștere? Lacrimi? Cum naiba aflase? Oare lăsase ceva incriminator prin apartament? Nu. Probabil că era vina târfei ăleia veninoase. Ea i-a zis. De ce? De ce acum, după atâta timp?

— Ai de gând să spui ceva sau vrei să stai acolo ca un

retardat? Știi ce vreau să spun, nu? N-ai de gând săanegi, nu? Te-aș urî și mai tare, dacă asta intenționezi. Își încruciașă mâinile la piept și îl privi cu un dispreț glacial.

Karl simți cum i se strânge stomacul și conținutul lui se varsă prin corp, grețos ca o viitură. Se așeză pe pat cu greu și expiră lung și anevoios, cu durere. Trebuia să afle de unde știa despre toate astea,

— Shuv, Doamne... eu... hmmm... cine ți-a spus?

o Privea cu totul pierdut.

— Tu. Tu mi-ai zis, ticălos nepăsător ce ești, tu! Stai, așteaptă aici! zise ea și se întoarse pe călcâie ca să iasă

Karl auzi zgomot de sticlă și vinii strivite sub picioarele lui Siobhan, care mergea prin sufragerie. Se simțea ca oamenii ăia pe care-i auzeai la talk-show-uri și în filme mărturisind că lumea li se năruise în fața ochilor. Știa, fără nicio îndoială, că acesta era cel mai rău lucru care i se întâmplase în viața lui.

Siobhan se întoarse peste o clipă cu ceva mic și argintiu în mână: casetofonul ultimul răcnet al lui Rick. Karl își examinează amintirile, dădu înainte și înapoi în minte, până găsi momentul de care avea nevoie. Seara aceea de la capelă, când Siobhan și Rick ieșiseră și rămăsese doar el și cu Tamsin. Auzea vocea lui Rick cuvânt cu cuvânt:

„Chestia asta este genială, înregistrează șase ore non-stop, iar calitatea înregistrării e extraordinară”.

Siobhan dădu caseta înapoi și apăsă pe play – se auzea vocea lui Tamsin, stridentă de la alcool, și resentimentul ei teribil:

„Da* ce, credeai că nimeni nu știa despre tine și Cheri că v-o trăgeați în biroul de la studioul de dans? Ce, credeai că suntem toți proști făcuți grămadă? Cheri mi-a povestit. Și mi-a zis și toate detaliile sordide. Mi-a zis și despre avort – despre copilul tău de care a trebuit să scape...”

El închise strâns ochii. Ce prost! Doamne cât de prost

putuse să fie.

— OK, deci acum știi și tu. Ticălos nenorocit! Vreau să pleci de-aici, Karl. Să-ți faci bagajul în clipa asta, chiar acum, și să pleci. Măine mă duc acasă la mama. Apoi te poți muta înapoi. Nu mai vreau să stau sub același acoperiș cu tine niciodată și nici cu târfa aia. Nu vreau să mai schimb nicio vorbă cu tine despre asta și nu vreau să te mai văd în ochi cât oi trăi. Se înecă de plâns când ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

Karl rămase pentru o clipă înmărmurit pe marginea patului. Nu era adevărat, așa ceva sigur nu era aievea. Dar era aievea. Era adevărat. Era teribil, îngrozitor de adevărat. Trebuia să sfârșească odată cu treaba asta!

Sări în picioare și se duse în camera de zi. Siobhan stătea pe canapea, pe canapeaua lor cea nouă, cu Rosanne puțin nesigură în poala ei, iar ochii îi fugeau aiurea prin cameră. Karl se așează în genunchi și începu să strângă cioburile de vinii negru și sticlă colorată.

— Lasă-le acolo, Karl!

— Este periculos. Să nu cumva să se taie Rosanne la lăbuțe, șopti el pierdut.

— Le strâng eu după ce pleci. Și dacă tot vorbim despre plecare, ce-ai zice s-o ștergi, i-o întoarse Siobhan fără să se uite la el măcar.

— Siobhan, te rog, nu putem vorbi despre asta...?

— De ce naiba să mai vorbesc cu tine? Să-ți mai ascult toate scuzele penibile? Să mai ascult toate detaliile sordide? E penibil. Ești penibil! Nimic nu mai e la fel pentru mine, nimic. Pleacă odată!

— Doamne, Siobhan, te rog, nu! Te rog! Nu face asta! Te iubesc, am nevoie de tine... eu...

— Doamne, oprește-te, pentru numele lui Dumnezeu, încetează – ești complet penibil! Karl, vorbesc serios. Vreau să pleci. Nu mai vreau să vorbim despre asta!

Karl nu se mai putu abține și începu să plângă.

— Shuv – nu! Nu, nu... nu plec... n-a fost important... a fost o greșeală, o prostie, o nimica toată... Am fost prost, slab... N-a fost decât... o greșeală imensă. Îmi pare rău, tare, tare rău...

La vederea lui Karl plângând la picioarele ei, își dădu și ea drumul sentimentelor. Imaginea asta îi pătrunse prin carapacea groasă pe care se hotărâse s-o poarte și izbucni și ea în plâns.

— Te-am crezut. Întotdeauna am avut încredere în tine. Te-am întrebat despre ea atunci în Scoția, mai ții minte? Și m-ai făcut să mă simt ca o fetiță prostituată. Cum ai putut?! Eu am fost sinceră cu tine, când ți-au spus despre Rick. Tu de ce n-ai putut să fii sincer cu mine? Asta mă doare. Minciunile mă dor. Minciunile împruțite, urâte și murdare. Ai făcut o greșeală. Și eu am făcut o greșeală. Tu de ce nu ești în stare s-o recunoști? Și de ce-ai făcut-o? Pentru numele lui Dumnezeu, Karl, de ce? Pentru că eram grasă, de-aia. „Vai, nu, Shuv, ești frumoasă, te iubesc oricât de grasă sau de slabă ai fi.” Prostii! M-ai mințit! Credeai că sunt proastă ca noaptea, nu? Te urăsc, Karl, te urăsc așa de tare că-mi vine să te omor! Pe față îi șiroiau lacrimile, iar umerii i se ridicau și coborau ritmic. Karl îi prinse genunchii și mai strâns și plânse cu hohote din ce în ce mai deznădăjduite.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău! Doamne, Doamne, ce-am făcut?

— Ai distrus totul, chiar asta ai făcut, ticălos nesimțit ce ești! Cuvântul neobișnuit pentru el părea otravă pură revărsându-se din gura ei. Ai distrus absolut totul.

Rămaseră neclintiți câteva momente; Karl încă o mai ținea pe Siobhan de picioare și plângea cu sughițuri atât de adânci și de sacadate, încât niciunul dintre ei nu mai putea vorbi. Rosanne se uita de la unul la altul, iar în ochi i se citeau îngrijirea și confuzia teribilă. Scâncea ușor și îi

adulmeca creștetul capului lui Karl. Acesta își ridică ochii și se uită cu drag la ea. O sărută pe vârful capului. Prinse și privirea lui Siobhan, prima oară de când ajunsese acasă. Știu ce trebuie să facă în clipa aceea. Se mai luminează puțin la față. O luă pe Siobhan de mână.

— Nu trebuie să distrugem totul, Shuv. Putem să rezolvăm problema. Să trecem peste asta. Alte cupluri n-ar putea. Noi nu suntem ca alții. Suntem aparte, putem să trecem peste o problemă. Fac orice este nevoie, orice. Mă mut de-acasă o vreme, dacă asta vrei. Dar, te rog, hai să luptăm pentru relația pe care o avem. Nu ne putem da bătuți pentru o chestie... așa de... așa de prostească. Dacă ne-am da bătuți, ar fi cel mai trist lucru de pe lume, am regreta decizia asta pentru totdeauna, te rog. Îi strânse mâna tare, implorând-o din priviri. Închipuie-ți, Shuv. Noi, despărțiți. Eu, aici, singur. Tu, în altă parte. Despărțiți. Închipuie-ți cum ar fi. Doar încearcă. Nu putem să lăsăm să se întâmple așa ceva, nu?

Siobhan se uită la el cum stătea acolo prăbușit în poala ei. Nu-și putea închipui așa ceva. O durea insuportabil de tare și o speria îngrozitor. Dar nici nu-și mai închipuia cum să repare lucrurile. Nu va mai avea încredere în el. Se culcase cu vecina lor, o lăsase gravidă, o mințise, nu era bărbatul pe care-l credea, genul acela sincer precum George Washington, genul care nu era în stare să mintă nici în ruptul capului. Oare ce alte minciuni mai spusese? Ar distruge-o emoțional, mereu cu frica-n sân când nu va fi lângă ea, ca femeile acelea de care îi era milă întotdeauna. Il va percheziționa prin buzunarele hainelor, îl va interoga despre ce-a făcut, va adulmeca aerul după urme de parfum când se va întoarce de la slujbă, va deschide pe ascuns tot soiul de plicuri care i-ar părea suspecte, va trage cu urechea la conversațiile lui telefonice, va căuta mereu dragostea lui, va dori mereu să i se dea atenție. Nu voia să ajungă așa. Mai

bine să rămână singură pentru tot restul vieții. Evită privirea intensă a lui Karl și își trase mâna din strânsoarea lui. Fiecare mușchi din trupul lui era încordat de emoție. Ea clătină din cap cu tristețe.

— Nu, e prea târziu. Totul s-a sfârșit între noi, șopti ea.

Karl scoase un scâncet sfâșietor.

— Nu! Doamne, nu! Nu spune asta. Nu s-a sfârșit, nu se va sfârși în veci. Suntem suflete pereche. Trebuie să fim împreună, trebuie!

Ea îl împinse la o parte cu blândețe și se ridică în picioare anevoie,

— Nu mai am încredere în tine, Karl. Nu pot trăi cu un om în care n-am încredere. Acum, te rog, te implor, fă-ți bagajul și pleacă. Dacă-ți pasă de mine cu adevărat, du-te. Te rog!

Karl se ridică în picioare foarte încet.

— Măine, plec mâine, oftă el.

Siobhan dădu din nou din cap că nu. Se îndreptă pierdut către dormitor, în vreme ce Siobhan aștepta în sufragerie, ascultând sunetele deprimante ale ușilor de la dulapuri care se închideau și se deschideau, sertarele trase și închise, zumzetul fermoarului alunecând pe circumferința valizei lui Karl ca s-o deschidă, apoi același zumzet când se închise. Lacrimile îi șiroiau pe obraji în liniște.

Karl stătea ușor într-o parte în cadrul ușii, dezechilibrat de valiza pe care o ținea și de tristețea din suflet. Siobhan ar fi vrut să-l întrebe unde se ducea, dar se abținu. Ar fi fost prea îngrijorată, prea caldă, prea intimă cu el... prea normală. Își aminti o clipă cum îl văzuse urcând treptele din față cu inima ușoară, sprintar și gata de weekend, cu doar o jumătate de oră în urmă. Într-o altă lume posibilă ar mânca, s-ar uita la un film, ar bea o sticlă de vin unul lângă altul pe canapea, tandri, scăldați în lumina pâlpâitoare a becuțelor din bradul de Crăciun, pe care-l împodobiseră weekendul

trecut. Ar pălăvrăgi despre emisiunea lui de la radio, așa cum făceau în fiecare seară, iar Siobhan i-ar povesti despre planurile de nuntă și stadiul lor. Unul dintre ei ar scoate-o pe Rosanne la plimbarea de seară, apoi s-ar băga împreună în pat, s-ar îmbrățișa o vreme ca să se încălzească și ar adormi legănați.

Dar acum trăiau în altă lume, o lume în care se plictisise într-o după-amiază și găsisese casetofonul lui Rick. Îi dăduse drumul și se distrase ascultând înregistrarea, râzând cu gura până la urechi. Pentru că gătea, nu îl oprise la sfârșit, îl lăsase să meargă mai departe. Și apoi totul devenise psihedelic. La început crezuse că era o glumă proastă, că Tamsin și Karl se prosteau, așa că derulase caseta și ascultase din nou. Apoi i se făcuse rău, un rău fizic, vomitase, începuse să tremure și să se sufoce, să respire sacadat deasupra vasului de toaletă, își dăduse pe față cu apă rece, și șocul îi trezise furia dinlăuntru, apoi înnebunise vreme de un sfert de oră, văzuse roșu în fața ochilor și distrusese tot ce-i stătea în cale din casa lor. Asta era lumea ei de-acum. Aceasta era realitatea, Karl în cadrul ușii, gata să plece de-acasă. Lacrimile îi șiroiau din ce în ce mai tare.

— Te sun mai târziu, zise el încet.

— Nu. Nu. Nu mă suna, îi răspunse ea.

— Te sun mai târziu, repetă el.

Rosanne sări de pe canapea și veni către Karl. El se lăsă pe vine s-o îmbrățișeze, murmurându-i în urechile moi tot felul de cuvinte de rămas-bun înlăcrimate, apoi se ridică în picioare, o privi pe Siobhan și ieși pe ușa din față. Ecoul ușii trântite se propagă prin apartamentul gol.

Siobhan se duse încet la geam și îl privi cum descuie portbagajul de la mașinuța lui neagră, cum aruncă valiza înăuntru, îndreptându-se apoi spre locul din față, înainte să pornească motorul și să plece.

Când mașina ajunse în dreptul geamului, încetini și Karl

se uită către apartament. Privirile li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă și o durere intensă se transmite de la unul la altul. Embassy-ul părăsi Almanac Road cu un scrâșnet de-ți îngheța sângele în vine.

Capitolul 24

Pentru a suta oară în ultima oră, Ralph se uită la ceasul de pe pereții goi și albi ai atelierului. Era 5.18. Se apropia timpul să plece. Bine, dacă mai și tândălea un pic, dacă mergea mai domol, putea pleca chiar în clipa asta. Nu conta dacă ajungea la Bayswater puțin mai devreme. Era o seară plăcută, putea să aștepte liniștit afară. Și astfel, dacă și Jem avea să ajungă mai devreme, urmau să stea mai mult împreună.

Închise radioul, îl băgă în rucsac, își luă puloverul și haina de pe scaunul de lângă radiatorul care le încălzise până atunci, le trase pe el în grabă, stinse lumina și încuie ușile după el.

Coridorul rece de ciment era invadat de păcănitul mașinii de cusut de la atelierul croitoresei de alături și de ritmul vag al tobelor și bașilor ce se auzeau de la CD-playerul ei. Coborî treptele două câte două până ajunse în curtea întunecată și trecu de Murray, paznicul clădirii, apoi ieși în caruselul plicticos și trist al traficului de pe Cable Street.

Încă o zi pierdută. Încă o zi complet pierdută. Nici măcar nu pusese mâna pe vreo pensulă. Irosise ore întregi plimbându-se de colo-colo prin atelier, încercând să-și ia inima-n dinți să se ducă la telefonul de pe coridor și s-o sune pe Jem, iar după ce vorbise cu ea, își petrecu restul zilei anticipând evenimentul, urmărind pe ceasul din atelier cum se scurgeau minutele, în timp ce stomacul i se strângea de entuziasm, de frică, de teroare. La naiba, habar n-avea ce

să facă și cum să abordeze situația. Devotamentul lui o luase complet razna.

Smith, nesimțitul, ratat prost, prost făcut grămadă! De ce naiba mi-ai zis? Asta era ironia întregii situații. Smith îi spusese lui Ralph pentru că era cel mai bun prieten al lui – cui altcuiva să-i zică? De când se mutase și Jem cu ei, Ralph uitase faptul ăsta cu desăvârșire, în ultimele câteva luni nici nu-l mai vedea pe Smith ca pe un prieten, ca pe cel mai bun prieten. Era rivalul lui, dușmanul lui chiar. Era persoana care stătea în calea visurilor și a destinului lui, era obstacolul din calea fericirii sale. Ralph uitase, în primul și în primul rând, că înainte de a apărea Jem, înainte de toate întâmplările din ultimele câteva luni, Smith era prietenul lui cel mai bun. Se simțea prost, dar nu chiar atât de prost cum se simți când văzu reacția de bucurie copilărească a lui Smith la întoarcerea din weekendul cu team buildingul, cu o seară în urmă.

Smith era în al nouălea cer când ajunse în apartament duminică seara, povestind extrem de entuziasmat, pe un ton înșuflețit și fără încetare, despre weekendul său. Jem se duse să facă o baie. Smith așteaptă până ce auzi ușa de la baie închizându-se cu un pocnet, apoi se apropie de Ralph și îi șopti la ureche pe un ton secretos:

— S-a întâmplat! îi spuse aproape explodând de plăcere și de excitație.

— Ce să se întâmple?

— În sfârșit! în sfârșit! continuă Smith fără să-și dea seama că Ralph nu înțelegea o iotă din bucuria lui bruscă. Știam eu. Ți-am zis eu că așa o să fie? Ți-am zis eu! îl înghionti în coapsă și rânji la el de parcă ar fi fost Pisica Zâmbăreață din Cheshire.

— Hai, Smith, zi odată, pentru numele lui Dumnezeu, ce naiba îndrugi acolo?

— Cheri, desigur! Cheri! Se legăna înainte și-napoi. Ma

Cheri amour! Ha!

— Ce? Ce vrei să spui?

— Ei bine, Ralph, prietene, răbdarea mi-a fost răsplătită. Sau, cum s-ar spune, am prins-o în mrejele mele. În seara asta am dat nas în nas cu domnișoara Dixon la ieșirea din stația de metrou Sloane Square. U-hu! Am așteptat împreună în stația de autobuz o vreme și am stat de vorbă nițel... așa cum faci de-obicei. Ridică din sprâncene cu falsă nonșalanță și apoi zâmbi aiurea, îți vine să crezi? Eu și Cheri. Să stăm de vorbă! Nu m-am bâlbâit, nu m-am încurcat, nu m-am schimonosit în toate felurile, n-am scăpat nimic pe jos, n-am spart nimic, n-am transpirat tot și nici n-am căzut în bot. Pur și simplu am... stat de vorbă. Ha! Și e doar de trei sute optzeci și trei de ori mai drăguță în persoană când stai de vorbă cu ea decât atunci când o vezi trecând pe lângă tine de la depărtare. Sfinte Sisoie! A fost minunat. Oricum, am stat o mie de ani după autobuz, vorbind vrute și nevrute, cum am zis mai devreme, apoi i-am propus să mergem să bem ceva ca să ne mai încălzim și să luăm un taxi spre casă un pic mai târziu. Mișto, nu? Și așa am făcut. Am întrebat-o ce bea și a cerut o sticlă de vin. O sticlă întregă! Așa mi-am dat seama că nu era doar amabilă cu mine – în cazul ăsta și-ar fi comandat un pahar de suc de roșii sau altceva, nu? Și e incredibil de drăguță, să știi – chiar e. Știu că ție ți se pare o curvă cu nasul pe sus, dar chiar nu e așa cum crezi. Doamne, Ralph și e superbă! E atât de frumoasă! N-am văzut în viața mea piele mai frumoasă. Iar mâinile ei sunt de-a dreptul perfecte, iar părul... părul ei... e ca...

Ralph amuțise pe moment. Respira adânc în timp ce-și simțea inima cuprinsă de un amestec de fericire și de groază. Smith încă mai era îndrăgostit de Cheri! În ciuda existenței lui Jem, în ciuda tuturor lucrurilor. Ce vești minunate! Dar, pe de altă parte, erau și groaznice. Biata

Jem. Nu merita așa ceva. Și oricât de mult își dorea ca Smith și Jem să se despartă, nu suporta gândul că era tratată în felul acesta de cineva.

— Doamne, Smith. Credeam că s-a terminat cu obsesia asta. Că ți-a trecut. Ce naiba încerci să faci? Îl privi cu dezgust și cu oroare.

— Și eu credeam că s-a terminat. Că mi-a trecut. Dar apoi am văzut-o în seara asta și... și... of, Doamne! E așa de frumoasă. Și pot vorbi cu ea, Ralph. Chiar pot discuta cu ea...

— Dar cu Jem cum rămâne? Și cu Jem poți discuta orice. N-am văzut în viața mea femeie cu care să poți conversa mai ușor și mai plăcut decât Jem...

— Da. Știu asta. Dar Jem e Jem, și Cheri e diferită...

— Cum, Smith? Cum e Cheri mai exact? Ce naiba încerci să faci tu aici?

— OK. OK. Nu te mai ambala atât. Uite! Nu știu. Chiar nu știu, bine? Smith își lăsă capul în palme. Doamne, vorbești ca și cum cu o floare s-ar face primăvară. Dumnezeuule...

— Uite, Smith, nu sunt aici ca să-ți fac morală. Am venit să-ți atrag totuși atenția că ai deja o iubită. Mai ții minte, nu? Jem? Dulcea, încrezătoarea, loiala, sincera, iubitoarea... așa e Jem. Iisuse... zise Ralph, întorcându-și revoltat privirea în altă parte. Deci, spuse apoi resemnat, ce s-a întâmplat în continuare?

Smith se mai însenină un pic la față și se îndreptă de spate.

— Așa, deci eram la Oriei, sporovăiam, beam vin, ne înțelegeam perfect, pe bune. Mi-a povestit totul despre eai despre cum a avut o grămadă de iubiți, dar acum scăpase de toți pentru că – fii atent – pentru că îl așteaptă pe bărbatul vieții ei! Extraordinar, nu? Și-a făcut practic ordine în viață pentru bărbatul potrivit. Sigur eu sunt ăla, nu? Sigur... Adică am așteptat cinci ani după ea, am jinduit la

femeia asta cinci ani de zile, am visat la ea, m-am gândit la ea, chiar... la naiba, la ea mă gândeam când eram în pat cu Jem.

Ralph se strâmbă disprețuitor.

— Ești un neisprăvit, să știi!

— Jem a făcut și ea parte din toată treaba asta. Jem m-a făcut să nu mă mai gândesc la Cheri destul de mult timp, până când obsesia mea cu ea a ajuns la un nivel suportabil, astfel încât să nu ratez momentul în care Cheri ar fi fost pregătită pentru mine. Vezi? Suntem perfect sincronizați. E mâna destinului.

— Parcă nu credeai în destin.

— Nu cred... nu credeam. Acum cred. Nu credeam în destinul lui Jem, dar cred într-al meu. Asta este, Ralph! Asta este!

— Asta e ce?! Explică-mi și mie odată ce naiba ai de gând să faci? Leși la o bere cu fata de la etaj, îți zice că nu are pe nimeni în clipa asta și tu deja îți faci planuri de viitor? Ce vrei? O să-i dai pur și simplu papucii lui Jem? O s-o arunci la gunoi ca pe un șervețel folosit?

— Dă-o-n mă-sa de treabă, Ralph – nu pot să cred că reacționezi așa! Credeam că o să te bucuri, că o să fii în al nouălea cer. Știi doar cât timp am fost îndrăgostit de ea, știi prin ce iad am trecut. La naiba, înainte de Jem n-am mai făcut sex cinci ani. Cinci ani, îți dai seama? Habar n-ai cum e. Jem a fost minunată, chiar minunată. M-a mai scos din carapace, mi-a adus aminte cum e să ai contact fizic cu cineva, cum e să împărți totul cu celălalt. Și nu, nu-i dau papucii acum. Oricum, nu încă. E prea devreme pentru mine și Cheri. Trebuie să-i câștig încrederea. Doar pentru că eu știu deja că suntem sortiți să fim împreună nu înseamnă că și ea trebuie să afle acum. Nu... trebuie s-o iau încet-încet...

— Și, între timp, o ții pe Jem cea blândă în lesă, nu?

Smith, sunt îngrozit de ce zici. Sunt îngrozit și dezgustat de tine. Sunt așa de dezgustat, încât nici nu mai pot vorbi cu tine. Ralph se ridică în picioare și-l privi drept în ochi pe prietenul său. Jem e cea mai mișto persoană pe care am cunoscut-o vreodată – nu, de fapt, e cea mai mișto persoană și refuz să stau cu mâinile în sân cât timp te porți așa cu ea. Am să-i zic, îi spun chiar acum.

Smith sări ca ars.

— Să nu îndrăznești! Să nu care cumva să îndrăznești așa ceva! Dacă sufli o vorbuliță, te dau afară în șuturi, prietene – fața lui era la câțiva milimetri de-a lui Ralph și vorbesc cât se poate de serios. O vorbă dacă sufli, ai zburat! Ești prietenul meu, Ralph, îi spuse trecându-și degetele prin păr, și sper să rămâi așa pentru totdeauna.

Dar prietenii sunt uniți și la bine, și la rău, nu? Nu țin partea fetelor. Pe mine mă cunoști de cînșpe ani. Pe ea, de cînșpe minute. E alegerea, ta, da? Dar să nu care cumva să crezi că no fac. Pentru că o so fac. Luă telecomanda de pe masă, apoi își puse picioarele pe măsuta de cafea și deschise televizorul.

Ralph îl privea cum zăcea acolo pe canapea, îmbrăcat în costum și cu cravată, fără nicio urmă de expresie întipărită pe fața lui frumoasă, și se întrebă năucit cum de o fată atât de isteată și de înțeleaptă, și de drăguță precum Jem putuse să-și închipuie că o varză emoțională ca Smith ar putea fi bărbatul potrivit pentru ea, bărbatul la care visase de la șaisprezece ani încoace.

Ralph părăsi camera trist și tăcut și se duse țintă la el în dormitor.

Nu închise un ochi toată noaptea. Sentimentele lui pluteau aiurea. Era emoționat pentru că deținea o informație care ar pune capăt cât ai zice pește obsesiei prostuțe a lui Jem față de Smith. Era frustrat pentru că, dacă i-ar spune, s-ar sfârși tragic. Se simțea ipocrit pentru

că nici el nu era chiar ușă de biserică. Îi părea rău de Smith pentru că era un ticălos notoriu, îi părea rău de Jem din cauză că Smith își bătea joc de ea. Într-o oarecare măsură asta era un soi de vis devenit realitate, o confirmare a tuturor lucrurilor închipuite de el vreodată – că Smith nu era demn de Jem și de dragostea ei necondiționată. Confirmarea că Smith nu merita o fată așa grozavă ca Jem.

Se foi toată noaptea și se agită, iar sentimentele i se învârteau în cap ca niște biluțe într-un uscător cu centrifugă, apoi se trezi devreme, înaintea lui Jem și a lui Smith și se chinui din răspuțuri să se ducă la atelier. Tot nu se hotărâse ce să-i spună exact lui Jem când o sunase, știa doar că trebuie să stea de vorbă cu ea. Avuseseră parte de un weekend minunat și, în ciuda scenei cu Smith din seara de dinainte, nu voia să rupă vraja.

Iar acum stătea pe peronul deprimant al stației de metrou Limehouse DLR și aștepta nerăbdător să vină trenul, cu mintea complet răvășită, întrebându-se ce naiba avea de gând să facă mai departe. Oare să-i spună?

Sau nu? Ar fi un dezastru dac-ar face-o. Smith avea să știe sigur că el îi spusese adevărul lui Jem și l-ar fi dat afară din apartament. Dar, pe de altă parte, trăise pe spezele lui Smith destul timp. Smith avea să se așeze și el la casa lui la un moment dat, fie cu Cheri, fie cu Jem sau cu altcineva, și atunci avea să fie tot în aceeași situație.

Poate că venise clipa să învețe să se descurce și singur, să nu-l mai folosească pe Smith drept plasa lui de siguranță. Dar și-ar pierde un prieten, pe cel mai bun prieten. Mai conta asta? Era surprins oarecum de fiorul de tristețe pe care-l simțea la gândul ăsta. Dar acel fior nici nu se compara cu agonia teribilă care îl săgeta până în măduva propriei ființe când își închipuia că o va pierde pe Jem. Acea ar fi fost o pierdere de neînchipuit. Poate că Jem îl va urî dacă i-ar zice, pentru că i-ar distruge fericirea, i-ar năru

visele. Poate că și-ar vărsa furia asupra lui, și-ar îndrepta durerea și dezamăgirea către el însuși. Asta în cel mai rău caz – atunci ar pierde într-adevăr tot.

Își dădu seama că cea mai bună alternativă ar fi să tacă mâlc. Smith era un nesimțit fără pereche, dovedise asta cu vârf și îndesat, și cea mai bună soluție ar fi să aștepte liniștit, să se bucure de prietenia lui minunată cu Jem și să fie prin preajmă când va avea nevoie de el, s-o ajute să se refacă atunci când relația ei se va duce de râpă, așa cum avea să se întâmple la un moment dat, în viitor.

Dar asta era problema – neclaritatea conceptului respectiv: „la un moment dat, în viitor”. Ce fel de viață mai era și asta să aștepti ca prietenul tău cel mai bun să-i frângă inima femeii pe care o iubești, ca tu să-ți poți croi destinul, pentru ca tu să poți trăi fericit după aceea? Și oricum, poate că toate rahaturile astea cu Cheri n-aveau să ducă nicăieri și atunci Smith o va păstra pe Jem pe locul doi toată viața. Poate că o va da în bară peste vreo zece ani, când el și Jem vor avea patru copii și o casă de vacanță la țară și-l vor invita pe Ralph la ei la cină de două sau de trei ori pe an pentru că le va fi milă de el. Nu. Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Nu voia să o privească pe Jem melancolic, cu subînțeles, la masa de seară, când ar fi avut patruzeci de ani, disprețuindu-l încă pe Smith pentru faptele lui.

Un metrou trase la peron cu întârziere și Ralph se urcă în el recunoscător pentru căldura dinăuntru, prea bucuros să se mai supere că a așteptat atâta.

Mai era vorba și despre propria imoralitate. După unii, poate chiar și după Jem, să citești jurnalele altora ar fi la fel de grav ca infidelitatea. Oare avea dreptul să incrimineze faptele lui Smith? Oare avea dreptul să îi destăinuie lui Jem secretul lui Smith fără să-i povestească despre comportamentul lui nemernic și necinstit? Nu prea. Dar

cum să facă așa ceva? Cum să-i spună lui Jem dintr-un foc că: a) prietenul ei se amăgește cu fantezii legate de o femeie inaccesibilă, de care a fost îndrăgostit vreme de cinci ani, b) colegul ei de apartament îi citește jurnalele și îi cotrobăie prin lucruri de trei luni încoace și c) subsemnatul coleg de apartament este fără speranță, pasional și cu tot devotamentul îndrăgostit de ea și vrea să-și petreacă tot restul vieții alături de ea? A, și cum ți se pare puiul jal frezi? Rahat!

Se îndrepta deja spre linia Circle, dar tot nu reunise să se decidă cum să procedeze. Fiecare opțiune părea să-i ofere doar dezavantaje evidente – nu vedea niciun avantaj sau un beneficiu cât de mic. Unde era opțiunea în care Jem își dădea seama că era îndrăgostită până peste cap de Ralph și îl părăsea pe Smith fără să-i spună de ce, urmând să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți? Nici urmă de ea, nu exista.

Va trebui să improvizeze. Să vadă cum se simțea stând ță în față cu Jem la restaurant. Poate că avea și ea bănuielele ei, nu se știe niciodată. În acest caz i-ar fi confirmat, fără răutate, ce știa deja, fără să-i saboteze viața lui Smith. Da, asta urma să facă. Nu va plănui nimic, nu va hotărî nimic. Va improviza.

Metroul ajunsese până la urmă în stația Bayswater, sr el se năpusti pe scări în sus și ieși în lumina puternică de-afară și în bazarul veșnic aglomerat din piața Queensway. Jem nu ajunsese încă. Se uită în jur după ^n ceas – era șase și douăzeci și trei. Se așează în dreptul intrării cu mâinile îndesate în buzunare și cu nasul curgând în aerul rece al nopții, alungându-și toate gândurile care-i treceau prin cap, intonând ca o mantră cuvintele: „Improvizează. Improvizează. Improvizează.”

O femeie în vârstă din colțul de vizavi îngăima obscenități și își ridica încet faldurile interminabile ale unei fuste gri

împuțite. Se uită în altă parte rușinat, dar apoi nu mai rezistă și o privi din nou pe furiș. Femeia îi arăta crăpătura cheală și zbârcită ca o prună uscată și îi zâmbea printre dinții înnegriți și tociți.

— Asta vrei, nu, drăguțele? îl luă ea peste picior.

Ralph se uită în altă parte. Cât de scârbos...

Cartierul Queensway nu dormea niciodată, dar asta pentru că niciun englez nu locuia aici – erau doar blocuri de firme și hoteluri ieftine, australieni, arabi, africani, puburi cu televizoare cu plasmă pentru meciuri, restaurante gălăgioase, cafenele deschise toată noaptea și zumzetul omniprezent al conversațiilor în alte limbi. Mereu te simțeai ca într-o vacanță într-o țară străină în Queensway. Nu era locul potrivit pentru o cană de ciocolată caldă în papuci comozi sau pentru o seară liniștită în fața televizorului, cu Coronation Street, mâncând plăcintă cu carne.

Ralph se uită din nou la ceas pe furiș, ca nu cumva să-i atragă atenția femeii celei scârboase și exhibiționiste care stătea vizavi de el; bănuia că acum făcea pipi la perete. Era șase și douăzeci și nouă.

„Improvizează. Improvizează. Improvizează.”

— Cine-i prietena ta?

Ralph se întoarse brysc la auzul unei voci blânde de femeie la câțiva centimetri de urechea lui. Era Jem.

— Uf, la naiba! Slavă Domnului! Tu erai! Credeam că e prietena mea fără chiloți de vizavi.

— E minunată, nu? Ți-a arătat și fofoloanca?

O luară din loc.

— Și ce-ai mai făcut azi? îl întrebă Jem.

— A, nașpa! N-am reușit să fac nimic...

— Vai, ce rușine. De ce?

— Am avut o groază de probleme pe cap.

— Cum ar fi?

— A, nimic. Știi tu, chestii...

— Vrei să vorbim despre cheștiile alea?

— Naaa, nu neapărat, poate. Poate că m-oi despovăra mai încolo. „Da, era semn bun”, își zise Ralph. „Se pun bazele unei posibile discuții pentru mai târziu.” Și tu ce-ai mai făcut azi? Își plecă privirea și îi zâmbi. Îi plăcea la nebunie să își plece privirea când îi zâmbea. Era așa de... frumos.

— A fost groaznic, absolut groaznic. O zi de luni de speriat. Dar prea plictisitoare ca să vorbim despre ea. Deci, ia povestește-mi despre jal frezi.

Discutară în mers despre curry, despre tot felul de prostioare, despre nimicuri. Ralph începu să simtă cum dădea în clocot asemenea laptelui pe foc, dar nu putea stinge flacăra. Nu voia să mai pretindă că sunt doar prieteni buni. Nu voia doar să meargă și să mănânce un curry cu Jem și să se întoarcă acasă și s-o vadă pe Jem cum se pierde în brațele scârboase ale lui Smith, care o pune mereu pe planul doi. Voia, voia... „Improvizează”, își aminti el, „improvizează”. Dar n-avea rost. Improviza, și urechea lui muzicală îi spunea să nu mai aștepte, să riște totul în viață și să parieze tot ce-avea. Da, vă rog, domnule crupier, am să pun tot ce am pe roșu, limuzinele, iahtul, casa din Colorado...

Trase aer în piept și apoi îi dădu drumul încet de tot. Ajunseseră la restaurant. Schimbarea bruscă de atmosferă mai scăzu un pic din căldura care-l cuprinsese.

— Uau, ce loc! exclamă Jem.

Grămezi de chelneri încruntați, în pantaloni negri strânși pe picior se foiau îndemânatici printr-o mare de mese cu platouri uriașe argintii, doldora de curry-uri roșii, verzi, maro și roz-deschis și pernuțe pufoase de pâine naan care semănau cu peisaje selenare în miniatură. Sute și sute de meseni veseli stăteau într-un salon decorat cu picturi coloniale verde-închis și albastru-deschis, printre palmieri înalți din fier forjat, cu ventilatoare uriașe fixate în tavan

care se învâртеau neîncetat, încercând să mai răcorească un pic atmosfera toridă.

Un chelner fâşneţ îi conduse la masă şi le aruncă două meniuri în scârbă, dispărând fără să le dea bineţe.

— Nu e chiar cel mai prietenos restaurant din lume, dar ia uită-te la preţuri, îi şopti Ralph.

Comentară pe marginea meniului, se hotărâră ce voiau să comande şi, în mai puţin de o fracţiune de secundă, acelaşi chelner nesuferit se înfiinţă la masa lor, le luă comanda nepoliticos şi se făcu nevăzut cât ai zice peşte. Berile lor marca Cobra îşi făcură apariţia instant.

— Ce servire rapidă, se hlizi Ralph şi îşi dădu brusc seama că alesese greşit locul pentru o discuţie intimă – dacă zăboveai aici mai mult de cincisprezece minute, îţi trimiteau clienţii următori pe cap.

— Ei, e tare drăguţ aici, nu? zise Jem zâmbindu-i lui Ralph de după paharul de bere pe care-l ţinea în mână.

Ralph rămase un pic şocat. Uitase complet că era foarte drăguţ aici. Tocmai se gândea la locul acela ca la un purgatoriu.

— Da, zise el vesel. Chiar e drăguţ aici.

— Aăă, dar... dar în cinstea cărui eveniment fericit ne aflăm aici? întrebă Jem ferindu-şi privirea şi apoi uitându-se drept în ochii lui.

— Cum adică?

— Păi, sper să nu te superi că spun asta, dar... dar când m-ai sunat azi-dimineaţă să mă chemi în oraş în seara asta mi s-a părut că... că mă invitai la o întâlnire?

— Pe bune? De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă Ralph şi se înecă cu bere.

— Păi, nu ştiu. Păreai foarte emoţionat şi făceai pauze ciudate în conversaţie. Şi mi-am amintit de vremea când eram invitată în oraş. Atât, încheie ea aşteptând un răspuns.

„Gata cu nimicurile.”

— Deci – Ralph își frecă bărbia o clipă – să clarificăm lucrurile: te-am sunat, complet inocent – plictisit, neavând nimic mai bun de făcut decât s-o sun pe vechea și plictisitoarea mea prietenă Jemima Catterick te-am invitat în oraș la un curry ca să nu stau aici singur, iar tu ai crezut că ți-am dat întâlnire. Câtă obrăznicie!

— Gata, gata! râse Jem.

— Și apoi – Ralph își intrase deja în ritm – după ce că erai complet confuză și credeai cu totul greșit că eu ți dădusem întâlnire, ceea ce, de fapt, era complet ridicol, în loc să spui: „Dar, vai, stăpâne Ralph, nu mi-aș permite vreodată așa ceva, inima mea e fângăduită altuia, ești un neobrăzat și un aventurier feroce”, în schimb, ai acceptat neobrăzata invitație pe care ai interpretat-o ca fiind de factură amoroasă, și acum ești aici, așezată la această masă și neînsoțită? Ce să mai înțeleg din toate astea?

— Vai, Ralph, vulpoi bătrân ce ești! Jem roșise toată.

— Îmi pare rău, spuse Ralph râzând. Fața ta este ca o cadră. Ești așa de drăguță. Se uită în jos la mâinile lui cu degete lungi și delicate care acopereau acum mâinile mici și albe ale lui Jem și simți cum i se luminează întreaga ființă. Îi mângâie dosul palmei cu degetul mare. Ea nu se trase înapoi. Ce mâini fine, șopti el. Le strânse, o privi pe Jem și îi zâmbi siropos, pentru că nu știa ce altceva să facă, apoi se uită din nou la mâinile lor. Aveai dreptate. Chiar ți dădusem întâlnire mai devreme. E adevărat, îi mărturisii privind-o timid printre gene, apoi zâmbi și ridică din sprâncene ca și cum ar fi fost prins asupra faptului. Eu... noi... ne-am distrat așa de bine în weekend – cred că a fost unul dintre cele mai grozave weekenduri din viața mea sincer. Și voiam să ne vedem din nou – departe de Smith, de apartament și de toate celelalte. Pur și simplu îmi place la nebunie să fiu cu tine, Jem, chiar

îmi place, și... sper că nu te superi pe mine pentru asta, încheie mutându-și privirea în altă parte. Înghiți în sec și îi aruncă o privire fugară tui Jem, care-l privea cu o expresie răbdătoare și blândă. Se așeză drept în scaun și o privi fix în ochi.

— Sigur că nu mă supăr. Ți-am mai zis-o și altă dată. Îmi place mult să fiu cu tine. Știu că ne cunoaștem doar de trei luni, dar te consider deja unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

— Vai, Doamne, Jem, ce drăguț din partea ta. Dar eu nu vorbesc despre asta. Vorbesc despre dragoste, despre dragoste adevărată. Nu despre iubire platonică între amici. Eu chiar mor, mor din dragoste pentru tine. Eu... Se pierdu o clipă, apoi simți cum un firicel de sudoare

se forma pe frunte în vreme ce porțile sentimentelor lui se deschiseră larg. Of, Doamne, Jem, te iubesc. N-am mai spus cuvintele astea nimănui până acum. Dar vorbesc serios. Sunt îndrăgostit lulea de tine. Cred că ești cea mai grozavă persoană din lume. Mă gândesc la tine mereu și nu mai pot să mă prefac că nu-i așa. Sunt gelos ca dracu' pe Smith pentru că ești a lui. Nu m-am gândit niciodată la dragoste până acum, la femeia potrivită pentru mine, nu am simțit nevoia să am o relație stabilă. Până când te-ai mutat la noi... iar la început nici nu mi-am dat seama cât de specială erai. Erai doar colega de apartament pe care eu nu mi-o doream deloc. Treptat am ajuns să te cunosc, m-am obișnuit să fii mereu prin preajmă, a început să-mi placă de tine din ce în ce mai mult. Și într-o seară mi-am dat seama – în noaptea cu concursul ardeiului iute, Mi-am dat seama fără nicio urmă de îndoială că sunt îndrăgostit de tine, Jem, că suntem sortiți să fim împreună. Că ne potrivim perfect. Am fi cel mai grozav cuplu din lume, să știi – e o magie când suntem împreună, n-ai observat? Nu pot să fiu doar amicul tău, Jem, înțelegi? Nu vreau să mă placi ca pe un prieten.

Vreau să nutrești și tu aceleași sentimente față de mine și adesea... adesea mi se pare că și tu simți la fel... Ralph respiră adânc, lung și incredibil de ușurat. Se simțea de parcă i se luase o piatră de pe inimă, iar greutatea sentimentelor și emoțiilor pe care le târâse atâta vreme după el se ridicase în sfârșit. Și știu c-ai mai auzit asta înainte. Știu despre Nick, Jason și toți ceilalți. Știu că ai avut parte de destule declarații de dragoste cât să-ți ajungă toată viața...

— Ce?! ochii lui Jem erau mari cât cepele.

— ... dar îți jur că nu sunt la fel. N-am de gând să te schimb, să te controlez. Te vreau exact așa cum ești acum. Așa că dacă nu te bat la cap și nu te sufoc cu flori, poezii de dragoste și scrisori n-o fac pentru că nu te iubesc, ci pentru că te iubesc. Înțelegi?

— Ce?! Stai un pic! Cum naiba știi de Nick și... și de Jason și de ceilalți?

Ralph se uită la fața nervoasă a lui Jem și trase adânc aer în piept. Ei, la dracu' cu toate, își zise în sinea lui.

Ce mai avea de pierdut acum? Mai bine povestea totul de-a fir a păr. Respiră adânc.

— Doamne, Jem. Te rog, nu te enerva prea tare, încearcă să mă înțelegi. O să pară îngrozitor, dar... dar, eu îți citesc jurnalele. Îmi pare rău. Am început să le citesc din ziua când te-ai mutat la noi. Și nu doar jurnalele, a fost mai mult decât atât. Mi-am petrecut ore întregi în camera ta, respirând aerul tău, înconjurat pur și simplu de lucrurile tale. Știu totul despre tine. Știu cât de urâtă te simțeai când erai mai mică, știu și despre băieții ăia morți după tine, despre bărbații nesiguri pe ei care îți cereau mereu să fii altfel, care încercau să te controleze. Știu totul despre tine și cred că e corect ca și tu să știi totul despre mine. N-a fost frumos din partea mea, n-am mai făcut așa ceva niciodată, jur. Pur și simplu... am fost atras de ele... atras de tine.

Sună ca o prostie din partea mea, dar e adevărat. Și m-a făcut să mă simt așa de aproape de tine. Voiam atât de tare să mă apropiu de tine. Și nu sunt bun la lucruri de genul ăsta, Jem. Era singura cale pe care am găsit-o. Îmi pare tare, tare, tare, tare rău. Pe cuvânt de onoare. Îmi pare nespus de rău. Zâmbi emoționat în stilul ăla al lui șui și leneș, de la stânga la dreapta. Te rog, Jem, răspunde-mi. Aștepta răspunsul ei cu răsufierea tăiată.

Fața lui Jem era roșie toată de furie.

— Nu-mi vine să cred! Nu pot să cred că mi-ai citit jurnalele! E... înfiorător! Doamne, Ralph, credeam că mi-ești prieten! Uită-te și tu! Poți să uiți de toate astea, uită de prietenia noastră. Prietenii nu violează intimitatea prietenilor lor, prietenii nu cotrobăie prin lucrurile prietenilor lor, îmi vine rău numai când mă gândesc...

— Te rog, Jem, încearcă să mă înțelegi...

— Nu, Raaph, nu înțeleg. Și de azi încolo, chiar din clipa asta, noi doi nu mai suntem decât colegi de apartament – atâta tot – nu mai stăm la curry, nu mai discutăm nimic, nimic. Stai departe de mine și totul va fi bine. Să uităm că ziua de azi a existat vreodată, da?

— Nu, Jem! Te rog! Nu vreau să uit ziua asta. Eu mă bucur că s-a întâmplat. Am vrut să se întâmple. Te rog, hai să vorbim despre asta.

— Ralph, tu n-ai auzit ce-am zis mai devreme? Nu mai vreau. S-a terminat. Vreau să plec acasă. Hai să plătim.

Se întinse după poșetă și se apucă să scotocească prin ea după portofel, iar pieptul îi tresălta, stăpânindu-se cu greu să nu izbucnească în plâns. Lumea întreagă i se învârtea în cap ca un elicopter stricat. În viața ei nu se simțise mai confuză decât acum. Era furioasă, atât de furioasă că Ralph îi citise jurnalul, că-i cotrobăise prin cameră. Dar simțea mai mult de-atât. Putea să se împace cu ideea că Ralph îi citise jurnalele. Nu era genul secretos, n-avea nimic de

ascuns. Sigur, făcuse o faptă îngrozitoare, dar ar fi trecut peste. Ceea ce nu putea înțelege era avalanșa de sentimente declanșată de declarația lui de dragoste, o declarație de care, evident, știa de la bun început că o să urmeze. Ralph era îndrăgostit de ea! îi atinsese mâna acolo, pe masă, și îl luase gura pe dinainte, iar acum sentimentele lui erau împrăștiate peste tot. Nu mai era doar un joc. Situația nu mai putea fi ținută în frâu de niciunul dintre ei. Și își dorea să poată zâmbi cu bunătațe și să-i spună că ținea la el, dar nu în felul acela, că inima și destinul ei îi aparțineau lui Smith și că ea nu voia decât să fie prietenă cu el. Dar nu putea. Pentru că nu era adevărat.

La naiba, la dracu' și așa mai departe. Îl iubea. Îl iubea pe Ralph. O înnebunea felul în care își ținea țigara și berea în aceeași mână. O înnebunea felul în care se uita din pat la *The Waltons* în fiecare dimineață de duminică. O încânta ideea că mângâia toți câinii pe lângă care trecea pe stradă. Îl îndrăgea și pentru faptul că se certa în fața televizorului cu oamenii cu care nu era de acord. Îl iubea mâinile și picioarele lungi și osoase. Murea după zâmbetul lui leneș și după icnetul pe care-l scotea din fundul gâtului când râdea cu poftă. Îi plăcea la nebunie cum putea să nu-i spună absolut nimic, iar el transforma nimicul respectiv într-o conversație, oricât de tembelă sau de banală i-ar fi ieșit. Îi plăcea la nebunie fascinația lui pentru detaliile vieții, felul în care observa mereu un apus de soare frumos, o conformație ciudată a norilor, vreun gargui ascuns în colțul unei clădiri sau un imprimeu în hainele cuiva. Murea după strungăreața lui și îi plăcea la nebunie și cicatricea care se zărea la rădăcina părului, pe frunte, după ce dăduse cu capul într-un amplificator la un concert al formației The Clash, în 1979.

Ea îl iubea pe el, și acum și el pe ea. Ar putea fi împreună, s-ar putea ține de mână și s-ar putea pierde în

lumina asfințitului ca să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți. S-ar putea iubi.

Îl privi pe furiș. El se uita în altă parte, încercând să-i atragă atenția chelnerului. Cum stătea acolo cu umerii aplecați și trist, era nemaipomenit de drăguț. Chiar și în timp ce adrenalina provocată de furie îi curgea prin vene, chiar în clipa în care pusese zăgaz sentimentelor ei pentru el, își dorea din suflet să se întoarcă, să-l ia în brațe și să-l sărute până nu mai putea. Il iubea. Il dorea. Și nici măcar nu-l sărutase încă...

Dar nu-l putea iubi. Pur și simplu, nu putea. Cum rămânea cu Smith? Zăgazurile se închiseră de tot.

Ralph se întoarse spre ea, și privirile lor se întâlniră.

— Jem... o imploră el.

— Nu! i-o întoarse ea.

— Te rog...

— Nu!

Plecară de la restaurant înconjurați de un văl de tăcere, chemară un taxi și se duseră acasă, iar atmosfera împietrită dintre ei se sedimentă precum cimentul proaspăt turnat.

Capitolul 25

Karl se dusesse direct acasă la Tom și la Debbie în seara aceea după ce-l dăduse afară din casă Siobhan.

O sună neîncetat din zece în zece minute, auzind fără să-i vină să creadă propria voce la robot, care-l informa că nu era acasă, dar că putea să lase un mesaj. Sigur că el nu era acolo, ce naiba!

A doua zi, evident că încercă să dea telefon din jumătate în jumătate de oră acasă la mama ei, până când doamna Menamara nu mai rezistă și îi spuse că, dacă nu încetează, cheamă poliția și că Siobhan nu vrea să vorbească cu el.

Nu-și mai amintea prea multe acum, învăluit fiind într-o ceață densă de beție. Luni după-amiază se târâse cumva până la slujbă.

Și atunci se întâmplă. Atunci se schimbă totul pentru el.

Chiar nu plănuiise una ca asta. Munca și emisiunea lui fuseseră lăsate pe ultimul plan în cele aproape șaptezeci și două de ore care trecuseră. Dar era DJ. Nu putea să se dea bolnav la muncă. Deci condusese complet absent, schimbând vitezele pe pilot automat și oprind la semafoare ca un robot.

— Ești OK, prietene? îl întrebă producătorul emisiunii lui, John, când se împleticise în studio.

— Da, da. Totul era altfel. Studioul lui de înregistrări arăta altfel. John părea un străin. Se uitară la playlistul pentru ziua respectivă. Ce ciudat, se gândi, el era DJ-ul, era cel care punea melodiile acelea cu versuri dedicate tuturor răniților din dragoste din Londra. Oare de câte ori nu pusese *The Sun Aint Gonna Shine Any More* și de câte ori vreun biet neisprăvit singuratic dintr-un apartament pustiu, deschizând radioul, nu simțise agonia despărțirii mai rău decât înainte. Se făcea vinovat de asta fără să-și dea măcar seama. Iar acum venise rândul lui. Dar putea să controleze lucrurile, putea să schimbe playlistul. Putea să pună Spice Girls și *I WiU Survive*, și *Āga-doo*, și să țină durerea departe. Putea să se joace de-a Dumnezeu.

Dar nu voia. Se va ține de playlist și va suporta consecințele. Oricum, cine oare ar vrea să se joace de-a Dumnezeu?

Se uită la lista de melodii, asigurându-se că nu existau capcane emoționale, dar știa prea bine că lacrimile nu l-ar podidi decât în clipa în care ar asculta cântecul, iar versurile i-ar răsuna în urechi.

— Sigur ești OK? îl întrebă John din nou.

— Da, da, sigur.

Oare de ce nu simțea nimic? Chiar nu simțea nimic. Era pur și simplu împietrit, ciudat și gol pe dinăuntru. Nu voia să plângă. Nu voia să fugă. Nu voia să fie aici.

Viața trecea pe lângă el, cuvintele îi ieșeau din gură, mâinile i se mișcau în timp ce ținea ceașca de cafea, picioarele i se încrucișau și se desfăceau, ochii citeau și traduceau cuvinte pentru el, dar nu avea niciun amestec în treaba asta, pur și simplu lucrurile i se întâmplau din senin. Se întreba dacă fața lui mai putea zâmbi sau dacă i-ar mai ieși vreun hohot vesel din gâtleej. Probabil că da.

Prima piesă era Mn *Pitiful* a lui Otis Redding. Își amintea cântecul ăla. Îl pusese pe o casetă pe care o înregistrase pentru Siobhan la puțin timp după ce se combinaseră. Mai ții minte cum erai pe vremea când erai prea tânăr ca să știi cine ești de fapt, când vă făceați casete unul altuia, un fel de a spune: „Ăsta-s eu, așa sunt eu, asta-mi place și pentru că te plac atât de mult, aș vrea să-ți plac și eu ție”, înainte să ai o slujbă, o mașină, un apartament, un trecut sau o personalitate bine definită care să spună totul despre tine. Așa că îi înregistrase mii de casete, stătuse ore în șir căutând prin colecția lui muzicală după melodia perfectă, ore întregi chinându-se să înregistreze pe casete C90, pe care le cumpăra en gros de la Woolies. Apoi i le înmâna mândru nevoie mare, dorindu-și din suflet să-i placă, să-i placă muzica aceea la fel de mult cum îi plăcea lui. Și îi plăcea cu adevărat iar asta l-a făcut s-o iubească mai mult decât o iubise până atunci...

Buletinele de știri fuseseră citite, starea vremii și traficul fuseseră înregistrate. Mintea lui Karl se golise cu desăvârșire. Oare ce trebuia să spună? Ce spunea de obicei? Nu-și mai amintea câtuși de puțin. Nu-și mai amintea nici ce zi era sau ce lună. Ceasul măsura secunde. Cinci... patru... trei... doi... unu. Gura lui Karl era uscată iască. Vocea îi dispăruse de tot. Întreaga lui ființă se topise în

neant. Karl nu mai exista... Se auzi jingle-ul lui, apoi o clipă de tăcere, înmulțită de mii de ori la numărul de oameni care ascultau. John îl privea cu ochii cât cepele, asistenta de platou se întinsese spre microfon gata-gata să intervină, dar până la urmă Karl deschise gura.

— Bună ziua, Londra, ascultați ALR, cel mai bun post de radio din Londra, iar eu sunt Karl Kasparov. Este ora trei și jumătate și e *Drive Time* aici, în capitala țării. Mai aveți doar trei zile să vă faceți cumpărăturile de Crăciun, cel puțin așa mi s-a spus, iar acum veți asculta unul dintre cântecele mele preferate: pentru toți tipii inutili ca mine, care n-au cumpărat nici măcar un singur cadou. Se numește Mr. *Pitiful* își scoase căștile de pe urechi și privi complet năuc în jur. Nu se gândise nicio clipă la ce va spune când va intra în direct și totuși reușise o asemenea performanță – deja îi intrase în sânge. John îi făcu semn ușurat că era OK. Karl era profesionist, la urma urmei. Totul avea să fie bine.

Și chiar așa era. În următoarele cincisprezece minute deveni extrem de inspirat. Se descurcă minunat în pauzele dintre cântece, alunecă liniștit prin REM, apoi Manie Street Preachers; Oliver's Army nu era mare scofală; *Respect* al Arethei Franklin, nicio problemă; *Wonderwall* nici nu îi atinse masca de profesionist. Îl tachină un pic pe John în direct, își bău cafeaua, zâmbi și chiar râse nițel. Își ținea emisiunea. Începu să se simtă aproape normal.

Și apoi... nu se aștepta la asta, nu era una dintre melodiile lui preferate, nu-i aducea aminte de Siobhan și nici de tinerețea lui: *The Bitterest Pill*¹³ a formației The Jam.

Ceva din cântec îl tulbură și-i sfâșie inima. Îi plăcea la nebunie The Jam. Și lui Siobhan îi plăcea The Jam. Și era adevărat – chiar era cea mai amară pastilă pe care trebuise

---

¹³ Cea mai amară pastilă.

s-o înghită vreodată, sfârșitul oricărui lucru, începutul nimicului. Și era numai și numai vina lui. Minte îi fu inundată de imagini cu Siobhan care zâmbea și râdea. Iar simțurile îi fură năpădite de mirosul ei, de sunetele ei.

Și apoi izbucni în plâns. Mai încet la început, lacrimile îi șiroiau încet de-a lungul nasului. Se întoarse cu spatele la John și la ceilalți oameni din platou, se șterse la ochi și respiră cât putu de adânc. Mai avea patruzeci și cinci de secunde la dispoziție din cântec. Respira din ce în ce mai sacadat, lacrimile îi curgeau din ce în ce mai tare... încă treisprezece secunde.

Corpul începu să-i tresalte și, dintr-odată, își dădu seama că n-avea cum să stăvilească șuvoaiele. John vorbea cu cineva la telefon, asistenta de platou se dusesse la baie, nimeni nu observase. Trei secunde, două, una... Ar fi trebuit să pregătească alt cântec, să treacă direct la altceva, să lase câteva secunde să se potolească. Dar n-a făcut asta. Nu i-a trecut prin cap așa ceva. Undele erau învăluite într-o tăcere mormântală, nu se auzea decât respirația lui sacadată în timp ce se chinuia să-și mai vină în fire. Semăna cu tăcerea jenantă de la recepțiile simandicoase, doar că era de o mie de ori mai rău. John închise telefonul și îl privi îngrozit. Tăcerea continua. Karl plângea în continuare.

Apoi, la un moment dat, vorbi. Știa că n-ar trebui so facă. Știa că, până la urmă, John avea să bage ceva, un slogan, o prezentare, o reclamă, ceva. La radio era vorba despre profesionalism, treceri armonioase, tehnologie, muzică. Nu avea nicio legătură cu inima albastră și suferințele lui. Nu avea nicio legătură cu el.

— Îmi... îmi pare rău, începu ei cu o voce tremurată și pierdută, cu vocalele încărcate de muci groși și nazali, îmi... îmi...

Totul amuți în studio; John îngheță pe loc cu gura

căscată și mâna lipită de obraz. Nu se vedea nicio mișcare, nicio mișcare obișnuită, doar un bărbat nefericit care vorbea încet într-un microfon de parcă vorbea cu prietenul lui cel mai bun într-un pub, iar lacrimile îi șiroiau nestăvilite.

— Am avut parte de un weekend tare prost... prietena mea m-a părăsit.

John se schimonosi și își acoperi fața cu palmele.

— Sfinte Sisoe, face o schemă demnă de Blackburn, face o schemă ca Tony Blackburn, mormăi el în barbă.

— Siobhan, prietena mea. Eram împreună de cincisprezece ani. Și acum... s-a sfârșit și... Doamne, cât de rău îmi pare... Credeam că o să fiu în stare să țin emisiunea azi, dar... dar îmi vine atât de greu. Doamne, ce greu e! Și tocmai am avut o revelație, știți? S-a dus. Siobhan, s-a dus! Oftă din rărunchi. Doamne! Dac-ați ști cum era Siobhan... Era... ca un înger. Exact ca un înger. Și o doream atât de tare, nu mi-am mai dorit în viața mea ceva cu atâta ardoare ca pe ea, și apoi am primit-o – nu știu cum am reușit, dar n-o meritam deloc. Era prea bună pentru mine, mult prea bună – cu totul superioară. Era atât de frumoasă. Și, Doamne, să vedeți ce păr avea, ca aurul pur. Și ar fi putut să aleagă pe oricine din lume, dar m-a ales pe mine. Și nici nu știu ce m-aș fi făcut fără ea în toți anii ăștia, fără zâmbetul ei, fără râsetele ei, fără bunătatea și înțelepciunea ei. Și era atât de înțeleaptă. Iar dragostea ei... Mă iubea atât de mult, înțelegeți? Știți cum e să fii iubit de cineva atât de frumos... și atât de bun...? Și eu... eu... Vocea începu să-i tremure din nou. Am fost întotdeauna recunoscător pentru un asemenea dar. Pe cuvânt. Așa am fost. I-am mulțumit mereu lui Dumnezeu pentru femeia aceasta, am apreciat-o mereu. Dar... dar, dar... ascultați! Ascultați-mă bine, bărbaților de pe fir. Și voi, doamnelor. E chiar important ce am de zis. E foarte, foarte important, trebuie neapărat să fiți atenți. Dacă aveți parte de o femeie sau de un bărbat și

iubiți acea persoană ca pe ochii din cap și invers, nu vă prostiți, nu-i înșelați. Vă rog. N-o faceți. Eu am făcut-o. Mi-am bătut joc de încrederea celei mai frumoase și mai grozave femei din lume. Și pentru ce? Pentru nimic. Pentru sex de unică folosință cu o femeie de unică folosință, pe care nu dădeam nici cât o ceapă degerată. Vă vine să credeți? Vă vine să credeți că cineva ar face ceva așa de necugetat?! Încercam doar să-mi gâdil nițel orgoliul. Acum îmi dau seama foarte bine de asta. Mereu mi s-a părut că Siobhan era prea bună pentru mine, prea frumoasă, prea specială. Am încercat să mă prefac că nu mă deranjează, dar întotdeauna m-am simțit mai puțin important decât ea. Apoi a apărut fata asta și m-a făcut să mă simt ca un bărbat adevărat, înțelegeți? Eram mai deștept ca ea, mai mișto ca ea, mai bun ca ea, sau cel puțin așa mi se părea. Și ea mă dorea. Iar orgoliul meu de mascul tâmpit a fost fermecat și a luat ce era expus în vitrină și scos la mezat fără să se mai gândească la nimic și la nimeni, nici măcar la mine, probabil. Doamne! Și nici măcar nu m-am simțit așa de bine, să știți. Dar măcar m-am simțit și eu aparte – eu eram cel special în relația aia. Și m-a făcut s-o apreciez și mai mult pe Siobhan, când s-a terminat aventura. Mi-am dat seama de tot felul de lucruri în legătură cu relațiile dintre oameni și cu dragostea, lucruri care nici nu-mi trecuseră prin cap până atunci. Despre continuitate și despre cum ar fi să îmbătrânești alături de cineva. Toate astea sunt la fel de romantice precum dragostea. Și am vrut să mă însor cu Siobhan atunci, să fiu cu ea pentru totdeauna. Dar era prea târziu. A aflat de aventură, a aflat exact cum eram de fapt. Penibil, slab și egoist. Și merită pe cineva de mii de ori mai bun ca mine. Așa că m-a părăsit. Iar acum sunt singur. Și s-a terminat. Și mă voi duce în seara asta acasă în apartamentul nostru, acolo unde locuim împreună, și ea n-o să mai fie acolo. O să fie gol. Și... și... și nu știam că se

poate să te simți atât de trist și atât de nefericit, și atât de rău. O iubeam așa de mult, dar am trădat-o, iar acum înghit pastila asta teribil de amară și o merit cu vârf și îndesat. Așa că... să nu faceți și voi la fel, OK? Pur și simplu să nu faceți una ca asta. Pentru că, dacă sunteți cu cineva pe care-l iubiți și care vă iubește, sunteți cei mai norocoși din lume. Ignorați-l pe tipul ăla sexy care lucrează la marketing sau pe fata aia nesătulă din apartamentul de sus. Pentru că nu merită. Înțelegeți? Chiar... nu... merită. Karl respiră adânc și se îndreptă de spate. Lacrimile se ostoyeră. Bine... începu el să îngaima privind precaut în jur la asistenții rămași cu gurile căscate, la secretarele și producătorii care îi invadaseră camera de transmisie, veniți din toate colțurile clădirii ALR; toți se holbau la el fascinați, unii aveau ochii umezi, altora le era rușine, alții erau îngroziți. O tânără își șterse o lacrimă din colțul ochiului și încercă să-i evite privirea. Se lăsase o liniște mormântală. Eu... mmm... îmi pare rău... îmi cer scuze... Scuze. Râse stânjenit, apoi se uită din nou în jur la publicul sculptat parcă din ceară. Jeff era cel mai în față, cu mâinile încrucișate la piept, și îl privea pe Karl cu o expresie care i se părea imposibil de descris.

— Cred că e ultimul meu show aici la ALR – am să mai pun o piesă. Și, îmi pare rău...

Dădu volumul mai tare, își scoase căștile de pe urechi și își frecă fața cu palmele. La naiba! Ce făcuse? Își pierduse pur și simplu controlul. Nu-și dăduse seama decât de sunetul hipnotizant și liniștitor al vocii lui în căști, de nimic altceva – nici de ascultătorii de acasă, nici de mulțimea de oameni complet șocați din studio și nici că-și putea lua adio de la cariera lui. Vorbise cu el însuși, făcându-și ordine în minte în direct, de față cu mii și mii de străini. Se simțea mult mai bine. Era mai bine decât nimicnicia aceea teribilă pe care o dusesese în cârcă tot weekendul. Măcar toate

deveniseră reale acum... dureros și îngrozitor de reale.

— Karl! Simți o mână caldă pe spinare și se întoarse. La naiba, Karl, a fost extraordinar! Ești bine?

Era John.

— Doamne, John. Fir-ar să fie...

— Jules e acolo. Preia ea emisiunea, bine? Hai, hai să te scoatem de aici.

— La naiba, mă dă afară, nu? Asta-i problema, nu? S-a zis și cu asta, nu-i așa? Se ridică în picioare cu greu și trase jenat de cusătura gecii de blugi.

— Nu, nu, nu. Hai să mergem, Karl. Se ocupă Jules. Îl luă ușor pe după umeri și îl conduse afară dincolo de ușile batante, până ajunseră pe hol.

Era ca în filme: oamenii se opreau și se holbau la el fără nicio jenă, întindeau gâturile peste paravanele dintre birouri, scoteau capul pe uși; se lăsa o liniște totală peste tot pe unde trecea. Simțea că ar trebui să aibă o pătură pe cap și să fie băgat într-o dubă. Trecură de biroul de la recepție.

— Karl, Karl! June, recepționera, ținea o mână peste receptor și îl striga din foaierul de la intrare, îndemnându-l din priviri să vină.

„Doamne, oare ce mai voia și ea?” Karl nu dorea decât să meargă mai departe până ieșea din clădire și ajungea pe trotuar, apoi în mașină.

— Karl, oprește-te! June se împleticea pe holul de marmură în botinele ei cu toc cui. Oprește-te, Jeff la telefon!

Karl îl privi pe John ca trăsnet. Gata! Acum urma să fie concediat. Luă telefonul din mâna lui June.

— Karl, băiete, fă-te-ncoa' chiar în clipa asta. Karl se pleoști tot. Telefoanele astea blestemate au înnebunit de tot, Karl... hm... hm... hmm – te vor înapoi în direct. Du-te în clipa asta! Apoi Jeff trânti telefonul la loc în furcă, așa cum numai oamenii puternici au voie să facă.

— E adevărat, îi șopti June cuprinsă de un val de entuziasm neașteptat pentru o după-amiază de luni, telefoanele sună neîncetat de zece minute încoace – și toată lumea vrea să vorbească cu tine. Ce prostii ai mai făcut, Karl? îl întrebă ea cu un zâmbet de vârsta a doua, fericit și aducând a flirt.

Karl se întoarse din nou către John. John ridică din umeri, zâmbi și-l conduse din nou pe coridoarele întortocheate către lift și înapoi în studio. Acolo era un balamuc de nedescris. Mai aduseseră încă trei secretare să se ocupe de telefoane. Parcă fuseseră toți băgați în priză. Un ropot de aplauze îl întâmpină când Karl intra tiptil în cameră.

— Karl, prietene... Jeff veni către el zâmbind cu gura până la urechi și îl îmbrățișă strâns de-i trosniră oasele. Le-a plăcut la nebunie! Ești un star, prietene! Am primit două sute de telefoane în zece minute. Treci înapoi în direct – dă-le ce vor – spune-le ce simți. Îl conduse înapoi la pupitrul lui.

Jules îi zâmbi, își scoase căștile, se ridică și-l pupă pe Karl pe obraz, apoi îi pasă microfonul. Karl se așeză pe scaun și privi în jur la marea de fețe care-l priveau cu simpatie și căldură.

— Nu cred că pot, mormăi el.

— Ce? Sigur că poți, sigur că poți. Continuă – așa cum făceai mai devreme, îi spuse Jeff.

— Dar... am spus-o deja, am zis tot ce era de zis,

— Păi, spune tot din nou! Asta vor, prietene. Poți spune orice vrei. Doar vorbește ceva acolo. O să-ți pasăm și niște ascultători în direct, avem parte de niște oameni terminați pe acolo, care înțeleg perfect ce vrei să spui – și vor să vorbească cu tine. Poți s-o faci, Karl – hmm, hmm, bmm. Jules o să stea cu tine, dacă ai nevoie de ajutor. Hai, fii tu însuși, n-ai nicio regulă de urmat. Fără nicio regulă... îl

îmbrățișă din nou și se îndreptă spre ieșire. Karl era complet înmărmurit de frică. Voia să plece acasă. Toate așteptările astea doar de la el... Toți oamenii ăștia care se holbau la el. Toți ciudații și distrușii care așteptau să vorbească cu el la telefon. Jeff îi făcu cu ochiul. Jules îl bătu pe mână. John îi mai aduse o ceașcă de cafea. Ceasul arăta că mai avea patruzeci și nouă de secunde. La naiba. Se simțea atât de singur.

Ceasul bătu ultimele trei secunde. Karl respiră adânc și își ținu răsuflarea. Își dresе glasul.

— Ei, începu el. Am fost rugat să vin înapoi în direct. Ha, ha! râse el emoționat. Se pare că vă place mai mult de mine lovit de soartă decât fericit! Atunci am să încerc să pun spectacolul pe roate și putem fi triști împreună, ce ziceți? Habar n-am cum o să se întâmple asta exact, dar cred că am să mai pun o melodie acum. Cu dedicație pentru Siobhan. Pentru noi doi. Îmi amintește de vremea când eram la facultate, înainte s-o cunosc, când mă uitam pierdut după ea. Când era doar un vis pentru mine, ceva la care n-aș fi putut să ajung. E una dintre cele mai bune melodii pop din ultimii zece ani. *The Las – There She Goes*,

Toată lumea îi făcu semn că era pe calea cea bună. Karl respiră ușurat. Luă playlistul și se apucă să mângălească pe el și să-l rescrie. Emisiunea asta avea să-i fie dedicată lui Siobhan. Nu trebuia să urmeze nicio regulă, asta-i spusese Jeff. Nicio regulă. Așa că avea să țină tot spectacolul în cinstea lui Siobhan, în cinstea lor, va pune toate melodiile lor, melodiile lor preferate. Se va complăce în starea asta. Și dacă oamenii voiau să-l audă așa suferind, atunci erau chiar bine-veniți. Nu-i păsa deloc. Așa că două ore întregi vorbi despre Siobhan, puse melodii teribil de triste și muzică dureros de fericită. Preluă telefoane de la ascultători care făcuseră aceeași greșeală ca el, unii erau înlăcrimați chiar, ascultători care doreau să-l încurajeze. Luă dedicații de la

ei. Puse melodiile lor triste.

Așa trecură două ore de pură emoție, de sinceritate, de omenie. Telefonul suna non-stop, lacrimi de tristețe, de furie, de chin, de regret și de amărăciune se auzeau pe fir. Toți oamenii triști și singuratici din Londra ieșeau din carapacele lor emoționale și simțeau că fac și ei parte din rândul lumii. Era îngrozitor de siropos. Incredibil de plicticos. Ca Oprah într-o zi proastă. Dar se părea că asta voia lumea, iar Karl avea nevoie de așa ceva.

În seara aceea, când Karl plecă acasă, oamenii stăteau la rând pe trotuar, țineau buchete de flori în mână și carnețele pentru autografe. Toți îl așteptau pe el. Era ciudat, era nebunie curată. „Mulțumesc”, îi tot spuneau. „Fruntea sus.”

Fete drăguțe încălțate cu cizme cu toc înalt îi dădeau numărul de telefon, bărbați palizi, cu cearcăne, îi strâneau mâna. Atmosfera era de-a dreptul bizară. Karl s-a strecurat prin mulțime și a îngăimat „Mulțumesc” de multe ori, a luat numerele de telefon, a acceptat florile și a semnat autografe în carnețele, ajungând până la urmă la mașină și trântind portiera în urma lui.

— Doamne! Ce naiba se întâmplă aici? mormăi.

Nici nu-și dădea seama că era doar începutul nebuniei. În următoarele câteva zile ajunsese cea mai iubită celebritate din Londra. Apăruse un articol despre el în ziarul *Ne^room Sowth East*, iar pe pagina trei de la *Evening Standard*, o poză cu el lângă articolul despre infidelitate de pe coloana alăturată; în fiecare zi din ce în ce mai mulți oameni se așezau în fața clădirii ALR și așteptau să vorbească cu el, să-i mulțumească.

Dar în ceea ce-l privea pe Karl, toată harababura asta era complet ridicolă. Pentru el nu conta; Siobhan nu-l sună deloc.

Rămase acasă la Tom și la Debbie în seara aceea, și mai stătu la ei încă una, și încă una. Nu rezista să se întoarcă în

apartamentul gol. Siobhan știa unde stătea; îi lăsase mesaj mamei ei și îi dictase numărul de telefon de două ori, ca să se asigure că-l scrisese corect. Nu-l sună nici măcar o dată. Probabil că citise și ea ziarele, îl ascultase la radio, văzuse știrile, dar n-o afectase câtuși de puțin. Oare nu de-aia își luase el rolul de mamă a tuturor răniților din capitală, încât ai fi crezut că dacă tot restul metropolei îi plângea de milă, poate că și ea l-ar căina măcar un pic? Dar pur și simplu nu voia să audă de el.

Așa că trei zile la rând s-a dus la muncă, a venit acasă, s-a îmbătat și a discutat cu Tom și cu Debbie despre Siobhan, a discutat cu ei despre viață, despre cum era să te trezești singur pe lume, fără copii și pierdut pe la treizeci și cinci de ani, după ce presupusese mereu că va fi și el ca toți oamenii de vârsta lui, și s-a întrebat neîncetat unde naiba greșise.

A treia zi, începu să se înfurie. Ce naiba! Sigur fugise cu Rick, nu? Și ea îl trădase, nu? Care-i diferența dintre a te lăsa pe spate și a da voie cuiva să te sărute și a lăsa pe cineva să te reguleze cinci minute? Care dintre faptele astea e mai intimă? Și oare dacă i-ar fi spus despre Cheri, înainte să afle ea singură, l-ar fi iertat? Oare i-ar fi spus: „Karl, ai făcut ceva îngrozitor, dar pentru că mi-ai spus și n-am aflat eu singură, te iert și pot învăța să am din nou încredere în tine”? Sigur că nu. Ar fi reacționat exact la fel. La fel de groaznic, la fel de neiertătoare. Și tot l-ar fi părăsit.

Până la urmă, după emisiunea de joi seara, adică din Ajunul Crăciunului, își luă inima în dinți și se duse acasă, pe Almanac Road.

Stătea pe bancheta din spate a taxiului și privea pe geam în noaptea mohorâtă și întunecată, iar capul îi vuia de frustrare și de tristețe, de pierdere, de furie și de frică năucitoare, teribilă, atât de copleșitoare încât i se strânse inima.

Cheia lui scoase un sunet ciudat în broască. Exact un

ecou îndepărtat, ceva din trecut, o umbră de amintire dintr-un vis de mult uitat. Nu observase niciodată zgomotul cheii lui în broască, nu-și dăduse niciodată seama de pocnetul hidraulic pe care-l făcea când se învârtea. Era atât de cunoscut și totuși atât de nou pentru el.

Era frig în apartament. Căldura fusese oprită de cinci zile. Siobhan o ținea mereu la maximum, pretinzând că era mai friguroasă decât alții din cauza circulației. Mereu își dorise să fie un pic mai rece în casă, se plângea de asta, încerca să deschidă geamurile când nu era ea atentă sau să dea termostatul mai încet. Era așa de rece acum, încât și-ar fi dorit să fie teribil de cald, așa de cald, încât să se topească pereții...

Strânsese toată dezordinea. În bucătărie erau trei saci uriași de gunoi plini cu cioburi de la discurile lui, iar pomul de Crăciun era sprijinit de ușa de la scara de incendiu, gol și demn de milă; rămășițele decorațiilor de brad erau băgate într-o pungă de plastic lângă șemineu. Luase toate lucrurile drăguțe care făcuseră din apartament căminul lor: vasele, ceasurile, covorașul. Era curat lună. Toate erau la locul lor. Mirosea a lac de mobilă și a soluție de curățat geamurile. Era înfiorător.

Își dori să iasă pe ușă din clipa când pusese piciorul în apartament. Coșulețul de nuiete vechi și ponosit al lui Rosanne nu mai era în fața ușii de la dormitor și nu se mai vedea nici urmă de lesă în cuiul de pe hol. Apartamentul era rece și pustiu, și domnea tăcerea.

Karl se așeză cu greu pe canapea, canapeaua lor. Unde stătuse și ea cu șase seri înainte și-i spusese că s-a terminat între ei. Unde îngenunchease lângă ea, cuprinzându-i picioarele în brațe și implorând-o să rămână cu el. Își lăsă capul în mâini și îngădui liniștii și singurătății din apartament să-l cuprindă. Își dădu seama, pentru prima oară de când îl părăsise, că nu se va mai întoarce la el. Nu

era doar o ceartă trecătoare; se terminase. Nu se mai întorcea acasă.

Pentru prima oară în viață, Karl era singur.

Capitolul 26

Cheri îl văzuse venind acasă în Ajunul Crăciunului, cu două luni în urmă. Era prima oară când trecea pe acasă după emisiunea aia de la radio. Stătea la geam îmbrăcată în halatul ei alb și pufos și îl privea; părea gri, monoton și plicticos, nu semăna deloc cu Karl cel vesel și tehnicolor pe care și-l amintea. Îl văzu cum băga cheia în broască și cum fața i se schimonosi de durere când deschise încet ușa...

Își putea închipui foarte bine ce simțea, bineînțeles că putea, toată țara știa ce simțea, pentru numele lui Dumnezeu. Era faimos acum – ceea ce era al naibii de tipic pentru el. Când l-a cunoscut nu era decât un mărunț instructor de dans. Apoi îl părăsise, și acum, din cauza aventurii lor, datorită ei era celebru, apărea în toate ziarele, fața lui era prin toate revistele de bârfe mondene și talk-show-uri. Ba chiar fusese interviewat – asta o făcea pe Cheri să-i fiarbă sângele în vene – de Richard și Judy. Richard și Judy! Mai întâi, toată Londra fusese copleșită de el, înnebunită, fermecată, căzuse la picioarele lui în adorație, și acum, colac peste pupăză, întreaga țară, toți morți după Karl Kasparov? Bietul Karl Kasparov!

Ete na! Bietul Karl Kasparov, își zicea Cheri în sinea ei. Bietul Karl, care i-o trăsesese regulat și feroce pe scaunul ăla de la Sol y Sombra. Bietul Karl care mângâiasse și linsese fiecare centimetru, fiecare colțișor, fiecare ungher moale, suplu și încântător al corpului ei ferm și copt, oftând, mormăind și opintindu-se ca un animal, cu o pasiune nedisimulată. Bietul Karl care o mințise, o înșelase și o

păcălise pe femeia căreia îi declara în public iubirea eternă. Lui Cheri nu prea-i era milă de el.

OK, se chinuise ceva cu el. Fusese mai greu de prins decât alții. De fapt, fusese chiar cea mai mare cucerire a ei. Li dorise pentru că era de neatins, pentru că în fiecare sâmbătă dimineața se uita pe geam și îi vedea pe Karl, pe Siobhan și pe cățelușul lor drăgălaș cum se întorceau de la cumpărături încărcăți cu pungi pline ochi, și de obicei râdeau și discutau despre lucruri extrem de domestice, despre prieteni comuni și despre planurile lor pentru zilele următoare, iar el o apuca relaxat pe după umeri și o privea drept în ochi, de parcă era singura femeie din lume, de parcă nu era grasă cât o vacă, de parcă asta chiar nu conta pentru el. Karl habar n-avea ce pierde. Era un bărbat chipeș. Părul și favoriții îi erau un pic ridicoli și unele dintre cămășile lui erau cam prea țipătoare, dar se vedea clar că era bine făcut; avea un gât solid, umeri lați, un fund apetisant, pus în valoare de pantalonii mai strâmți decât se poartă, cu părul lui minunat, negru și des, lucind a gel. Se dădea în vânt după accentul lui irlandez, îl găsisese întotdeauna irezistibil. Putea mai mult decât atât, hotărî ea. Avea nevoie de ceva sau de cineva care să-i deschidă ochii.

Îi făcea un serviciu, la urma urmei.

La început îi fusese tare greu să-i atragă atenția. „Haide”, ar fi vrut să-i strige, „haide, vino să vezi cum arată o femeie adevărată, să vezi ce-ai pierdut, mă poți avea, sunt a ta. Jur că n-o să mai privești niciodată în urmă, n-o să mai fii niciodată fericit cu o femeie grasă de-acum încolo.” Dar n-avea niciun efect asupra lui. El o privea, îi zâmbea, îi dădea bună ziua când trecea pe lângă ea la intrarea în bloc sau pe stradă, dar n-o observa cu adevărat. Și cu cât mai tare nu-i dădea atenție, cu atât mai abitir voia ea să-l seducă. Aproape că devenise o obsesie pentru ea să decidă ce să poarte dimineața, să pândească ușa de jos când se trântea

cu zgomot și să se asigure că drumurile lor se întâlneau măcar o dată pe zi. Odată îl urmărise pentru că se întreba oare ce făcea ei la ora șase seara, îmbrăcat într-una dintre cămășile lui hawaiiene și în pantalonii cu pense; descoperi că preda cursuri de dans. În sfârșit o legătură, o cale spre inima lui. Știa să danseze jive, o învățase tatăl ei când era mai mică. Așteptă până se termină cursul, apoi îl urmări din nou până acasă, dădu „accidental” nas în nas cu el la ușa de la intrare și manevră conversația în așa fel încât primi o invitație la următoarea oră de dans.

Dar chiar și așa i-a fost greu. Venea în fiecare msp și se chinuia să-și trezească fiecare strop de pasiune m pașii ăia de dans infantili, asigurându-se mereu că en partenera lui Karl, că fiecare mișcare a ei emana „sex”; îl privea provocator, îl ademenea cu mișcări lascive ăm coapse și zâmbea, zâmbea mereu. Și tot nimic. El îi complimenta talentul la dans, își exprima recunoștința dk avea și el o parteneră bună, care știa perfect ce înseamnă cerocul, îi făcea cinste cu o bere după curs și apoi o conducea acasă. Dar nu se întâmpla nimic. Mereu ăa» că Siobhan a făcut asta, Siobhan a făcut ailaltă, ana întruna despre ea și, până la urmă, înțelese că dad voia pe Karl trebuia să-l ia cu mâna ei. Așa și făcu. Etar se plictisi repede de el.

Iar acum era celebru – celebru și bogat. Și cu meritele ei cum rămânea? Cu laurii ei? Unde ar fi ajuns Karl dacă nu l-ar fi ajutat ea? Ar fi rămas un DJ modest și anonim la un post de radio local.

Nu era corect. Toată viața ei Cheri își dorise să devină celebră, visase să fie prim-balerină până când se înălțase brusc la un metru optzeci și își dăduse seama că n-avea cum să devină următoarea Margot Fonteyn, nu avea să fie răsfățată cu trandafiri și curtată de miliardari. Iar în ceea ce o privea, creșterea ei nedorită era singurul motiv pentru care cățeaua de Darcey Bussell reușise în viață; ea trebuia să fie

în locul ei.

Nu era drept deloc că acest Karl ajunsese cunoscut, și ea nu, că ea nu primea nicio atenție, că era prinsă mereu în rolul figurantei din fundal la toate musicalurile din teatrele de mână a doua din Londra, în vreme ce Karl se distra cu celebritățile prin oraș. Avea douăzeci și șase de ani și era frumoasă și talentată, dar nu va putea rămâne așa pentru tot restul vieții – într-o bună zi avea să fie prea târziu pentru ea; va fi deja bătrână și urâtă, și șansele ei se vor spulbera cu totul.

Cu cât se gândea mai mult la Karl și la faima lui neașteptată, cu atât mai tare îi venea să-și asume rolul ei în toată povestea. Ea era totuși femeia la care toată lumea se referea când îl interviewau pe Karl, în ^articolele din ziar era chiar „femeia de unică folosință”. Într-un fel sau altul era deja cunoscută – cunoscută drept curva împuțită venită din iad să strice căsnicii.

Și apoi, într-o bună zi, săptămâna trecută, avusese o revelație incredibilă. Se uita la televizor la o emisiune despre o femeie care regreta rolul pe care-l jucase distrugând o relație, așa că urzise un plan secret și reușise să-i împace. Și ea ar putea face asta. Sigur că ar putea. Și atunci, ar fi superfaimoasă. Faimoasă pentru că făcuse ceva bun, nu pentru că era o curvă împuțită, ci pentru că îi împăcase pe Karl și pe Siobhan. Ar fi eroină și toată lumea ar iubi-o. Deja își închipuia și cum ar suna poveștile din ziar: „Frumusețea de fată 90-60-90, Cheri, spune că nu mai suporta vinovăția: «N-am vrut să rănesc pe nimeni», a declarat ea azi din duplexul ei din

Battersea. «Mă simțeam atât de singură. Iar acum nu-mi doresc decât să-i văd fericiți pe Siobhan și pe Karl.» „Cheri știa prea bine cum funcționa toată presa – un DJ copleșit de durere care-și vărsa amarul în direct la radio era o publicitate foarte, foarte bună; fosta iubită anonimă care

venea să-i aline suferința era mană cerească pentru jurnaliști.

Cheri simți un fior fin de entuziasm pe șira spinării – s-ar putea chiar să meargă! Nu trebuia decât să se gândească la organizare. Oare unde era Siobhan? Oare cum putea să dea de ea? S-o convingă că-i voia binele, își dădea bine seama, asta însemna să joace rolul „fetei drăguțe”, dar credea că se va descurca.

Cheri dădu drumul perdelei și se așeză pe canapea cu o cană de ceai de mentă într-o mână și cu o sticlută de oje de culoarea stridiei în cealaltă. Avea nevoie de timp de gândire.

Siobhan fusese complet distrusă când se despărțise de Karl, când își dăduse seama de toate implicațiile întâmplării. Se terminase, ea și Karl nu mai existau și, în prima săptămână, nu făcuse nimic altceva decât s-o strângă pe Rosanne în brațe și să plângă cu capul îngropat în blana ei mătăsoasă. Karl o tot suna, iar ea refuza să-i răspundă, chiar dacă o părăsise din ea era complet disperată să-i audă vocea blândă, să-l consoleze. Ascultase emisiunea lui de la radio și ascultase toate cântecele pe care le dădea pe post pentru ea, stătea și își strângea genunchii la piept în vechiul ei dormitor, în timp ce Karl împărtășea cele mai intime momente din viața lor împreună cu jumătate din populația Londrei. Vorbise cu vocea lui de la radio, sperând că-i va răspunde, și când el nu-i răspundea, plângea iar și iar.

Mama ei încercase să vorbească rațional cu ea, s-o convingă să-i răspundă lui Karl la telefon. „A făcut și el o greșală, scumpo, băiatul ăla chiar te iubește, știi prea bine asta, de ce nu-i mai dat o șansă?” spunea ea.

Siobhan știa că parte din dorința mamei ei de-a o vedea împăcată cu Karl era frica instinctivă, maternă, ca nu cumva fiica ei să rămână de căruță, dat fiind că avea deja treizeci și șase de ani și Karl putea fi ultima ei șansă, dar mai știa și că mama ei vorbea cât se poate de rațional. După

ce se mai potoli oroarea de a descoperi secretul teribil al lui Karl și rămase singură în vechiul dormitor din casa mamei ei din Potters Bar, își dădu seama că ar trebui să-l ierte pe Karl, că probabil ar putea învăța să aibă din nou încredere în el, că o iubea cât merita ea de mult, că ei împreună puteau repara relația și puteau trăi o viață fericită până la adânci bătrâneți în apartamentul lor din Battersea. Dar ceva o împiedica să pună în aplicare gândurile de genul ăsta, ceva o oprea să-i răspundă la telefon, să-și facă bagajele și să se ducă înapoi la apartament și să spună: „Dragule, m-am întors”.

Era urmărită, bântuită de imagini cu Karl gol-puşcă și transpirat, penetrând-o pe Cheri în toate pozițiile. De fiecare dată când închidea ochii își închipuia fundul lui Karl, cu fesele încordate sau relaxate, tremurând, legănându-se în timp ce i-o trăgea lui Cheri, din ce în ce mai adânc, mai tare și mai repede, li venea rău de la imaginile astea. O dezgustau oricât se chinuia, nu reușea să și le alunge din cap. Îi zăboveau în minte cât era ziua de lungă, erau legate de gândurile ei la Karl, îi dejucau fiecare încercare de a se purta ca un adult în situația asta. Era ca și cum cineva vărsase o călimară cu cerneală peste toate amintirile ei minunate cu Karl și cu viața lor împreună.

Așa că nu sună și nu se întoarce la el, rămase în camera ei din Potters Bar, devenind din ce în ce mai nefericită, așteptând. Mai târziu, când se gândise la asta, i se părea că aștepta precum prințesa închisă în turn să vină Karl s-o salveze. Dar el nu veni. Era în stare să vorbească cu jumătate din populația Londrei despre ei doi și despre relația lor, încerca să vorbească cu ea la telefon în fiecare seară. Dar nu veni s-o salveze.

Apoi, într-o seară de duminică, la sfârșitul lunii ianuarie, ridică receptorul de la telefonul de pe holul din casa mamei ei și-l sună pe Rick. Făcuse asta pe nepusă masă. Nici nu se

gândise bine înainte, ca nu cumva să apuce să se emoționeze prea tare, pur și simplu ridică receptorul și formă numărul. Își dădu seama mai târziu că avea nevoie de niște îmbărbătare, de un pic de respect de sine. Încrederea în sine îi ajunsese la cote mai scăzute ca niciodată și singurul lucru care mai reușea s-o înveselească era amintirea nopții aceleia petrecute în Scoția și felul cum o privise Rick, o atinsese, o făcuse să se simtă dorită.

Ea și Rick discutară vreo jumătate de oră despre cât de frig era, despre cât de urât era în zona Potters Bar, despre Crăciun și Anul Nou, despre prieteni, Fulham și mâncăruri. Era o conversație normală, plină de prostioare și de lucruri fără rost, dar caldă și plină de cuvinte de prietenie nespuse plutind în aer și de blândețe. După ce închise telefonul, Siobhan se simți mai bine decât în toate săptămânile lungi de așteptare.

Mai vorbiră la telefon de vreo câteva ori, apoi, într-o zi pe la jumătatea lui februarie, Rick sugeră să o scoată din Potters Bar, să iasă o noapte cu el în Fulham; avea s-o ducă la Blue Elephant pentru că îi zisese în treacăt că e restaurantul ei preferat, și putea să doarmă la el peste noapte, în camera de oaspeți, desigur.

Nu păruse o întâlnire când îi propusese asta, doar o invitație între prieteni, un prieten care era îngrijorat că amica lui va muri de plictiseală dacă mai stătea mult în casă. Trecuse pe la ea la un ceai doar și o fermecase pe mama lui Siobhan. „Ce tânăr simpatic”, exclamase ea cu o voce de fetișcană, „și mai e și chipeș pe deasupra. Și a venit din Fulham până la Potters Bar să te ia. Nu mulți bărbați ar face așa ceva.”

Rick fusese de-a dreptul încântat de cât de mult slăbise Siobhan – și chiar așa și era; nu putea mânca atunci când era tristă și slăbise până ajunsese la măsura 40.

— Sigur, nu vreau să spun că înainte nu erai superbă!

zâmbi el vesel.

În mașină nu vorbiră așa de mult până la Londra, doar ascultară muzică și își zâmbiră unul altuia.

— Ce mă bucur să te văd, tot repeta Rick, ce mult mă bucur!

Iar Siobhan îi zâmbise și îi spusese că se bucura și ea să-l vadă. Ceea ce era perfect adevărat. Minunat, de fapt.

Și el o luă de mână și o strânse, îi zâmbi cu gura până la urechi, apoi zâmbi în sinea lui.

Acum, privind în urmă, Siobhan își dădea seama că fusese chiar ciudat. Până la urmă nu se cunoșteau așa de bine, se mai văzuseră doar o singură dată, dar fusese atâta căldură între ei, încât parcă erau prieteni de când lumea. Era atât de comod să stai pe scaunul din dreapta șoferului în noul BMW al lui Rick și să nu vorbești deloc, doar să ascuți muzică și să zâmbești. Se simțeau de parcă știau că vor avea tot timpul din lume să vorbească, iar asta era doar începutul.

Rick parcă mașina în fața casei lui și apoi o apucară pe Fulham Broadway către Blue Elephant, mergând îmbrățișați pe stradă și foarte, foarte agale, ca doi tineri îndrăgostiți. E foarte ușor să-ți dai seama cât de proaspătă e o relație din viteza cu care merg cei doi pe stradă. Siobhan și Karl ajunseseră de mult la trapul demol al unui cuplu bine sudat, scopul plimbării lor fiind acela de a ajunge de la punctul A la punctul B, și nu de a folosi prilejul ca să petreacă mai mult timp împreună.

Dar chiar și așa, orice străin de pe stradă ar fi presupus că tocmai se combinaseră și treceau prin primele chinuri ale dragostei, însă nu și în ceea ce-o privea pe Siobhan, ea nu ieșise la o întâlnire. Era încă foarte rănită și deznădăjduită, și însăși ideea unei întâlniri era greu de suportat, darămite să-și găsească o nouă relație. Se bucura de prezența lui Rick mai mult decât și-ar fi putut închipui, dar încă mai era

îndrăgostită de Karl.

Tocmai de aceea, după ce chelnerița thailandeză le luă comanda și meniurile din față, îl întrebă pe Rick:

— Și Karl ce mai face?

Rick ridică din umeri jucăuș.

— Tu să-mi spui.

— Ce? N-ai mai vorbit cu el?

Rick dădu din cap că nu.

— Pe bune?

— Sigur că nu. Crede că e vina mea, nu?

— Pentru ce? Siobhan nu mai înțelegea nimic.

— Pentru felul cum ai aflat despre aventură. Pentru că eu i-am dat casetofonul ăla.

— Ce? Doamne, ce penibil! Cât de nedrept. Nu tu l-ai făcut să-l ia acasă, nu tu m-ai pus să-l pornesc și, mai ales, nu tu l-ai pus să se combine cu târfa aia! Siobhan se uită în jur și-și dădu seama că începuse să urle de enervare. Îmi pare rău. Mă doare prea tare... zise ea. Apoi izbucni în plâns.

Rick îi dădu un șervețel, glumi cu ea, o făcu să zâmbească printre lacrimi. Comandă șampanie, apoi discutară toată seara despre Karl, despre Tamsin, despre dragoste, despre viață, despre tot ce le trecea prin cap. Era prima ocazie să vorbească despre adevăratele ei sentimente, să pună dezgustul pe care-l simțea în legătură cu Karl și cu Cheri în cuvinte. Niciuna dintre prietenele ei nu era singură, și mai erau și prietene cu Karl pe deasupra. Nu voia să le pună într-o situație neplăcută pe niciuna dintre ele. Dar cu Rick era altfel. Rick însuși era altfel.

— OK, zise Rick când plecară din restaurant după trei ore și două sticle de șampanie, am făcut destulă terapie pe ziua de azi. Acum trebuie să te mai și distrezi. Trebuie să bei și mai multă șampanie și să te îmbeți mangă.

— Vai, Rick, chiar nu știu dacă ar fi bine, doar știi ce s-a

întâmpilat ultima oară când am băut șampanie cu tine, râse ea.

Amândoi se hliziră de mama focului, dar Rick se întoarse și o luă pe Siobhan de mână, o privi drept în ochi și îi zise:

— Siobhan, știi ce simt pentru tine. Și sincer să spun, nu s-a schimbat nimic între timp. Tot cred că ești cea mai grozavă femeie din lume. Ești... ești... știi. Dar în clipa asta nu ai nevoie de așa ceva de la mine. Ai nevoie de un prieten. Și vreau foarte mult să fiu prieten cu tine. Ha, ha! Am să fiu prietena ta dacă vrei! Pot face și asta!

— Ce? râse Siobhan.

— Da! Hai, vino! Mergem înapoi la mine, dăm pe gât niște Bacardi Breezes, ne gătim frumos și apoi mergem în club și facem concurs cine agață cel mai urât om de-acolo, apoi ne întoarcem acasă, ne îmbrăcăm în haine de casă și ne plângem de bărbați la o ceașcă de cafea decofeinizată! O să fie super!

Așa și făcură. Rick puse un CD cu Boyzone, dădură pe gât câteva Breezes în culori țipătoare și dansară împreună prin apartamentul lui, pregătindu-se să iasă în oraș, în timp ce Rick se maimuțarea teribil:

— Ce zici? Pantalonii ăștia îmi fac curul mare? Pantaloni cu buzunare bej sau kaki – sau nu se potrivesc cu părul?

Luară un taxi și ajunseră într-un club de prost gust, undeva lângă New King's Road, care era ticsit cu tineri străini, australieni și sud-africani, iar Rick comandă la bar șprițuri cu vin alb.

— Mmm, exclamă el, n-am mai băut din astea, sunt chiar bune.

Dansară ore întregi pe Oasis, Counting Crows și REM, vorbiră verzi și uscate și observară pe toată lumea de pe ringul de dans.

— Il vezi pe tipu' ăla de-acolo? Se uită la tine, zise Rick.

— Care dintre ei?

— Ăla înalt, cu tricou alb și păr castaniu.

— Nu-i adevărat, nu te mai prosti.

— Ba da, uite, nici nu-și poate lua ochii de la tine. Vrei să mă duc și să-i zic ceva?

— Nu! Să nu cumva să îndrăznești, te rog, nu! spuse Siobhan și-l apucă de mână.

Dar era prea târziu, Rick traversa deja ringul de dans. Siobhan se întoarse cu fața în altă parte și nu se clinti din locul unde era, în speranța că dalele de plastic care clipeau în ritmul muzicii se vor deschide și o vor înghiți cu totul. Peste câteva minute simți mâna lui Rick cum o bătea pe umăr.

— Il cheamă Mike, e american, e student la Politehnică, are nouăsprezece ani și crede că ești trăsnet.

— Haide, nu te mai prosti!

— Dar nu mă prostesc. Uite, îți face cu mâna!

Și chiar așa era – îi făcea cu mâna. Siobhan îi făcu și ea cu mâna, nesigură, apoi se întoarse.

— Nu te duci să vorbești cu el?

— Nici nu mă gândesc!

— Haide, du-te!

— Nu. Serios. N-aș putea. Chiar n-aș putea. Și nici nu-mi place de el.

— Ce? Cum să nu-ți placă de el? Uită-te și tu. E chipeș, e deștept și n-are decât nouăsprezece ani!

— Exact! Ce-aș avea eu în comun cu cineva care n-a văzut niciodată un televizor alb-negru, care n-a avut niciodată un disc de vinii și care își închipuie că programul TV de noapte este un dar de la Dumnezeu?

Amândoi izbucniră în hohote de râs isterice și Rick n-o mai bătu la cap.

— Aproape corect, exclamă el, aproape corect.

Când se întoarseră la el în apartament, pe la ora trei noaptea, după ce mai dăduseră pe gât cinci sprîțuri fiecare

și sporovăiseră cu o groază de oameni suficient de tineri încât să le fie copii, fiecare primise câte două numere de telefon și Rick fusese gonit din toaleta femeilor de două ori, iar Siobhan râdea atât de tare că de-abia mai putea respira.

— Doamne, Rick, ești cea mai bună prietenă din lume! Siobhan nu se mai distrase așa de bine de când stătea la Brighton, înainte să-l cunoască pe Karl. Ea și Karl se mutaseră la Londra și, pentru că nu lucrase niciodată într-un birou, nu avusese parte de astfel de „prietene”, doar de cupluri de prieteni. Și chiar dacă seara aceea fusese o glumă, o prefăcătorie, își făcuse o idee despre ce pierduse în ultimii cincisprezece ani. Distracție. Spontaneitate. Prosteală. Fusese minunat.

— Te simți mai veselă acum? o întrebase el pasându-i o ceașcă de cafea și așezându-se lângă ea pe canapea, îmbrăcat în halat de casă.

— Păi, ia să vedem! Am fost scoasă la cină la restaurantul meu preferat, am băut șampanie, vodcă, șpriț, am fost dorită de un american de nouăsprezece ani, de un sud-african de douăzeci de ani și de un estonian de douăzeci și doi de ani, am dansat cât m-au ținut picioarele timp de trei ore, am mers prin ploaie până acasă fredonând, și acum stau înfășurată într-un halat comod și călduros, pe o canapea moale, într-un apartament frumos și beau cafea columbiană veritabilă. Da, cred că sunt un pic mai fericită acum.

— Mă bucur c-am fost de ajutor, zise el.

Apoi se lăsă un moment de tăcere între ei și se uitară amândoi în jos la cănile lor de cafea, simțind că mai trebuia spus ceva foarte important și că momentul acesta era special. Siobhan fu prima care își ridică privirea și tresări la vederea ochilor lui albaștri, a pielii lui fine, a expresiei sincere de pe fața lui, a gurii lui blânde și a căldurii emanate de zâmbetul lui.

— Vai, Rick, cine ești tu de fapt? Mereu pari să fii în momentul potrivit la locul potrivit, spunându-mi lucrurile potrivite. Și mă faci să mă simt mult mai bine, exact cum aș vrea să mă simt de fapt, zise ea și se uită adânc în ochii lui. Spune drept, ești cumva înger?

El zâmbi și puse ceașca jos, luând-o pe Siobhan de mână.

— Nu, nu, zise el. Nu sunt înger. Apoi se apropiară unul de altul peste damascul ivoriu al canapelei și se prinseră într-o îmbrățișare caldă și profundă.

Ea îl strânse la piept și își sprijini capul de al lui, adulmecându-i pe îndelete aroma de ierburi a gelului, mireasma de fructe a șamponului, mirosul pătrunzător al scalpului și, dincolo de toate astea, notele lui definitorii care nu puteau fi descrise în cuvinte – mirosul lui personal. Îi pătrundea prin nări, până în fundul gâtului, și îi coborau spre inimă. Respiră adânc și îl strânse mai tare.

Siobhan chiar nu avusese de gând să se îndrăgostească de Rick. Credea că încă mai trebuia să scape de dragostea pentru Karl. Și poate chiar așa și era. Dar nu era în stare să-și controleze sentimentele care o copleșeau ca un uragan magic de fiecare dată când era cu el. O făcea să se simtă specială, așa cum îi spusese Karl mereu că era, o făcea să se simtă frumoasă și sigură, să se simtă o femeie nouă, ca scoasă din cutie.

Chiar simțea că Rick era un înger. Erau doi îngeri împreună, și ea nu mai fusese așa de fericită și de calmă în viața ei ca în ultima lună de când devenise iubita lui Rick. Mai bine de atât nu se putea.

Într-o bună zi, nu știa când va fi asta, va trebui să-i spună și lui Karl.

Capitolul 27

Ziarul *Evening Standard*, 27 februarie 1997

A renăscut o stea în lumea noastră înșelătoare și obsedată de mode inutile, unde faima, părerile și favorurile sunt trecătoare și atât de dependente de metehnele mass-media și de trepădușii ei autoproclamați (mă număr și eu printre membrii acestei confrerii neplăcute), e surprinzător de plăcut să descoperi, din când în când, un talent care este cu totul și cu totul indiscutabil, atât de prodigios și incredibil de strălucit, încât poate ține piept chiar și unei lovături șfichiuitoare, izvorâte chiar și din cea mai aprigă tastatură a criticilor răuvoitori. Mă înclin în fața unui asemenea talent.

Numele de pe invitația la vernisaj îmi părea cunoscut. Ralph Meleary. Aceia dintre voi care sunteți înzestrați cu memorie de elefant s-ar putea să-l recunoașteți pe artist – eu însă nu-mi aduceam aminte de el. Conferința de presă din timpul expoziției mi-a umplut golul din memorie. Ralph Meleary a fost un elev strălucit al Colegiului Regal de Artă prin 1986, chiar eu se pare că l-am descris în această rubrică foarte entuziast, aproape rușinos de entuziast, drept „un tânăr care are o relație incestuoasă cu mediul său, un tânăr care a creat la frageda vârstă de doar douăzeci și unu de ani lucrări în ulei pe pânză de o asemenea anvergură și importanță, de o asemenea maturitate precocă, încât mă simt obligat să folosesc cuvântul «geniu» pentru a-l descrie”. N-am fost singurul entuziast pe vremea aceea. Toată presa vuia de talentul lui. Mi-am amintit subit toate astea.

Și totuși, nu-mi aminteam deloc lucrările lui, nici măcar o tușă de culoare sau o formă; detaliul acela îmi fusese șters din biata mea memorie bătrână și oropsită de către mulțimea de pictori tineri care se perindă prin fața ochilor mei pierduți în ultimii ani, artiști pentru a căror muncă sunt obligat prin contract să găsesc cuvinte în fiecare zit pentru a le descrie.

Sunt, din păcate, un bătrân neajutorat, sufletul îmi este amăgit imediat de o pânză frumoasă și de plăcerea

complezentă de a-mi vedea propriile cuvinte tipărite. Dar, asemenea sofiei abandonate care-și face intrarea triumfală – după ce-și făcuse datoria ani de-a rândul și fusese părăsită pentru un model mai tânăr, ai cărui nuri pălesc degrabă, mai slabă, mai veselă, mai încrezătoare și strălucind de frumusețe interioară, Ralph Meleary a reapărut ca să ne bată obrazul pentru faptele noastre. Vernisajul lui, expus la galeria din Notting Hill a fostului său mentor Philippe Dauvignion, ne aduce aminte că arta nu cade victimă sau n-ar trebui să cadă victimă acelorași vicii și capricii ca lumea mult mai influențabilă și mai schimbătoare a modei, a filmului sau a muzicii, că un geniu adevărat poate supraviețui în mod foarte fericit, iar în cazul lui Meleary, poate înflori și fără atențiile măgulitoare ale vreunui lingău decrepit de pe Fleet Street.

Acestea sunt primele lucrări ale lui Meleary după cinci ani de absență și mă trezesc aici cu degete tremurânde deasupra tastaturii, chinându-mă să nu mai bolborosesc admirativ încă o dată în stilul unui bătrân lasciv. Mă voi abține.

Opera lui Meleary s-a maturizat extrem de mulțumitor, tușele violente și anarhiste ale pânzelor din anii precedenți fiind înlocuite de un realism blând și aproape romantic, într-o serie de portrete de o frumusețe tulburătoare și de o elocvență ce te bântuie. Poate că Meleary cel de demult suferea de o adolescență târzie și problematică, dar Meleary de-acum e deja matur, poartă cămăși călcate, are o tunsoare normală în mod sigur, se poartă frumos cu părinții lui. Cu atât mai bine. În ziua de azi, când suntem invadați de vase de toaletă, de batoane de ciocolată și de animale schiloade care trec drept artă, un om bătrân ca mine se bucură nespus să vadă o serie de tablouri care comunică atât de tradițional și cu atâta frumusețe despre noțiuni simple precum dragostea, bucuria, lumina și întinericul Gata, nu mai suflu nicio vorbă...

Spatele lui Ralph era complet distrus, îl dureau umerii, mâinile parcă îi erau cuprinse de artrită, îi curgea nasul, îl

durea în gât, sinusurile păreau înfundate cu cârlige de pescuit. Hainele îi atârnavă pe trupul emaciat și schilod ca niște piei năpârlite, ca la sperietorile de ciori, orbita lui cenușii aveau cearcăne vineții în jur, nu se mai tunsese de aproape două luni și părul îi era gras și strâns în smocuri pline de sebum, vopsea și praf. Arăta ceva de speriat, dar nu-i păsa. Avea o misiune. Nu mai dormise bine de la Crăciun încoace, nu mai ieșise să mănânce în oraș, nu se mai atinsese de băutură, nu-și mai văzuse prietenii, nu se mai uitase la televizor, nu se mai dusese la cumpărături, nu mai făcuse dragoste, nici baie, nu mai citise ziarele, nu mai stătuse pe canapea, absolut nimic. În ultimele două luni, picta și fuma. Picta și fuma. Picta și fuma.

Supraviețuise cu plăcinte Ginster's, sendvișuri cu gust de cauciuc și burgeri făcuți la microunde de la benzinăria Esso de după colț, de pe Cable Street. Viața lui socială era compusă doar din jointul ocazional împărțit cu Murray, paznicul clădirii.

O saltea împrăștiată de burete, acoperită cu un cearșaf vechi folosit împotriva prafului, îi servea drept pat, niște tricouri așezate unul peste altul îi serveau drept pernă. Treningul lui vechi și pătat cu vopsea era distracția lui, iar sexul însemna doar câte-o labă tristă ocazională.

Pictura și țigările țineau loc de tot restul.

Ducea o viață limitată și incomodă. Rece, întunecată, singuratică și nesănătoasă. Zăcea pe saltea toată noaptea și asculta șuieratul vântului printre crăpăturile din cadrul geamurilor, foșnetul șobolanilor prin fața ușii, zumzetul neîncetat al mașinilor care treceau pe cele patru benzi de pe Cable Street. Se trezea în fiecare dimineață la cinci, se spăla la toaletele de pe hol, picta, trecea pe la benzinărie, mânca ceva, iar picta, picta, picta, se culca la miezul nopții, la unu noaptea, la două noaptea, apoi se trezea și o lua de la capăt.

Era prolific. Pro-li-fic. După atâția ani sterili și de blocaj,

era de neoprit. Îl sunase pe Philippe, care venise în vizită pe la ei în primele două săptămâni și îi văzuse lucrările, apoi îi scrisese imediat un cec în valoare de cinci sute de lire, pe care Ralph îl depusese la bancă și cheltuisese banii pe pânze și pe vopsele.

În fiecare zi pe lângă pereții atelierului se înșirau tot mai multe picturi – douăzeci și unu de tablouri, mari și mici, portrete și naturi moarte. Douăzeci și unu de picturi în șaizeci și patru de zile. Era o mare realizare. Philippe spunea că nu mai văzuse niciodată așa ceva.

Dar ceea ce nu-i explicase Ralph lui Philippe, pentru că suna așa de tâmpit, era faptul că sursa lui de inspirație fusese, în mod bizar, un DJ, un DJ pe nume Karl Kasparov.

Ralph dăduse într-o după-amiază pe ALR, din greșeală. Nu prea-i plăceau emisiunile de radio comerciale pentru că erau pline de tot felul de reclame și de DJ fără minte. Dar îi plăcuse o inflexiune din vocea cu accent irlandez a DJ-ului și atunci înțelesese despre ce vorbea el acolo – despre dragoste pierdută – și fusese gata-gata să izbucnească în lacrimi de simpatie pentru el. Părea un tip așa de cumsecade, și sinceritatea lui era dezarmantă. Apoi văzuse o poză cu el într-o revistă ieftină la benzinărie și își dădu seama cine era de fapt. Era tipul care locuia în apartamentul de deasupra, pe Almanac Road, cel cu părul tuns în stil Elvis și cockerul spaniei, și prietena cea grasă, tipul căruia îi dădea mereu bună ziua în grabă, fără să vorbească vreodată cu el...

Începu să-i asculte emisiunea în fiecare zi, împreună cu restul Londrei, doar ca să se asigure că era bine, să afle cum se mai simțea bietul de el. Și apoi descoperi că amărăciunea lui Karl îi alimenta propria amărăciune, îl motiva, îl inspira. Așa rupt de lume, de realitate și de sursa propriei nefericiri cum era, Ralph avea nevoie de Karl să-i aducă aminte cum ajunsese aici în primul și în primul rând. Ora trei și

jumătate era punctul culminant al zilei sale, clipa când simțea și el ceva, când se simțea om. Îi era foarte recunoscător lui Karl

Kasparov. Nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat, dar se simțea de parcă stătea de vorbă cu un prieten vechi, un prieten vechi și bun. După ce avea să termine aici, își jurase solemn că o să-i dea tipului ăsta ceva de băut; de fapt, o să-i dea mult de băut.

Ralph se dădu câțiva pași înapoi, cu țigara aprinsă între degete, sprijinindu-se de perete cu spatele lui anchilozat și cu genunchii la piept. Trăgea tare din țigara Marlboro și sufla un nor de fum alb dens în văzduh. Terminase. Nu mai putea să tragă nici măcar o tușă de culoare, chiar dacă ar fi vrut. Colecția lui era completă, și el era mulțumit. Se uită în jur prin studio și respiră ușurat. Dar apoi simți un fior de jristețe.

Doamne, ce dor îi era de Jem. Îi era nespus de dor de Jem. De-abia aștepta să ajungă înapoi acasă.

Reușise să mai stea două zile pe Almanac Road, chinându-se să pară cât mai normal după curry-ul cel dezastruos din Bayswater, două zile în care se ferise de Jem și de Smith, încercase să-și controleze pornirea teribilă de se duce glonț la Jem, de a o scutura bine și de a-i spune totul despre Cheri, de a-i spune că Smith era un neisprăvit. Îi luase două zile până să-și dea seama că trebuia să plece de acolo. Jem nici nu-l băga în seamă oricum, atmosfera din casă era groaznică. Așa că își luă un bagaj mic și se duse la el la atelier, se puse pe pictat și nu se mai oprise de-atunci. Își petrecu Ajunul pictând, Anul Nou pictând. Îl sunase pe Smith să-i spună că nu știa când se va întoarce acasă, îi sunase pe ai lui să le ureze Crăciun și An Nou fericit și, în afară de Philippe, nu mai văzuse pe nimeni de mai bine de două luni.

Dar acum chinul se sfârșise și putea să trăiască normal.

În plus, avea o petrecere de organizat. Joi seara era conferința de presa, dar seara lui de gală se va petrece vineri. „Invită pe cine vrei tu”, îi spusese Philippe, „mama, tata, prietenii, colegii de apartament, unchiul rău Fred, pe oricine. Adu un serviciu de catering, pe cineva care să se ocupe de sonorizare, organizează o petrecere; o meriți din plin – și, pentru numele lui Dumnezeu, tunde-te, că arăți înfiorător.”

Avea un plan. Acum se va întoarce pe Almanac Road. Va face o baie, își va cumpăra un pui la rotisor la 3,99 de lire de la Cullens, pe care-l va mânca cu piure și sos și va folosi tacâmuri adevărate! Nu mai putea de fericire la gândul ăsta. Avea să-și scoată carnețelul de telefoane și adrese, să facă repede o invitație mișto pe Mac, să printeze câteva duzini și să se ducă la poștă, să cumpere niște timbre și să le trimită tuturor prietenilor lui. Va lăsa câte una în cameră la Jem și la Smith, evident.

Apoi se va duce la etaj. La etajul unu se va opri și va vâri o invitație în cutia de scrisori a lui Karl Kasparov. Merită să-l răsplătească măcar cu atâta lucru după ce-i slujise drept inspirație, chiar dacă nici nu-și dăduse seama de asta.

Apoi va urca la etajul doi și va bate la ușă, o va întreba pe tipa aia Cheri dacă putea intra la ea o clipă. Îi va accepta oferta de a-i face o cană de ceai și apoi îi va adresa o rugămintă. La început va fi un pic confuză, dar apoi îi va explica în detaliu de ce-ar fi vrut să facă așa ceva pentru el și poate că ea va zâmbi și va zice: „Sigur că da”. Și se va învoi să-l ajute cu bucurie. El își va bea ceaiul, îi va zâmbi din adâncul sufletului, va da mâna cu ea, poate chiar o va săruta pe obraz și se va duce înapoi.

Apoi se va retrage în dormitor, se va descălța, se va dezbrăca până la boxeri, va da pilota lui moale și grea la o parte și se va strecura în pat. Aaaa! Și apoi va dormi toată noaptea și aproape toată ziua următoare, și n-avea să se

trezească până când cerul nu va prinde culoarea afinelor și a prunelor, și scorurile de la fotbal nu se vor derula liniștite prin Grandstand. Și după aia... după aia ce se va întâmpla?

Apoi va zâmbi cu gura până la urechi, pentru că se va afla la jumătatea drumului spre fericire, drumul care ducea spre locul unde voia să ajungă, spre Jem.

Capitolul 28

Haina lui era atârnată în cuier, bocancii lui greoi erau puși unul lângă altul pe preșul de la intrare, cu șireturile desfăcute, cu vârfurile un pic îndoite, ca picioarele lui. Lui Jem îi stătu inima în loc o fracțiune de secundă. Își atârână haina peste a lui și se duse în sufragerie să caute alte semne ale întoarcerii sale.

Scrumiera de pe măsuța de cafea era plină de mucuri de țigară Marlboro, iar telecomanda era fix unde o lăsa el de obicei, pe brațul fotoliului. În bucătărie se afla o farfurie mânjită cu sos uscat, clătită într-o doară, și bucățele de pieliță crocantă de pui lăsate în chiuvetă.

Pe masă, lângă ceainic, era un pachet de piure instant Smash, lângă care zăceau guguloaie de cartofi făinoși uscați. Ușa de la mașina de spălat vase era deschisă, cum o lăsa el mereu, iar în coșul de gunoi trona un pliculeț de ceai îmbibat în suc propriu.

„Aha”, își zise Jem, „deci Cititorul Fantomatic de jurnale s-a întors.”

Baia era umedă și plină de condens – urme mari de picioare se vedeau aburind pe covorașul din baie, periuța lui cea verde și îndelung folosită, cu perii lungi și înclinați, se afla pe marginea chiuvetei din baie. Pe faianța albă se vedeau stropi de pastă de dinți.

Jem își permise să zâmbească ștregărește și se duse

repede pe hol către camera lui Ralph. Bătu timid la ușă și o întredeschise ușor când văzu că nu-i răspunde nimeni. Dar i se înecară corăbiile văzând că nu era nimeni acolo. Momentan lipsea, dar măcar se întorsese! Ralph se întorsese acasă!

Îi fusese foarte, foarte dor de el. Îi lipsise felul în care îl simțea dormind dincolo de ușa închisă a dormitorului, în timp ce ea se pregătea să plece la lucru dimineața, cănila lui cu ceai pe jumătate băute pe care le uita în cele mai ciudate unghere din apartament – găsisese una în dulapul de la baie la un moment dat cum mergea în picioarele goale prin casă, pachetele lui de Marlboro depozitat peste tot ca nucile strânse de verigi, dar cel mai tare și mai tare îi fusese dor de prezența lui acasă.

Încercase din răspuțuri să-și scoată din cap toate trăsnăile acelea despre dragoste. Era prostie curată. Nu-l iubea pe Ralph, cum să-l iubească? Nici nu-l cunoștea așa de bine, nici nu-l sărutase, nu se culcase cu el niciodată – doar ținea la el. Și el se purta prosteste cu ea, la fel de prosteste ca toți nepricopsiții ăia care îi declaraseră iubire eternă. Era sigură că-și dăduse și el seama de asta în ultimele câteva luni, probabil că își găsisese deja o blondă slabă și modernă. Iar ei îi trecuse supărarea din pricina jurnalului citit din scoarță-n scoarță. Ce bine că Ralph plecase o vreme, părăsise Almanac Road! Își mai pusese și ea gândurile în ordine și se mai duminise ce și cum despre seara aceea din Bayswater. Dacă ar mai fi stat aici, ar fi fost tulburată și enervată, și mereu tentată să-l compare pe Ralph cu Smith. S-ar fi îngrijorat în legătură cu sentimentele din ce în ce mai firave față de Smith și cu intensitatea crescândă a sentimentelor ei pentru Ralph. Poate chiar ar fi ajuns să creadă că Ralph avea dreptate, că ar fi trebuit să fie împreună și că Smith nu era alesul inimii ei.

Ceea ce, sincer vorbind, dacă era să judece după cum mergeau treburile în ultimele două luni, nu mai părea atât de improbabil.

Nu le mergea bine. De fapt, le mergea îngrozitor. Smith se schimbase atât de tare în ultima vreme, de la weekendul petrecut în St. Albans. La început a crezut că era gelos pe Ralph, pe ea și pe weekendul drăguț pe care-l petrecuseră împreună, cum au ieșit ei la curry împreună, poate că era la fel ca ceilalți băieți din viața ei. Dar, după o vreme, își dădu seama că nu era gelos, nu era ofțicat, pur și simplu nu-i mai păsa de ea. Și habar n-avea cum să îndrepte lucrurile. Nu mai era deloc afectuos cu ea, nu mai era amuzant, nu se mai străduia, nu mai ieșise în oraș cu ea și cu prietenii ei de vreo două luni, n-o mai ținea de mână, n-o mai scotea în oraș, n-o mai suna la serviciu, nimic, nimic. Jem își dădea bine seama că nu avea așteptări prea mari de la bărbați, nu avea nevoie de drăgălășenie și de atenție, dar asta era de-a dreptul ridicol! încercase să discute cu el despre asta, să-și facă auzite îngrijorările fără să pară nesigură pe ea și paranoică, și chiar nu era, dar de fiecare dată el o consola că totul era în regulă, sigur că era bine, dar muncea prea mult și era un pic stresat și un pic încordat. Își cerea scuze, o mângâia absent pe păr și gata. Iar ei nu-i plăcea să-l bată la cap pentru că știa din proprie experiență cât de enervante erau întrebările fără număr: „Te simți bine?... Sigur te simți bine?... Ce s-a întâmplat?... E vina mea?” etc. Etc. Detesta comportamentul de genul ăla și refuza să aplice tratamentul altcuiva. Chiar dacă lucrurile nu mergeau deloc bine.

Mai întâi se îngrijorase din cauza schimbării de atitudine a lui Smith, fusese de-a dreptul alarmată și își petrecuse ore întregi întrebându-se ce problemă o fi având. Oare era plictisit? Deprimat? Oare avea pe altcineva? Apoi, cu câteva zile în urmă, nici nu se mai gândise, nici nu se mai îngrijorase și, dintr-odată, simțise că nu-i mai pasă deloc.

Iar ăsta era cel mai îngrijorător semn. Dacă l-ar fi iubit pe Smith cu adevărat, i-ar fi păsat, nu? N-ar fi contat cât de nesimțit era, cât de glacial, cât de distant. Dar nu-i păsa.

Își dăduse seama cu groază că, odată cu vremea, deveniseră la un moment dat unul dintre cuplurile acelea de vârstă a doua pe care le vezi uitându-se împreună în gol în restaurante sau în baruri, cupluri care ardeau de resentimente și de ură neexprimată, care erau împreună de ani de zile, făcuseră compromisuri peste compromisuri pentru că niciunul nu avusese curajul să-l părăsească naibii pe celălalt odată, un cuplu în care nici unuia nu-i păsa de celălalt nici cât negru sub unghie.

Jem încercase să gândească pozitiv; știa că la început exista o perioadă mai pasională indusă de feromoni, care nu era chiar normală într-o relație, iar faptul că ea și Smith locuiau împreună încă de la început probabil că grăbise procesul către concluzia sa inevitabilă, dar totuși nu trecuseră decât cinci luni. Sigur mai aveau și ei dreptul la ceva fericire cu iz de dragoste, nu? Dar se pare că nu era așa.

Iar acum că se întorsese Ralph, Ralph căruia îi păsa de ea... Ralph cel minunat, teribil și grozav de simpatic. Dragul, iubitul, chipeșul Ralph! Nu mai fusese așa fericită de săptămâni bune.

Se duse în dormitor și își scoase pantofii din picioare.

Pe pat se lăfăia un plic roșu adresat domnișoarei Jemima Catterick, pe care descifră scrisul dezordonat al lui Ralph. Se repezi să-l deschidă rupându-i o margine. Înăuntru se afla o invitație vesel colorată, pe hârtie lucioasă de imprimantă.

Ralph e pe cale să devină putred de bogat. Așa că veniți să-l sărbătoriți la PETRECEREA LUI RALPH Îmbătați-vă, dansați, flirtați, faceți tot ce vreți – eu plătesc.

Puteți să vă uitați și la picturile mele dacă aveți chef

Galeria Dauvignon, Ledbury Road, nr. 132, Londra, cod W11, Vineri, 6 martie, după ora 20.30. RSVP

Jem nu mai putea de bucurie. O petrecere! Ce minunat! Și va purta rochia ei superbă cu imprimeu cu trandafiri, cea cu bretele subțiri și năsturași la spate, pe care n-o purtase niciodată. Și va vedea și tablourile lui Ralph pe deasupra, toate tablourile alea minunate despre care vuia presa. Și vor dansa, nu mai dansase de o mie de ani, pentru că lui Smith, plicticosului ăluia morocănos de Smith, nu-i plăcea să danseze. Dar oricum va dansa. Cu Ralph. Va dansa cu Ralph. La naiba cu Smith! La naiba cu Smith!

Scrise repede un răspuns și îl sprijini de ușa de la camera lui Ralph.

— Zece lire patruzeci, prietene.

Taximetristul întinse mâna spre Karl prin geamul deschis. Karl scotocea încet prin buzunarele blugilor, prin haină, și se clătina ușor în aerul rece al nopții. Își găsi până la urmă portofelul, își linse vârful degetelor cu limba și extrase din el o bancnotă de douăzeci de lire.

— Păstrează restul, mormăi întorcându-se cu greu pe călcâie și încercând să urce treptele din fața clădirii cu numărul 31. Taximetristul se uită la bancnota de douăzeci de lire, apoi din nou la Karl, dădu din cap și plecă.

Karl se împletici pe scările de piatră, dreptul, stângul, dreptul, se aplecă spre ușă ca să-și păstreze echilibrul și încercă să bage cheia în broască învârtind în sensul acelor de ceasornic și în sens invers până când, mai mult din noroc chior decât din îndemănare, nimeri în broască. Ușa se deschise anevoios sub greutatea lui, lucru care îl surprinse puțin. O închise încet în urma lui și tresări din nou la auzul zgomotului puternic ce reverberă pe hol. Se strâmbă și duse un deget la buze. Șșșș! Apoi chicoti și se sprijini din nou de ușă ca să nu cadă.

Pe raftul din hol se afla un vraf mic de scrisori. Le luă cu

degete tremurânde, pe fața lui citindu-se o concentrare ridicolă în timp ce se holba la ele și se chinuia să clipească, încercând să cuprindă scrisorile cu privirea și să citească ce scria pe plicuri.

— Domnișoara Dickson – ha! — curva! Aruncă plicul de deasupra cât colo, către scara care ducea la apartamentul de la etajul al doilea. Domnișoara Menamara – ah, nu mai stă aici! A plecat la naiba, na! urlă el înspre plic. Scotoci prin buzunare după un pix, îi scoase capacul cu dinții și se apucă să mâzgălească pe plic: „Nu mai stă naibii aici – este la mama naibii, la maică-sa – Towbridge Road, nr. 78, Potters Bar, Herts – transmiteți-i dragostea mea”.

Siobhan Menamara – pe naiba, Don’șoara Menamara, Don’șoara Dickson, Dom’șoara Dickson. Scrisorile lui Cheri zburară în sus pe scări și se răspândiră peste tot pe covor. Se întoarse dezgustat către ușa de la intrarea în apartament și se luptă un pic cu broasca, aterizând în hol cu capul înainte. Când se ridică în picioare observă un plic roșu pe covorașul din fața ușii, scris de mână și fără ștampilă.

Rupse plicul cu totul, clătinându-se încet dintr-o parte într-alta și înăbușindu-și un sughiț ciudat. Îndepărtă scrisoarea din fața ochilor până ajunse la o distanță la care putea citi și se chiorî la ea precum un bătrânel care se chinuie să citească Times. Pe spate era scris ceva.

„... am ascultat emisiunile tale... m-au emoționat până la lacrimi... stau cu un etaj mai jos... cunosc multe femei frumoase și singure... mi-am zis că ți-ar prinde bine o petrecere mișto... vinerea viitoare... dacă ai chef... vino cu cine vrei... șampanie toată noaptea... doar vino...”

Karl zâmbi strâmb.

Șampanie gratis, ha? Va fi acolo cât ai zice pește. Ce tip simpatic! Ce tip simpatic, simpatic, simpatic! Zâmbi din nou și își lăsă haina acolo unde căzuse, se împletici până în dormitor și se prăvăli pe patul nefăcut, adormind adânc și

instantaneu.

Cheri îl urmărise pe Karl de la geam, îl văzuse cum se urcă la volanul mașinii lui negre caraghioase și părăsește Almanac Road. Așteptase până când acesta dispăruse după colț, apoi coborâse repede pe scările blocului, în șosetele ei moi de cașmir, tiptil, tiptil, fără să facă aproape niciun zgomot.

Se oprise în fața ușii apartamentului lui Karl și se uitase repede pe geamul de la hol, ca să verifice dacă nu cumva se întorsese pe nepusă masă, apoi căutase în buzunarul de la spate al blugilor și scosese o șurubelniță, o pilă și cârdul ei expirat American Express.

Planul lui Cheri începea să se contureze. Avusese un vizitator cu totul neașteptat cu o zi înainte, unul dintre tipii din apartamentul de jos – nu cel arătos, cu care ieșise la o bere la Oriei înainte de Crăciun, celălalt, ăla mai neîngrijit – Ralph. Îi ceruse un serviciu. Era un pic cam ciudată rugămintea, și prima ei reacție fusese să zică nu, dar apoi Ralph îi spusese cine urma să mai vină și ea se gândise la ziaristul de la Daily Mail pe care-l sunase cu o zi înainte. Păruse interesat de povestea ei și se hotărâse că ar putea să întoarcă totul în favoarea ei. Și, în plus, Ralph ăla era așa de simpatic și avea un zâmbet așa de dulce.

Așa că îi spusese da, și acum nu mai trebuia decât să intre cumva în apartamentul lui Karl și să afle ce avea nevoie. Știa că se poate. Unul dintre foștii ei prieteni reușise să-i deschidă ușa în felul ăsta când se încuiase pe dinafară acum vreo câțiva ani. Toate ușile din casă erau la fel, uși originale care fuseseră instalate după Marea Restaurare, așa că broaștele erau probabil la fel.

După ce se scursese vreun sfert de oră de eforturi asidue și de încercări disperate să nu zgârie vopseaua și să nu desprindă bucățele de lemn din ușorul ușii, aintr-odată ușa se dădu în lături cu un scârțâit vesel.

Cheri zâmbise mulțumită, își pusese sculele la loc în buzunarul de la blugi și intră în apartament. Strâmbase din nas dezgustată. Era o mizerie de nedescris: perdelele erau trase, peste tot zăceau vrafuri de ziare de duminică, farfurii și câni în toate ungherele, ambalaje de mâncare de la fast-food așezate instabil unul peste altul pe televizor, întregul apartament fiind învăluit într-un miros copleșitor de cearșafuri vechi și de pantofi împuțiți.

Căutase prin cameră, întrebându-se de unde să înceapă. Nu știa exact ce căuta. Un carnețel de telefoane ar fi fost util, își zisese ea, așa că se dusesse către măsuta care părea să fi fost, în vremurile ei bune, birou. Îi bătea inima mai-mai să-i spargă pieptul sub hanorac și bătăile reverberau în capul pieptului. Mâinile îi tremurau teribil și respirația îi era scurtă și sacadată. Se simțea bine făcând asta! Începuse să scoțească printre vrafurile de hârtii de pe masă, apoi căutase și prin sertare. Nu găsisese nimic.

Se dusesse în bucătărie, apoi ieșise repede când văzuse în ce hal ajunsese. De ce nu-și lua o femeie de serviciu tolomacul ăsta amărât? Își putea permite, fără îndoială... Și când te gândești că a făcut cu el... bleah... cu cineva atât de dezordonat, cu standarde atât de joase. Tresărise un pic de scârbă și își alungase gândul ăsta din minte.

Deschisese cu grijă ușa de la dormitor și își ținuse respirația ca nu cumva să fie sufocată de mirosul cearșafurilor nespălate și de hainele aruncate peste tot prin cameră. Aprinsese lumina și fusese șocată la vederea unor boxeri scârboși care zăceau la picioarele ei. Sărind cu grație peste ei, ajunsese la masa de toaletă din celălalt colț al camerei. Bingo! Ia uite! Exact ce căuta. O scrisoare adresată lui Siobhan, dar acoperită de un scris aproape ilizibil. „Towbridge Road nr. 78, Potters Bar, Herts.” Memorase adresa repetând-o de câteva ori, apoi pusese scrisoarea la loc pe măsuta de toaletă și stinsese lumina din dormitor,

ducându-se înapoi la ea.

Totul era gata!

Ralph? Ralph? Ralph?

Cine naiba mai era și Ralph?

Siobhan fusese la școală cu un tip pe nume Ralph – Ralph Miliard, un băiat frumos și lungan căruia i se dusese buhul că era „rafinat”, dar nu fusese în același an cu ea. Pe medicul ei de familie îl chema Ralph, sau poate Rupert? Rodney? Nu – chiar nu știa niciun Ralph.

Așa că cine naiba îi trimisese invitația?

O ridică din nou și se uită la ea, întorcând-o pe partea cealaltă, ca să vadă dacă nu cumva găsea vreun indiciu acolo. Nu. Nici urmă de indiciu.

Sosise cu o săptămână în urmă într-un pachet de scrisori de răspuns de la mama ei, introdusă într-un plic roșu, cu adresa scrisă de mână. Adresa era corectă, către Siobhan Menamara, dar n-avea cod poștal atașat. Pe timbru scria că fusese trimisă din zona WI, dar putea fi trimisă de oricine. Și nu recunoștea scrisul, deși avea mențiunea RSVP, nu avea nicio adresă, niciun număr de telefon pe plic ca să confirmi. Era un mister desăvârșit. Iar lui Siobhan îi plăceau la nebunie misterele.

Trecuse dinadins pe Ledbury Road săptămâna trecută și se dumiri că Galeria Dauvignon exista și că acolo se ținea o expoziție de pictură, dar, dintr-odată, îi fu prea rușine să intre și, în plus, îi plăcea suspansul în care trăia și nu voia să strice surpriza care o aștepta vineri seara. Poate chiar era vorba despre Ralph Miliard. Poate că era genul care devenise artist. Și poate avusese o pasiune secretă pentru ea și păstrase adresa mamei ei în toți aniiăștia, așteptând să aibă succes în viață înainte s-o contacteze din nou, ca să se dea mare. Sau poate îi purta pică și o ținuse douăzeci de ani în suflet, iar acum venise vremea să i-o plătească cu vârf și îndesat? Nu, Siobhan nu-i adresase mai mult de două-trei

cuvinte la școală.

Era un mister grozav și incitant și, cu fiecare zi care trecea de când deschisese invitația, era din ce în ce mai nerăbdătoare. Își găsisese cu ce să se îmbrace și își făcuse programare la coafor. ^ Orice era, oricine era, va fi pregătită pentru ocazie. În cel mai rău caz putea fi o greșeală – și ce dacă? Măcar avea să se îmbrace frumos, să se mândrească puțin cu noua ei siluetă și cu tunsoarea ei la modă. Dacă va fi o petrecere groznică, nu trebuia decât să plece, să cheme un taxi și să meargă înapoi la Rick. Înapoi acasă. Locuia la Rick doar de vreo câteva săptămâni și nu se obișnuise încă să-i spună „acasă”.

Rick nu se hotărâse încă dacă să vină sau nu, deși era, la rândul lui, la fel de intrigat și de entuziasmat de mister ca și Siobhan. Siobhan știa că încerca doar să se poarte frumos, să-i lase noii lui prietene puțin timp pentru ea, să se poarte ca un prieten relaxat, să-i arate că se bucura să o lase să meargă singură într-un loc ciudat vineri seara, așa cum făcea și Karl la începutul relației lor. „A, nu, n-ai nevoie să mă țin după tine ca un câțeluș și să te încurc, mergi singură”, spusese el foarte dulce. Ce drăguț! Era așa^de simpatic. Siobhan sperase în sinea ei să nu vină, încă se mai bucura de euforia noii ei libertăți, de spiritul ei independent, care renăscuse dintr-odată după ce fusese ascuns ani de zile sub straturi de rutină, de plictiseală și de grăsime. Voia să se bucure de aventura din seara asta pe cont propriu.

Intră în baie, în baia scumpă și decorată modern de către Rick, cu cabină de duș din oțel și cu oglinzile curbe, baia cea scumpă care era făcută luna o dată la două zile de menajera unguroaică angajată de Rick să-i curețe apartamentul lui scump și modern.

Slăbise și mai mult de când se mutase în apartamentul lui Rick; nu era genul de loc unde să se simtă bine o fată

grasă, era un apartament pentru fete slabe. Avea legătură cu decorațiunile reduse la strictul necesar, cu perdelele lungi și curgătoare, cu vasele elegante cu flori subțiri, cu obiectele de sticlă și oțel cromat de pe rafturile minimaliste, cu ferestrele georgiene cu ramă subțire, cu tavanele înalte și jaluzelele fine; minimalismul discret și elegant al întregului apartament pur și simplu îi absorbise grăsimea. Și, desigur, dragostea era una dintre cele mai bune diete pentru o femeie.

După ce scăpase de greutatea în exces, câștigase încredere să facă lucruri noi. Așa că se dusese la coafor și se strâmbase când i se tăiase coada de la spate, închisese strâns ochii când auzise cum părul ciopârțit cădea pe jos ca o șoaptă. O tunseseră până la umeri în scări mari, gen Rachel din *Friends*, deși n-avea de gând să recunoască asta în fața nimănui. Îi făcuseră șuvițe mai blonde în față și îi uscaseră părul de sus în jos. Își scuturase părul tuns și dăduse capul pe spate, uitându-se apoi în oglindă, unde văzu o femeie tânără! O femeie tânără și modernă a anilor '90. Karl ar fi fost îngrozit. El îi iubea părul la fel de mult cât o iubea pe ea, își zicea Siobhan în sinea ei, și mai ales detesta orice schimbare.

Când ieși de la coafor, Siobhan se dusese direct în Covent Garden la Oasis, Warehouse și la French Connection, de unde își luă o grămadă de haine noi – haine la modă, care să meargă cu tunsoarea ei la modă! Și nici urmă de colanți.

Rick murea după noul ei look și comentase într-un fel deloc tipic pentru un iubit că vechea ei coafură i se părea demodată, oricât de frumoasă ar fi fost, și uite cât de bine îi stătea cu noua tunsoare care-i încadra frumos fața și îi accentua trăsăturile irlandeze blânde, șuvițele blonde punându-i în valoare ochii albaștri minunați.

Acum își spăla noul păr cu șampon, se mira cât de ușor era și se întreba oare de ce se chinuise atât cu o pădure de

păr în toți acești ani. Era liberă – scăpase de păr, de grăsime și de trecut.

Îl dăți bine, ieși din duș și se înfășură cu un prosop moale și crem, scutură din cap ca să scape de apa din urechi în timp ce se ștergea pe gât și pe umeri. Luă paharul de vin aburit de pe chiuvetă, cu picături strălucitoare precum diamantele, și luă o înghițitură zdravănă. Învârti puțin paharul între degete și se întoarse să se uite în oglindă, zâmbind de nerăbdare.

Capitolul 29

— Oh, Doamne, uită-te și tu, arăți trăsnet! Eleganța în carne și oase!

Philippe îl bătu pe Ralph pe umăr și privi în jur să vadă dacă oamenii de la firma de catering, care aduceau cărucioarele cu mâncare în salon, aveau vreo reacție la ceea ce spusese; Philippe se aștepta mereu ca vorbele lui să aibă efect.

Ralph își îndreptă un pic cravata, mutându-și emoționat greutatea de pe un picior pe altul. Tot drumul spre galerie se simțise gătit de sărbătoare. Era la costum și cravată pentru prima oară de anul trecut, de la înmormântarea mătușii lui. Totuși avea un costum frumos. Era Dolce & Gabbana. Ha! Dacă l-ar vedea Claudia acum! Era gri (aparent noul negru al sezonului), cu buzunare micuțe. Fusese convins să poarte o cămașă destul de fistichie, în dungi, cu guler decupat scurt.

— Vai, hainele îți vin ca turnate, exclamase vânzătorul spaniol zvelt și extrem de în pas cu moda, în timp ce încerca să-i asorteze cravatele.

— Da' te-a gândit vreodată să fii model? îi spusese și vânzătorul francez înalt și extrem de în pas cu moda. Ai

înălțimea potrivită, posttur, înțelegi? Place la moa, frumos, frumos când porți haine așa joi! Amândoi îl admirau și zâmbeau.

Ralph fusese flatat, dar jenat. Totuși îi plăceau costumul și cămașa mișto, și mai ales îi plăcea cravata neagră, subțire și îndrăzneță pe care i-o aleseseră – era în stilul trupei punk Madness, nu chiar Kid Creole, și nu era chiar ultimul răcnet. Plecase de pe Bond Street cu șase sute de lire mai sărac decât înainte, dar se simțea cu douăzeci de centimetri mai înalt. Se confruntase cu trauma cumpăratului de haine de marcă și ieșise triumfător. Chiar că era o păpușă masculină!

Era foarte important să aibă costumul potrivit. Foarte important. Voia ca totul să fie bine în seara asta. Era mai important chiar decât vernisajul, mult mai important decât toți maimuțoi ăia trufași și ratați cu pretenții care veniseră să-i critice munca prin ziare. Se dusesse și pe James Street să se tundă în dimineața aceea și apoi se lăsă convins să se bărbiească exact ca pe vremuri, rasul ud cu prosoape fierbinți, lucru pe care i-l recomanda bărbierul de ani și ani de zile. Își luase pantofi noi și avea și un suflu nou parcă. Bărbia moale. Cele mai bune șosete. Era seara petrecerii.

— Deci, Ralph, spune-mi cu ce ocazie avem hainele astea noi, lookul ăsta atât de apetisant? Parfumul ăsta sexy? Întrebă Philippe adulmecând pe lângă gulerul cămășii lui Ralph. Ridică din sprâncene și-l mângâie ușor pe obraz cu ambele mâini.

— O să vezi, Phil, o să înțelegi, îi răspunse el un pic bățos. N-avea chef de luat peste picior. Era mult prea emoționat pentru asta.

— A, e vorba despre o femeie, nu? zise Philippe cu sclipiri viclene în ochii lui căprui.

— Nu, nu o femeie, un costum, atâta tot. Se înfoie puțin. Inima îi bătea tare. Își mai desfăcu un pic gulerul. Doamne,

ce cald e aici! Phil, aerul condiționat e pornit?

Philippe dădu din cap că da.

— E la maximum. Hai, vino să vezi florile – tocmai au ajuns. Bujori, așa cum ai cerut. Haide, vino! îl conduse pe Ralph prin galeria cu parchet galben-deschis din lemn de arțar până în birou și înapoi. În timp ce mergea, capul lui Ralph se întorcea în stânga și dreapta, uitându-se la picturile lui, încercând să le vadă cu ochii lui Jem. Oare ce-o să creadă? Se va speria? Va râde oare?

O să-i placă? Doamne, spera din suflet să-i placă. Erau toate pentru ea, la urma urmei. Le pusese pe pereți gândindu-se la ea, fix în ordinea în care ar fi vrut să le vadă, și-o închipuia îmbrăcată cu haina ei neagră, cu gulerul de blană și mănușile, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, pășind mai aproape să citească descrierile, întorcându-se către el și zâmbindu-i din când în când.

Biroul cel mic din spate era invadat de bujori, Ralph comandase bujori în valoare de 250 de lire, și aroma plăcută a florilor îl mai liniști puțin. Dezmierdă petalele multicolore și respiră mai lent.

— Ce-ai zice de un pahar de vin, Phil? întrebă el aranjându-și cravata.

Philippe ridică uimit din sprâncene.

— Vin? Ralph, ce se întâmplă cu tine? Ieri, alaltăieri și acum două zile erai în blugi și cu berea-n mână, iar azi ești la costum și bei vin. E vina mea, nu? Te iei după mine – devii franțuz, nu? Chicoti vesel și scoase o sticlă de vin din frigiderul din spatele lui, apoi luă două pahare dintr-un dulăpior.

Ralph luă paharul de vin, își aprinse o țigară de la Philippe și se întoarse în galerie. Băgă mâna în biroul de la recepție, unde se afla sonorizarea, și schimbă CD-ul, Radiohead. Gata. Acum era mai bine.

Apoi se plimbă nerăbdător prin încăpere preț de câteva

clipe, se bucură de zgomotul plăcut pe care-l făceau pantofii lui cu tălpi de piele pe parchetul moale, urmări linia scândurilor de la parchet, se sprijini într-un picior, desfăcu picioarele și încercă să vadă dacă le putea depărta într-un unghi de 180 de grade fără să cadă pe spate. Putea.

Își vârî mâinile în buzunare, apoi le scoase și admiră croiala scumpă și armonioasă a pantalonilor și cutele perfecte care coborau dinspre șold către glezne. Se încheie la sacou, i se făcu și mai cald și-l deschise din nou. Flutură pulpanele sacoului într-o parte și într-alta ca să-și facă vânt la subsuori. Doamne, ce cald era!

Se așează în fața ușii de la intrare cu țigara aprinsă, cu paharul de vin într-o mână și cealaltă mână în buzunar și se sprijini de cadrul ușii. Probabil că arăta ca un snob cu pretenții care stătea în galeria lui din Notting Hill îmbrăcat în costum Dolce & Gabbana, bând vin și fumând țigări franțuzești. Nu-i păsa. Era emoționat.

Se uită la oamenii care treceau pe lângă el. Majoritatea nici nu priveau înapoi. Arta, Nu e treaba mea. Nu-mi prea pasă de ea – asta păreau să gândească. Arta era o treabă tare ciudată, dacă te gândeai bine la ea. Tablourile lui. Erau pentru el. Bucăți din el. Fanteziile și visele lui. Nici nu era de mirare că majoritatea oamenilor care căutau artă, oamenii care erau pregătiți să dea 2 500 de lire pe unul dintre tablourile lui, nu aveau un cămin propriu-zis, aveau case, birouri sau „spații”, încercă să-și imagineze o pictură de-a lui pe un perete din casa mamei lui, lângă pendulă. Zâmbi.

Se uită la ceasul din spatele lui și descoperi că era ora 19.30. Mai avea de stat o oră. Se plimbă din nou prin încăpere. Mai bău vin. Mai fumă o duzină de țigări.

— Vrei să numim expoziția ta „Studiu în nicotină”? se tângui Philippe.

Oamenii de la firma de catering lucrau în jurul lui, așezau

platourile aranjate cu gust pe mesele îmbrăcate în fețe de mese albe ca laptele. Minipateuri cu crab thailandez erau decorate cu frunze de coriandru proaspăt, țepușe subțiri cu satay¹⁴ erau aranjate lângă boluri cu sos cremos de arahide, platouri cu creveți înfășurați în jurul unor bețișoare de trestie de zahăr, cele mai mici triunghiuri cu carne din lume, castronașe cu sos de ardei dulce, sos de ardei picant, ardei verde tocat, ardei roșu tăiat cubulețe și ardei murat se aflau și ele pe acolo. Ralph alesese mâncarea cu multă grijă.

Două frapiere mari, negre erau pline cu gheață și șampanie, iar o față îmbrăcată într-o fustă neagră și o bluză albă alinia pahare de șampanie pe masa din fața ei.

Philippe se chinuia cu bujorii, îi aranja prin cameră în buchete uriașe și fredona vesel în timp ce făcea asta. Era cel mai feminin heterosexual pe care-l cunoștea.

Ralph simți că i se strânge stomacul de frică și că îi chiorăie mațele. Încercă să ignore senzațiile, dar entuziasmul și teama creșteau din ce în ce mai tare cu o viteză alarmantă. Își frecă burta prin cămașa de bumbac dungată și strânse din fese. Părul de pe mâini i se ridica ceva de speriat. Mai fumă o țigară. Se așeză din nou în fața ușii și privi traficul, oamenii din zona WII care erau foarte eleganți, cuplurile de străini care intrau în restaurante scumpe. Schimbă CD-ul cu *Everything But The Girî* pe care-l pusese Philippe și puse din nou Radiohead. Rulă *Creep* de mai multe ori.

— Vrei să-ți moară oaspeții de depresie? mormăi Philippe.

Mațele îi chiorăiau neîncetat. Simțea că-i vine să se ducă la baie. Simțea cum i se formează pete de transpirație la subraț. Era ora 20.28. Unde naiba era? Doamne, dar dacă

---

¹⁴ Fel de mâncare din sud-estul Asiei, format din bucățele de carne marinată și dată prin mirodenii, friptă la grătar, servită cu sos de arahide (n.red.).

nu va veni? Nu, o să vină, sigur o să vină...

Stomacul îi juca niște feste teribile acum, iar fiecare țigară fumată îi făcea și mai rău. Nu venise încă, voia s-o aștepte, s-o întâmpine la ușă când venea, dar avea nevoie neapărat la toaletă. Oftă fericit când conținutul stomacului lui disperat se vărsă în vasul de la closet. Își trase minunații pantaloni noi pe el, își îndreptă cravata și se șterse la subraț cu o bucată de hârtie igienică. Se uită în oglindă. Arăta îngrozitor – palid și transpirat, cu o înfățișare de om speriat de bombe. Și era așa de slab. La naiba! Voia să arate bine, să pară un om de succes. Părea un drogat îmbrăcat într-un costum de lux. Se uscă pe mâini și se duse înapoi în birou, respiră adânc și se ciupi un pic de obraji ca să mai prindă culoare.

Mai trebuia să se gândească la atâtea, să se îngrijeze de atâtea chestii. Ceea ce păruse la început o idee drăguță, o petrecere cu toți prietenii lui, ca să-și sărbătorească succesul și sfârșitul exilului autoimpus, se transformase într-o telenovelă incredibilă, cu personaje ciudate și complexe care urzeau tot soiul de povești complicate. Putea să meargă înfiorător de prost. Spera să nu se termine ca o farsă.

Doamne, dar unde era ea?

Spusese că o să ajungă mai devreme, înaintea tuturor – a zis că ajunge la opt și un sfert, iar acum era deja opt și patruzeci și cinci. Străbătu galeria și se îndreptă către ușă exact când ea intra în încăpere învăluită într-un nor de parfum șic. Părul ei mătăsos era prins frumos în vârful capului, iar pielea ei bronzată avea reflexe de cupru sub machiajul discret.

— Vai, Ralph, îmi pare așa de rău că am întârziat, n-am găsit taxi și...

— Nu te stresa, e OK, n-a ajuns nimeni încă. Permite-mi să-ți iau haina. O scoase ușor stângaci de pe umerii ei și

dădu la iveală brațele ei goale, arămii și o rochie din dantelă neagră diafană până la glezne, care i se mula perfect pe corp. Gura lui Ralph se deschise ca o casă de marcat:

— Doamne, arăți... Dumnezeule, arăți minunat!

Cheri zâmbi și încercă să nu pară că era obișnuită să primească asemenea complimente.

— Și nici nu știu cum să-ți mai mulțumesc pentru asta, chiar nu știu. Îți mulțumesc mult că ai venit și că arăți atât de grozav... Ești perfectă... Muaaaaah, muuuuah.

Zâmbi și o sărută în joacă pe fiecare obraz. Apoi, mușchii i se relaxară, inima îi bătu un pic mai domol și zâmbi din nou.

— O să fie minunat, zise el ținând-o pe Cheri pe după umeri și zâmbind radios.

— O să fie minunat!

Capitolul 30

Smith nu-i dădu nicio atenție lui Jem, nici nu comentă despre cum arăta când ieși din dormitor îmbrăcată absolut trăsnet, cu rochia ei cu trandafiri, părul strâns în vârful capului, cu trandafirași din satin prinși în păr, încălțată cu niște sandale romane de piele care se încheiau mai sus, pe gleznelor ei fine.

— Ai terminat în baie? întrebă el cu o nerăbdare în glas care nu-și avea locul, pentru că era doar vina lui că întârziaseră, în primul și în primul rând, iar Jem nu zăbovisese mai mult de un sfert de oră în baie, chiar puțin pentru ca o fată să arate atât de minunat când ieșea de acolo.

Refuză să poarte cămașa albă pe care i-o sugerase Jem și acum se desfăcea la nasturii celei pe care și-o alesese pentru că descoperise o pată pe una dintre mâneci, care era

acolo, dacă te luai după tonul vocii lui, tot din vina lui Jem (chiar dacă ea nu atinsese niciodată cămașa respectivă), și mormăia disperat; ce bătaie de cap se dovedise a fi seara asta și nici măcar nu ieșise încă pe ușă!

Taxiul ajunsese după douăzeci de minute de la al treilea apel la compania de taximetre, unde un tip îi informase din ce în ce mai puțin convins că șoferul era la colțul străzii.

Era deja ora nouă și jumătate când taxiul parcă în fața galeriei, iar Smith și Jem nu mai aveau niciun chef să vorbească unul cu altul, după ce își croiseră drum cu greu prin ambuteiajul cel lung și inexplicabil de pe Holland Road.

Plătiră taximetristului cursa. Acesta se prea poate să fi fost binedispus când venise să-i ia din Almanac Road, dar fusese afectat în mod clar de atmosfera ostilă și încărcată de resentimente din taxiul lui în ultima jumătate de oră, iar acum era la fel de morocănos ca ei, dacă nu și mai și.

Jem își aranjă haina de blană și așteptă pe trotuar ca Smith să-și capete restul.

— Vezi că eu nu stau mult. Prietenii lui Ralph sunt toți niște snobi, îngăimă el și își băgă portofelul în buzunarul din spate, venind pe trotuar lângă Jem.

Jem ridică din sprâncene pe la spatele lui Smith, ca o femeie căsătorită de mult timp, și se îndreptară către ușă chiar în clipa în care Karl venea și el sprinten către galerie.

— Salut, prietene, mai să nu te recunosc, scos oarecum din context! glumi Karl și îi strânse mâna lui Smith.

— Da, îmi pare bine să te văd, îi răspunse Smith strângându-i mâna cu putere, de-a dreptul năucit la vederea vecinului de la etaj. Ce vânt te-aduce pe aici?

— Prietenul tău, Ralph, m-a invitat. Mi-a zis că-mi urmărește emisiunea la radio și că i-a părut rău de mine. Ha! Jumate din Londra îmi plânge de milă – e o situație cam ciudată. Dar măcar sunt invitat mereu la tot felul de petreceri. Făcu cu ochiul și-i dădu un ghiont lui Smith, iar

Smith și Jem își dădură seama că era beat.

Jem întinse mâna și o îndreptă spre Karl, pentru că-și dădea bine seama că proasta dispoziție a lui Smith nu-l va face s-o prezinte irlandezului înalt.

— Salut, eu sunt Jem. Locuiesc la parter, cu Smith și cu Ralph, încântată de cunoștință.

— A, da. Tu ești colega de apartament, nu?

— Cam așa ceva, zâmbi Jem.

— Și eu sunt încântat. Numele meu e Karl. Ești o fată tare drăguță, dacă-mi permiți complimentul, îi spuse Karl zâmbind călduros și amețit și strângând mâna mică a lui Jem un pic prea tare.

Pe Jem n-o deranja complimentul, chiar deloc. Era singurul compliment pe care-l va primi în seara asta, probabil, și îl îmbrățișa cu drag pe Karl.

— Deloc, deloc, zâmbi ea și se uită spre Smith, să vadă dacă auzise comentariul și dacă se simțea jenat pentru că nu-i făcuse și el unul. El însă se îndrepta deja spre ușa de la intrare.

Petrecerea părea să fie în toi. Smith, Jem și Karl se strecurară prin încăpere căutând toaleta, respectiv pe Ralph, respectiv șampania. „La naiba”, își zise Jem, când treceau pe lângă tot felul de femei cu spatele gol, victime ale modei, haine de firmă, blonde costelive, modele masculine... Ralph avea niște prieteni foarte șic. Se simțea tare mică de statură. În aer plutea o boare puternică de Issey Miyake, discuții snoabe și un nor de fum de țigară suflat din guri rotunjite și plictisite, precum și chiotele unor fete cu nasul pe sus care se plângeau de alte fete cu nasul pe sus. Se văzură tratați cu indiferență în timp ce se plimbau prin cameră sau cel mult cu priviri care-i măsurau din cap până-n picioare, dezamăgite fiindcă nu vedeau nicio etichetă de firmă pe hainele lor și nici vreo frumusețe printre ei.

Jem începuse să se simtă și ea un pic deprimată. Smith

avea dreptate. Prietenii lui Ralph chiar erau cu toții niște snobi. Simțea și cum proasta dispoziție a lui Smith creștea din ce în ce mai tare în spatele ei.

Se uită disperată prin cameră după Ralph. Era speriată că poate s-o fi transformat într-un pictor cu fasoane, care o va ignora când o va vedea și se va prefăce că n-o cunoaște în fața prietenilor lui supercool: „Scuze, te cunosc de undeva?” Tresări de frică. Trebuia neapărat să-l vadă ca să se asigure că încă mai era Ralph cel drăguț și chipeș, în ciuda oamenilor ăstora, parcă scoși din reviste, care-l înconjurau. Așa încât merse mai departe.

Karl se bucura că băuse ceva înainte să iasă în oraș. Privi în jur la oamenii ăștia de plastic și se simți dintr-odată foarte bătrân și foarte singur. Se bucură când dădu peste ăștia doi la intrare, măcar nu trebuia să se plimbe singur prin mulțime. Karl detesta ideea că era singur. O detesta sincer. Toți prietenii lui îi ziceau că o să se obișnuiască și că o să ajungă chiar să-i placă. În curând își va da seama și de avantaje, insistau ei. Dar Karl ura situația din ce în ce mai tare în fiecare zi. Nu trecea zi fără să-i fie dor de Siobhan și de viața lor pașnică și comodă, de nopțile petrecute împreună pe canapea.

Pe vremea aia totul era simplu și nu trebuia să facă niciun efort, nu trebuia să meargă la petreceri pline de străini și să stea de vorbă cu oameni care nu-i plăceau. Viața cu Siobhan era o bucurie domestică desăvârșită.

Încă mai era sigur că se va întoarce la el. Nu putea să rămână în dormitorul ăla mohorât din Potters Bar la nesfârșit. Îl va ierta în curând, avea nevoie de timp și de singurătate. Atâta tot. Săptămâna viitoare avea să fie ziua lui. Era sigur c-o să-l sune atunci – era ocazia perfectă s-o ia de la capăt, să-l ierte și să uite de greșeli.

Până una-alta trebuia să supraviețuiască petrecerii ăsteia. Se gândea să dea pe gât câteva pahare de șampanie

și să ia câteva îmbucături din mâncarea de-a dreptul delicioasă pe care-o zărise în cealaltă parte a camerei, să facă un pic de conversație politicoasă cu vecinii lui simpatici și s-o ștergă înapoi acasă la o sticlă bună de whisky, care-l aștepta nerăbdătoare. Începu să se țină de sarcinile planificate pentru seara aceea luând un pahar de șampanie de pe o tavă, îl dădu pe gât dintr-o suflare și se șterse la gură cu mâneca de la cămașă, înăbușindu-și un râgâit.

Smith îi văzu capul lui Ralph undeva în colțul îndepărtat al camerei.

— Uite-l, exclamă el ușurat.

Micuța lui trupă îl urmă în călătoria anevoioasă către Ralph.

Acesta era îmbrăcat într-un costum extrem de frumos, gri, și se tunsese în sfârșit. Arăta absolut delicios, își zise Jem în sinea ei. Stătea întors în cealaltă direcție și discuta vesel cu o blondă înaltă și slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră de dantelă, a cărei față nu se vedea. Conversația lor părea destul de animată, iar limbajul trupurilor lor sugera că discutau un subiect mai pasionant decât un schimb politicos de impresii. Jem simți că i se face un pic de greață și înghiți repede în sec. Ralph avea voie să vorbească cu cine pofta, nu era treaba ei.

Ralph îi văzu apropiindu-se și se opri din conversația intimă. Când o văzu pe Jem, zâmbi larg și o întâmpină cu brațele deschise. Jem oftă ușurată – se purta ca Ralph cel normal – și îl lăsă s-o ia în brațe și s-o strângă tare, tare.

— Jemima Catterick, ești cea mai frumoasă din lume! îi șopti el la ureche și o sărută scurt pe obraz, ceea ce o făcu pe Jem să se înfioare.

Roși și simți cum inima începea să îi bată din ce în ce mai tare.

— Și tu, chicoti ea.

Femeia înaltă și bronzată se întoarse către ei, iar Ralph se

retrase din îmbrățișarea cu Jem și o luă pe după umeri. Jem simți din nou că ardea de gelozie.

— Cred că o cunoașteți cu toții pe Cheri, nu?

Cheri le zâmbi celor trei.

— Cheri, el e Karl... vă știți, nu?... Smith, colegul meu de apartament – cred că l-ai cunoscut... Iar ea e Jem – prietena lui Smith – cred că și pe ea ai cunoscut-o, nu? Ce drăguț, o întâlnire ca între vecini! îmi pare rău de toți pretențioșii ăștia eleganți de Notting Hill... nu i-am invitat... sunt prietenii altora... Prietenii mei adevărați încă sunt probabil la pub...

Ralph continuă să vorbească, dar nimeni nu-l mai asculta.

Smith se clătina pe loc ținând încă mâna lui Cheri după ce făcuseră cunoștință. Se înroșise din cap până-n picioare și părea pe cale să leșine. Se schimonosea și încerca să îngaime un cuvânt de undeva din fundul gâtului, gura lui se rotunjea și se țuguia în zadar, de parcă era un păstrăv mut scos din apă. Ar fi vrut să poarte cămașa aia albă acum.

— Nu știam că-l cunoști pe Ralph, reuși el până la urmă să îngaime, cu un scâncet neplăcut.

— Păi, e un prieten nou, zise Cheri, încercând să-și extragă mâna dintr-a lui Smith, și înzestra cuvântul „nou” cu un apropo obraznic, apoi îl apucă pe Ralph pe după talie, de parcă își marca teritoriul. Și e așa de dulce! își țuguie buzele voluptuoase și-l sărută pe obraz.

Jem stătea pe loc împietrită de-a dreptul, se simțea și mai mică de statură, prostuță, și cu o rochie prea înflorată. Simțea că i se împăienjneau ochii de lacrimi neașteptate, așa că respiră adânc, îl ținu pe Smith de mână, în vreme ce el se bâlbâia teribil încercând să-i spună lui Cheri ce rochie minunată avea și ce coafură superbă.

În atmosfera generală de ură, gelozie, dorință, jenă și șoc, nimeni nu-l mai observa pe Karl, a cărui față trecuse de la

un roz pal la un roșu aprins, a cărui statură impunătoare tremura de furie și de mânie arătând de parcă era pe cale să explodeze în orice clipă.

— Ce NAIBA se întâmplă aici? rosti el rar și răspicat, privind drept în ochii lui Cheri. Asta-i cumva o glumă proastă? Replica fu rostită pe un ton scăzut, mai puțin cuvântul „prostă” de la sfârșit, care fusese urlat așa de tare, încât tresăriră toți și le înghețară cuvintele în gât.

Grupul se întoarse către Karl. Cheri îl apucă emoționată de braț.

— Karl, calmează-te. Nu e ceea ce crezi tu. Îți jur c-ai să înțelegi...

Karl își trase mâna dintr-a ei.

— CURVĂ BLESTEMATA! Să nu îndrăznești să mă atingi! Dumnezeu! Mi-e greață! Nu ți-e destul că mi-ai distrus viața? Se aplecă spre Cheri, care se adăpostise lângă Ralph, și începu să-i scuiepe în față: Acum ai de gând să-i distrugi viața și tipului ăstuia, nu? Arată spre Ralph cu o privire cruntă.

— Hai, prietene, nu te mai prosti... încercă Ralph să intervină și-l prinse de mână. Karl îl dădu la o parte de parcă ar fi fost o muscă enervantă. Era pe punctul de-a exploda.

— Nu, prietene, tu să nu te mai prostesti. Nu știu ce naiba se întâmplă aici, dar nu-mi place, chiar nu-mi place deloc. E o glumă, nu? Nu? De ce m-ai invitat în seara asta? Te-a pus CURVA asta să mă chemi, nu? se răsti el.

— Karl, te rog, îți jur că nu e o glumă. O să vezi, nu e deloc așa, te-am chemat pentru că îmi pasă de tine, îl imploră Cheri teatral.

— CE? Karl izbucni într-un râs profund, amenințător și neplăcut, care-i făcu pe toți trei să tresară. Ție? Să-ți pese? Tu nu ești în stare să ai grijă de nimeni în afară de tine. Ești femeia cea mai egoistă, obsedată, manipuloare și rea pe

care am avut neșansa să o cunosc. Mi-ai distrus deja viața o dată și n-am de gând să mai stau pe-aici cât timp tu și „amicii” tăi vă bateți joc de mine! Mersi de invitație, prietene! se stropși el la Ralph.

— Te rog, Karl, nu pleca – nu poți pleca acum! Cheri îl ținea strâns. Dacă pleca acum, toată munca ei va fi în zadar și va rămâne izolată la petrecerea asta nasoală la care nu voia să mai stea, cu o groază de oameni pe care nu-i cunoștea, și nu va ajunge niciodată faimoasă.

Dar Karl se desprinsese din strânsoarea ei, se întoarse pe călcâie și începu să-și croiască țăntoș drum prin încăpere spre ieșire. Conversația amuțise complet în timpul confruntării și toată lumea tăcea mâlc, mai puțin un retardat cu nasul mare din fundul galeriei, care era atât de fascinat de zgomotul propriei lui voci, încât se părea că nimic nu-l putea opri.

Karl aproape că ajunsese la ușă când cineva îl prinse din urmă și îl întoarse de umeri. Era Smith, care privise toată scena îngrozitoare înlemnit de furie și venise după Karl, nesigur pe el, pe același drum pe care-l croise acesta prin mulțime, până la ușă.

— Ascultă aici... începu el.

Jem privea din celălalt capăt al încăperii și se strâmba, dându-și pentru prima oară seama cât de ridicol era Smith de fapt. „Ascultă aici” era expresia tipică a unui om extrem de ridicol. Și era numai vina lui în cazul în care Karl îl potcovea cu o scatoalcă.

— Ascultă aici, nu știu ce probleme ai tu, dar ești tare defect, așa că-ți sugerez să te duci înapoi la Cheri și să-ți ceri scuze. Nu așa se vorbește cu o doamnă.

Karl se holba la Smith. Dintr-odată părea mai înalt de doi metri, oricum mult mai înalt decât Smith. Buza i se răsfrânse într-un rânjet de Rottweiler.

— CURVA aia de-acolo nu e o doamnă! Și ce naiba ai tu

de-a face cu ea? îl întrebă, înghiontindu-l pe Smith într-un fel care părea tare enervant. Vai, nu-mi spune că a pus gheara ei mizeră și pe tine? Mult noroc, prietene, o să ai mare nevoie! Karl râse și-l dădu pe Smith cu blândețe la o parte din calea sa. Se întoarse și se îndreptă către ieșire.

Smith se umflă un pic în pene, de parcă se gândea foarte serios să-l apuce din nou pe Karl de braț și să mute toată discuția afară, dar fu salvat de apariția la țanc a încă unui musafir, o femeie blondă frumușică, îmbrăcată cu o haină neagră și pantofi cu toc.

— Doamne sfinte, Siobhan!

— Karl!

— Doamne! Ce... ce naiba cauți tu aici?

— Dar ce cauți tu aici?

— Nu știu. Cine te-a invitat?

— Nu știu. Nu tu?

— Nu.

— Habar n-am.

— Doamne, Siobhan, arăți minunat! Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— L-am tuns. Dar spune-mi ce naiba se întâmplă aici? A cui e petrecerea asta?

Karl arată înspre Ralph, care privea cu gura căscată scena din celălalt capăt al încăperii. Cheri se postase discret în spatele unei coloane.

— A lui? Dar de ce? El cine e? întrebă Siobhan, iar fața ei exprima o confuzie totală.

— Ele Ralph.

— A, da. Ralph. Sigur că da. Invitația. Dar cine este Ralph?

— El e Ralph. E vecinul nostru de jos, din Almanac Road. Mai ții minte?

Siobhan se chinui să-și aducă aminte și zise:

— A, da, dar de ce? Nu înțeleg, Karl. Ce naiba mai este și

asta?

Karl ridică nedumerit din umeri.

— Habar n-am. Tot corpul i se relaxă, fața i se îmblânzi și zâmbi larg. Dar cui îi pasă? Shuv, așa mă bucur să te văd. Mă bucur așa de tare că te văd. O mângâie pe mâini și îi zâmbi cu o privire de nebun.

Smith era încă în spatele lui cu pumnii strânși și pregătit de bătaie. Se întoarse spre mulțimea de oameni deja plictisiți de scandal, care se întorseseră la conversațiile lor de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Oare ce trebuia să faci ca să-i distrezi pe oamenii ăștia? Se uită la pumnii strânși și îi desfăcu încet, frecând urmele pe care unghiile i le lăsaseră în palme. Își mai îndreptă cravata, își pieptănă cu degetele părul în dezordine și începu să meargă încet, încet prin cameră, rușinat că intenționase să se ia la bătaie; singura lui încercare de a se lua la bătaie cu cineva se fâsâise în fața mulțimii de prieteni tâmpiți ai lui Ralph.

Se duse țintă la Cheri, care ieșise din dosul coloanei, și o luă protector pe după umeri, frecându-se ușor de pielea goală a spatelui ei. Inima îi bătea nebunește. Era exact cum se aștepta el la pipăit – ca mătasea urzită din cele mai fine fire, produse de cel mai harnic vierme de mătase din lume.

— Ești bine? întrebă el pe cel mai blând și mai îngrijorat ton cu putință.

— Da, dar cred că după tot ce-am făcut, o meritam cu vârf și îndesat, zise Cheri tristă. Se uită dinadins în altă parte.

— Ce? Nu mai spune! Era beat. Și habar n-avea despre ce vorbește.

Smith era indignat de-a dreptul.

— Nu, Smith, vorbesc serios. Avea mare dreptate în legătură cu mine. E adevărat.

— Nu! E nebun. Chiar e nebun, Cheri. Să nu-i dai atenție, strigă Smith, făcându-i pe toți din jur să tresară din cauza

înverșunării lui.

Cheri oftă și Smith continuă să-i mângâie porțiunea de piele minunată care se afla fix sub degetul lui cel mare. Era cea mai frumoasă piele pe care o atinsese în viața lui.

— Uite, Smith, ți-am zis toate astea atunci când am fost la bere, la Oriei. Ți-am povestit despre trecutul meu, despre problemele mele cu bărbații.

Jem se crispă și își strânse paharul în mână. Când își dădu seama din nou de existența lui Jem, parcă pentru prima oară în ziua respectivă, Smith încetă să-i mai mângâie umărul lui Cheri și își lăsă mâna să cadă inertă pe lângă corp. Ralph tresări și se uită în altă direcție. Era doar începutul. O luă pe Jem de braț și o conduse cât mai departe de Smith și de Cheri,

— Jem, permite-mi să-ți fac un tur privat al expoziției mele – în onoarea ta! Îi zâmbi prosteste și o trase după el chiar când era pe cale să deschidă gura să zică ceva. Jem nu se împotrivi. „Oriei? Ce? Smith n-o cunoștea pe Cheri. Ce naiba se întâmpla aici? De ce o proteja așa, brusc? Ce știa el oare despre ea? De ce o mângâiasă cu degetul mare și de ce era așa de îngrijorat pentru ea, ce-i cu atâtea complimente despre rochia și coafura ei? Și totuși nu trebuia să fie Ralph cu Cheri?”

— Ralph, ce se întâmplă aici? Întrebă ea pe un ton pierdut și confuz.

Ralph începuse să se simtă un pic vinovat acum, dar nu la modul adevărat – ca atunci când un veterinar trebuie să facă o injecție dureroasă unui animal. Era spre binele lui Jem; s-ar putea să nu-i placă în clipa asta, dar sigur avea să aprecieze gestul mai târziu. O luă pe după umeri și o conduse către partea din față a galeriei.

— Nu știi, râse el. Cred că este una din serile alea ciudate.

Mintea lui Jem era prea tulburată ca să ceară un răspuns

mai clar de-atât, așa că-l lăsă să o târască după el. Oare ce era toată tărășenia asta cu cuplul de jos – DJ-ul ăla irlandez și cu fosta lui prietenă? Acum stăteau împreună la ușă, iar Siobhan tocmai făcea o piruetă în fața lui Karl ca să-i arate noua ei siluetă, iar Karl zâmbea cu gura până la urechi și arăta de parcă nu mai fusese atât de fericit în viața lui. Și oare ce treabă avea el cu Cheri aia? Și cum de-o știa Ralph pe Cheri? Și Smith? Și... și... și... și... Sfinte Sisoel! Jem se simțea amețită. Până în seara aceea, Jem credea că Cheri e doar vecina de sus, cea cu care avusese o discuție simpatică acum o vreme, cea care fusese balerină și care urma să se căsătorească, nu? Iar acum era partenera lui Ralph și dușmanul lui Karl și... ce era pentru Smith? Și nu prea mai părea să se căsătorească... Se uită prin cameră și văzu că Smith își pusese din nou mâna pe umărul lui Cheri și îi șoptea ceva la ureche, lipindu-se aproape de coapsele ei, privind-o în ochi. Cheri zâmbea, râdea și părea foarte îndrăzneată.

— Jem? Jem, te simți bine? întrebă Ralph, aplecându-se spre fața ei și privind-o drept în ochi, foarte îngrijorat.

— Da... sigur... sunt bine.

Își desprinsese privirea de la scena neplăcută și tulburătoare. Pe moment, nu era în stare să-și explice nimic din toate astea. În plus, îl avea pe Ralph doar pentru ea preț de câteva minute și avea să-i arate picturile lui, la care nici nu apucase să se uite în toată harababura asta. Respiră adânc.

Ralph o privea drept în ochi. Deschise gura ca să spună ceva, o închise și apoi o deschise din nou.

— Știu că ți-am mai spus asta, Jem, dar oricum o s-o fac. Arăți trăsnet. Vorbesc serios. Rochia e... incredibilă. Și mor după toți trandafirașii din părul tău. Atinse unul cu degetul. Ești, fără îndoială, cea mai frumoasă femeie din încăpere. Mă bucur așa de mult că suntem din nou prieteni – enorm

de mult. Îi luă mâna și i-o sărută cu grijă și blândețe.

— Vai, Ralph, și eu. Mi-a fost tare, tare dor de tine. Jem roși toată, chicoti și-i sărută și ea mâna, simțindu-se imediat teribil de jenată că făcuse asta. Își dresă glasul, apoi își întoarse fața în altă parte, ca să nu roșească și mai tare. Și îmi arăți tablourile tale minunate? „La naiba, Ralph”, își zise ea, „mereu aduci confuzia la paroxism.”

Ralph roși ușor, bucuros nevoie-mare de pata rozalie pe care i-o lăsaseră pe mână buzele ei minunate de moi. O cuprinse pe după talie și o conduse către primul tablou.

— OK, asta se numește *Ruj roz și bujori*.

Jem îl privi cu răsuflarea tăiată și duse mâna la gură:

— Ralph, aia... Aia sunt eu, nu? Se întoarse spre el cu ochii mari.

Era un portret de mici dimensiuni, foarte viu colorat și detaliat, un studiu al feței lui Jem care zâmbea cu gura până la urechi, cu toți dinții dezveliți, iar capul-îi era încadrat de un câmp de flori mov, roz și violet.

Ralph dădu din cap că da și o conduse către următorul portret.

Era tot Jem, de data asta cu capul și umerii, într-un câmp uriaș de ardei roșii și verzi. Următorul era tot cu Jem și următorul, și următorul. Avea și naturi moarte cu flori, condimente și ardei iuți. Jem se simți rușinată și jenată dintr-odată.

— Ralph.» începu ea să bâiguie...

— Șșșșt! Privește și bucură-te! zise Ralph și îi duse degetul la buze.

Deci iat-o aici, exact cum își închipuise el, rotindu-și capul în stânga și-n dreapta și întorcându-se către el din când în când, întrebătoare, de parcă ar fi zis: „Ești nebun”. Dar privirea ei exprima multă afecțiune, mirare, entuziasm și, era sigur de data asta, dragoste.

Capitolul 31

— Așa deci, ai vreun motiv anume pentru care nu i-ai spus lui Jem despre berea noastră pașnică de la Oriei, de Crăciun?

Smith arăta un pic încurcat și se scărpină în bărbie.

— Ba i-am zis. Cred c-o fi uitat, chicotî el și își îndesă mâinile în buzunare.

— Hmmm. E o fată tare drăguță, nu? Am dat nas în nas cu ea odată în fața casei și am discutat un pic. Mi s-a părut grozavă.

— Da, da. Cred că da.

— E ciudat, am discutat atâtea la Oriei și n-ai pomenit nici măcar o dată de ea...

— Păi...

— Mi s-a părut chiar că nu ai avea prietenă...

— Da... păi...

— Păcat, eu speram să nu ai prietenă... Ne-am înțeles foarte bine în seara aia, nu?

Sprâncenele lui Smith se arcuiră de mirare și se îndreptă de spate.

— Doamne, adică eu și Jem chiar nu avem o relație serioasă, pe bune!

— Dar ea nu mi-a zis așa.

— Ce?

— Atunci când am vorbit în fața casei voastre. Mi-a povestit despre visele ei și cum tu și ea ați fi – cum a zis exact? — sortiți să fiți împreună, sortiți unul altuia.

— Da, Jem e foarte drăguță, dar poate fi un pic... se schimonosi, își încrucișă ochii și scoase limba, își învârti arătătorul în jurul tâmpiei, apoi pufni și își băgă mâinile la loc în buzunare.

— A... ce chestie! Mie mi s-a părut foarte cu capul pe

umeri. Dar e înnebunită după tine, chiar e.

Smith zâmbi mândru și ridică din umeri.

— Știu, zise el.

— Dar credeam că nu aveți o relație serioasă...

— Păi... nu e – pentru mine nu e serioasă, zise el și își scărpină ceafa. Înțelegi unde bat? Cred că e un caz de dragoste neîmpărtășită la mijloc. Adică, țin foarte mult la Jem – să nu mă înțelegi greșit – țin foarte, foarte mult la ea. E o fată jnănată, cum ai zis și tu... dar nu este „aleasa” mea. Înțelegi ce vreau să spun, nu, cum e cu „aleasa”? Ridică din sprâncene conspirativ și se dădu un pic mai aproape de ea.

— A, da, bărbatul potrivit. Alesul inimii. Îi zâmbi radios. „Ce rahat cu ochi”, își zise scrâșnind din dinți. Ralph avusese dreptate în ceea ce-l privea. Avusese rezervele ei în legătură cu planul ăsta – venise doar pentru Karl și Siobhan. Și acum, că erau adânciți în conversație, prinși în mrejele ei în capătul celălalt al camerei, extrem de mulțumiți – deci planul ei părea să aibă un succes răsunător – putea să spună că seara s-a încheiat și să se ducă acasă. Dar era îmbătată de succes și, după cinci minute cu neisprăvitul ăsta, era nerăbdătoare să facă orice ca să-l scoată din viața lui Jem. Îi privi pe Jem și pe Ralph care se plimbau prin cameră, mâinile lui uriașe odihnindu-se pe umerii ei delicați, cum el o conducea blând prin fața tablourilor pe care le pictase timp de nouă săptămâni încuiat într-un atelier umed și rece doar pentru ea, tablouri cu ea. Observase acel frison de disconfort care se ivise pe fața lui Jem când intrase și-i văzuse pe ea și pe Ralph împreună de parcă erau un cuplu. Cheri cunoștea privirea aia mai bine decât oricine pe lume. Fusesse geloasă. Simțea mai mult decât prietenie pentru Ralph, era clar. Arătau așa de bine împreună. Ralph avea dreptate, acum înțelegea perfect. Maimuțoiul ăsta de Smith era doar o piedică în calea fericirii

lor.

Se uită prin cameră către Siobhan și Karl care erau adânciți în conversație și râdeau împreună și zâmbi în sinea ei. Se distra așa de bine în rolul de om buni Acum, dacă ar mai reuși să-l dea pe Smith la o parte din calea lui Ralph și a lui Jem, ar fi ca zâna cea bună! Cheri zâmbi din nou simțind cum o senzație minunată îi plutea prin stomac, ca un pește mare și gras de bunătate. Se întoarse către Smith și îl năuci cu încă unul dintre zâmbetele ei exersate.

Pe la unsprezece și jumătate toți falșii musafiri plecaseră – trebuiau să se trezească cu noaptea în cap a doua zi dimineată ca să prindă zboruri către New York, Tokyo sau Sydney, să meargă la ședințe foto, spectacole și castinguri – iar prietenii adevărați ai lui Ralph își făcură și ei apariția direct de la pubul din colț, gălăgioși, beți și gata de petrecere.

Cineva puse Abba la stație și, la primele acorduri din *Waterloo*, toată lumea dansa îndrăcit. Smith o prinse pe Cheri pe după talie și o învârtea prin cameră un pic cam stângaci.

Karl și Siobhan stăteau liniștiți într-un colț și erau absorbiți în conversație, iar Jem era la toaletă și plângea de mama focului.

Nu vorbise deloc cu Smith toată seara. Nu schimbaseră nici măcar un cuvânt de când plecaseră de acasă, pentru că fusese atât de copleșit de conversația cu fata aia, Cheri, pe care nu voia nici în ruptul capului s-o întrerupă, apoi o trăsese pe Cheri după el pe ring și nu se opriseră din dansat o clipă. Lui Smith nici nu-i plăcea să danseze. Își duse din nou șervețelul la ochi pentru că izbucnise iar în plâns, iar lacrimile îi șiroiau pe obrajii trandafirii. Se simțea jenată și umilită. Nu era obișnuită ca lumea să se poarte așa cu ea. Ralph încercase s-o consoleze, s-o mai liniștească, s-o convingă că n-avea de ce să-și facă griji, dar, pentru numele

lui Dumnezeu, Smith o acaparase pe fata asta.

Și mai era și din cauza lui Ralph, Se părea că treaba aia cu dragostea avea să iasă din nou la iveală în orice clipă. Sfinte Sisoe! O cameră plină cu bujori și portrete cu ea, și toate felurile lor preferate de mâncare, și complimentele, și sărutatul mâinii, și fiorii pe care-i simțea, și felul... cum atinsese el delicat unul dintre trandafirașii de satin din părul ei... era atât de intim, atât de grozav, atât de minunat și atât de greșit. Era greșit cu desăvârșire. Smith era iubitul ei – deși nu ți-ai fi dat seama după cum se purtase cu ea în seara asta iar Ralph era prietenul ei, iar acum sentimentele ei erau la fel de confuze ca atunci când plecase Ralph. Nu, erau și mai confuze, mult mai confuze.

Jem intră în cabina de toaletă, își dădu cu apă pe față, se șterse cu un prosop, își aranjă rochia, se jucă un pic cu părul și își îndreptă umerii. Avea nevoie de îmbărbătare. Trebuia să știe dacă Smith o iubea. Pentru prima oară avea nevoie să audă asta. Și avea să iasă pe ușă și să-l tragă de lângă fata aia îngrozitoare, să-l oblige să-i spună în clipa aia, s-o audă ca să se liniștească și să înceteze cu prostiile alea cu Ralph o dată pentru totdeauna. Se uită pentru ultima oară în oglindă și se întoarse pe călcâie, apoi intră în galerie.

Siobhan încercase^ să-i spună adevărul despre ea și Rick toată noaptea. Își lua inima în dinți în momentele potrivite, se îmbărbăta în sinea ei, apoi se speria prea tare. Cum să-i spună? Părea așa de fericit, fața îi strălucea de bucurie. Era atât de încântat s-o vadă și se chinuia din răspuțuri să-i facă impresie bună. O întrebase cum îi mergea la mama ei; atunci ar fi fost momentul perfect să-i spună adevărul, dar nu putu. L-ar fi rănit și supărat așa de tare. Așa că pur și simplu îi zise ceva vag drept răspuns și schimbă subiectul. Îl invită la dans ca să evite conversația, dar el refuzase – vreau să stăm aici și să vorbim; mi-a fost așa de dor de tine;

vreau să discutăm toată noaptea. Așa că au stat și au vorbit, și acum ajunseseră să discute despre emisiunea lui Karl de la radio, și Siobhan știa că, din clipă în clipă, conversația lor va deveni serioasă, din ce în ce mai serioasă.

Smith era beat criță. Era mângă, cui, praf și pulbere. Și nu căzuse încă pe spate numai din cauză că Cheri era o dansatoare atât de desăvârșită. Părul lui des era lipit de scalp de atâta transpirație, cămașa îi era umedă și boțită și avea o expresie complet ridicolă întipărită pe față, și nicidecum „un zâmbet blând” așa cum credea el, care-l făcea să pară mai degrabă prostul satului. Nu putea ține pasul deloc și tot cânta aiurea melodiile fără să-și dea seama.

Cheri se săturase până peste cap să danseze cu cretinul ăsta – îi strica reputația – și îl încurajă să plece de pe ringul de dans sugerându-i să mai bea ceva. O urmă ca un câțeluș beat.

— Cheri, bâigui el în barbă, sprijinindu-se de perete, în timp ce în mână ținea nesigur un pahar de șampanie; se vedea clar că voia să pară cool, dar eșua lamentabil, noi doi ar trebui să ne vedem, știi... odată. Ridică din sprâncene la ultima propoziție de parcă ar fi întrebat „Ce părere ai?”

— Ah, da? îi răspunse Cheri deja plictisită. Obosise să joace jocul ăsta.

— Da... Tu și cu mine ne potrivim, nu-i așa? Avem ceva special, noi doi. Nu simți? îi șopti Smith libidinos.

— Da, să zicem.

— În seara aia când am fost la Oriei a fost minunat, nu-i așa?

— Îhi...

— Și în seara asta. A fost supertare. Am discutat toată noaptea, am dansat... de toate...

Cheri privea disperată prin cameră, îi căuta pe Ralph sau pe Jem, sau pe oricine putea s-o salveze. Era moartă de

plictiseală.

— Și cred că tu și eu... cred că este mâna sorții... nu ți se pare?

Cheri nici nu-l mai asculta.

— Da, murmură ea. Da, sigur...

Smith nu observase că Cheri se chinuia din răspuseri să nu caște și se uita nerăbdătoare la ceas. Hotărâse că trecuse destul timp. Așteptase atâta, iar acum, clipa asta era clipa cea mare. Asta era!

Își trânti paharul pe bar, căzu în genunchi în fața ei și îi prinse mâinile într-ale lui.

— Doamne, Cheri! Te iubesc. Te-am iubit mereu! Vocea lui răsună prin toată încăperea; nu-i păsa cine-l auzea! Ralph văzu că cineva ieșea de la baia din spatele galeriei. Era Jem, cu ochii roșii de plâns, venind hotărâtă spre Smith și Cheri. Il auzi pe Smith strigând din toți rărunchii, ca orice bărbat care a băut prea mult și nu-și mai poate stăpâni sentimentele:

— Cheri, te iubesc! Vrei să fii soția mea?

Pentru a doua oară în seara aceea toată lumea din cameră înlemni. Cheri părea îngrozită, Ralph înghiți în sec, iar Jem urlă. Smith se întoarse și aproape căzu pe spate, o văzu pe Jem și începu să se poarte ca un pește pe uscat din nou, se întoarse la Cheri, observă dezgustul fățiș pe care-l afișa și își lăsă capul în piept. Jem își înșfăcă haina de pe un scaun, își puse pe ea gulerul de blană, apucă geanta și fugi afară din galerie cât o țineau picioarele, afară în beznă, iar hohotele ei de plâns fură acoperite de zgomotul mașinilor care treceau pe stradă când închise ușa în urma ei. Ralph îi aruncă lui Smith o privire plină de dispreț nedisimulat, își luă haina și fugi după ea.

Cheri privi spre Smith, spre silueta prăbușită de la picioarele ei. Il trase de mâini și îl ajută să se ridice.

— Penibil, îi răs ea în nas. Absolut penibil!

Siobhan și Karl rataseră scena asta. Ei erau deja în stradă, aveau parte de propria lor ceartă. Karl se plimba în sus și în jos de-a lungul străzii și gesticula înfuriat. Siobhan stătea cu capul în piept și mormăia ceva în barbă. Se opriră din discuție pentru o clipă, când Jem și apoi Ralph ieșiră pe ușă și o luară la fugă pe Ledbury Road, iar Ralph striga după ea:

— Stai, Jem, te rog!

Se priviră unul pe altul, dădură din umeri și apoi continuară conversația. Discuția lor era mult prea importantă ca să poată fi întreruptă chiar și de cel mai dramatic eveniment.

— Aha, deci dacă nu mai stai la mama ta, unde locuiești? Cu iubitul tău cel nou? Karl se întoarse în altă parte pentru că nu voia să vadă jena din ochii lui Siobhan.

Ultima propoziție i-o trântise fără milă în față. Îi era greață. Groaznic de greață.

Siobhan încuviințase îngrozită.

— Aha! Și unde locuiește iubițelul cel nou mai exact? E frumos la el?

Era îngrozitor, chiar îngrozitor. Se înțelegeau atât de bine, apoi Siobhan i-a aruncat cea mai mare bombă din lume. Avea un iubit.

— E ceva special? întrebă Karl.

— Da, încuviințase ea.

— E o relație serioasă?

Ea dăduse din nou din cap că da.

— Doamne – de cât timp? Karl devenea din ce în ce mai amărât. Siobhan ridicase din umeri.

— De vreo câteva săptămâni.

Karl se încruntase și începuse să-i tremure buza de jos.

— Dar, dar... noi ne-am despărțit abia de vreo câteva săptămâni.

Siobhan izbucnise în plâns și își îngropase capul în

pieptul lui Karl. Se îmbrățișaseră, și Karl hotărâse să mute propria lor traumă afara, ca să nu devină și ei motiv de discuție printre petrecăreți.

— Deci? Spune-mi, te rog, tu și noul tău prieten locuiți într-un apartament frumos, Siobhan, spune-mi, povestește-mi tot!

— Te rog, Karl, încetează...

— Nu, Siobhan, vreau să știu tot. Spune-mi tot. Cum îl cheamă? Cum arată? Ce meserie are? E chipeș? Da? E bun la pat?

— Vai, Karl...

— Deci e sau nu e? La dracu', Siobhan! Ce se întâmplă aici? Karl își trecu degetele prin păr și se lăsă ușor pe vine în fața intrării unui magazin, își trase haina peste genunchi și își frecă fața cu mâinile. Credeam că luăm o pauză. Tu de ce n-ai mai putut aștepta, Siobhan? La naiba, cum de-ai reușit să mă uiți așa de repede?

— Nu știu, Karl, nu știu. Nu mi s-a părut așa de repede, parcă trecuse o eternitate, cum stăteam singură acolo în dormitor, îmi era dor de tine, îmi era dor de apartament, îmi era dor de toate. Și mi s-a părut că a durat o veșnicie cât am stat acolo, așteptând, sperând că o să vii să mă iei.

— Te-am sunat! Te-am sunat în fiecare zi, în fiecare oră din fiecare zi. N-ai vrut să-mi răspunzi la telefon.

— Vai, Doamne, Karl, e așa de ușor să suni. Eu voiam să acționezi, să faci ceva. Să aud motorul mașinii tale în fața casei, să aud cum se trânteste portiera, să aud pașii tăi pe prundișul de pe alee. Să aud cum suni la ușă și cum mă strigă mama de la parter să-mi spună că ai venit, că ai venit să mă iei acasă. Am așteptat în fiecare seară – și n-ai venit niciodată.

— Dar mama ta mi-a zis că va chema poliția dacă mai sun vreodată la voi. Cum să mai fac așa ceva, Shuv? Darămite să apar la ușa ta. Nu știam la ce să mă aștept...

— Hai, las-o moartă! Nu-mi spune că îți era frică de mama, mama mea cea firavă de șaizeci și nouă de ani, care nu s-ar putea pune cu tine nici dacă s-ar chinui, întotdeauna a fost nevoie să fac eu totul, Karl – totul. Nu înțelegi? Asta era și problema de fapt. Ți doreai mereu să rămână totul la fel – eu, apartamentul, viața și toate. Dacă nu te-aș fi târât eu la Londra acum o mie de ani, am locui tot în maghernița aia împruțită din Brighton. Dacă nu l-aș fi sunat pe Jeff după nunta aia, n-ai fi avut niciodată parte de interviul ăla. Dacă n-aș fi stat jumătate de noapte să te conving să încerci, ai fi refuzat slujba. A trebuit chiar să-ți fiu infidelă ca să observi că eram nefericită, că în relația noastră ceva nu mergea deloc. Tot eu a trebuit să te dau afară din casă când am aflat despre tine și Cheri, și pe cuvânt dacă mai aveam vreun chef să fiu cea care se chinuie să repare relația noastră, Karl – era rândul tău – era rândul tău, ce naiba! Te-am așteptat, Karl, și n-ai venit. Nu mi-ai scris. Nu mi-ai dat nici măcar un motiv normal să încercăm să ne salvăm relația. Ai stat pur și simplu în casă, ai băut whisky și ți-ai plâns de milă, te-ai plâns în eter în fața unui milion de străini împruțiți, i-ai făcut pe toți să te compătimească! Dar cu mine cum rămâne? Cui să-i fie milă și de mine? Nimănui. Nu, Karl, ai avut ocazia s-o repara. Ai avut o mie și una de șanse și le-ai ratat. Trebuie să fiu din nou stăpână pe viața mea, Karl. Să fiu eu însămi din nou. Și tu nu mai ai loc în ea. Te iubesc. Te voi iubi mereu. Ai fost prietenul meu cel mai bun aproape jumătate din viața mea. Dar mă tragi înapoi, așa că a trebuit să arunc balastul. La fel cum mi-am tăiat părul, vezi – trase de pletele ei tunse până în dreptul bărbiei și le flutură înspre Karl și nu ți se pare că îmi stă mai bine? Își întoarse privirea și izbucni în plâns.

Karl se simțea de parcă cineva i-ar fi tras o scatoalcă peste bot. Lacrimile îi furnicau fața. Oare ce să zică? Oare ce

să facă? Avea dreptate. La naiba! Voia să-și dea singur șuturi în fund. Își dorea sincer să se împartă în două, să se fugărească pe stradă și să se bată măr, până nu mai putea să stea în picioare.

— Shuv... Se întinse s-o mângâie pe umărul tremurând. Ea se întoarse spre el.

— Vai, Karl, îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău că ai crezut că mai există șanse să ne împăcăm. Te-am ascultat la radio și păraai atât de învins, păraai că știi foarte bine ceea ce eu înțelesesem deja – că s-a sfârșit, că s-a terminat. Dacă mi-aș fi dat seama că nu era așa, am fi putut discuta despre asta mai demult. Ar fi trebuit să vorbim mai demult.

— Acum e prea târziu, nu? Oftă din rărunchi și începu să plângă din nou. Of, Shuv, ce naiba mă fac eu fără tine? Ce mă fac, Shuv? Se întoarse către ea și se prinseră într-o îmbrățișare lungă, udă, tristă și disperată.

Plângeau așa de tare, încât nici nu auziră motorul mașinii care se opri pe stradă chiar lângă ei, apoi scârțâitul ușor al geamului electric. Se auzi glasul domol, șocat și confuz al lui Rick strigând:

— Siobhan?

Capitolul 32

Ralph o prinse pe Jem din urmă la intersecția cu Lonsdale Road. Pășea hotărâtă, dar se clătina un pic în pantofii ei cu toc mic.

— Jem, oprește-te, te rog! Stai! O apucă de încheietura mâinii și o opri.

— Ce-i? Lasă-mă în pace! se răsti Jem la el și se chinui să scape din strânsoare. Începu să-l lovească pe Ralph, să fluture haotic din mâini.

— Jem, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, zise Ralph

luându-i mâinile la pieptul lui și îmbrățișând-o strâns.

Se prăbuși fără vlagă în brațele lui. Ralph își odihni obrazul pe creștetul capului ei, simțind trandafirașii din satin care-i împungeau fața, mirosi prospețimea florală a părului ei strălucitor. Of, Jem, biata mea Jem! Ea se înfioră din tot corpul, și el o strânse și mai tare la piept.

Jem fornăi și se șterse cu mâna la nas.

— Ralph, nu am visat toate astea, nu-i așa? Prietenul meu chiar a cerut în căsătorie o altă tipă acolo, nu? Era o glumă, Ralph? Zi-mi că era o glumă proastă. Ce naiba se întâmplă? Ce? Ce caută fata aia acolo? De unde o știi? Dar Smith de unde o știe? Nu mă lua de proastă și spune-mi adevărul. E vreo glumă sadică la mijloc? Da?

Ralph respiră adânc. Știa că trebuie să-i explice, să-i explice tot și să nu omită niciun detaliu, inclusiv rolul ascuns pe care-l jucase chiar el în toată povestea. O conduse pe Jem până la o bancă și se așezară pe ea.

— Bine, toată povestea asta a început când s-a mutat Cheri în apartamentul de sus, acum cinci ani...

Apoi îi povesti despre obsesia cea penibilă a lui Smith, despre celibatul lui auto impus în timp ce aștepta ca Cheri să-l observe, despre seara când dăduse nas în nas cu Cheri după weekendul de la St. Albans și cum ieșiseră ei doi la bere la Oriei, cum ar fi vrut să-i spună chiar atunci, dar Smith îl amenințase că-l dă afară din casă. Îi povesti că Smith îi batjocorea visele și ideea ei de destin și credea că e un pic sărită de pe fix, dar faptul că avea prietenă urma s-o atragă pe Cheri și mai tare. Li spuse chiar și cum își închipuia că e Cheri atunci când făceau dragoste...

— Of, Doamne! Of, Doamne! Mi se face rău! Ralph, nu pot să cred că nu mi-ai zis toate astea în seara aia în Bayswater. M-ai lăsat așa să... Doamne, ce umilită mă simt – nu m-am mai simțit atât de umilită în viața vieților mele!

— la gândește-te cum ți s-ar fi părut, Jem! N-ai fi crezut o

iotă) Tocmai îți mărturisisem cât de mult te iubeam, ar fi sunat atât de potrivit, la fix... atât de fial^s^Treferaâ să-ți dovedesc că Smith e un nenorocit. Trebuia s-o vezi cu ochii tăi. Și de-aia... de-aia am chemat-o pe Cheri în seara asta. N-am avut nicio treabă cu ea vreodată, nici măcar nu-mi place de ea. Dar trebuia neapărat să afli și tu ce se întâmplă – nu puteam să-l mai las să se poarte așa cu tine. Și mi-am zis că doar așa ai să crezi ce se întâmplă.

— Deci mi-ai stricat seara dinadins, nu? M-ai umilit, m-ai rănit și m-ai distrus dinadins de față cu nu știu câți oameni străini! M-ai făcut de râsul lumii cu bună știință și...

— Nu! Nu! Nu! Nu pe tine te-am făcut de râs, ci pe Smith. Pe Smith l-am făcut de râs. Nici eu nu știam cât de nenorocit poate fi, Jem. Îți jur. Credeam că o să flirteze cu ea în cel mai rău caz, dar asta... asta a depășit orice așteptare. Și îmi pare tare rău că ți-am stricat seara, dar nu mi se părea un sacrificiu prea mare dacă prin asta evitat să-ți ruinezi probabil restul vieții cu Smith, și știi prea bine că-mi pasă tare mult de viața ta, deci, Jem, te rog, nu te mai răzbuna pe mine – răzbună-te pe Smith. El merită asta cu vârf și îndesat, nu eu. Știu că mi-am croit o reputație de om cu ascunzișuri, care uneltește pe la spatele altora, dar te rog, te rog, te rog să mă crezi – trebuia neapărat să fac asta. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân și să-l văd cum te prostea. Nu mai rezistam. Smith e un nenorocit fără pereche. Amândoi știm asta. Te rog, nu te supăra pe mine, Jem, te rog!

Jem se dădu bătută și începu să bocească:

— Vai, Ralph, îl detest! Nu vreau să-l mai văd în față cât oi trăi.

— Nu, Jem! Nu-l lăsa să scape basma curată! Fă-i zile negre. Dacăș fi în locul tău i-aș trage una între picioare să mă țină minte, așa de tare l-aș căpăci, că i-aș face ouăle terci. Te-a făcut de râs, Jem, s-a purtat cu tine fără nicio

urmă de respect. Iar tu meriți de mii de ori mai mult decât oricine altcineva, meriți să fii tratată cu respect. Ești deosebită, Jem. Într-adevăr deosebită.

Ralph îi mângâie obrații umezi, calzi și roșii.

Jem se uită la Ralph cu ochii plini de lacrimi și, dintr-odată, văzu clar: destinul ei. Bărbatul din visele ei. Nu mai văzuse asemenea dragoste și blândețe în ochii nimănui până atunci. Ralph o iubea cu adevărat. Și nu era deloc genul ăla de „te iubesc” spus de ceilalți. El nu aștepta nimic de la ea, nu era obsedat de ea sau ceva de genu’ ăsta, nu avea nevoie să-i umple ea un gol în viață, nu avea de gând s-o schimbe, s-o controleze, s-o adore – pur și simplu o iubea. Simplu ca bună ziua. O iubea și gata. Il mângâie cu o mână rece și mică.

— Mulțumesc, Ralph. Mulțumesc că-ți pasă atât de mult de mine. Mulțumesc pentru tablouri, pentru mâncare, pentru bujori. Mulțumesc că ai mereu grijă de mine când am nevoie și mulțumesc pentru tot ce-ai făcut în seara asta. Îmi pare rău că sunt așa de încăpățânată, dar e atât de... atât de...

— Da, știu, îți place să controlezi ce ți se întâmplă. Știu asta. Te cunosc. De-aia știam că trebuie s-o fac neapărat astă-seară.

— Îți pasă cu adevărat de mine, nu?

Ralph dădu din cap că da și îi luă lui Jem mâna de pe obraz, ducând-o la gură.

— Știi doar că-mi pasă, Jem. Și știi și că te iubesc...

— Vai, Ralph!

— ... și te respect atât de mult pentru că n-ai vrut să-l rănești pe Smith. Ești un om de mii de ori mai bun decât mine – e prietenul meu cel mai bun, dar eu nu-i sunt atât de loial. Acum însă știi, ai aflat în sfârșit, ai aflat și tu ce-i poate pielea și ești liberă! Da, liberă! Nu mă aștept să-mi declari că mă iubești, n-am nicio pretenție de la tine. Știu că

a fost o greșeală că ți-am citit jurnalele și nu mă aștept să mă ierți imediat, dar măcar putem fi prieteni și, dacă nu se întâmplă nimic între noi, am să știu că nu mă iubești, nu că te amăgești că ții la cineva și-i ești absurd de loială unui neisprăvit penibil[^] care nu merită nici să respire aerul pe care-l respiri tu. Înțelegi?

Jem zâmbi enigmatic. Ralph continuă:

— Deci, dacă ajungem la o sută de ani și tu nu te îndrăgostești de mine până atunci, o să fie bine, pentru că măcar ai fi putut s-o faci dacă ai fi vrut și...

Jem îi mângâie obrazii lui Ralph și continuă să-i zâmbească.

— Adică, mai ales atât de curând, după toată harababura cu Smith, probabil că te simți puțin vulnerabilă, deci nu mă aștept la nimic de genul ăsta până una, alta...

Jem îl privea pe Ralph cum turuia, și un val de dragoste și de tandrețe îi invada toată fața ca soarele la răsărit.

Deci, dacă rămânem prieteni, știi, și mergem împreună în oraș, ieșim la masă și la bere din când în când, nu am nevoie să te îndrăgostești de mine. Cel puțin până una, alta...

Jem îi trase fața lui Ralph mai aproape de a ei și îi duse degetul la buze.

— E în regulă, Ralph. E OK. Te iubesc, îi șopti ea cu zâmbetul până la urechi.

— Ce? Ralph se opri din turuială și se uită atent la ea.

— Te iubesc!

— Dar... dar... dar... pe bune? Vorbești serios, nu mă minți? Chiar mă iubești?

Jem dădu din cap că da.

Toată ființa lui Ralph făcea tumbe de fericire și izbucnise în urale, inima îi lansa focuri de artificii și o mie de porumbei îi zburau prin stomac. Jem îl iubea! îl iubea! Sări de pe bancă și începu să țopăie în jurul ei, gesticulând prin

aer și tresăltând de bucurie.

— Mă iubește? Mă iubește.' Se așeză la loc pe bancă și îi luă mâinile într-ale lui. Vai, Jem! Mă faci atât de fericit. Nici nu-ți dai seama cât de fericit sunt. Te iubesc și mă iubești. Ne iubim, Jem, ne iubim. O strânse la piept în cea mai grozavă îmbrățișare din lume, aproape strivind-o de atâta bucurie, iar apoi, dintr-odată, tocmai când credea c-o s-o sărute, se ridică în picioare, o luă de mână și o rupse la fugă, trăgând-o după el înapoi la petrecere.

— Hai, vino! îi spuse râzând. Am lăsat o treabă neterminată la petrecere, nu? Trebuie să ne întoarcem acolo și să-ți redau onoarea pătată! Hai să mergem să-l umilim pe Smith!

Dar misiunea lor fu împiedicată pe neașteptate, când se apropiară de galerie, de Karl, care era roșu ca racul la față și care, cu un rânjet pe chip, pocnea mutra îngrozită a unui bărbat blond și chipeș, care zăcea întins pe capota unui BMW argintiu de lux, proaspăt scos din fabrică, iar Siobhan urla și îl trăgea în van pe Karl de poala cămășii.

Jem și Ralph se strâmbară văzând pârliașul de sânge proaspăt care șiroia precum cerneala roșie din nasul strivit.

— NENOROCITULE!

— Karl, încetează! la mâna de pe el! Lasă-l în pace! Siobhan trăgea și mai abitir de poalele cămășii lui, dar era de-a dreptul inutil; nu reușea să-l tragă de pe Rick. Karl era puternic de felul lui, dar furia îi dăduse puteri supranaturale.

Jem și Ralph tresăriră din nou când văzură cum încă o scatoalcă nimerea drept în maxilarul bietului Rick, și încă una, care i se înfipse în coaste cu un pârlit înfiorător.

— Ajutor! Ajutor! se auzi glasul pierit al lui Rick de sub brațul lui Karl. Să mă ajute cineva, vă rog!

— Ralph? Jem îl înghionti.

— Ce-i?

— Fă și tu ceva!

— A, da, sigur că da! Se duse nehotărât către Siobhan.

— Ce se întâmplă?

Siobhan îi spuse printre suspine:

— Te rog, te rog mult, fă ceva! O să-l omoare!

Doamne sfinte! Chiar nu era genul lui Ralph să intervină în felul ăsta. Dar respiră adânc și se năpusti spre Karl, îl prinse de mijloc și încercă să-l desprindă de pe Rick ca pe un crustaceu lipit de o corabie care naufragiază. Fără să se întoarcă, Karl îi trase o lovitură peste ureche, de parcă avea două brațe într-unul, dar Ralph nu-i dădu drumul din strânsoare și se sprijini de mașină ca să se echilibreze. Karl se întoarse să vadă cine era parazitul ăsta enervant din spatele lui, își dădu seama că era Ralph și îl lăasă pe Rick să cadă pe capotă ca pe o jucărie părăsită de un copil plictisit. Capota scoase un pocnet înfundat.

— Tu erai! urlă el din toți răunchii. Tu, nenorocitul blestemat, e numai VINA TA!

Expresia lui Ralph se schimbă în câteva secunde de la mândria de a fi eroul zilei într-una de confuzie desăvârșită.

— Ce?

— NENOROCITULE!

Doamne, dar nu mai auzise textul ăsta odată?

— De ce-mi faci asta? Ce ți-am făcut eu ȚIE? De ce încerci să-mi DISTRUGI VIAȚA?

Ralph se uita la el nedumerit și începu să se dea ușor înapoi. Apoi, din păcate, zâmbi.

— De ce NAIBA tot râzi acolo, rahat cu ochi! Crezi că e amuzant, nu? Mă inviți la petrecerea asta ca să mă umilești și să-mi frângi inima și crezi că-i AMUZANT?

— Uite, prietene, îmi pare rău, chiar îmi pare rău, dar îți jur că nu râd de tine și nu încerc să-ți distrug viața, și habar n-am ce se întâmplă aici...

— Vai, bietul de tine, nu știi... zise Karl amenințător. Deci

n-ai invitat-o tu pe târfa aia de Cheri acolo, nu?

Ralph încuviință încordat.

— Ba da, eu am chemat-o.

— Aha. Deci nici pe mine nu m-ai invitat atunci, nu?

Ralph înghiți în sec și dădu din cap că da.

— Da, sigur că te-am invitat.

— Și, desigur, n-ai chemat-o nici pe iubita mea Siobhan, nu?

Ralph negă agitat.

— Nu, nu! N-am invitat-o eu. Chiar n-am invitat-o. Nici n-o cunosc, jur.

Karl îl apucă pe Ralph de gulerul noii lui cămăși Dolce & Gabbana și-l trase la câțiva centimetri de fața lui, Jem icni și-l prinse pe Ralph de braț.

— Atunci cine a chemat-o? Cine a invitat-o? Este petrecerea ta, nu? Tu ești GAZDA IDIOATĂ a petrecerii! TE OMOR, nenorocitul, asta a fost cea mai groaznică noapte din viața mea; te omor!

Siobhan li atinse cu blândețe cotul lui Karl.

— Karl, te rog, gata, nu e vina lui. Nu e vina nimănui. Te rog, lasă-l în pace. Te rog, nu te mai bate.

— Nu, Shuv, nu te băga! NENOROCITUL ăsta mă joacă pe degete și n-am de gând să-l las în pace.

— Chiar nu cred că el m-a invitat, Karl. Te rog, lasă-l în pace. Te rog, nu te mai bate.

— Dar, Shuv, credeam că asta-ți dorești. Credeam că vrei să fii așa, să nu stau locului, să intru în acțiune, să-ți apăr onoarea, să lupt pentru ceea ce vreau...

Siobhan îl privi drept în ochi și îi luă mâinile rămase fără vlagă într-ale ei.

— Karl, e prea târziu. La mine ar trebui să urli. Ar fi trebuit să-ți spun despre Rick. Să fii mai sinceră cu tine. Ar fi trebuit să-ți spun totul. Acum e prea târziu să te mai lupți pentru mine. E mult prea târziu.

— Dar... dar... Privea neajutorat când spre Siobhan, care îl implora să se calmeze, când spre Ralph, care nu mai putea de oboseală. Nu știa ce să mai facă. Nu știa ce să mai gândească. Nu mai știa cine era, de ce exista și unde se afla. Își duse mâinile la ochi și izbucni în plâns. Doamne sfinte. Doamne sfinte! mormăi el. Respira sacadat și se freca la ochi cu dosul palmelor.

Siobhan îl cuprinse cu brațul și-l duse departe de grupul de spectatori din jur. Se întoarse să-i facă cu ochiul lui Rick, iar Rick îi răspunse în același fel, dar se cam strâmbă de durere din cauza sângelui care i se coagulase în jurul nasului și gurii. Știa ce avea Siobhan de făcut, înțelegea. Se îndreptă cu greu de spate și se șterse ușor la nas și la gură.

— Aș putea să folosesc un pic de gheață dinăuntru, prietene? îl întrebă el încet pe Ralph.

— A, da, sigur că da. Ralph își reveni – fusese paralizat cumva de frică după ce Karl îl numise „rahat cu ochi” – și îi oferii lui Rick umărul său drept sprijin în timp ce mergeau șontâc-șontâc spre petrecere.

Cheri veni nerăbdătoare la Jem și la Ralph și le zise:

— Doamne, ce bine că v-ați întors. Trebuie să mă scăpați de Smith! Mă înnebunește. Nu mă lasă în pace.

Le șopti ea arătând înspre Smith, care era în celălalt capăt al camerei și se împleticea în drum spre toaletă.

De o oră de când plecaseră Jem și Ralph se tot chinuise să-i explice lui Cheri că nu era beat, că nu era penibil, că nu era un ratat trist și ridicol și că cererea lui în căsătorie nu era doar sinceră și plină de candoare, dar era și o idee extrem de bună, iar Cheri va regreta amarnic dacă-l refuza.

Cheri o privi pe Jem plină de milă și de compasiune și o luă de braț.

— Te simți bine? îi șopti ea.

Jem dădu din cap că da și îi zâmbi lui Ralph, apoi lui Cheri.

— Acum sunt bine, mersi de întrebare. Sunt supărată, rușinată și umilită, dar sunt bine! Spre deosebire de bietul băiat!

Se dădu la o parte ca să-l vadă și Cheri pe bietul Rick, cu fața umflată vertiginos de cucuie mov și gri, cum stătea sprijinit de umărul lui Ralph.

Cheri privi îngrijorată fața desfigurată și însângerată a lui Rick, apoi îl recunoscă într-o clipită.

— Rick? Întrebă ea luându-l de mână și ajutându-i pe Ralph și pe Jem să-l transporte spre frapiera neagră plină cu gheață aproape topită din dosul barului.

Rick se chinuia teribil să-și aducă aminte de ea.

— Cheri, mă mai ții minte? Sunt – eram – prietenă cu Tamsin. Am ieșit cu toții la masă vara trecută la restaurantul ăla de pe Fulham Broadway, când ți-au ridicat mașina, nu mai ții minte?

— A, da. Cheri. Îmi aduc aminte de tine. Ce cauți aici? Se strâmbă de durere când Jem și Ralph îl așezară pe un scaun.

— Of, Doamne, nici nu mă întreba! râse Cheri.

Ralph și Jem făcură fețe-fețe. Seara asta era în pericol de a se prăbuși sub toată povara scandalurilor și coincidențelor.

Cheri înveli niște gheață într-un șervet de bumbac și îl apăsă pe fața lui Rick.

— Ești bine? Sigur nu vrei să mergi la spital? Întrebă ea.

Rick dădu din cap că nu și zâmbi viteaz.

— Neah, e doar o zgârietură. Mă fac imediat bine. Nu-i nimic.

Cheri zâmbi blând și continuă să-i aline rănilile. Se simțea minunat în rolul de Florence Nightingale. Mai demult ar fi înnebunit la gândul că ar putea atinge rănilile altcuiva, sângele altcuiva, atunci toate astea ar fi fost de-a dreptul neplăcute. Acum îi făceau plăcere. Oare ar fi trebuit să se

facă asistentă? Zâmbi din nou.

Petrecerea se mai domolise, părea pe sfârșite, iar prietenii lui Ralph începuseră să caute taxiuri; oamenii se împleticeau beți pe trotuarul din fața galeriei, așteptând ca mașinile negre să-i ducă acasă.

Philippe se plimba trist prin cameră cu un sac de gunoi și ridica chiștoacele aruncate, umezindu-și degetul ca să mai ude un pic arsurile minuscule foarte greu de observat de pe podeaua lui minunată din lemn de arțar și ofta încet.

Câteva cupluri mai zăboveau încă, absorbite în propria conversație, așa că nu observaseră că petrecerea se spărgea în jurul lor, iar un grup de prieteni de-ai lui Ralph îl înconjuraseră ca” să-i mulțumească gălăgioși pentru o seară minunată, să-l felicite pentru norocul chior și să încheie conversația ca la sfârșitul oricărei petreceri – prin invitații la alte petreceri, promisiuni că-l vor suna, ultimele vești și bârfe; încercau să înghesuie în două minute toată conversația care nu avusese loc mai devreme în seara aceea, pentru că vorbise cu alții. Sau, în cazul acelei seri, pentru că îi arătase muzei tablourile sale, privise cum prietenul său cel mai bun cere în căsătorie o femeie nepotrivită, pentru că își convinsese iubirea vieții să se îndrăgostească de el și oprise o bătaie între un fost iubit furios la culme și noul iubit al fostei lui iubite.

Siobhan și Karl nu se întorseseră încă din plimbare, Cheri continua să aibă grijă de rănilor lui Rick, Jem stătea cu Ralph în timp ce acesta își lua rămas-bun de la prietenii lui, iar Smith... unde era Smith? Nici urmă de el.

Nu-l văzuse nimeni, de fapt, de vreo jumătate de oră, de când se întorseseră Jem și la Ralph de la scandalul lor de pe stradă.

— Cred că l-am văzut cum se ducea înspre toaletă mai devreme, interveni Cheri săritoare, tamponându-i lui Rick rănilor cu degetele învelite într-un șervețel.

Ralph și Jem se uitară ironici unul la celălalt. Când cineva beat se eterniza în closet la o petrecere nu putea însemna decât un singur lucru. Se duseră înspre baie călcând ușor pe parchet, iar Ralph încercă clanța de la ușă. Era descuiat, așa că intra ușor, în vreme ce Jem îl ținea de mână și privea peste umăr.

Jem și Ralph văzuseră tot soiul de imagini penibile în viața lor, tot felul de oameni beți și penibili în poziții ingrate și nedemne, dar nimic din ce văzuseră până atunci nu-i putuse pregăti pentru imaginea care li se înfățișă când deschiseră ușa de la toaleta din galeria lui Philippe.

Un nor uriaș de aburi pătrunse în cameră, dându-l la iveală pe Smith leșinat, căzut peste vasul de la closet, cu pantalonii în vine; penisul îi atârna stafidit și fără vlagă între poalele cămășii, iar capul i se odihnea în chiuvetă, înconjurat de un lac de vomă împuțită de culoare verde și galbenă, asortată cu bucățele de mâncare, care i se lipiseră absurd de față și de păr. Apa caldă curgea pe marginea chiuvetei și nu nimerea voma deloc, iar fuioare de abur se ridicau de deasupra robinetului cu apă fierbinte. Pe fundul vasului de toaletă, abia vizibil din cauza unghiului ciudat al fundului gol al lui Smith, era cuibărit un rahat uriaș și urât mirositor. Era cea mai nedemnă și rușinoasă imagine pe care o văzuseră Jem și Ralph în viața lor.

— Sfinte Sisoe, exclamă Jem și se uită în altă parte.

— Sfinte Sisoe! repetă Ralph înăbușindu-și un hohot de râs. Sărmanul nenorocit!

— Ce să facem? Bietul Smith...

— Nu mai poate de amărât ce e! exclamă Ralph.

— Ce se întâmplă aici? Cheri auzise zgomotul din partea cealaltă a camerei și stătea în spatele lor fără să-și dea seama că era pe cale să fie martora unei priveliști care urma să-i taie pofta de mâncare pentru cel puțin o săptămână. Se uită curioasă peste umărul lui Ralph și chițăi un pic când

văzu ce era în closet, întorcându-se scârbită.

— Smith! Hai, scularea, scularea! A venit logodnica ta să te vadă! Ha-ha-ha! Trezirea! strigă Ralph.

Smith deschise ușor un ochi și scoase un mormăit ciudat în barbă, care semăna cu ceva de genul: „Lasă-mă în pace!” Dar niciunul nu-și dădu seama dacă era așa.

— A venit Cheri, prietene, logodnica ta! Trezește-te!

— Aăă, Cheri? zise Smith, ridicând capul un centimetru din chiuvea cea scârboasă.

— Da. Cheri. Ralph rânji răutăcios.

— Vai, Ralph, lasă-l în pace! Ajunge, strigă Jem.

Ralph știa că Jem avea dreptate. Se simțea bine, dar era crud, răutăcios și extrem de nesimțit.

— OK, ai dreptate. Se aplecă spre Smith și îi strigă în ureche: Te las să-i spui dulceșării scumpei tale Cheri, da?

Apoi el și Jem îl lăsară acolo să-și revină încet-încet și să se îngrozească treptat când își va da seama că avea vomă în păr, rahat în closet, penisul și fundul gol la vedere și că draga lui Cheri era aplecată peste el și îl privea cu o expresie clară de milă, dezgust și scârbă.

— Vai, Doamne! Of, Doamne, îngăimă el, lăsându-și capul să-i cadă înapoi în chiuvea, și închise ușa cu un picior pe jumătate gol.

Siobhan și Karl se întorseseră de la plimbare și găsiseră galeria aproape goală, în afară de bietul Rick părăsit de Cheri pe un scaun de lângă bar, cu fața atât de umflată și de vânătă, încât era aproape de nerecunoscut. Karl se plimba rușinat prin sală, în timp ce Siobhan îl ridică ușor pe Rick în picioare.

— E OK, prietene, meritam o bătaie bună, îi zise Rick când el și Siobhan trecură târâș-grăpiș pe lângă Karl, îndreptându-se spre ușa de la intrare.

Karl îi urmă afară în stradă și o privi pe Siobhan cum îl așază pe Rick cu blândețe pe locul din stânga, cum îi pune

centura și îi dă la o parte o șuviță de păr din jurul ochiului.

Ea se duse către locul șoferului, deschise portiera, se așază, își trase scaunul, băgă cheia în contact și îl privi pe Karl prin geamul lăsat în jos. Îi prinse mâna care se odihnea pe geam și-i zise:

— Pa, Karl, îmi pare bine că te-am văzut în seara asta. Mă bucur că s-a întâmplat așa. Bine, zise arătând spre Rick, nu chiar tot ce s-a întâmplat. Dar oricine m-o fi invitat și sunt destul de sigură că știu cine – arată spre Cheri, care stătea la geamul galeriei și îi privea tristă mă bucur c-a făcu t-o.

Karl nu putea să nege că fusese una dintre cele mai înfiorătoare și mai dureroase nopți din viața lui. Fusese mai rău ca în seara când îl dăduse Siobhan afară din casă. Dar era bine că se întâmplase așa. Trebuia să se întâmple. Avuseseră discuția de care era atâta nevoie în timp ce se plimbau împreună prin magazinele cu lămpi lucitoare și vechi și prin anticariatele simpatice, dar mult prea scumpe, de pe Ledbury Road. Vorbiseră de toate, dar în primul rând discutaseră despre viitor, și Karl își dădea seama foarte limpede că el nu mai avea ce căuta în viața ei...

Ea îi spusese zâmbind ușurată:

— Ne e mai bine departe unul de altul. Trebuie să renunți, Karl. Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Începe să vezi lumea cu alți ochi – o să fii plăcut surprins – e foarte mișto! Gândește-te la ultimii cincisprezece ani ca la o miopie fără ochelari și la ultimele câteva luni de la despărțire ca la o pereche nouă de ochelari. Eu i-am tot purtat pe ai mei. Dar tu nu. Acum trebuie să-i pui pe nas, Karl! Să-i pui pe nas să vezi ce minunată e viața, ce nouă, ce proaspătă și colorată!

Karl nu era sigur că analogia asta ciudată funcționa prea bine. Părea imposibilă. Și grice-ar crede Siobhan, el se bucura că-l caftise pe Rick. Îi plăcuse la nebunie – oricât de greșit sau de bine era din partea lui. Îi prinse mâna și îi

zâmbi, în timp ce geamul se închidea.

— Ce-ai zice de-o bere într-o seară? îi transmise această ultimă invitație prin crăpătura minusculă a geamului și își luă mâna de pe mașină.

Siobhan băgă în viteză, îi zâmbi lui Karl pentru ultima oară și demară.

Karl rămase pe trotuar, se clătina ușor în urma mașinii și tremura din cauza vântului vârtos de iarnă care bătea din ce în ce mai tare pe Ledbury Road. Își băgă mâinile în buzunare, privi^mașina până dispăru în zare și se întoarse către galerie. Își șterse o lacrimă fugară din vârful nasului, respiră adânc și o luă vioi la pas.

Venise timpul să plece acasă. Să o ia de la început. Să vadă lucrurile în cu totul altă lumină.

Venise timpul...

Un cvintet ciudat se înghesuisese în taxiul cel negru care ajunsese pe Almanac Road în acea seară. Karl stătea liniștit într-o parte, privea pierdut pe geam și își masa pumnul umflat cu degetul mare de la cealaltă mână, dorindu-și în sinea lui ca să taximetristul se grăbească și să-l ducă odată acasă. Se chinuia teribil de tare să nu se uite la Cheri, care ședea mândră pe unul dintre scaunele rabatabile și încerca din răspuțuri să stea cât mai departe de Smith cel împruțit, care își frecase disperat fiecare centimetru de pe corp, dar tot duhnea a vomă de la o poștă. Stătea cu capul pe geam ca un câine, vântul aspru îi biciuia obrajii și părul și îi aducea lacrimi în ochi, dar măcar nu trebuia să vadă cum Cheri se uita la el disprețuitoare și cum îi aducea aminte de faptul că niciun bărbat, din toată istoria omenirii, nu o dăduse în bară mai rău și mai spectaculos decât el. Asta mai însemna și că nu trebuia s-o privească pe Jem, care se cuibărise pe umărul lui Ralph și îl privea cu milă și regret, ceea ce-l făcea să se simtă de mii și mii de ori mai prost în schema lucrurilor și evenimentelor îngrozitoare petrecute în seara

aceea la petrecerea lui Ralph.

Nimeni nu vorbea cu nimeni în taxiul care se deplasa încet peste Battersea Bridge. Cerul era negru ca smoala, luminat de o lună mare și burtoasă, o lună plină și albă. Sub podul peste care treceau se zărea o barcă cu luminițe colorate și se auzea zgomotul muzicii și al vocilor de la o petrecere. O fată slabă îmbrăcată într-o rochie mulată din lycra le făcu cu mâna, fluturând o sticlă de șampanie înspre ei. Smith îi făcu cu mâna înapoi fără prea mult entuziasm.

Taxiul trase în fața numărului 31, iar pasagerii se dădură jos cu greu, recunoscători că afurisitul de drum cu taxiul se terminase în sfârșit.

Cheri se îndreptă hotărâtă spre ușa de la intrare, dornică să scape de Karl, mai ales după deznodământul dezastruos al încercării ei eșuate de a-l împăca din nou cu Siobhan. El o prinse din urmă pe treptele din față și așteptă jenat în spatele ei să descuie ușa.

— Ei bine, vorbi pe neașteptate, ce noapte de pomină, nu-i așa?

Cheri se întoarse când îi auzi vocea.

— Da, incredibilă, râse ea emoționată.

— Hm, nu știu cine a invitat-o pe Siobhan în seara asta. Cred că tu ai fost, spuse scărpinându-și ceafa și atingând-o cu blândețe, ca s-o calmeze și să-i explice: e OK, Cheri. Chiar e bine. Mă bucur că tu... sau cineva... a invitat-o și mă bucur tare mult că am văzut-o în seara asta, și îmi pare bine că l-am căpăcit pe Rick. Deci... nu te îngrijora, bine? Totul e bine și îmi pare rău pentru ce-am făcut mai devreme, că am țipat așa la tine. A fost nedrept din partea mea. A fost nedrept. Eram beat. Îmi pare rău. Îi zâmbi cald, sincer și plin de speranță pentru viitor, ca să îngroape securea, cu gândul la un nou început. Apoi vârî cheia în broască și dispăru încet-încet la el în apartament, lăsând-o pe Cheri la baza scărilor, cu haina strânsă în mână, uimită,

năucită, plină de recunoștință și o plăcere care îi îmbujora frumos fața.

Se întoarse și o luă în sus pe scări către etajul ei, zâmbind în sinea ei și mirându-se încă odată de plăcerile bunătații sufletești...

Smith dispăru repede în apartamentul de la subsol. Voia neapărat să se culce, își dorea asta mai mult decât orice pe lume. Îl dorea capul, îl ustura în gât, iar inima parcă îi sângera încet, încet către moarte sigură. Lăsă ușa să se trântască în urma lui fără să-i pese dacă Jem și Ralph îl urmau, nu voia să-i mai vadă nici măcar o clipă-n ochi, nicio clipă. Totul era distrus acum.

Ralph era un nesimțit, Jem îl ura, Cheri îl disprețuia. Nu mai avea nici prieten, nici iubită și nici visuri. Se terminase. Totul se terminase. Dar era mult prea obosit ca să se mai gândească la viitor acum, la cum o să stea, la Cheri, la toate celelalte treburi. Se va ocupa mâine de toate. O să-i cumpere flori lui Cheri ca să-și ceară scuze, iar Ralph și Jem vor fi expulzați, o să-i dea afară. Mâine.

Acum trebuia să se culce...

Jem și Ralph se așezară în capătul scărilor de la subsol și priviră luna plină pentru o vreme.

— Știai că în seara când am venit aici să văd apartamentul era tot lună plină? îl întrebă Jem pe Ralph cu mâna petrecută în jurul taliei lui.

— Da? Mereu se întâmplă lucruri bizare când e lună plină, nu? Oamenii se poartă aiurea, altfel... îi șopti el vesel și o sărută în creștetul capului cu păr ciufulit.

— Chiar așa.

Tăcură mîlc câteva clipe, gândindu-se la șirul de întâmplări ciudate din seara aceea.

— Mai ții minte, mai ții minte când am venit în apartament pentru prima oară? Tu vorbeai cu Claudia la telefon și nici nu te-ai uitat la mine!

— A, dar ceea ce nu știi e că, înainte să vii tu, eu stăteam pe canapea și... fumam o țigară. Vezi, eu eram acela. Eu eram bărbatul de pe canapea, bărbatul visurilor tale! Și poate că ți-ai fi dat seama de asta mai repede dacă nu mă suna afurisita de Claudia chiar în clipa aia...

— Și dacă mi-ai fi cumpărat bujori! Și n-ai fi purtat pantalonii ăia hidoși de trening! Și...

— OK! Ai dreptate! Misterioase sunt căile destinului, nu-i așa?

— Știi că Smith o să ne dea probabil afară, nu?

— Da. Bine. Ne descurcăm noi când s-o întâmpla asta. Știu un loc minunat, undeva pe Cable Street.

O luară în jos pe scări spre apartament, apoi Ralph se opri dintr-odată și se întoarse spre Jem.

— Stai, stai! Am o idee. Stai acolo, nu te mișca până nu îți zic eu să vii! Bine? exclamă el rânjind cu gura până la urechi.

Sări treptele două câte două și dispăru pe ușa din față, lăsând-o să se închidă în urma lui.

Jem stătea pe scări, confuză, tremurând un pic din cauza vântului iernatic și întrebându-se ce naiba mai puneă Ralph la cale.

Peste o clipă observă că se aprinse lumina la geamul de la sufragerie și se întoarse să vadă ce era acolo.

Pe canapea stătea un bărbat. Un fir lung de fum de culoare rozalie îi plutea deasupra capului. Avea gâtul zvelt și un cap oval acoperit cu păr negru scurt. Jem tresări. Era ca-n visul ei. Exact ca-n visul ei. Și apoi zâmbi din toată inima. Bărbatul de pe canapea se întoarse spre ea, o privi și-i zâmbi.

Apoi Jem își prinse poalele rochiei cu trandafiri în mâini și o luă la fugă, deschise ușa de la intrare și pe cea de la sufragerie, îl îmbrățișă pe alesul ei, îl trânti pe canapea și-l sărută până nu mai putu.

